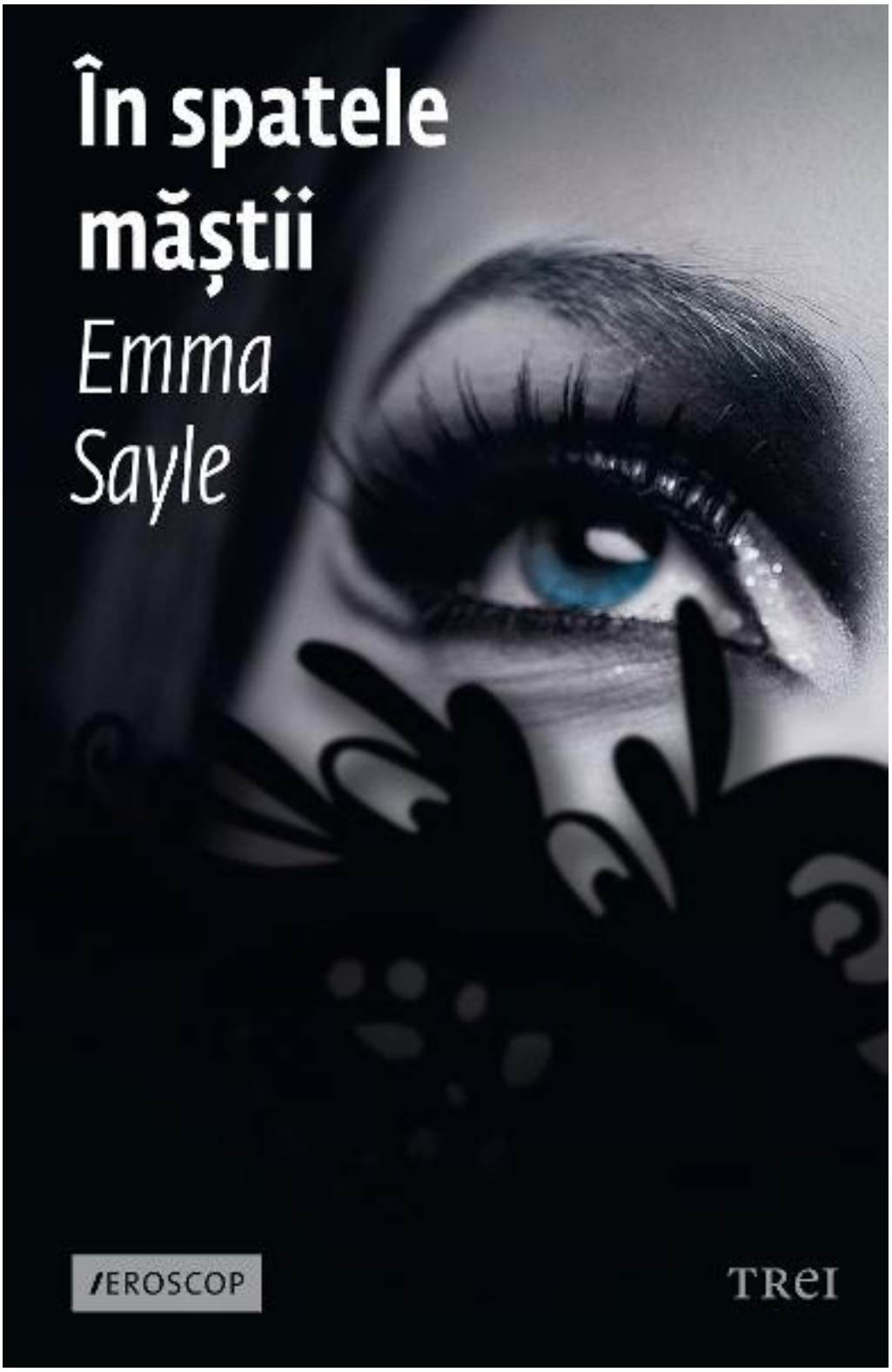
În spatele măștii
Emma Sayle
/EROSCOP
TREI

O poveste adevărată despre senzualitate, seducţie, atracţie.

Emma este proprietara unui club exclusivist, celebru pentru petrecerile sale, mai sălbatice decât în *50 de umbre ale lui Grey*... petreceri decadente şi hedoniste, ţinute în locaţii secrete.

O lume a dorinţelor şi a lipsei de inhibiţii – toate pentru a le oferi plăcere femeilor.

Un loc în care, în spatele măştiloe elegante, membrii clubului dau viaţă celor mai îndrăzneţe fantezii...

Emma încearcă să se ţină departe de acest vârtej de pasiune şi erotism nestăvilit. Oare va reuşi?

/EROSCOP TREI

Prolog

Bine aţi venit la Killing Kittens[1]!

CELE ZECE PORUNCI ALE LUMII MELE

1. Accesul permis numai membrilor.

2. Femeile stabilesc regulile şi numai femeile au voie să le încalce.

3. Nu înseamnă NU.

4. Bărbaţii nu au voie să abordeze femeile. Ei trebuie să aştepte să fie invitaţi să abordeze o femeie sau să se alăture distracţiei.

5. Dacă în orice moment de pe parcursul serii se întâmplă ceva neplăcut, eu şi echipa mea vrem să fim informaţi. E posibil să apară situaţii când o jumătate a unui cuplu se distrează şi cealaltă nu, dar bărbaţii nu trebuie niciodată să dea impresia că au venit singuri şi să se comporte ca atare şi nici să se dea la vreuna dintre femeile mele fără să fie invitaţi.

6. Avem pretenţia ca membrii grupurilor să vegheze ei înşişi la respectarea regulilor şi vrem ca toată lumea să se distreze excelent.

7. Dacă vă veţi comporta respectând scopul şi intenţiile declarate ale Killing Kittens şi vă veţi asigura că şi cei din jur fac la fel, vom avea cu toţii parte de o experienţă de neuitat.

8. Nu vă uitaţi măştile! Accesul fără mască va fi strict interzis, iar măştile trebuie purtate obligatoriu în primele câteva ore (până vă încingeţi prea tare — şi la propriu, şi la figurat — ca să le mai suportaţi).

9. Accesul în locaţie cu telefoane mobile, aparate foto sau camere video este strict interzis!

10. Ţinuta obligatorie: sexy. Există în locaţie un jacuzzi foarte mare în care să vă jucaţi, aşa că e crucial să fiţi

[1] Killing Kittens — în traducere „Ucigaşii de pisicuţe“ — e o referire la un „anunţ umanitar“ apărut în publicaţia satirică *The Gonzo* a Universităţii Georgetown în 1996: „De fiecare dată când te masturbezi, Dumnezeu ucide o pisicuţă. Câte pisicuţe mai trebuie să moară ca să ne oprim?” În 2002, prima parte a textului a fost ataşată unei poze, devenind unul dintre primele memeuri care au ajuns virale pe internet. (*N.t.*)

îmbrăcaţi adecvat. Asigurăm prosoape şi vestiare spaţioase.
Şi nu uitaţi — sunteţi aici să vă distraţi!

Acum opt ani am decis să pornesc o afacere cu organizare de petreceri. Dar nu evenimente de afaceri sau petreceri corporatiste. N-aveam de gând să organizez ieşiri la pensie, petreceri de firmă, de rămas-bun, zile de naştere sau nunţi. N-aveam chef de corturi, firme de catering sau DJ care moţăie la platane. În loc de toate astea, mi-a venit ideea delicios de păcătoasă de a crea un club privat special, cu membri deschişi la minte şi atmosferă relaxată, prietenoasă şi, cel mai important, de totală eliberare. Nimeni nu are de suferit, nimeni nu e înşelat şi fiecare femeie e respectată.

De două ori pe lună, un grup de oameni acceptaţi deja ca membri prin intermediul site-ului meu urmau să se adune în diverse oraşe de pe tot cuprinsul Regatului Unit pentru o seară în care şi-ar putea împlini toate fanteziile şi dorinţele lor. Seratele mele urmau să aibă o atmosferă deschisă, caldă, plină de curiozitate lipsită de orice fel de judecăţi critice. Nimic nu avea să fie reprimat sau interzis. Dacă o femeie o să vrea să danseze prin bar în chiloţi sau chiar goală, va putea s-o facă ştiind sigur că nu va fi nici dată afară, nici agresată sexual. Participanţii vor putea să-şi lase la intrare toate inhibiţiile şi să se simtă liberi să facă orice doresc. Petrecerile mele vor fi pentru oameni care îmbrăţişează sexualitatea, atât pe a lor, cât şi pe a altora, care nu se tem să-şi pună în aplicare fanteziile cu parteneri la fel de dornici ca ei. Participarea nu va fi obligatorie: oamenii vor fi liberi doar să se uite ori să vină la petrecere în calitate de cuplu monogam, ba chiar şi singuri (dacă sunt fete), ca să vadă ce se întâmplă şi poate chiar să-şi exprime propriile dorinţe ascunse, fără să se simtă ruşinaţi sau judecaţi.

Da, da, ştiu că nu e tocmai genul de petrecere pe care ar pune-o la cale majoritatea organizatorilor de evenimente. Aşa că probabil vă întrebaţi de ce o fată obişnuită din Surrey ar

alege o carieră atât de imorală. Ei bine, eram hotărâtă să-mi transform viziunea în realitate pentru că într-o noapte care mi-a schimbat viaţa văzusem cu ochii mei eliberarea trăită de mai mulţi oameni din lumea bună când s-au dedat cu bucurie abandonului erotic. Am hotărât că misiunea mea era să ajut şi alţi oameni să guste acele plăceri şi acea libertate.

Dar ale mele nu aveau să fie petreceri de joasă speţă în care cuplurile schimbă partenerii, nici orgii alimentate de testosteron şi fantezii erotice masculine. Visul meu era să creez un mediu sofisticat în care femeile să deţină controlul şi să se simtă în largul lor. Va fi permis orice, atâta timp cât va fi iniţiat de femei. Petrecerile mele aveau să fie primele orgii dedicate plăcerii femeii şi dorinţelor feminine.

Unii dintre invitaţii mei mi-au spus că seratele mele sunt ca nişte vise extrem de intense, în care parcă plutesc în aer. Îmi spun că sunt îmbătătoare, hipnotice, excitante, palpitante, că dau dependenţă şi că sunt cea mai erotică experienţă pe care au trăit-o vreodată.

Asta mă face foarte fericită, pentru că e exact ce mi-am dorit şi e principalul motiv pentru care am inventat petrecerile mele Killing Kittens.

Iar acum vreau să trăiţi şi voi această experienţă.

Capitolul 1

„Odată ce a fost făcută egală cu bărbatul, femeia îi devine superioară.”

Socrate

Am două ore de pierdut înainte de petrecerea pe care o găzduiesc în seara asta. Azi are loc într-o reşedinţă somptuoasă din exclusivistul cartier londonez Mayfair, iar asta atrage întotdeauna crema cremelor societăţii, însă membrii mei provin din toate mediile sociale. Cei mai mulţi dintre ei sunt tineri şi curioşi, atraşi de locurile luxoase în care se desfăşoară şi de atmosfera de anticipare aţâţată, pentru că la petrecerile mele orice se poate întâmpla. Membrii se înscriu prin intermediul site-ului meu şi li se cere să adauge o fotografie şi câteva detalii personale (unora le place să trimită poze care nu reprezintă neapărat faţa). Acceptarea în club nu e determinată de aspect sau situaţie financiară, ci de o anume mentalitate: important e să se integreze în mediul hedonist şi să aibă spiritul potrivit care combină dorinţa de distracţie şi aventură cu respectul pentru reguli.

În seara asta, la petrecerea mea vor participa 200 de membri plătitori. Toţi se aşteaptă să aibă parte de ceva deosebit şi n-am de gând să le înşel aşteptările. Nu numai că mă voi asigura că participanţii mei regulaţi sunt mulţumiţi, dar voi avea grijă ca noii membri să se simtă bine şi să se integreze uşor. Celor care nu respectă regulile li se va cere politicos să părăsească petrecerea. Dar mulţumită verificărilor atente, de obicei nu avem probleme. Astă-seară toată lumea ar trebui să se distreze excelent.

Înainte de asta mă întâlnesc cu o prietenă în barul Fumoir al hotelului Claridge's. Nu respect întocmai codul vestimentar al locului, dar nimeni nu pare deranjat de pijamaua mea din mătase neagră, care e marca mea distinctivă. Dacă îmi şopteşte cineva ceva, îmi ia mai puţin de două minute să trag pe mine rochia italienească de marcă pe care am îndesat-o în poşetă. Ador să mă simt confortabil, dar nu ies din casă fără să iau la mine ceva elegant ce pot pune rapid pe mine dacă e cazul.

Luxosul bar stil Art Deco anii '30 îmi pare o oază de linişte când păşesc în el. Localul e întunecat, senzual, ademenitor şi

— cel mai important — retras în spatele unei uşi secrete, ceea ce îmi stârneşte simţul dramatic. Interiorul e decorat în vineţiu profund, cu canapele şi fotolii din piele închisă la culoare şi candelabre din cristal cu lumină slabă, iar pereţii sunt ornaţi cu fotografii de epocă reprezentând femei frumoase. Mă aşez la o masă de lângă barul în formă de potcoavă şi comand băutura mea de trezire, un Bull Shot, care e un amestec de vodcă şi supă concentrată de vită şi are un gust de zece ori mai picant şi mai intens decât un Bloody Mary.

— Şi aduceţi-mi, vă rog, şi o sticlă de rose.

Cât îmi aştept băutura, scot telefonul şi-mi verific mesajele. După vreo două minute ridic privirea şi o văd pe prietena mea Miss D păşind lent şi graţios spre mine. Nu sunt singura care a remarcat-o pe noua sosită: toţi ochii din bar sunt pe ea, ceea ce este plăcerea ei şi, probabil, motivul pentru care şi-a lăsat haina la garderobă înainte să îşi facă intrarea în bar. Poartă o rochie sexy neagră, fără bretele, cu porţiuni transparente în lateral, de mare efect, care-i scot excelent în evidenţă fundul. La prima vedere, arată cât se poate de cuviincioasă şi foarte atrăgătoare, cu buzele ei pline, pielea măslinie şi cascada de păr des, strălucitor căzându-i pe umeri, dar la o privire mai atentă constaţi că lipseşte ceva — lenjeria intimă! Tipic. Se pregăteşte de pe acum pentru ce urmează.

— Salut, Ems! spune, pupându-mă pe amândoi obrajii.

Înainte să se aşeze, îşi aruncă privirea prin încăpere în căutarea vreunui specimen atrăgător care să-i merite atenţia.

Miss D nu ratează nicio petrecere a clubului Killing Kittens. E complet dependentă. Singura ei condiţie e cantitatea — cu cât mai mult, cu atât mai bine. „Nu mă pot abţine”, spune ea ridicând din umeri. „Sunt dependentă de sex şi nu am ce face.”

Eu şi Miss D ne cunoaştem de ani de zile, pentru că mamele noastre erau prietene şi au rămas însărcinate în acelaşi timp. Ne-am născut la doar câteva săptămâni distanţă

una de alta, eu făcându-mi prima intrarea în lume. Prietenia noastră n-a început prea bine: ne certam de fiecare dată când ne întâlneam. Mai târziu, am mers la şcoli diferite şi Miss D a devenit una dintre acele fete cu viaţă socială extrem de activă şi garderobă scumpă, toate plătite de părinţii ei bogaţi, care aveau o vilă în Londra, pe King's Road, şi un conac pe o vastă proprietate de la ţară. Îşi petrecea timpul prin barurile din Chelsea, ieşea cu băieţi de la colegiul Eton şi se transforma într-o păpuşă Sindy[2] vie. Miss D o adora pe Sindy, şi la vârsta de 13 ani avea manichiura făcută, buzele date cu gloss, părul vopsit şi haine de designer. Eu eram exact opusul: un băieţoi căruia cel mai mult îi plăcea să se joace cu prietenii în grădina din spatele casei. Îmi plăcea la nebunie să îmi petrec timpul în aer liber, cu tatăl meu. Dacă el mergea la pescuit, încercam şi eu să pescuiesc, iar dacă el se căţăra pe un munte, eu îl urmam. În consecinţă, eram permanent în jeanşi şi pantofi sport şi eram mai tot timpul murdară, spre oroarea lui Miss D. Nu că dezaprobarea ei m-ar fi supărat sau descurajat vreun pic — de fapt, probabil că m-a împins şi mai tare să devin genul sportiv şi aventuros. Apoi viaţa lui Miss D a fost lovită de dezastru: părinţii ei şi-au pierdut toţi banii şi au declarat falimentul. Din fericire, bunica ei plătea şcoala, aşa că a rămas la şcoala ei cu internat, dar prietenii ei supertari au azvârlit-o cât colo, iar aroganţa ei elitistă s-a dezumflat complet. Într-o zi, pe când ea şi mama ei se aflau la noi în vizită, Miss D şi cu mine am fost trimise să ne găsim de lucru împreună în altă parte. În loc de asta, noi am tras cu urechea la uşă şi am auzit cum mama ei a izbucnit în lacrimi şi le-a povestit alor mei toate nenorocirile prin care trecea. Miss D m-a apucat de mâna plină de noroi şi într-o clipă totul a fost dat uitării. Am strâns-o în braţe şi de atunci am rămas cele mai bune prietene până în ziua de azi.

Un deceniu mai târziu, Miss D mă asigură că, atunci când e vorba de relaţii amoroase, banii nu sunt totul, dar trebuie să-

[2] Sindy e replica britanică a păpuşii Bărbie. Inventată în 1963, Sindy avea zeci de ţinute la modă, accesorii şi ocupaţii, însă nu a reuşit niciodată să o detroneze pe Bărbie, nici măcar în Marea Britanie. *(N.t.)*

i reamintesc să nu mai aştepte ca prinţul ei bogat să apară din senin, galopând spre ea ca să o salveze. Norocul ei că o moştenire rămasă de la bunica ei îi asigură suficienţi bani ca să trăiască până îşi găseşte soţul — sponsor, căci e incapabilă să se ţină de o slujbă.

Când avem băuturile în faţă — Miss D cu un pahar de rose frapat şi eu cu Bull Shot-ul meu — mai aruncă o privire furişă prin încăpere şi zice:

– Ce-ţi mai face bărbatul, Ems? E totul în regulă între tine şi misteriosul domn Negru?

– Păi...

Trag de timp sorbind din băutura mea caldă, picantă. Nu prea vreau să vorbesc despre el... cel puţin nu încă.

– Relaţia e foarte proaspătă, aşa că nu pot să-ţi spun mare lucru, doar că ne bucurăm unul de compania celuilalt, îi spun zâmbindu-i cu subînţeles.

– Spune tot! ordonă Miss D înşfăcând sticla de vin şi umplându-şi din nou paharul. Vine la petrecere în seara asta?

Scutur din cap:

– Bineînţeles că nu! Ştii prea bine, domnişoară, că atunci când lucrez trebuie să mă concentrez la ce se întâmplă în jur. În plus, când te porneşti tu, îmi petrec tot timpul stând cu ochii pe tine. Doar ştii că habar n-ai când să te opreşti.

– Ce noroc pe tine! suspină Miss D. Un bărbat mai în vârstă, necăsătorit şi respectabil... Exact asta caut şi eu.

Soarbe puţin vin, apoi întreabă, cu speranţă în glas:

– Nu are prieteni? Unii foarte bogaţi?

– Încetează cu bogaţii, piranha feminină ce eşti! îi spun, râzând exasperată.

– Piranha feminină? întreabă nedumerită Miss D.

– Da! Eşti o creatură carnivoră atrasă în mod special de tot ce poartă portofel umflat, o tachinez eu. Femeile ca tine sunt letale. Bărbaţii sunt ameţiţi de culorile tale atrăgătoare şi nu văd dinţii ca briciul decât când e prea târziu.

Miss D râde fără să se supere.

– Mă cunoşti al dracului de bine, Ems!
Îmi zâmbeşte obraznic.

– Apropo, am să-ţi arăt ceva înainte să plecăm spre petrecere, îmi spune, codindu-se dintr-odată.
– Ce?
– Am adus ceva special pentru diseară. Vreau doar să te avertizez, în caz că mă găseşti mai târziu într-o cameră de la etaj!
În ochi îi joacă o luminiţă deosebit de nărăvaşă.

– Hai, zi! Ce e?
Se apleacă spre mine şi spune cu încântare:

– Am adus o jucărie pentru adulţi ca să mă joc cu ea în seara asta! zice ea, întinzându-se nerăbdătoare după poşetă.
– Nu, Miss D! Nu aici, la Claridge’s! ţip eu încercând să-mi înăbuş râsul. Pentru Dumnezeu, ţine-o în poşetă până la petrecere! Şi apropo, ar fi bine să ne pregătim s-o luăm din loc. I-am promis lui Kitty că în seara asta ajung devreme. Dă-mi un pahar de rose, ca să te ajut să termini sticla.
După ce ne-am croit drum printr-o cantitate respectabilă din sticla de vin, mă duc la toaletă, îmi aranjez părul, îmi hidratez buzele şi trag pe mine rochia. Acum că suntem amândouă gata de acţiune, Miss D şi cu mine ieşim din club, unde un portar ne cheamă un taxi, care ne poartă pe străzile pline ale Londrei, alunecând pe după colţuri şi strecurându-se prin traficul aglomerat. Peste tot e plin de oameni.

Telefonul meu mă avertizează sonor că am primit un mesaj pe BlackBerry Messenger de la Dolly Fason. E o bună prietenă de-a mea, o avocată specializată în divorţuri cu care nu e bine să te pui. La muncă, mintea ei e ca o capcană de oţel, iar în timpul liber emană farmec şi e sufletul petrecerii, cucerind pe toată lumea cu personalitatea ei şi lipsa înnăscută de inhibiţii sociale. Îmi adoră petrecerile, iar când vine vorba de sex, e clar mai degrabă tigru decât pisicuţă. Am poreclit-o Dolly

Fason pentru că, chiar şi după nopţile lungi de la petrecerile mele, arată perfect aranjată şi pusă la punct, ca o măsuţă pregătită pentru un ceai servit cu mare fason. Îi citesc mesajul: *Salut. Maşina tot nu mi-e gata, aşa că iau autobuzul! Ne vedem în* 30 *min. Îi* scriu înapoi: *În regulă. Îmi* răspunde în câteva secunde: *Pot să aduc cu mine doi tipi?! I-am cunoscut în barul din cartierul meu. Sunt băieţi buni.* Zâmbesc şi îi scriu: *Sigur.* Răspunsul ei vine cu un semnal sonor cristalin: *Mulţumesc!:-) Sunt cu mine chiar acum. S-E-X-Y!*

În mod normal n-aş permite vreunui străin să apară la seratele mele fără să fi fost verificat, dar Dolly Fason face parte din cercul apropiaţilor mei şi e o prietenă de încredere, aşa că ştiu că nu am de ce să-mi fac griji. Fac o excepţie. Va alege cu mare atenţie o persoană nouă pe care să o aducă la petrecere. Sper, numai, ca bărbaţii pe care i-a găsit să nu fie prea inocenţi, că altfel vor avea şocul vieţii lor!

Nu ne ia prea mult timp să navigăm prin trafic şi ajungem la locul petrecerii înainte să sosească primii invitaţi.

– Locul ăsta arată incredibil astă-seară, Emma, spune Miss D când intrăm pe uşile duble în holul ca de palat, în sala pardosită cu marmură. A fost o alegere genială! E absolut perfect!

– Ştiu, e superb.

Mă uit încântată în jur. Ador locul ăsta! E o bijuterie arhitectonică rară, de secol optsprezece, o vilă în stil georgian, incredibil de grandioasă, dar şi uimitor de părăginită, iar efectul e perfect pentru petrecerile mele. Tablourile de pe pereţi sunt minunate, iar camerele splendide par să nu se mai sfârşească, dar varul scorojit şi plintele deteriorate oferă un aer de decadenţă divină. Aceasta e partea mea preferată: să admir splendoarea care mă înconjoară, în timp ce beau un pahar de şampanie cu Miss D în salon şi mă relaxez în atmosfera liniştită înainte de a începe adevărata distracţie.

– Tu du-te să arunci o privire prin casă. Eu mai am de rezolvat nişte treburi. Te caut eu după aceea.

– Sigur. Ne vedem mai târziu, spune Miss D, îndreptându-se spre uriaşa scară interioară.

Kitty Kat vine spre mine înarmată cu un clipboard. E îmbrăcată într-un costum de piele neagră foarte mulat şi foarte sexy şi poartă o mască drăgălaşă, de pisică, cu mustăţi negre şi zbârlite. Kitty Kat are douăzeci şi ceva de ani, e minionă, are trăsături extrem de delicate şi buze voluptuoase. Drăgălăşenia ei de figurină de porţelan atrage atenţia multora, deşi ea nu o caută niciodată. În seara asta arată *supersexy!*

– Poftim, Emma, spune întinzându-mi mapa cu lista numelor invitaţilor din seara asta.

Sunt aproape 200.

– Lumânările sunt aprinse, petalele de trandafiri sunt presărate pe scară, deasupra fiecărui pat oglinzile au fost lustruite şi am lăsat peste tot, la îndemână, vreo mie de prezervative. După cum vei vedea, am aşezat într-un loc strategic plăcuţa cu „Vă rugăm să faceţi duş înainte să intraţi în jacuzzi. *Insistăm!”* N-o să poată spune nimeni că n-a văzut-o.

– Mulţumesc, îi spun surâzând. Ştiu că pot să mă bazez pe precizia şi atenţia ei la detalii.

– Tartinele şi stridiile sunt pregătite, iar şampania e la răcit de câteva ore, aşa că ar trebui să atingă temperatura ideală când toată lumea va fi aici.

Din spatele măştii, ochii ei aruncă străluciri ghiduşe când spune:

– Adică patruzeci şi cinci de grade Fahrenheit, desigur.

– Desigur.

Nici nu mă aşteptam la mai puţin din partea lui Kitty, care apreciază lucrurile fine. Ziua, ea e o actriţă aflată în ascensiune, care a apărut deja în filme alături de mari staruri de la Hollywood. Iubeşte arta, opera, teatrul, muzica clasică şi bucătăria franţuzească. Dar noaptea e o frumoasă creatură a întunericului, care cutreieră oraşul pentru mine alături de omul meu responsabil cu securitatea, Jupiter. El e mare,

puternic, cu înfăţişare periculoasă şi are o intuiţie remarcabilă când e vorba să identifice pericolul.

Kitty are şi alte abilităţi utile: a studiat arte marţiale şi a învăţat să boxeze de la un fost campion britanic la categoria grea, ceea ce e foarte folositor pentru mine şi echipa mea de securitate, pentru că ea e cea care observă problemele încă de la primele semne. Ea foloseşte aceste abilităţi şi ca să ţină bărbaţii la distanţă. În ciuda numeroaselor mele încercări de a-i aranja întâlniri cu nişte burlaci la mare căutare, ea a refuzat fără drept de apel să iasă cu ei. De fapt, adevărul e că n-a mai avut relaţii sexuale de niciun fel de trei ani, deoarece ultima relaţie care i-a frânt inima i-a pus capac, aşa că a ales abstinenţa. Acum îşi foloseşte energia ca să mă ajute pe mine să facilitez plăcerea altora.

Verific lista în timp ce ne plimbăm pe la parter, trecând în revistă aranjamentele. Totul e minunat şi îi dau înapoi clipboardul, spunându-i cu un zâmbet:

– Mulţumesc, Kitty. Totul e impecabil aici. Am să fac o inspecţie rapidă şi la etaj înainte să înceapă să vină lumea. Vorbim mai târziu.

– Sigur, răspunde ea.

Urc scările grandioase şi nu pot să nu savurez eleganţa sumbră a casei. Aici a fost cândva sediul unei ambasade, aşa că cele opt săli de recepţie, sala de biliard, clubul cu jacuzzi, sala de bal şi cele 24 de dormitoare o fac perfectă pentru petreceri. Aceleaşi calităţi o fac atrăgătoare şi pentru cei din industria divertismentului: Kate Moss a filmat aici o reclamă la lenjerie intimă, coborând cu mişcări senzuale aceste scări. Amy Winehouse a filmat şi ea aici videoclipul ei „Rehab”. Şi tot aici actorul laureat cu Oscar, Colin Firth, a filmat scenele şedinţelor de logopedie din *Discursul regelui.* Dacă nu m-ar amuza aşa de tare, aş roşi la gândul numeroşilor membri ai Kittens care au savurat acte sexuale dintre cele mai perverse, acrobatice sau animalice chiar pe mobilierul folosit de Colin Firth, Helena Bonham Carter şi Geoffrey Rush la filmări. Nu

pot să nu-mi amintesc de o femeie care a avut trei orgasme cu ţipete chiar pe canapeaua respectivă, în timp ce-şi îmbrăţişa latura întunecată alături de un manechin suedez bronzat, pe care ea şi partenerul ei îl aleseseră pentru acea seară. Scuze, Colin!

O găsesc pe Miss D la etaj, în sala de bal. În această cameră splendidă, mai multe paturi uriaşe, din piele, acoperite cu cearşafuri roşii din bumbac egiptean au fost lipite unele de altele sub un candelabru masiv, ca să formeze un singur pat gigantic. Pe laturile patului gigantic au fost plasate canapele, scaune şi perne.

– Arată grozav, suspină Miss D cu ochii sclipind de nerăbdare. Abia aştept să văd ce-o să se întâmple aici mai târziu!

– Fă bine şi ţine-ţi la îndemână jucăria specială, o sfătuiesc eu, ceea ce ne face pe amândouă să chicotim. În fine, hai să ne luăm câte un pahar de şampanie. O să înceapă totul curând şi atunci o să fiu prea ocupată.

– Excelentă idee, spune Miss D. Îmi place cum gândeşti.

La nouă şi jumătate apar primii invitaţi şi apoi, brusc, se aglomerează. Pe măsură ce oaspeţii continuă să sosească, atmosfera e de cocktail normal, cu un uşor iz dubios. Eu sunt ocupată la intrare, bifând nume şi asigurându-mă că toată lumea poartă măşti — am şi câteva de rezervă, pentru orice eventualitate. Toţi invitaţii sunt atrăgători — unii chiar frumoşi — şi distinşi ca aspect, dar nu atât de distinşi încât să intimideze. Nu arată ca nişte bestii orgiastice turbate de dorinţe carnale, ci absolut normal şi orice observator ar crede că asta e doar o petrecere ca oricare alta. Odată intrate în casă, cuplurile discută încetişor, iar grupurile stau de vorbă lângă bar, în timp ce este servită şampania. Bărbaţii sunt în costume business, iar majoritatea femeilor sunt îmbrăcate impecabil, în rochii de cocktail. Media de vârstă e între douăzeci şi opt şi treizeci şi cinci de ani. Mă întreb despre ce-or discuta între ei, pentru că la acest tip de eveniment invitaţii se feresc să discute despre slujbă sau despre vieţile lor de zi

cu zi. Şi mi se pare normal. Au venit aici ca să-şi trăiască fanteziile şi să dea uitării cenuşiul existenţei cotidiene. În acest punct al serii, oamenii se uită după potenţiali parteneri de „joacă”. Cei mai dezinhibaţi îşi arată făţiş dorinţa de distracţie — aceştia sunt cei pe care nu-i deranjează, ba chiar îi excită să fie priviţi în timp ce fac sex, şi care probabil că sunt dispuşi să încerce mai mulţi parteneri la rând sau aventuri în grup. Alţii sunt mai timizi, unii chiar stânjeniţi, dar experienţa îmi spune că se vor relaxa pe parcurs. Am văzut vrăbiuţe cenuşii, retrase şi tăcute transformându-se în vulturi de foc când au dat de gustul jocului. Unii oaspeţi sunt fete singure în căutarea unui cuplu sau invers, sau fete venite pentru sex unu-la-unu cu un bărbat sau o femeie. Unii au venit ca să privească, timp în care poate că îşi vor mângâia discret partenerul înainte să se retragă împreună într-o zonă ferită privirilor ca să-şi dezlănţuie pasiunea aţâţată. Observ că două brunete frumoase poartă corsete La Perla identice, făcute din mătase de un roz pal şi strânse pe şold într-o turnură presărată cu pene. Se ţin surâzătoare de mână, lăsând să se înţeleagă cum se va desfăşura seara lor. Ştiu exact ce vor face în scurt timp cele două frumoase.

Urmăresc cu privirea mai multe persoane care urcă grandioasa scară ce duce spre sala de bal şi mă întreb dacă a început deja acţiunea pe patul gigantic. Însă cel mai probabil că în acest moment e mai degrabă canapea decât pat: un loc pentru discuţii şi flirt... deocamdată. Starea de spirit a întregii adunări e de blândeţe jucăuşă, întreţesută cu aşteptarea trepidantă a distracţiei ce va urma. Sunt mulţumită. Este exact atmosfera pozitivă pe care mi-am dorit-o când am început să-mi organizez petrecerile.

Îl las pe Jupiter să-mi preia locul la intrare şi cobor la demisol, unde câţiva oaspeţi aşteaptă să se deschidă bazinul jacuzzi. Le spun că jacuzziul va fi gata de distracţie în cincisprezece minute şi le reamintesc unde pot să-şi lase hainele. Urc din nou la parter şi pe drum mă intersectez cu Kitty, care patrulează însoţită de un membru al echipei de

securitate. Într-o locaţie de mărimea asta, am întotdeauna în preajmă câţiva tipi masivi şi discreţi în plus, pentru cazul în care se iscă vreun incident, chiar dacă rareori e nevoie de ei.

– Totul e în regulă? întreb.

– Deocamdată, totul e bine. Fără droguri. Fără tipi veniţi la vânătoare.

Orice membru Killing Kittens prins cu droguri e azvârlit afară, fără drept de apel şi fără excepţie. Chiar şi lui Miss D i-am cerut o dată să plece când am văzut că avea droguri în poşetă. Am zero toleranţă faţă de droguri.

– Excelent. Mă duc sus să văd care-i treaba pe acolo.

E trecut de 11 şi casa e plină de oameni. Nivelul zgomotului e în creştere, iar petrecăreţii încep să se relaxeze după vreo două pahare de şampanie. Ştiu că de-acum în orice clipă cineva poate să dea startul şi atunci, cu uluitoare rapiditate, va începe totul. Trec prin sala de bal şi iau şi temperatura celorlalte camere. E clar că lucrurile se încing. Oamenii se sărută, se mângâie, fermoarele rochiilor sunt deschise, cămăşile descheiate. Obişnuiţii locului ştiu cum merge treaba şi vor să înceapă să se distreze. Neofiţii nu sunt încă în largul lor şi aşteaptă să fie scoşi din starea de stânjeneală de alcool sau dorinţă, dar şi ei sunt nerăbdători să înceapă.

Când revin în sala de bal, acel buton de start invizibil a fost apăsat. A început. Măştile încep să fie scoase şi camera vibrează de o atmosferă hedonistică, de bacanală. Starea de spirit a trecut rapid la una decadentă şi ceea ce acum zece minute era o petrecere extrem de relaxată s-a transformat în ceva complet diferit. Pe pat, cupluri se sărută şi se dezbracă. Deja văd o fată frumoasă goală lăsându-se în jos ca să alinte cu buzele uriaşa erecţie a partenerului ei. În restul camerei, unii urmăresc scenele care se desfăşoară sub ochii lor, în timp ce alţii încep propriile lor jocuri.

Observ că lângă mine, într-un colţ, două femei cu trupuri ferme şi bronzate şi picioare lungi sunt întinse goale pe o

canapea în poziţia 69. Se devorează reciproc sub privirile unui frumos cuplu de tineri care a rămas în picioare lângă ele şi le urmăreşte fiecare mişcare erotică. Cei doi arată stupefiaţi, roşii la faţă şi pare că au uitat să respire. Apoi una dintre femei ridică privirea spre cei doi şi le aruncă un surâs strălucitor:

– Bună! spune pe ton prietenos. Nu vreţi să vă distraţi cu noi?

Tânăra, îmbrăcată într-o rochie de cocktail drapată, de culoarea lavandei, se înroşeşte şi se uită agitată la partenerul ei.

El e frumos, îmbrăcat impecabil într-un costum negru cu dunguliţe albe şi se uită îngrijorat la ea:

– Vrei să ne oprim? Mergem acasă?

Ea pare să se războiască cu propriile dorinţe, apoi dă pe gât o duşcă zdravănă de şampanie:

– Nu, nu mergem nicăieri. *Ştii bine* că visez la aşa ceva! spune cu voce tremurândă.

Parcă cere permisiunea să facă ceea ce tânjeşte de atâta timp să facă. Iubitul ei îi ia paharul de şampanie din mână, îl aşază pe o masă din apropiere şi-i înfăşoară talia subţire cu braţele:

– Arăţi incredibil, spune el cu ochi strălucitori, în timp ce-i lipeşte trupul de al lui.

– Nici tu n-arăţi prea rău, zice ea cu chipul strălucind.

El îşi ia mâna de pe şoldul ei şi şi-o alunecă în susul piciorului ei, pe sub rochia de cocktail. Ştie că e excitată şi evident pregătită pentru orice ar urma.

– Am putea s-o facem aici. Doar noi doi, spune el cu voce moale, dar trepidantă.

Ea clatină din cap surâzând:

– Vreau să experimentez. Vreau să văd cum e. Ce zici? Ne alăturăm noilor noastre prietene? Doar nu vrem să le lăsăm să

ne aştepte, nu?

Apoi, cu un zâmbet păcătos, îl conduce spre canapea, unde se afundă amândoi în grămada luxuriantă. În scurt timp, mâini îi dezbracă, eliberându-le trupurile, guri pun stăpânire pe gurile lor, iar ei se pierd complet în senzaţiile ce le bucură trupurile.

Bun, îmi spun. Încă doi clienţi pe cale să fie foarte satisfăcuţi.

Patul uriaş e acum acoperit cu oameni care fac sex în toate poziţiile imaginabile, iar canapelele din restul camerei sunt şi ele ocupate. Peste tot văd grupuri de trei — două femei cu un bărbat, doi bărbaţi cu o femeie, toţi sărutând, lingând, înfulecând, mângâind. O femeie a invitat trei bărbaţi să se joace cu ea şi după cum arată, se simte excelent.

O brunetă minionă şi palidă e întinsă pe pat, cu picioarele pe umerii partenerului ei, pe care îl invită să o penetreze. O altă tânără e în genunchi pe podea, savurând uriaşul penis erect al unui bărbat ca pe o acadea gigantică. Are un bust spectaculos, forme voluptuoase, e frumoasă şi senzuală. Sânii îi sunt umflaţi şi sfârcurile tari sunt înfiorate de intensitatea dorinţei şi de nevoia trupului. Îşi plimbă expert limba în jos, către coaiele lui, lingând, tachinând, după care ia încet unul dintre ele în gură, apoi pe celălalt.

Îl cunosc pe acest bărbat. E un avocat care a făcut o avere considerabilă păzind cu ferocitate secretele domestice şi financiare ale celor bogaţi şi celebri. E înalt, cu aspect de Dracula şi o slăbiciune pentru blonde. Îşi conduce afacerile extrem de confidenţiale, cu mize financiare uriaşe, în birourile lui luxoase din Londra sau New York. E redutabil, nu pierde niciun caz şi la tribunal e un oponent de temut. Dar în seara asta e sub acoperişul meu opulent, tăvălindu-se pe patul meu, complet vulnerabil. Degetele lui trag de coama blondă, perfect ciufulită a iubitei lui; e total îmbătat de ce îi face aceasta. Iar ea deţine controlul absolut: îşi îndepărtează gura de el, ia un prezervativ dintr-unul din numeroasele coşuri aflate la

îndemână, îl desfăşoară pe penis cu mişcări experte şi apoi se aşază deasupra partenerului ei. Saltă încet în sus şi-n jos pe toată lungimea penisului, cu o mână pe pieptul bărbatului, cu cealaltă întinsă în spate ca să-i dezmierde coaiele.

— Ah, futu-i! O să termin! gâfâie el neputincios, în timp ce ea îl implântă tot mai adânc şi mai repede în ea. Ea e cea care stabileşte ritmul, mişcându-se rapid şi dur, în timp ce el se zvârcoleşte sub ea şi apoi scoate un geamăt sonor când ajunge la orgasm. Îmi dau seama că femeia nu a terminat şi o să caute să-şi atingă propriul ei orgasm, fie cu el, fie cu altcineva.

Un domn mascat intră în încăpere căutându-şi partenera şi o găseşte goală, masând uşurel şi sărutând sânii siliconaţi ai unei alte femei. Treptat, mâinile ei rătăcesc în josul gâtului femeii spre zonele intime, mişcare însoţită de gemete şi gâfâieli.

– Aici erai, *nevestică neastâmpărată*! spune el fără urmă de supărare în voce. Nu pot să te las singură nicio clipă!

Ea zâmbeşte şi-l invită să i se alăture. El îşi desface rapid prohabul, iar cele două femei se pregătesc să-l întâmpine.

– Mă bucur că te-ai întors, dragule, spune soţia strălucind de fericire şi continuă să o sărute pe cealaltă femeie şi să-i mângâie sânii în timp ce-şi desface larg picioarele pentru a primi. Vreau să mi-o tragi mie mai întâi şi apoi ei. Ce zici?

– Dumnezeule, draga mea, chiar că eşti *neastâmpărată*! Am să te fut zdravăn, chiar acum. Sper că eşti pregătită.

El plonjează în ea, tăindu-i respiraţia de plăcere, sub privirile mai multor spectatori.

– Să-nnebunesc, să asist la o scenă ca asta e fantezia erotică supremă, îi şopteşte un bărbat înalt şi atrăgător însoţitoarei lui, în timp ce pantalonii îi devin tot mai neîncăpători pentru erecţia crescândă.

Recunosc privirea din ochii lui. E un fel de uluire care se transformă în excitaţie şi o dorinţă arzătoare de a gusta din plăcerile pe le savurează ceilalţi. Prietena lui îl priveşte

cu aceeaşi expresie şi scurt timp se vor lăsa pradă atmosferei lascive şi stimulării erotice a scenelor care se desfăşoară sub ochii lor. Asta nu e pornografie regizată, falsă, cu copulări interminabile şi orgasme orchestrate ăştia sunt oameni reali care oferă şi primesc plăcere reală pentru că aşa vor ei. Efectul e eliberator şi extrem de excitant.

Am văzut destul. M-am obişnuit cu astfel de scene şi m-am educat să păstrez distanţa faţă de toate astea. Nu-mi permit să-mi pierd capul şi să devin participant; trebuie să rămân deasupra acestor lucruri. Cobor la parter. În hol, două cupluri flirtează:

– Am putea merge la noi acasă. E chiar după colţ şi copiii sunt plecaţi în seara asta...

În alt colţ, un cuplu care se apropie de patruzeci de ani caută o parteneră care să li se alăture.

– Nu, în *niciun caz* ea, spune femeia. E mult prea slabă şi pe lângă ea o să arăt ca o *balenă eşuată!* Ce zici de ea?

Arată către o brunetă înaltă care îmi *pare foarte* cunoscută. Miss D!

– E perfectă, murmură bărbatul şi se îndreaptă amândoi spre Miss D. Nu pot să nu râd în sinea mea — Miss D îi va mânca cu fulgi cu tot pe amândoi. Înainte să fi trecut 60 de secunde, Miss D îi duce pe amândoi de mână în sus, pe scări.

– Am o jucărie erotică, le spune ea noilor ei prieteni, zâmbindu-le seducător. Cred că o să vă placă! Ce ziceţi? Vă surâde ideea?

Dumnezeule mare!

Exact în acest moment observ agitaţie la intrare, dar nu e niciun motiv de îngrijorare. E doar Dolly Fason care soseşte cu tam-tam. Poartă mască şi un trenci Burberry, sub care bănuiesc că nu prea mai are cine ştie ce haine. E flancată de doi bărbaţi arătoşi.

Invitaţii se opresc să se holbeze. Acesta e efectul pe care îl are Dolly Fason când intră într-o cameră.

– Deci ai reuşit să ajungi, spun zâmbind.

– O, Ems, Ems, am reuşit! Şi uite ce-am găsit, nici mai mult, nici mai puţin decât în staţia de autobuz!

– În staţia de autobuz? întreb năucită. Însoţitorii ei au pe chip un zâmbet stresat.

– Da, staţia de autobuz din Hampstead. Nu tu maşină, nu tu taxi cât vezi cu ochii, aşa că am hotărât să sar într-un autobuz şi am dat peste aceste două specimene minunate. Aşa-i că-s splendizi? Le-a plăcut masca mea şi au zis că sigur merg la o petrecere deosebită dacă sunt îmbrăcată aşa. Aşa că i-am invitat să vină cu mine şi... iată-ne! Domnilor, v-o prezint pe gazda acestei seri, strălucitoarea Emma Sayle, cea mai bună prietenă şi confidenta mea.

Spun că-mi pare bine de cunoştinţă când ea mi-i prezintă pe invitaţii ei drept Alfred şi Kinsey.

Pe chipurile lor nu se vede niciun semn de recunoaştere.

– Nu ne cheamă Alfred şi Kinsey, spune unul dintre ei.

– Ba, în seara asta, aşa vă cheamă, surâde ea ghiduş. În onoarea eroului meu Alfred Kinsey[3]. Băieţi, vă garantez să în seara asta veţi învăţa aici *o groază* de lucruri.

Cei doi arată în continuare la fel de buimăciţi:

– N-am auzit niciodată de el.

– Ascultaţi şi luaţi notiţe, băieţi! Tot ce trebuie să ştiţi e că lui trebuie să-i mulţumim pentru declanşarea revoluţiei sexuale în 1953. Vă vine să credeţi că a fost declarat comunist şi anchetat de FBI pentru că susţinea că şi femeile au orgasm?

Unul dintre tipi râde neîncrezător:

– Pe bune?! Ce tâmpenie!

Dolly Fason clatină din cap:

– Ştiu. O tâmpenie la fel de mare ca şi convingerea că Pământul e plat. Slavă Domnului că trăim în timpuri mai evoluate — dar datorăm asta în mare parte lui Kinsey, spune

[3] Alfred Kinsey (1894-1956) a fost un biolog american, fondator al domeniului sexologiei umane, a cărui operă a schimbat pentru totdeauna valorile culturale şi sociale din SUA şi din restul lumii. *(N.t.)*

ea încântată. Aşa că, prieteni, cinstiţi-i numele şi haideţi să vedem dacă puteţi demonstra din nou că teoria lui e corectă! Veniţi cu mine!

Îi conduce spre scări. Bănuiesc că prada lui Dolly Fason nu are nici cea mai vagă idee ce activităţi se desfăşoară frenetic la etaj, dar cei doi se prind repede când ea îşi azvârle de pe ea haina şi dezvăluie un sutien Agent Provocateur negru, cu mătase roz aprins arzând sub sâni şi de-a lungul bretelelor, chiloţi asortaţi şi pantofi de marcă, cu locuri fatale, de *22* de centimetri.

– E un sutien Maddy. Vă place, domnilor? În seara asta puteţi să-mi spuneţi Maddy, toarce ea. Pa, Emma! Mă duc să le arăt băieţilor ăstora adorabili ce-i pe-aici. Sper că nu te superi. Vorbim mâine?

– Sigur, spun făcându-i şi eu cu ochiul. Ţinem legătura. Distracţie plăcută!

Kitty vine şi-mi spune că totul e în regulă. Petrecerea e în plină desfăşurare şi va mai ţine aşa încă vreo oră sau două până să înceapă să se liniştească. Nu mai e nevoie de mine. Petrecerea decurge de la sine, angajaţii se ocupă de bar, Kitty şi Jupiter fac ordine şi vor încuia.

Un singur lucru mai pot să fac, acum că mă simt agitată, încordată şi foarte dornică de joacă. În ciuda eforturilor mele, scenele care se desfăşoară în jurul meu m-au afectat. Îmi scot telefonul ca să aranjez o partidă de sex la ceas târziu cu dl Negru.

Îl sun pe numărul personal, iar el răspunde la al treilea apel.

– Emma? E două noaptea, spune el.
– Oricum nu te-ai culcat. Te deranjez?
– Tu nu mă deranjezi niciodată, Emma.
– Vreau să trec pe la tine. Nu stau mult.
– Poţi să stai toată noaptea. Unde eşti?
– După colţ. La adresa pe care-o ştii. În Mayfair.
– Şoferul meu a pornit spre tine. Ajunge în două minute.

Închid telefonul. E timpul să plec de la petrecere: ştiu că totul decurge fără cusur. Am nevoie şi eu de puţină acţiune.

Capitolul 2

„Fii tu însuţi şi spune ce gândeşti, fiindcă cei care se supără nu contează, iar cei care contează nu se supără.”

Dr. Seuss

N-am avut ocazia să îi anunţ eu însămi pe părinţii mei că mi-am găsit o nouă carieră. În industria sexului. Ei ştiau că sunt o angajată corporatistă în PR, care promovează afaceri respectabile. Aşa că au fost luaţi prin surprindere când *Daily Mail* a publicat un articol despre mine cu titlul „Cea mai de lux perversă din oraş”.

Conduceam Killing Kittens doar de câteva luni şi nu dădusem încă vestea apropiaţilor mei dragi. Făceam plajă pe Bondi Beach în Australia, la Sydney, când m-a sunat Mamina, lividă de furie. Aproape că auzeam cum îi creşte tensiunea şi cum sistemul nervos începe să o ia razna.

Emma, n-am fost niciodată o mamă care ţipă şi îşi pocneşte copiii. Dar dacă ai fi acum în faţa mea, te-aş plesni pe loc pentru că-ţi asumi asemenea riscuri! ţipă ea.

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar când a reuşit să inspire suficient de adânc ca să se calmeze şi să-mi citească articolul din *Mail,* m-am simţit oribil, copleşită de vinovăţie că părinţii mei a trebuit să afle aşa ceva despre mine citind ziarul. Am încercat să îmi cer scuze, dar Mamina nici nu voia să audă.

– Cum ai putut, Emma? ţipă ea cu voce tremurătoare, ca şi cum era pe punctul să izbucnească în plâns. Chiar nu îţi dai seama cum ne simţim noi acum?

– Aveam de gând să vă spun, jur!

– Da? Când anume? ripostă ea.

– De îndată ce mă întorceam la Londra.

– Telefonul a sunat toată ziua. Tatăl tău e furios. Ne-a sunat şi *Daily Mail.* Nu-ţi dai seama cum ne poate afecta asta pe toţi? Se spune că organizezi orgii pentru cupluri bogate şi libertine şi pentru femei singure. E adevărat? Şi dacă e, de ce a trebuit să aflăm din *Daily Mail*?

– Iartă-mă! Îmi pare sincer rău, am răspuns, gândindu-mă că de vină trebuie să fi fost „telefonul fără fir”: povestea mea a trecut de la unul la altul şi în cele din urmă a ajuns la presă.

– Toată lumea a aflat înaintea noastră. Zău, Emma, cum aşa?! Eu şi tatăl tău am decis că singura veste bună e că,

potrivit articolului din *Daily Mail,* nu iei parte şi tu la orgii.

– Aşa e, am spus calm, încercând să o liniştesc. Pentru mine e o afacere.

– Ei, măcar de atâta uşurare să avem parte. Slavă cerului pentru micile miracole!

Dar încă mai auzeam furie în vocea ei. M-am prăbuşit pe şezlong, întrebându-mă cum aveam să înlătur urmările dezastrului şi să dreg busuiocul cu părinţii mei.

Cele 10 600 de mile dintre Sydney şi Londra mi-au oferit timpul necesar ca să se mai calmeze lucrurile, dar o săptămână mai târziu am înfruntat furtuna. M-am oprit în Londra doar cât să-mi las bagajul în apartament, apoi am mers acasă, la părinţi, unde am ajuns atât de târziu, încât se culcaseră deja. Mi-am făcut apariţia a doua zi dimineaţă, când am încercat să le reintru în graţii aducându-le mamei şi tatei (mai cunoscuţi ca Mamina şi Colonelul) ceaiul la pat, precum şi două şepci de baseball cu sloganuri brodate pe ele. Pe una scria „Tatăl perversei de lux”, iar pe cealaltă „Mama perversei de lux”. Spre lauda lor, au râs amândoi. În timp ce-şi sorbeau ceaiul cu expresii mai puţin aspre decât când intrasem pe uşă, le-am oferit scuzele mele întârziate pentru şocul şi ruşinea pe care li le provocasem şi am încercat să le explic mai clar de ce alesesem această cale în viaţă. Au încercat să înţeleagă, dar nu cred că au reuşit.

– Iertaţi-mă că nu v-am spus vouă primii, am zis. Aşa ar fi trebuit. Dar am început de puţin timp şi abia mă obişnuiesc şi eu cu afacerea.

– Dar zău aşa, Emma, petreceri erotice? spuse mama, încă scandalizată. De ce? De ce vrei să faci asta? Uite ce zic despre tine!

Am ridicat din umeri:

– Nu-mi pasă ce scriu despre mine ziarele. Ţii minte ce mi-ai spus odată? „Părerile oilor nu tulbură somnul tigrului.” E motto-ul care mă ghidează în viaţă. Şi-apoi, asta vreau să fac. E o ocazie de afacere excelentă, ofer un serviciu dorit de

oameni şi am de gând să profit la maximum de asta. N-am de gând să mă las abătută de la calea mea de mormăielile ipocrite ale unora care tare şi-ar dori să vină şi să vadă cu ochii lor ce se întâmplă la petrecerile mele.

Colonelul izbucni în râs:

– Of, Emma, ce fiinţă încăpăţânată mai eşti şi tu! Probabil că ai dreptate. Iar eu şi mama ta n-am putea spune că suntem prea şocaţi. Ai fost întotdeauna un izvor de surprize.

Mi-am dat seama că amândoi au înţeles că luasem o decizie şi că nu avea niciun sens să încerce să mă convingă să-mi schimb traiectoria. Le-am zâmbit:

– Aţi spus întotdeauna că vreţi să fiu cea mai bună în ceea ce fac. Exact asta am de gând. O să vedeţi.

Dacă privesc în trecut, la începuturile mele, îmi dau seama că nu aveam cum să fiu vreodată convenţională. Totdeauna am fost dornică să-mi asum riscuri, să fac lucruri neobişnuite şi să-mi croiesc propriul meu drum. Am vrut să fug de acasă încă din clipa în care am învăţat să merg. Aveam permanent pregătit trollerul meu micuţ, ca să fiu gata să evadez oricând s-ar fi ivit ocazia. Nu că nu-mi plăcea acasă, pentru că îmi iubeam familia din tot sufletul. Am fost foarte norocoasă: am crescut într-o familie din clasa privilegiată, cu case frumoase şi educaţie la şcoli particulare, dar indiferent cât de confortabilă îmi era viaţa, am ştiut mereu că n-aveam să aleg niciodată calea bătătorită de alţii şi nici să mă conformez planurilor şi tiparelor stabilite de alţii. Nu mi-a plăcut niciodată să primesc ordine şi abia aşteptam să-mi dobândesc independenţa şi să pornesc în aventurile pe care mi le pregătise viaţa. Copilăria era un neajuns enervant şi abia aşteptam să cresc.

Simţul aventurii s-a manifestat devreme la mine. M-am născut în Guilford, Surrey, dar când aveam un an, îndatoririle Colonelului ne-au dus la Belfast. Tatăl meu era sclipitor şi avea o educaţie foarte înaltă; studiase literatura clasică la Colegiul Magdalene din Cambridge şi vorbea fluent germana, franceza, italiana şi latina. După ce a devenit membru în consiliul

colegiului său, a părăsit viaţa academică pentru a urma o carieră în armată şi apoi în Corpul Diplomatic, ceea ce însemna că familia lui avea să se tot mute. Era un bărbat talentat şi apreciat, dar cu toate astea, pe lângă frumoasa mea mamă, el a arătat mereu un pic cam comun. Ea era elegantă, cu picioare lungi, piele măslinie, păr blond-cenuşiu, ochi albaştri şi un zâmbet care ar fi calmat şi furia unui ocean. Era o soţie devotată şi un aliat de valoare pentru tatăl meu, căci fermeca pe oricine se afla în prezenţa ei şi, în acelaşi timp, avea grijă de mica ei familie peste tot în lume.

Sora mea Georgie s-a născut în timpul celor doi ani petrecuţi în Belfast. Când aveam trei ani, acasă însemna Baza Militară Rheindahlen din Germania, unde s-a născut fratele meu Johnny. Aveam şapte ani când ne-am mutat înapoi în Anglia, unde ne-am instalat în Somerset. Când nu eram la şcoală, îmi petreceam zilele atârnând cu capul în jos de crengile stejarilor sau aliniindu-mi jucăriile în ordinea înălţimii, cu precizie militară obsesiv-compulsivă (şi în ziua de azi sunt obsedată de ordine). La opt ani am fost trimisă la internat, la şcoala de fete Hanford, din Dorset. Mi-am petrecut majoritatea timpului liber citind, devorând cărţile lui Enid Blyton, Arthur Ransome şi Willard Price. Mă atrăgea aventura, iar eroii şi eroinele mele literare mă făceau să cred că orice e posibil. Când m-am făcut prea mare pentru acele cărţi am trecut la romanele de spionaj şi cărţile despre război şi religie pe care le citea tatăl meu.

Eram un caz clasic de „fetiţa tatii”: îmi idolatrizam tatăl şi tânjeam mereu după atenţia şi aprobarea lui. Atenţia o obţineam cu belelele în care intram, iar aprobarea încercam să i-o obţin impresionându cu carnetul de note şi cu performanţele sportive. Eram neastâmpărată şi aveam tendinţa să dau de necaz, dar eram bună la învăţătură, orele nu mă plictiseau şi mă descurcam bine la sporturi. La zece ani eram înaltă pentru vârsta mea, iar picioarele mele lungi făcură

din-mine o alergătoare înnăscută şi căpitanul echipei de netball[4].

Cu toate că în timpul trimestrelor şcolare eram departe de tata, abia aşteptam să fiu cu el în vacanţe. Îl urmam pe Colonel oriunde se afla, ceea ce însemna că urcam în avion şi mă alăturam familiei unde se afla el la post. Devenise ofiţer de legătură principal şi fusese trimis la Berlin în 1989, aşa că eram acolo când s-a prăbuşit Zidul. Aveam doar 11 ani, dar îmi amintesc noaptea aceea ca şi cum ar fi fost ieri. Peste tot era plin de oameni care săreau în sus, plângeau şi râdeau de fericire. Eu şi părinţii mei ne-am alăturat mulţimii de la Poarta Brandenburg şi am ovaţionat fiecare Trabant est-german care trecea prin poartă din partea estică în partea vestică. Ca toată lumea, am pus şi eu mâna pe un ciocan şi am dat cu el în zid, am spart din el cioburi de istorie şi mi le-am îndesat în geantă. În timp ce toată lumea dădea năvală spre Berlinul de Vest, noi ne-am dus la târgurile din Berlinul de Est, unde mi-am făcut provizii de păpuşi

Matrioşka şi căciuli de blană, pe care le-am luat la preţuri de nimic. Când m-am întors la şcoală am făcut o avere vânzând bucăţile din Zidul Berlinului, căciulile de blană şi păpuşile ruseşti, ceea ce mi-a atras porecla Del Boy Trotter[5].

Războiul Rece luase sfârşit, aşa că mama a început să organizeze cu alimente şi medicamente spre Rusia, iar eu o ajutam eram acasă, în vacanţă. O dată ne-a filmat şi televiziunea ITN pe când stăteam amândouă într-unul din cele zece camioane cu care drumul de 1 454 de kilometri dintre Berlin şi Smolensk. Am cunoscut orfani, unii de vârsta mea, şi experienţa m-a umplut de smerenie. Faptul că le împărţeam haine şi dulciuri despre care considerasem toată viaţa că mi se cuvin m-a făcut să iau decizia ca, atunci

[4] Netball-ul e un sport de echipă similar cu baschetul, popular în special în şcolile din ţările aflate sub protectorat britanic şi jucat mai mult de fete. *(N.t.)*

[5] Del Boy Trotter e personajul principal dintr-un popular sitcom difuzat de BBC, personaj care se ocupă cu afaceri dubioase şi îşi vrăjeşte clienţii cu vorbele lui de duh pline de optimism. (*N.t.)*

aveam să fiu mare, să îmi înfiinţez propria organizaţie caritabilă continui să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să-i ajut pe alţii şi să elimin o parte din amărăciunea lumii.

În următorii doi ani am continuat să ciocănesc Zidul Berlinului vacanţe şi să vând bucăţi din el colegilor de şcoală în timpul trimestre Jumătate din ce câştigam donam unor organizaţii de caritate. La 13 ani am plecat de la Şcoala Pregătitoare Hanford şi m-am dus la Downe House, o şcoală de fete cu internat din Berkshire. Orice fată reuşeşte să intre la Downe a muncit pe brânci ca ajungă acolo,
şcoala e plină de personalităţi puternice, competitive, profesorii au pretenţii foarte mari de la eleve (printre care s-au aflat viitoarea ducesă de Cambridge şi sora ei, care au fost acolo în acelaşi timp cu mine). Mi-a plăcut la nebunie eram o luptătoare înnăscută.

La noua şcoală am legat prietenii foarte strânse şi am luat parte cu entuziasm la tradiţia sănătoasă a farselor (de fapt, am auzit că se vorbeşte şi acum printre eleve de unele dintre cele mai faimoase farse ale mele). Şi tot acolo m-am îndrăgostit pentru prima dată. Obiectul pasiunii mele era unul dintre grădinarii şcolii, un flăcău de vreo 17 ani, care arăta delicios de bronzat şi musculos în timp ce tundea boscheţii. Eram complet topită după masculinitatea lui impresionantă, iar el, la rândul lui, se oprea întotdeauna din muncă şi se uita lung după mine de câte ori mă vedea. Focul idilei noastre era alimentat de scrisori de dragoste, pe care le schimbam între noi cu ajutorul şefului lui (care poate ar fi trebuit să aibă mai multă minte), dar când am reuşit, în sfârşit, să ne întâlnim, a fost un dezastru. De aproape, superbul meu grădinar era mult mai puţin impresionant decât crezusem — tot bâjbâia după mâna mea în timp ce se holba la mine ca un viţel. Scrisorile lui de dragoste îmi păruseră sofisticate, dar faţă în faţă era greţos de dulce şi avea o voce chiţăită. Toate sentimentele pe care le nutream pentru el s-au ofilit şi au murit într-o clipită.

Deşi mi-a plăcut la şcoală, am avut momente când mă simţeam izolată. Nu eram una dintre „Fiţoasele de Londra”, cum le ziceam noi fetelor cu familii bogate şi căsoaie opulente în cele mai scumpe cartiere londoneze. Erau păpuşi Bărbie în carne şi oase, uscate de slabe şi înţolite de cei mai la modă designeri; unele dintre ele nu numai că purtau haine Versace sau Alexander McQueen, dar aveau pe pereţii camerelor lor poze cu ele la braţul creatorului lor de modă favorit! În timp ce eu făceam drumuri spre Rusia în convoaie cu medicamente şi alimente, ele îşi petreceau vacanţele în avioane particulare, Bentley-uri şi locuri exotice. Pe la 16 ani am început să resimt atât de acut diferenţa dintre mine şi ele, încât am dobândit o tulburare de alimentaţie şi am început să iau laxative fără să ştie nimeni. Voiam să fiu la fel de subţire şi de elegantă ca fetele acelea care aveau o siguranţă de sine înnăscută, haine fantastice şi iubiţi superbi, de la şcoli ca Eton şi Radley. Cu toate privilegiile şi cu toată aparenta încredere în mine, tot mă simţeam inferioară şi credeam că pot controla această emoţie cu ajutorul alimentaţiei, ca şi cum asta ar fi fost, cumva, o cale sigură spre succes social. Mi-a luat mult timp să scap de problemele de alimentaţie pe care le-am dobândit atunci.

Când aveam 14 ani, tata a fost numit ataşat militar la reprezentanţa diplomatică britanică pentru Kuweit şi Egipt. Acasă însemna acum Cairo. Tot în acel an am mers cu toţii la palatul Buckingham ca asistăm la ceremonia în care Colonelul a primit Ordinul Imperiului britanic pentru serviciul lui în timpul războiului Insulelor Falkland, în Irlanda de Nord şi Berlin. Am privit cu gura căscată momentul în care regina a prins medalia de haina tatălui meu şi l-a felicitat. Mamina m-a strâns de mână şi m-a întrebat în şoaptă:

— Te simţi bine, scumpo?

N-am răspuns. Eram prea copleşită de mândrie ca să pot rosti vreo vorbă.

În ciuda încrederii în mine şubrede şi a tulburărilor alimentare, începea să mi se trezească interesul pentru o altă latură a vieţii: băieţii.

Pasiunea pentru grădinar era de mult moartă şi îngropată, dar acum aveam alţi subiecţi care mă fascinau. Deşi eram la o şcoală de fete, aveam un frate, ceea ce s-a dovedit a fi un avantaj, deoarece am reuşit mă pup cu câţiva dintre prietenii lui. Altfel, cunoşteam băieţi doar la petreceri şi prin intermediul prietenilor părinţilor mei. Pe Ed l-am întâlnit la o petrecere în timpul vacanţei de vară şi a devenit primul meu prieten. Idila noastră nu avea cum să dureze, dar mi-a plăcut mult să mă ţin de mână cu Ed şi să ne sărutăm. Suntem prieteni şi în ziua de azi. După el au fost alţi prieteni, iar la 16 ani am mers mai departe ca oricând. Sexul nu era încă în meniu, dar exploram din plin şi am început să descifrez misterele naturii bărbaţilor, să descopăr ce se întâmplă când se încing lucrurile, şi sinceră să fiu, mi-a plăcut mult!

Cu timpul, am devenit tot mai aventuroasă şi mai nesăbuită. Continuam să ignor regulile, nerăbdătoare să îmi încep viaţa şi să savurez toate bucuriile vieţii de adult. Asta avea uneori consecinţe dezastruoase, cum a fost cazul când m-am îmbătat criţă pentru prima dată, la vârsta de 16 ani. Colonelul găzduia un dineu oficial la reşedinţa noastră din Cairo pentru ambasadorul canadian. Nimeni nu ştia că sondele mele cu Sprite conţineau fiecare câte două păhărele de vodcă, aşa că după vreo două-trei pahare eram convinsă că ofiţerul de 28 de ani din dreapta mea era îndrăgostit lulea de mine. Colonelul mi-a observat comportamentul bizar şi a spus:

— Îţi dau voie să guşti şi tu două degete de vin, Emma. Poate te mai relaxează un pic.

N-avea de unde să ştie că vinul avea să fie proverbiala ultimă picătură. Flirtul meu cu ofiţerul s-a încheiat brusc când am vomitat violent în farfuria mea cu friptură de vită Wellington, oripilând oaspeţii amuţiţi de şoc. Colonelul m-a expediat în camera mea cu eficienţă tipic militară. Ani de zile

după acest incident nu mi-a mai oferit niciun strop din îndrăgitul lui vin Châteauneuf-du-Pape.

Mi-am meritat din plin evaluarea finală primită de la un profesor la absolvirea liceului Downe House, care spunea: „Găsesc că Emma e obraznică, deosebit de temperamentală, încăpăţânată şi absolut insuportabilă — va ajunge departe în viaţă”. Mi s-a părut o caracterizare corectă.

Colonelul spera că îi voi călca pe urme şi mă voi înscrie la Universitatea Cambridge, unde fusese atât student, cât şi administrator financiar, dar am decis că acea cale nu mi se potriveşte. Am ales în schimb, spre marea lui dezamăgire, Universitatea Birmingham, unde m-am înscris la Management Sportiv. Dar înainte de asta, mi-am luat liber un an, pe care mi l-am permis datorită fondurilor adunate ca Del Boy Trotter, am pornit la drum şi m-am oprit prima dată în Africa. Colonelul fusese trimis în Kuweit şi era ocupat cu noul post, mama se muta din nou, iar eu i-am liniştit în privinţa mea, spunându-le că îmi găsisem o slujbă în Cape Town. Adevărul e că nu mă aştepta nicio slujbă şi în prima săptămână acolo n-am reuşit decât să-mi pun un cercel în buric şi să uit cam tot ce-am făcut după ce am fost servită cu prăjituri cu haşiş. Am fost jefuită pe stradă şi mi-a fost furată poşeta în care aveam paşaportul, iar când m-am dus la secţia de poliţie să raportez furtul am fost pipăită de un poliţai afrikaans masiv, care tot mormăia *„Dă-i la mine mâna tău. Eu placi la tine”* în timp ce îşi plimba labele pe mine. În traducere, îmi cerea să-i dau mâna şi spunea că mă place. Mi se luase de Cape Town, aşa că mi-am făcut rapid bagajul şi m-am dus la ai mei, în Kuweit, unde mă aştepta un job într-o staţiune. Am fost dată afară după două săptămâni fiindcă încurajasem majoritatea personalului filipinez să intre în grevă ca să obţină salarii decente.

Acum, că aveam timp liber, m-am concentrat asupra băieţilor şi am început să ies cu un bărbat. Pierderea virginităţii nu mi s-a părut niciodată o chestie de importanţă monumentală: ştiam că avea să se întâmple la momentul

considerat de mine potrivit. Acel moment a venit în timpul unei întâlniri pe când făceam plajă lângă o piscină. I-am dat de înţeles că era timpul să o facem. El a fost surprins, dar dornic şi m-a dus imediat într-un loc retras ca să mi-o pună. Fiind virgină la 18 ani, habar n-aveam ce să fac, dar m-am prefăcut că ştiu. Din fericire, nu m-am aşteptat nicio clipă să fie vreun eveniment de basm — la urma urmelor, nu aveam cine ştie ce sentimente pentru bărbatul respectiv, voiam doar să o fac cu el — şi bineînţeles că nu l-a tulburat. A fost stângaci şi dureros, dar eram bucuroasă că am făcut-o: m-am simţit mai matură, mai sigură pe mine şi am simţit că actul avea potenţial. O fi fost de data asta doar ca o pocnitoare umedă şi răsuflată, dar ştiam că putea fi mult, mult mai plăcut.

Motto-ul după care am trăit acel an sălbatic preuniversitar — şi pe toţi cei care au urmat, ca să fiu sinceră — a fost să renunţ la toate inhibiţiile şi să-mi forţez toate limitele la maximum. Din punctul meu de vedere, asta făcea parte din călătoria mea de autoexplorare şi autodescoperire, dar uneori am fost îngrozitor de imprudentă. M-a ajutat faptul că aveam avantajele şi imunitatea oferite de statutul de fiică de diplomat: paşaportul meu diplomatic mă proteja de incredibil de multe lucruri şi m-a încurajat pe mine şi pe alţi câţiva copii de diplomaţi englezi şi americani să ne asumăm riscuri nebuneşti. Odată, Colonelul m-a luat cu el la o petrecere care avea loc pe un vas de război american staţionat în Kuweit, iar eu mi-am petrecut timpul într-un maraton de sărutat cu un libanez, până când tata a descoperit că familia lui făcea parte din mafia libaneză şi a înnăbuşit în faşă toată povestea. Altă dată, am fost provocată să mă urc la bordul unui iaht de mare viteză, aparţinând familiei regale kuweitiene. Cum n-am fost niciodată în stare să rezist unei provocări, am făcut tot posibilul şi am reuşit să urc la bord şi să cobor fără să fiu prinsă, dar Ambasada Britanică a auzit de mica mea aventură şi tatălui meu i s-a ordonat să mă ţină sub control. Altă dată am fost azvârlită în închisoare fiind suspectată de spionaj după ce fusesem urmărită de o patrulă de grăniceri saudiţi de-a

lungul graniţei dintre Kuweit şi Arabia Saudită. Adevărul e că nu fusese vorba de niciun spionaj. Era întuneric beznă, mă rătăcisem şi îmi uitasem acasă paşaportul diplomatic. Când a venit să mă ia din arest, Colonelul mi-a zis vreo două vorbe bine alese!

Voiam fricǎ, risc şi emoţii tari, dar am aflat în scurt timp că sfidarea regulilor putea avea consecinţe serioase şi nu numai pentru mine. Ieşeam cu un puşcaş marin american, din detaşamentul de pază al Ambasadei SUA. După ce am decis că sexul în hoteluri kuweitiene, pe plajă, în barăcile soldaţilor, pe vase petroliere, în elicoptere şi pe vase de război nu mai avea farmecul interzis de odinioară, am ajuns la concluzia că acoperişul clădirii masive ca o fortăreaţă care găzduia Ambasada SUA era locul *perfect* pentru sex. Acum, că scăpasem de obstacolul virginităţii, mă dedasem acestei noi activităţi plăcute cu foarte mult avânt şi îmi plăcea la nebunie să fac sex cât de des posibil cu soldatul meu cel musculos. Ajunşi pe acoperiş, ne-am uitat unul la altul cu o sclipire drăcească în ochi, îmbătaţi de delicioasa emoţie de a face ceva atât de îndrăzneţ şi total interzis, iar asta ne-a făcut să uităm de orice precauţie. Dar cu gemetele sonore care au urmat n-a durat prea mult până să fim prinşi cu pantalonii în vine. În doar câteva minute, soldaţi înarmaţi au cotropit acoperişul ca furnicile şi singurul lucru care ne-a salvat de la a fi împuşcaţi pe loc a fost faptul că soldatul meu s-a identificat. Colonelul a fost convocat la ambasada americană, unde a primit o muştruluială aspră, iar eu eram din nou în mare bucluc. Însă tata se cam prinsese deja că avea o fiică încăpăţânată, greu de controlat şi hotărâtă să se distreze din răsputeri.

Anul meu liber plin de nebunii a luat sfârşit şi m-am dus la Universitatea Birmingham ca să studiez management sportiv. M-am despărţit cu greu de infanteristul meu marin şi ne-am promis unul altuia devotament etern, dar în prima săptămână de facultate, o prietenă din Kuweit m-a sunat să-mi spună că nici nu plecasem bine şi iubitul meu sărise în pat cu altcineva. Şi asta a fost. În ciuda numeroaselor activităţi şi a agitaţiei din

Săptămâna Bobocilor, eram cumplit de nefericită, dar inima mea frântă s-a vindecat pe loc când l-am cunoscut pe Aidan. Era înalt, brun, atletic şi frumos, iar ochii lui albaştri, cu privire intensă şi pătrunzătoare, m-au cucerit înainte să-mi spună „bună”. Ne-am îndrăgostit aproape pe loc, dar a fost o relaţie tumultuoasă, plină de suişuri şi coborâşuri abrupte, în care despărţirile noastre nu erau niciodată cu adevărat definitive. Timp de trei ani, marea noastră iubire a fost punctată de certuri frecvente şi împăcări fierbinţi. Adoram să fiu cu Aidan, dar asta nu însemna că atunci când eram separaţi eu deveneam abstinentă. Facultatea a fost pentru mine mai mult un iureş de sporturi, ceva învăţătură, băute, prieteni noi şi sex. Am avut grijă să-mi lărgesc orizonturile, în special în domeniul sexului. O partidă în patru, cu un tip cu care mă vedeam, prietenul lui cel mai bun şi o prietenă de-a mea s-a transformat într-o partidă de sex în trei când prietena mea a rupt-o la fugă, lăsându-mă singură cu doi jucători de rugbi foarte sexy şi foarte în formă. Am încercat şi celălalt tip de sex în trei, când eram într-un bar şi beam ceva cu un jucător de hochei şi o altă fată s-a aşezat la masa noastră. Bete amândouă, ne-am apucat să ne sărutăm, ceea ce mi-a plăcut mult, iar prietenul meu, evident încântat de spectacol, a sugerat să mergem toţi trei la el acasă. Când am ajuns acolo, mi-a zis cât de mult i-ar plăcea să mă vadă făcându-i sex oral noii noastre prietene. Cum nu mă dădeam înapoi de la nimic, m-am executat, dar mi-a fost clar pe loc că nu era o activitate pe gustul meu. Până la urmă, prietenul meu i-a tras-o fetei, ceea ce nu m-a deranjat, dar relaţia noastră n-a mai durat prea mult după asta, iar eu şi Aidan ne-am împăcat din nou.

La absolvire, eu şi Aidan ne-am văzut fiecare de drumul lui: eu m-am dus la Londra, iar Aidan s-a mutat la Sydney ca să devină psiholog corporatist de lux. Însă am rămas buni prieteni şi ne-am făcut o promisiune: dacă la marele prag de 40 de ani aveam să fim amândoi singuri, urma să ne căsătorim.

Însă deocamdată, eu trebuia să mă hotărăsc ce voiam să fac în viaţă. Ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap în acel moment era „organizatoare de orgii”, dar soarta avea să intervină curând, aruncându-mă în mijlocul unei experienţe spectaculoase.

Capitolul 3

„Crezi că aventura e periculoasă? Să vezi cum e rutina: moarte sigură!”

Paulo Coelho

După năzbâtiile facultăţii, lumea reală era o experienţă neplăcută. Habar n-aveam ce să fac mai departe şi m-am dus şi eu la Londra, unde am împărţit un apartament cu o prietenă şi m-am apucat să-mi caut serviciu. Am lucrat pentru ziarul *Independent*, pentru care vindeam spaţiu publicitar, dar uram că aveam targeturi, uram presiunea şi orele nesfârşite pe care le petreceam încercând să conving nişte oameni să îşi cheltuiască banii. A fost o uşurare când am reuşit să intru în PR în lumea financiară şi a divertismentului, dar cu toate că îmi era un pic mai bine aici, nu prea mă interesa să îmi folosesc atuurile feminine ca să construiesc relaţii superficiale cu clienţii, sau să scriu comunicate de presă frivole despre petreceri ale celebrităţilor sau despre produse de care mă durea în cot. Era totuşi un serviciu, şi m-a pus în legătură cu o mulţime de lumi diferite, unde cu siguranţă aveam să găsesc noi oportunităţi. Din când în când eram rugată să reprezint oameni şi firme din industria pornografică şi m-am dus la vreo două mari târguri organizate de industrie la Earls Court sau Olympia, unde am văzut ce afacere uriaşă poate fi sexul. Sute de standuri vindeau mii de produse şi munţi de echipamente, sau ofereau nenumărate servicii, de la orgii la întruniri pentru fetişişti. Eram impresionată de mărimea ofertei, dar şi surprinsă că toată industria părea a fi condusă de bărbaţi. Sigur, femeile erau folosite în promovare, iar unele firme pretindeau că ţintesc publicul feminin, dar adevărul părea a fi că totul se adresa exclusiv bărbaţilor. Văzusem filme porno când eram în facultate, iar eu şi prietenele mele nu le găsiserăm deloc sexy. Toate reflectoarele alea puternice, penisurile uriaşe şi acţiunea ce consta în pompare agresivă interminabilă în femeia care nu era decât o colecţie de orificii ospitaliere, ce primeau totul în timp ce ea gemea de extaz pre-făcut — nimic din toate astea nu ne excita. Ba, dimpotrivă! Şi asta în timp ce serialul *Totul despre sex* declanşa o nouă revoluţie sexuală, prezentând femei stăpâne pe propria sexualitate, femei care făceau tot posibilul să obţină ceea ce îşi doreau de la viaţă, fără să se ruşineze sau să fie judecate pentru asta. Mesajul era că puteam fi stăpânele propriei

noastre vieţi sexuale şi ne puteam bucura de sex fără să fim etichetate drept promiscue. Dar, din câte vedeam, lumea pornografiei nu reflecta nimic din toate astea. Cred în egalitatea în drepturi dintre femei şi bărbaţi, iar adevărul e că pornografia bărbaţilor nu are efect asupra creierelor noastre, programate diferit.

Apoi a venit ziua în care am primit telefonul care avea să-mi schimbe toată viaţa. În goana ei după un bărbat bogat, vechea mea prietenă din şcoală, Miss D, se angajase la unul dintre cei mai de succes organizatori de nunţi din lume. De la închirieri de avioane la insule particulare, rochii *haute couture* şi torturi cu zece etaje, nimic nu era imposibil pentru Domnişoara Organizatoare de Nunţi.

Eram plictisită de viaţa din metropolă, de job, mă simţeam singură şi mi-era dor de Aidan, aşa că telefonul a picat cum nu se putea mai bine.

– Londra e ploioasă, întunecată şi deprimantă. Ems, te plictiseşti de moarte în biroul ăla din care nu mai ieşi. Hai să ne distrăm un pic împreună, mă ademeni Miss D.

– Sunt un adult responsabil acum, i-am răspuns, realistă. Am serviciu, am de scris comunicate de presă, am programate şedinţe importante.

M-am uitat în jur, la biroul mohorât, cu temperatură controlată. Colegii mei erau cocârjaţi în scaunele lor, unii bătând cu furie în tastele calculatorului, alţii uitându-se în gol la monitor, prefăcându-se că lucrează. Munca sedentară ne secătuia de viaţă pe absolut toţi.

– Păi, fii şi tu iresponsabilă o dată în viaţa ta! Evadează din buncărul ăla şi ia-ţi vreo două zile de concediu medical. Te rooog, Ems!

– Nu ştiu ce să zic... Dacă mă prinde cineva cu minciuna, n-o să fie deloc bine pentru cariera mea.

– Fă-o pentru mine, se milogi ea. Te aşteaptă un loc într-un avion particular care pleacă în seara asta din Londra şi ne duce la Ibiza, pentru cea mai uimitoare nuntă pe care ai văzut-

o vreodată. Locul ăla are numele tău pe el.

Cum ar putea cineva să reziste unei astfel de invitaţii?

Înainte de decolare, i-am trimis un SMS şefei mele ca să-i spun că făcusem intoxicaţie alimentară şi că nu pot veni la birou. Minciuna mi-a dat un fior de vinovăţie, dar n-am simţit niciun regret. Dimpotrivă, am simţit că trăiesc din nou când am coborât din avionul particular şi am fost duse de o maşină cu şofer la o vilă izolată de pe plajă, ca să serbăm a doua zi nunta domnului Putred-de-Bogat cu duduia Lume-Bună.

Ştiam că avea să fie o petrecere elegantă, sclipitoare şi mă aşteptam la o atmosferă uşor hedonistă, dar nici în cele mai nebuneşti fantezii nu mi-aş fi putut imagina ce se petrecea în spatele acelor uşi. Când am intrat cu Miss D în vilă, pe lângă muzică şi zgomotul valurilor, casa răsuna de sunete de extaz suprem. Petrecerea era deja în toi. În casă erau vreo 200 de invitaţi frumoşi, majoritatea goi puşcă, unii dintre ei purtând măşti sclipitoare.

Fascinată, am acceptat cu recunoştinţă un pahar de şampanie Dom Perignon, în timp ce îmi bucuram privirea cu decorul luxos şi evenimentele erotice ce se desfăşurau sub ochii mei. Era ca o scenă din filmul *Cu ochii larg închişi:* peste tot era plin de oameni dezbrăcaţi, cu corpurile complet goale aflate în diverse stadii de excitare. Erau cupluri care se explorau şi grupuri contopite ca-ntr-un singur organism. Era o societate secretă mascată, dar reală, care se deda la orgii ritualice, însă spre deosebire de film, aici nu era loc de gelozie, răzbunare sau obsesii şi nimeni nu se simţea folosit sau ruşinat.

Atenţia mi-a fost atrasă de nişte gemete absolut delicioase care veneau de undeva din adâncurile casei. Hipnotizată, cu inima galopând şi respiraţia tăiată, am căutat sursa acelor scâncete de plăcere şi am ajuns într-o bucătărie strălucitor de albă. Pe blatul de granit era întinsă o actriţă celebră în întreaga lume. Era goală, avea privirea pierdută şi visătoare şi arăta absolut superb. Albul clinic al bucătăriei ar fi scos în

evidenţă cel mai mic defect, dar ea era perfectă, la fel de fără cusur în realitate ca pe copertele revistelor de modă, excepţie făcând obrajii ce se înroşeau cu fiecare geamăt de plăcere pe care îl scotea. Un bărbat avea degetele îngropate adânc în ea, iar aroma excitaţiei ei umplea camera. La fiecare suspin al ei, el împingea şi mai adânc, masându-i în acelaşi timp clitorisul cu cealaltă mână, spre evidenta ei încântare. Apoi bărbatul îşi retrase degetele şi făcu un pas înapoi ca să-i admire talia minusculă, sfârcurile excitate şi buzele voluptuoase, înainte să o străpungă cu erecţia lui uriaşă. Amândoi începură să ofteze şi să geamă de plăcere, iar el acceleră ritmul. În scurt timp, el o pătrundea adânc, cu frenezie, ca un animal posedat. Cu tot aspectul ei fragil şi delicat, actriţa n-avea probleme în a ţine pasul cu partenerul ei, primind tot ce îi oferea el şi cerşind şi mai mult. Era clar că apetitul ei sexual nu avea limite şi nu dură mult până ce amândoi ţipau şi strigau în timp ce el se izbea în ea tot mai adânc, mai tare şi mai repede, până când, în sfârşit, el se cutremură peste ea, iar ea se contractă în extaz în jurul penisului lui. Dar aproape imediat, ea păru gata s-o ia de la capăt. El se retrase, dar alţi 10 bărbaţi frumoşi şi flămânzi îşi aşteptau răbdători rândul, cu ochi arzători de pofte, complet fascinaţi de superba femeie goală care li se punea la dispoziţie. Însă ea reuşea să ofere apetitului ei sexual un aer erotic şi adorabil. Această actriţă sclipitor de talentată şi extrem de apreciată nu era un star porno care voia să bată recordul de parteneri sexuali într-o singură zi. Nu se grăbea deloc, savurându-şi dorinţa, bucurându-se *din plin* de fiecare secundă petrecută în prim-plan, chiar şi pe un blat de bucătărie din granit.

— Ai fost pe-afară? mi-a şoptit la ureche o brunetă goală, atrăgătoare şi a zâmbit când am negat din cap. Vino cu noi, a adăugat, în timp ce se îndrepta spre ieşire urmată îndeaproape de un frumos specimen masculin.

Mânată de curiozitate, am lăsat-o pe actriţă în voia plăcerilor ei şi am urmat-o pe brunetă afară. Pe plajă, invitaţii dansau în jurul unui foc uriaş, unii în lenjerie intimă de lux,

alţii în bikini, iar alţii complet dezbrăcaţi. Toţi îşi unduiau şoldurile, zâmbeau şi se mişcau precum stelele de deasupra noastră, sclipind ca flăcăruile de pe cerul nopţii. Valurile care năvăleau pe plajă îi udau leoarcă pe cei care făceau dragoste pe nisip, dezlănţuindu-şi instinctele în atmosfera îmbibată de dorinţă şi pasiune. În mod normal, tipul ăsta de iubire carnală e interzis — dar de ce, când toţi aceşti invitaţi erau atât de evident fericiţi? Eram şi eu excitată, dar nu voiam să iau parte. Eram fericită doar să privesc şi să savurez tot ce vedeam.

Mai târziu am văzut-o din nou pe actriţă. Am încremenit. Arăta incredibil de proaspătă şi inocentă cum dansa în jurul focului cu o orhidee albă înflorindu-i în păr, îmbrăcată într-o rochie lungă fucsia cu violet, cu imprimeu exotic. Lângă ea erau mirele şi mireasa. Prinsă din nou în mrejele farmecului ei, am privit-o cum râde, pălăvrăgeşte şi bea şampanie cu cei doi prieteni ai ei, care a doua zi urmau să devină soţ şi soţie chiar pe această plajă. Cu un gest firesc, îşi strecură mâna în sânul miresei şi îl sărută tandru pe mire. În timp ce îi aţâţa pe amândoi, obrajii i se aprinseră din nou şi sfârcurile i se întăriră vizibil sub rochia subţire, însă de data asta voia ceva mai multă intimitate, căci zâmbi şi arătă cu mâna spre un superiaht de lux ancorat la distanţă de plajă. Traversă în fugă plaja luminată de lună spre uriaşul vas de croazieră, iar când mirele şi mireasa porniră în urmărirea ei, începu să chicotească.

Era foarte clar ce avea să se petreacă odată ce cei trei aveau să urce la bord.

Poate că Miss D nu-şi găsise soţul bogat la care visa, dar am zărit-o întinsă pe nisipul ud, prinsă într-o îmbrăţişare pasională cu un bărbat, contribuind la atmosfera incredibil de relaxată.

În dimineaţa următoare, oaspeţii stăteau la soare, bând cocktailuri Bloody Mary ca să se dreagă şi discutând alene despre cine şi-a pus-o cu cine, cu o naturaleţe care arăta cât de normal era pentru acest grup elegant şi hedonist să-şi satisfacă fără reţinere plăcerile.

— Se pare că am omorât o groază de pisicuţe aseară, spuse un bărbat. Când am întrebat ce însemna asta, mi-a spus că o veche glumă de prin colegiile americane spunea că de câte ori se masturba cineva, Dumnezeu omora o pisicuţă. Gluma fusese extinsă şi la orgasme, care acum aveau acelaşi rezultat. Am râs împreună cu cei de la masă, fără să am habar ce rol aveau să joace în viaţa mea acele vorbe...

Mă simţeam uimită şi eliberată de ceea ce văzusem în Ibiza. Tot caracterul furişat al sexului, toată ruşinea şi jena pe care aşa mulţi dintre noi le asociam cu ceea ce ar fi trebuit să fie o încântare — nu trebuia să fie aşa. Se putea primi şi dărui plăcere cu bucurie. Într-un mediu sigur şi plăcut, sexul putea fi împărtăşit cu una sau mai multe persoane într-un splendid abandon total şi fără nicio teamă.

Adorasem să văd femei savurându-şi sexualitatea şi bucurându-se atât de plăcerea pe care o primeau, cât şi de cea pe care o ofereau.

Şi-atunci, luându-mă complet prin surprindere, m-a lovit ideea: să-mi dau demisia din slujba de PR de cum ajungeam la Londra şi aveam să-mi pornesc propria afacere. Aveam să ofer şi altora această frumoasă experienţă pozitivă, organizând petreceri de elită, unde orice avea să fie permis.

Nu fusesem în viaţa mea mai sigură de ceva.

Capitolul 4

„Femeile cuviincioase rareori fac istorie.”

Laurel Thatcher Ulrich

După Ibiza şi acea nuntă incredibilă, eram extrem de entuziasmată de ce văzusem. Hotărâsem să-mi dau demisia de la serviciu de îndată ce ajungeam acasă, dar odată ajunsă acasă, la realitatea vieţii mele londoneze, nu mi s-a mai părut aşa de simplu. Luni eram deja înapoi la biroul meu, lucrând ca PR corporatist şi întrebându-mă ce ar trebui să fac ca să pornesc o afacere de organizare de petreceri erotice. Habar n-aveam care era răspunsul şi nu mi s-a părut o idee strălucită să mă apuc să mă documentez despre acest subiect în timpul serviciului.

Totul s-ar fi putut sfârşi atunci dacă n-ar fi intervenit Soarta.

Am fost abordată de prietena unei prietene, care m-a întrebat dacă aş vrea să fac PR pentru o companie numită Heat Bomb, specializată în petreceri sexuale. Părea ocazia perfectă să dobândesc experienţă în domeniu, aşa că am acceptat imediat. Acum aveam să descopăr mai multe despre misterioasa lume a amorului liber, care eram convinsă că exista la o scară mult mai largă decât credeau oamenii. Lucrul care-mi rămăsese cel mai pregnant în minte după nunta din Ibiza era naturaleţea cu care toţi cei prezenţi acceptau situaţia şi cât de dornici erau cu toţii să participe, fie în postura de cuplu monogam, fie într-un mod mai aventuros, mai însetat de noutate. Dorinţa asta nu era limitată la doar câţiva oameni, iar asta mă făcea să cred că acest fenomen se petrecea probabil peste tot.

Nu ştiam prea multe despre această companie, dar aveam sentimentul că puţine petreceri aveau să fie la fel de luxoase şi splendide ca nunta din Ibiza. Aveam în minte imagini cu cupluri plictisite, de vârstă mijlocie, îmbrăcate în costume sado-maso ridicole, schimbând între ele partenerii, dar mă înşelam profund, cu toate că atmosfera nu era atât de seducătoare ca în Ibiza. Prima petrecere sexuală la care am participat era exact opusul evenimentului provincial de prost gust pe care mi imaginasem. Avea loc într-un apartament din

Londra şi avea 60 de participanţi, toţi cu vârste între 25 şi 50 de ani. După cum erau îmbrăcaţi, bărbaţii la costume cu cravată, iar femeile în rochii elegante şi pantofi cu toc, păreau toţi oameni de carieră, sofisticaţi. Uitându-te la ei nu ţi-ai fi imaginat niciodată că erau pe punctul de a spulbera toate zăgazurile convenţiilor sociale normale şi că vor începe să facă sex unii cu alţii, dar exact asta s-a întâmplat. Atmosfera serii s-a schimbat treptat, devenind tot mai încărcată de tensiune sexuală, după care a început. În câteva minute, hainele cădeau pe podea, invitaţii se sărutau şi se mângâiau fără reţinere, apoi lucrurile au avansat. Atmosfera era liberă şi dezinhibată şi am văzut cupluri în care partenerii îşi dădeau permisiunea să experimenteze şi să îşi satisfacă poftele cu alte persoane, sau doar se lăsau încărcaţi de energia sexuală care-i înconjura, până când nu mai puteau îndura şi făceau sex sălbatic unul cu altul, excitaţi la maximum de ce vedeau în jur.

Aceasta a fost prima mea mostră din ceea ce avea de oferit piaţa britanică şi mi-a stârnit interesul pentru a afla mai multe. M-am decis să devin PR independent, ca să preiau controlul asupra metodelor mele de lucru şi să mă pot concentra pe aspectele care mă interesau cel mai mult. Am contribuit la promovarea a numeroase petreceri organizate de Heat Bomb, care se ţineau mereu în acelaşi loc, şi am început să înţeleg ce îi atrăgea pe oameni la ele. Am văzut multe cupluri cu relaţii foarte solide, dar care voiau să-şi condimenteze viaţa sexuală. O incursiune în lumea schimburilor de parteneri le oferea acest lucru într-un mod onest şi sigur. Petrecerile sexuale le permiteau cuplurilor să experimenteze şi să-şi satisfacă dorinţele fără minciunile şi ascunzişurile unei aventuri. Dimpotrivă, din câte imi dădeam seama, aceste petreceri ţineau cuplurile împreună. Iar dacă doi parteneri de viaţă luau această decizie şi erau mulţumiţi de ea, ce drept aveam eu să-i judec?

Am descoperit curând că există în toată ţara sute de cluburi şi hoteluri dedicate exclusiv petrecerilor erotice. Majoritatea celor care le frecventează arată absolut obişnuit.

Puteai să stai în autobuz lângă cineva fără să-ţi treacă prin cap că în noaptea de dinainte respectiva persoană făcuse sex cu şase sau mai multe persoane la una dintre aceste orgii private. Sigur că genul ăsta de lucruri nu e pe placul tuturor, dar sunt mulţi oameni „normali” care vor să exploreze această latură a vieţii — şi de ce n-ar face-o? Toţi am fost dăruiţi cu sex şi cu plăcerea şi bucuria pe care ni le poate oferi, iar viaţa e scurtă. Sunt o groază de oameni care ne spun că e urât şi greşit ce facem, dar atâta timp cât suntem cu toţii adulţi care şi-au dat acceptul şi nu facem rău nimănui, de ce să nu ne simţim bine? Oamenii sunt complicaţi şi fascinanţi, capabili să trăiască şi să iubească în multe feluri diferite şi eu nu cred că ar trebui să ne judecăm unii pe alţii pentru alegerile făcute.

Petrecerile de la Heat Bomb nu au reuşit să reproducă niciodată atmosfera incredibilă pe care o simţisem la nunta din Ibiza. Adevărul era că bărbaţii încă dominau aceste petreceri şi uneori aveam impresia că făceau tot posibilul să se asigure că fanteziile lor intime deveneau realitate, ca şi cum erau şi regizorii şi starurile propriilor lor filme porno. Mai era şi aspectul fetişist; la o petrecere dedicată fetişului picioarelor, bărbaţii au plătit ca să fie călcaţi în picioare, la propriu, de femei şi să li se permită să sugă degetele de la picioare ale femeilor. Ceea ce e în regulă, dacă asta ţi-e plăcerea, dar nu e tocmai satisfăcător pentru femei (doar dacă le excită suptul degetelor), iar pe mine nu mă prea încântă genul ăsta de dinamică.

Nu înţelegeam de ce nimeni nu gândea aceste petreceri pentru femei şi satisfacerea dorinţelor lor. Nunta din Ibiza urmărea să le ofere femeilor cel puţin tot atâta plăcere ca şi bărbaţilor şi asta crease genul de atmosferă delicios de elegantă care putea stimula sexualitatea feminină, dar aici nimeni nu părea să ofere aşa ceva.

După aceea am fost solicitată să lucrez la câteva proiecte ale unor americance care formaseră o companie numită Cake, prin care organizau petreceri sexuale pentru femei şi voiau să-

şi lanseze afacerea şi în Londra. În sfârşit, cineva făcea ceea ce aveam eu în cap. M-am dus la New York să particip la o petrecere şi m-am simţit extraordinar. A fost o noapte excelentă şi deosebit de distractivă, dar nu a fost deloc cum îmi imaginam eu o petrecere erotică dedicată femeilor. Fondatoarele companiei Cake studiaseră la facultate rolul femeii de-a lungul istoriei, aşa că petrecerile lor erau adevărate declaraţii feministe, o ripostă la lumea dominată de bărbaţi a pornografiei. Bărbaţii nu puteau participa decât însoţiţi de o femeie şi toată lumea purta tot felul de costumaţii ilare şi stranii. La bară dansau bărbaţi, nu femei şi bărbaţii erau distribuiţi în general în roluri servile, de inferiori. Era tare distractiv şi vesel, dar mult prea agresiv pentru gustul meu, prea axat pe transmiterea unui mesaj ca să fie o experienţă cu adevărat senzuală pentru femei. Era mai degrabă un spectacol burlesc cu o morală tăioasă. Am lucrat cu mare plăcere la lansarea în Londra a companiei Cake, dar tot nu era nimeni pe piaţă care să organizeze genul de petreceri la care visam eu.

Între timp, relaţia mea cu organizatorii de la Heat Bomb se deteriorase. Tipii de acolo au vrut să dea o petrecere uriaşă şi să atragă atenţia presei. Le-am spus că mi se părea o idee proastă, pentru că ziarele aveau să încerce în mod inevitabil să facă publice identităţile participanţilor. Însă ei au refuzat să mă asculte şi au insistat să facem publicitate evenimentului. Am făcut cum au vrut ei, dar când ziarul de scandal *Sunday Mirror* a publicat pe prima pagină un articol amplu cu titlul „Orgie VIP”, dând numele tuturor celor implicaţi şi speculând asupra identităţii invitaţilor, băieţii de la Heat Bomb n-au fost deloc încântaţi. Aşa că am plecat, hotărâtă să-i înfrâng pe propriul lor teren, punându-mi în practică visul născut în acea noapte splendidă din Ibiza. Aveam să le dau clasă şi să le arăt tuturor cum se pot face lucrurile.

De câte ori nu sunt sigură dacă e bine să fac ceva sau nu, încerc să-mi imaginez cea mai cumplită consecinţă şi dacă cred că pot să-i fac faţă, atunci acţionez. Care era cel mai

cumplit lucru care se putea întâmpla dacă începeam să organizez propriile mele petreceri erotice? Aveam să fiu nevoită să-mi pun la bătaie toate economiile, ceea ce însemna că dacă aveam să pierd tot, aveam să dau faliment şi să fiu nevoită să mă întorc la munca în PR. Ei bine, niciunul dintre aceste lucruri nu reprezenta aşa o nenorocire pentru mine. Puteam să le îndur fără probleme. Costurile de început ale afacerii aveau să fie scăzute, aşa că nu riscam cine ştie ce şi aveam deja o groază de experienţă şi contacte care să mă ajute să mă pun pe picioare.

Mi-am amintit de atmosfera ca din *Cu ochii larg închişi* de la nunta din Ibiza şi am hotărât să includ măşti în regulile petrecerilor mele, reguli pe care le-am conceput ca pe cele din filmul *Fight Club.* Era o ocupaţie amuzantă, ceva ce făceam aproape în glumă, cu gândul că, dacă avea să meargă, bine, dacă nu… nu era sfârşitul lumii.

Am stabilit setul de standarde al petrecerilor mele: întâi şi-ntâi, trebuia să fii membru al clubului ca să poţi participa, ceea ce însemna că aveam posibilitatea să verific aplicanţii. În felul ăsta, puteam să interzic accesul persoanelor care ar dori să se folosească de petreceri pentru a-şi atinge propriile scopuri, şi m-aş asigura că petrecerile mele se desfăşoară într-un mediu cât mai sigur posibil. Mai însemna şi că oaspeţii puteau cunoaşte oameni a căror mentalitate era cel mai probabil similară cu a lor, şi cu cât mai relaxată era toată lumea, cu atât creşteau şansele ca toţi să se simtă foarte bine. Ştiam din experienţă că unii organizatori de petreceri nu erau deranjaţi dacă participanţii se dedau la unele practici extreme şi permiteau fetişurile, precum şi unele activităţi mai speciale, dar eu nu voiam asta. Petrecerile mele aveau să fie mai normale — dacă pot folosi acest cuvânt —, evenimente unde oamenii fără predilecţii sexuale speciale aveau să se simtă în largul lor. Participarea unui cuplu avea să coste 150 de lire, iar a unei femei singure 50 de lire. Nu aveam să permit accesul bărbaţilor singuri. Poate că preţul era mai ridicat decât al unei ieşiri obişnuite dintr-o sâmbătă seară, dar includea gustări şi

şampanie gratuită până la miezul nopţii şi era menit să asigure doar participarea celor cu adevărat dornici de distracţie.

Dar cum să-mi numesc eu noua afacere? Mi-am amintit de gluma studenţească auzită în dimineaţa de după petrecerea de la Ibiza şi am hotărât că aveam să-mi numesc firma Killing Kittens, ca un omagiu adus acelei nopţi care-mi schimbase viaţa. Suna perfect: era un nume incitant, neruşinat şi avea să stârnească curiozitatea. Am fixat data primei mele petreceri Killing Kittens. Întâi de toate, aveam nevoie de un loc de desfăşurare. Cu ajutorul unor prieteni, am găsit un bar cu saună în mijlocul Londrei. Era minunat: avea o vastă sală cu bazine termale şi cu pereţi mozaicaţi, un bar elegant, o saună, un bar cu aburi, o sală cu duşuri şi o duzină de camere private — firide mici, întunecoase, cu mese de masaj. Avea o atmosferă prietenoasă şi, cel mai important, proprietarul şi personalul ştiau să fie discreţi. Avea să coste o căruţă de bani ca să închiriez localul pentru o noapte, dar eram pregătită să-mi asum riscul şi mi-am pus la bătaie toate economiile. După care am invitat 40 de persoane. De la toate petrecerile pe care le promovasem îmi adunasem o bază de date cu contacte, toţi genul de oameni interesaţi de petreceri de genul ăsta, şi le-am trimis invitaţii. Nu am bătut toba că mă apuc de organizat petreceri erotice, dar am invitat vreo doi prieteni care eram sigură că aveau să se adapteze rapid mediului: Miss D, desigur, şi un alt bun amic de-al meu, pe care poreclisem Jucărie. Eram prieteni din copilărie şi acum, că locuiam amândoi în Londra, ne vedeam mereu. Era cel mai bun prieten al meu, tovarăşul şi protectorul meu. Mai era şi tânăr, frumos şi foarte dornic de distracţie şi eram sigură că avea să fie perfect pentru Killing Kittens. Vestea se duse rapid şi în scurt timp primeam e-mailuri în care oamenii mă întrebau unde şi când aveau loc petrecerile. N-a durat mult până să completez lista invitaţilor.

Acum cele mai importante lucruri erau asigurate: un loc şi un grup de persoane dornice, care plătiseră bani buni ca să vină la petrecerea mea. Cu toate că eram sigură că

un succes, tot aveam emoţii. Fusesem la destule petreceri ca să ştiu sigur că invitaţii aveau să intre în atmosferă, dar mă temeam că de data asta nimeni n-avea să se relaxeze suficient ca să dea startul acţiunii. Oare aveam să fiu în stare să creez atmosfera pe care mi-o doream?

Grijile mele au fost neîntemeiate. Barul cu saună arăta per sofisticat şi primitor în zona barului, unde pâlpâiau lumânări băuturi îi aşteptau pe petrecăreţi, iar un pic mai încolo aerul devenea puţin mai înceţoşat, ademenindute spre bazinul mare cotloanele întunecate care promiteau noi plăceri. Plasate discret, peste tot se găseau coşuleţe cu prezervative. Comandasem cu sutele, ca să fiu sigură n-aveam să rămânem fără, orice s-ar fi întâmplat. La uşă stătea un tip de la pază, ca să ne asigurăm că nu intrau decât persoanele invitate — nu voiam să nimerească aici cineva intrat întâmplător de pe stradă. Oamenii au început să sosească de ce am deschis uşile, la ora nouă, şi am remarcat cu încântare fantastic, toţi în ţinute elegante de seară şi toţi cu măşti sclipitoare. Exact asta îmi doream: stil şi rafinament. Şi, desigur, voiam acele haine de gală complet lepădate până la ivirea zorilor. Asta cu siguranţă! Atmosfera de cocktail elegant se schimbă subtil, până deveni sexy şi permisivă. Oamenii îşi căutau şi-şi găseau parteneri de joacă. La miezul nopţii, clubul era plin de oameni goi şi oriunde îmi aruncam privirea vedeam sex făcut cu entuziasm dezlănţuit. Cupluri, grupuri, sex în trei, în patru, contopiţi în toate combinaţiile posibile. Unii erau participanţi, alţii erau spectatori. Am văzut un bărbat uitându-se mulţumit cum iubita lui futea cu izbituri rapide un alt bărbat chiar sub ochii lui. Am văzut fete mângâindu-se una pe alta, sărutându-se şi făcând dragoste pentru propria lor plăcere, nu pentru a bucura un bărbat, deşi unii s-au bucurat, desigur. Am văzut tot felul de năzdrăvănii şi performanţe sportive în bazin, în saună şi în adâncurile firidelor private: dacă uşile erau lăsate deschise însemna că participanţii îşi doreau să fie priviţi sau voiau chiar să li se alăture şi alţii.

Miss D şi Jucărie s-au aruncat fără rezerve în acţiune, mai întâi unul cu altul, apoi explorându-şi latura mai rebelă cu două fete. Era cam bizar să-mi văd cei doi vechi prieteni făcând sex la greu, cufundându-se deplin şi cu mult elan în beţia simţurilor. Dar la fel de bizară a fost şi rapiditatea cu care m-am obişnuit cu asta. Nuditatea e naturală când toată lumea e dezinhibată şi tolerantă şi chiar şi cea mai sălbatică partidă de sex încetează curând să mai şocheze după ce ai privit-o câtva timp. Cel mai important lucru era că oamenii erau fericiţi şi se distrau în siguranţă şi confort. La un moment dat, a avut loc un incident neplăcut, când măsurile de securitate au fost temporar încălcate şi un fotograf s-a furişat în club ca să încerce să facă nişte poze pe care să le vândă ziarelor şi să provoace un scandal, astfel încât noii membri să nu mai vrea să aibă de-a face cu clubul. Însă oamenii mei de la pază l-au alungat şi i-au săltat şi filmul. După asta, totul a decurs impecabil. Distracţia a continuat până dimineaţă, când ultimii petrecăreţi au plecat, în sfârşit, extenuaţi şi satisfăcuţi.

Killing Kittens pornise şi funcţiona. Devenisem o antreprenoare legitimă din lumea sexului.

Capitolul 5

„Minţile sclipitoare discută despre idei. Minţile mediocre discută despre evenimente. Minţile mărunte discută despre oameni.”

Eleanor Roosevelt

Am cunoscut câţiva oameni din industria sexului şi mulţi dintre ei sunt bărbaţi oribili, fără scrupule, care molfăie veşnic trabucuri şi sunt mânaţi doar de lăcomie. Unii se numără printre cei mai bogaţi oameni din ţară. Cel mai adesea, îşi tratează banii cu infinit mai mult respect decât îşi tratează angajaţii, dintre care majoritatea sunt femei. Ademenesc în afacere fete tinere, le exploatează până când îşi pierd farmecele, după care le dau brânci pe uşă afară şi le înlocuiesc cu unele mai tinere şi mai proaspete. Totul se limitează strict la folosirea femeilor pentru satisfacerea dorinţelor şi fanteziilor bărbaţilor şi e o afacere neplăcută, care deseori îmi dă senzaţia acută că e legată de activităţi şi mai urâte, precum prostituţia şi traficul de persoane.

Nu mă interesează acea latură a industriei sexului şi m-ar oripila să fiu ca acei bărbaţi dubioşi care se îmbogăţesc exploatând femeile. O fi afacerea mea bazată pe sex, dar scopurile mele au fost întotdeauna să ofer plăcere şi distracţie intr-un mediu perfect controlat, în care siguranţa e pe primul loc. În plus, eram perfect mulţumită să încep la scară mică şi să văd ce se întâmplă. După părerea mea, în afaceri câştigi *întotdeauna* dacă avansezi cu pas mic şi constant.

* * *

La început, mi-am menţinut seratele sexuale la scară mică şi intimă. Am continuat să folosesc locaţia din mijlocul Londrei şi invitam la petreceri între 50 şi 100 de oameni. Membrii tot reveneau la petreceri şi primeam tot mai multe aplicaţii pe unica pagină a site-ului pe care îl creasem. Oricine era interesat de Killing Kittens era rugat să-şi lase adresa de e-mail şi de acolo porneam procesul de verificare a candidaţilor. N-am făcut greşeala să mă extind exagerat permiţând accesul oricui la petrecerile Killing Kittens şi, pe cât am putut, m-am asigurat că persoanele acceptate întruneau criteriile mele pentru a deveni membri. Trebuiau să accepte faptul că aceste petreceri erau pentru cei deschişi la minte, dar nu erau potrivite pentru gusturi speciale sau plăceri de nişă. Mai

presus de toate, trebuiau să înţeleagă că aceste petreceri erau create în principal pentru femei. Şi aveam o groază de candidaţi, căci noi pisicuţe dădeau năvală în fiecare zi datorită membrilor existenţi, care răspândeau rapid vestea — mai ales printre femei — că nu exista nicio clipă de plictiseală când se lăsa întunericul şi cădeau măştile. În scurt timp, BlackBerry-ul meu începu să piuie în disperare de atâtea telefoane şi e-mailuri de la oameni cărora le ardea buza să intre în club. Petrecerile lunare din Covent Garden generau publicitate masivă şi fiecare petrecere îmi aducea un profit, chiar dacă era mic. Încă mai făceam PR ca liber-profesionistă ca să-mi suplimentez venitul, dar speram ca în scurt timp să pot începe să mă ocup full time de Killing Kittens.

Pe măsură ce vestea se răspândea prin intermediul reţelelor de prieteni, Killing Kittens începu să fie remarcat de lumea petrecerilor sexuale deja consacrate şi am avut surpriza să primesc e-mailuri de la persoane care-mi ofereau spre închiriere opulentele lor case pentru a găzdui petrecerile mele. Toţi subliniau nevoia de discreţie şi era clar că dacă eram în căutare de reşedinţe somptuoase, hoteluri luxoase şi apartamente uriaşe şi eram în stare să păstrez secret numele proprietarilor, erau disponibile o groază de locuri minunate. Bineînţeles că i-am asigurat pe toţi că eram un organizator de petreceri extrem de discret şi că nicio şoaptă despre participarea lor n-avea să-mi scape de pe buze, şi am primit rapid oferte de locaţii cu adevărat magnifice. Cunoşteam un afacerist oarecum celebru care, datorită unor circumstanţe interesante, devenise proprietarul unui conac superb din centrul Londrei. Casa era la mare căutare ca fundal pentru şedinţe foto şi filme şi ca loc pentru organizat petreceri. Când a auzit de Killing Kittens, mi-a pus palatul la dispoziţie ori de câte ori doream, iar eu am profitat imediat de ocazie. Era un loc minunat şi am putut să dau petreceri mai mari şi mai interesante acolo. Casa a avut un succes nebun printre membrii mei, care au adorat opulenţa părăginită şi izul decadent. Peste 100 de invitaţi au petrecut şi s-au distrat sub

candelabrele de cristal şi în faţa uriaşelor şemineuri din marmură, trupurile lor goale zvârcolindu-se în mijlocul splendorii în stil georgian. Faptul că palatul găzduise unele dintre cele mai faimoase figuri din lume adăuga încă un fior de plăcere la activităţile oaspeţilor. Toate cele 15 dormitoare au fost folosite din plin, ca să nu mai vorbim de grandioasa scară interioară. Speram ca nu după mult timp să putem folosi casa drept reşedinţă permanentă pentru Killing Kittens. Petrecerile mele deveneau tot mai populare, numărul membrilor creştea, aşa că vestea a ajuns şi pe Fleet Street[6] şi presa a început să-mi bată la uşă. Ziarele şi revistele glossy, inclusiv *Cosmopolitan, Elle* şi *Glamour,* erau fascinate de această nouă descătuşare sexuală. Nu le venea să creadă că tinere educate, din lumea bună, dădeau năvală să se înscrie într-o societate secretă care organiza petreceri sexuale unde totul era permis, aşa că am fost inundată de cereri de interviuri. Le-am acceptat cu încântare. Nu aveam absolut nicio problemă să fiu imaginea clubului Killling Kittens şi să-l promovez cât puteam de mult, iar presa părea foarte interesată de povestea fetei de familie bună căreia nu-i era ruşine să lucreze în industria sexului. Oamenii păreau să creadă că asta însemna că eu eram o nimfomană, dar nu mă deranja deloc. Râdeam şi-mi vedeam de treabă.

Familia şi prietenii mă susţineau întru totul în cariera mea de mogul legitim în industria sexului. Ştiau că nimic nu mă putea opri odată ce mă hotărâm să fac ceva. Cu toate că n-o spunea, chiar şi Colonelul era impresionat de creşterea constantă a afacerii mele, deşi stârneam controverse. Părinţii mei începeau să se obişnuiască cu ideea că atrăgeam publicitate şi apăream în ziare. La un an de la lansarea afacerii, aveam 1 000 de membri şi un număr mereu crescând de candidaţi, disperaţi să intre în clubul meu. Eram sigură că până la finalul celui de-al doilea an aveam să am 3 000 de membri în Killing Kittens. Eram pregătită să mă extind.

[6] Strada pe care şi-au avut sediile toate ziarele naţionale britanice până în anii 1980, dar termenul continuă să fie folosit cu sensul de presă naţională. *(N.t.)*

Ca să sărbătoresc primul an în industria sexuală, am hotărât să-mi petrec seara cu părinţii, după care să ies să beau ceva cu Miss D şi restul găştii.

În seara asta, Colonelul e în mare formă. Nu poartă şapca cu „Tatăl perversei de lux”, dar nu îmi mai taie elanul cu replici descurajante şi îmi toarnă un pahar din vinul lui preferat, Châteauneuf-du-Pape. Se pare că nu mai sunt în dizgraţie. Atmosfera de la masa din bucătărie e plăcută, vinul şi conversaţia curg de la sine, iar friptura de miel a Maminei e perfectă. Masa e pe sfârşite când tata ne cere să facem linişte şi îşi ridică paharul cu vin.

– Să bem în cinstea Emmei, declară el cu mândrie, uitându-se la mine cu o privire uşor amuzată. Pentru capacitatea ta permanentă de a mă ului!

Vorbele lui mă emoţionează. În copilărie alergam cu disperare după dragostea şi aprobarea Colonelului. Timpul a mai atenuat acea nevoie, dar acum sorb şi savurez cuvintele lui, cu toate că le-am obţinut prin metode neaşteptate. Eu şi mama ne ridicăm şi noi paharele.

– Mulţumesc, tati!

Iau o gură din vinul roşu cu buchet bogat. Mă bucur că tata e mândru de mine, dar dacă ar şti de petrecerea specială Killing Kittens de Sfântul Valentin, de mâine-seară, cred că şi-ar cam schimba părerea. Îmi înăbuş chicotitul stârnit de acest gând şi spun:

– Mulţumesc pentru cină, mami, a fost delicioasă.

Mamina îmi aruncă o privire ghiduşă, după care îşi ridică din nou paharul:

– Şi acum, iată toastul meu pentru Emma.

O privesc surprinsă. Lucrurile s-au calmat de la articolul din tabloid încoace, iar mama pare mult mai împăcată cu alegerea mea profesională, dar chiar şi aşa, nu mă aşteptam să închine paharul în cinstea succesului afacerii mele. Cred că în

adâncul inimii tot mai speră să las totul baltă şi să mă apuc de ceva un pic mai respectabil.

Mamina mă priveşte zâmbind:

– Toastul meu în cinstea Emmei e legat de cu totul altceva. Sunt tare mândră de noul tău proiect.

– Ce proiect? întreabă Colonelul cu o expresie îngrijorată. Cred că se aşteaptă să afle că lansez vreo nouă afacere scandaloasă, care va atrage şi mai multă atenţie nedorită asupra familiei.

– Emma va strânge fonduri pentru o cauză caritabilă! Spune-i tu, Emma, îşi întoarse ea privirea spre mine.

– A început ca o joacă, îi explic tatei. Cu un pariu pus la beţie cu nişte băieţi, într-un bar. Au de gând să traverseze Canalul Mânecii cu o barcă tradiţională chinezească cu vâsle, ca să adune bani pentru o cauză caritabilă, aşa că le-am zis că adun o gaşcă de fete şi ne luăm la întrecere cu ei spre Franţa. Ei îşi zic Frăţia, deci noi o să fim Surorile. Şi o să adunăm cel puţin la fel de mulţi bani ca ei, dacă nu mai mult!

Colonelul se încruntă:

– O să fie greu, Emma…

– Doar mă ştii, tati. Nu există provocare prea dificilă pentru mine. Şi-apoi, am trimis deja e-mailuri unor prietene care cred că se vor băga şi n-o să-ţi vină să crezi ce încântate sunt de idee!

– O să începem antrenamentele imediat, am adăugat. Unele dintre fetele mele sunt canotoare, dar sunt obişnuite să meargă cu spatele. E nevoie de o cu totul altă aptitudine ca să vâsleşti la o barcă chinezească şi să avansezi cu faţa.

Tata pare impresionat.

– Ai hotărât ce organizaţie caritabilă ai să sprijini cu acţiunea asta? întreabă Mamina.

– Da. Fundaţia Ben Hollioake, care finanţează îngrijirea pe termen lung a copiilor bolnavi, şi Babes in Arms, organizaţia caritabilă din Norfolk Park. Vrem să adunăm 50 000 de lire.

– Canalul e foarte aglomerat, intervine tata. N-o să aveţi

cum să-l traversaţi aţă, fără ocoluri.

Aprob din cap:

– O să fie foarte complicat — o să trebuiască să ne ferim de feriboturi şi alte nave tot drumul până în partea cealaltă. O să mă documentez bine pe tema asta, stai liniştit! Şi o să avem şi ajutor.

– Bravo, Emms! O să te descurci cu brio, n-am nicio îndoială! spune mama.

– Mulţumesc, mami! îi spun şi ridic din nou paharul, fericită că durerea şi ruşinea pe care i le-am provocat în urmă cu câteva luni par să fi dispărut.

Exact în acel moment sună telefonul şi tata se duce să răspundă. De îndată ce aud, chiar şi de la distanţa asta, tonurile stridente care ies din receptor, ştiu precis cine e la celălalt capăt al conversaţiei. Eu şi mama ne uităm una la alta: e cineva din familia tatei pe care o voi numi Enervanta Rudă îndepărtată, cunoscută pentru plăcerea cu care-şi bagă nasul în vieţile altora şi încearcă să tulbure cât mai mult apele. O consider sută la sută toxică şi dacă aş putea, aş evita-o tot restul vieţii. Dar acum aud fiecare cuvânt pe care i spune tatălui meu la telefon.

– Cum te descurci, dragă, cu tot scandalul ăsta cu petrecerile sexuale? urlă ea, fără să-i pese dacă o aud şi eu sau nu. Niciodată nu s-a jenat că oamenii o aud vorbindu-i de rău, iar în seara asta scuipătoarea de venin e în mare formă:

– Oamenii încă mai vorbesc despre asta şi chiar săptămâna trecută am văzut-o iar pe Emma prin ziare. Of, la ce fapte ruşinoase s-a dedat! Cred că sunteţi distruşi!

– Distruşi? răspunde Colonelul calm. Sunt chiar foarte fericit în seara asta. Întâmplarea face că Emma e aici şi tocmai am luat o cină în familie foarte plăcută.

După tăcerea ei e clar că răspunsul acesta nu o mulţumeşte deloc. Continuă:

– Ai multă tărie, dar sigur eşti absolut oripilat de comportamentul ei! Of, Doamne, ce milă mi-e de tine! La câţi bani ai cheltuit ca să-i oferi cea mai bună educaţie, ca să

pornească cu dreptul în viaţă... şi uite cum îţi mulţumeşte. Industria sexului! Vai, ce sordid! Sunt dezgustată şi şocată şi nu mă îndoiesc că şi tu eşti la fel. Ce prostuţă! Toată ţara a citit fiecare detaliu scârbos!

După furia din vocea ei e clar că Enervanta mea Rudă îndepărtată consideră situaţia un afront personal. Continuă să tune şi să fulgere în telefon, copleşită de mânie:

— Toată treaba asta e mizerabilă şi păcătoasă. Trebuie să-i bagi minţile în cap! O să iasă un dezastru; Emma o să distrugă familia. Îmi aminteşte de Afacerea Profumo[7].

— Ei, hai, că eşti ridicolă! spune Colonelul de-acum iritat. Cum poţi să compari una cu alta?

Mamina nu-şi ia ochii de la mine, de parcă încearcă să-şi dea seama dacă mă rănesc vorbele pe care le aud. Umple din nou paharele, apoi se ridică şi îi spune rece Colonelului:

— Dă-mi, naibii, telefonul.

Tata se execută privind temător chipul împietrit al mamei.

— Bună seara, rosteşte ea pe un ton blând. Ce drăguţ din partea ta că ne-ai sunat. Îţi mulţumim pentru grijă, dar totul e în regulă.

— Mă tem că nu e deloc aşa, latră Enervanta Rudă îndepărtată.

Mama răspunde clar şi răspicat:

— Emma s-a gândit la toate şi munceşte din răsputeri ca să aibă succes cu afacerea ei. Are un vis şi are de gând să şi-l realizeze. Dacă nu acceptăm ce face, riscăm să o pierdem şi n-o să permit niciodată asta.

Tăcere. Mă întreb dacă nu cumva Enervanta Rudă îndepărtată şi-a pierdut vocea. Apoi se aude un mârâit nemulţumit şi tirada porneşte din nou:

— Petreceri sexuale! Nu e un serviciu adevărat, normal! Oamenii normali *nu* se ocupă cu aşa ceva. Ar trebui să faceţi

[7] Scandal politic care a zguduit Marea Britanie în 1961 şi care a dus la demisia ministrului apărării John Profumo, din cauza relaţiei sale extraconjugale cu un manechin de 19 ani. Relaţia concomitentă a acesteia cu un ofiţer sovietic a dus şi la suspiciuni de spionaj care s-au dovedit a fi nefondate. *(N.t.)*

tot posibilul să-i băgaţi minţile în cap. Încuiaţi-o în casă, dacă e nevoie! răcneşte femeia. Vă ajut cu mare drag. Dacă vreţi, păzesc uşa. Trebuie s-o obligăm să fie rezonabilă!

– Normal? N-o văd pe Emma cetăţean de vază în Normaleşti, petrecându-şi viaţa într-un birou de la nouă la cinci. Nu că e ceva rău, dar Emma s-ar sufoca la un astfel de serviciu. Cu ce drept o judecăm noi dacă ea alege să spună un NU răspicat unei vieţi sigure, simple şi previzibile?

– Dar e imoral şi voi n-ar trebui să toleraţi aşa ceva! Ar trebui să îi băgaţi minţile-n cap cu biciuşca dacă e nevoie!

În sfârşit, Mamina îşi pierde cumpătul. E clar că nimic din ce spune nu contează pentru femeie.

– Ştii ceva? Ia nu te mai băga unde nu-ţi fierbe oala! Nu dau doi bani pe ce crezi tu despre fiica mea sau despre mine, pentru că nu te-am putut suferi niciodată cu opiniile tale răutăcioase cu tot. Am aşteptat mai bine de 30 de ani să zic asta, dar zău, ce-ar fi… SĂ TE DUCI ÎN PIZDA MĂ-TII?!

Închide telefonul şi revine la masă. Eu şi Colonelul avem câte un zâmbet larg pe chip.

– Mai vrea cineva miel? întreabă ea senină, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Nu, mami, m-am săturat, spun râzând. Mulţumesc!

Mama îmi zâmbeşte. Ştie că nu-i mulţumesc doar pentru cină.

– Ei, e o vacă bătrână şi oribilă! N-o lăsa să te afecteze. Acum fugi la prietenii tăi. Probabil că deja te aşteaptă.

Îmi fac apariţia la Kouar Bar, un club din vestul Londrei. E unul dintre locurile mele preferate de distracţie când am chef de o noapte în oraş. Interiorul are un aer decadent oferit de pereţii roşii, canapelele şi fotoliile din piele închisă la culoare şi de lumina difuză, intimă. Cum intru, îi văd pe Miss D şi Jucărie aşezaţi la masa noastră obişnuită din colţ, cufundaţi în conversaţie jucăuşă. După prima petrecere a Killing Kittens, unde şi-au pus-o în jacuzzi, n-aş zice că formează un cuplu, dar sunt foarte apropiaţi, principalul motiv fiind pasiunea comună pentru petrecerile KK, la care participă cât pot de des şi unde

uneori se distrează împreună, alteori separat. Sunt amândoi prea îndrăgostiţi de distracţie ca să se limiteze doar unul la altul, deşi atracţia sexuală dintre ei e evidentă.

Când mă apropii, observ că Jucărie are un guler medicinal în jurul gâtului.

– Salut, spun în timp ce mă aşez şi apuc paharul cu şampanie care mă aşteaptă pe masă. Îl dau pe gât dintr-o suflare.

– Ho! Mai încet, Emma! Noaptea abia începe. Ia-o mai uşor, spune Jucărie uitându-se la mine.

Îi fac semn chelneriţei să ne aducă o sticlă de şampanie. Încă mai am de lucru până să anihilez amintirea Enervantei Rude îndepărtate, deşi înfocarea cu care mi-a luat mama apărarea mi-a ridicat mult moralul. Acum ştiu sigur că e de partea mea şi că sunt complet iertată. Mă uit pieziş la Jucărie:

– Tu vorbeşti de luat uşor? Ce-i cu gulerul? Iar te-ai ţinut de prostii?

– Păi... zice Jucărie zâmbind larg.

Ia o gură de şampanie, ridică mâna să-şi maseze gâtul, se strâmbă de durerea stârnită de degetele lui şi continuă:

– E numai vina ta, Emma.

– A mea?

– Da, a ta. Tu mi-ai cumpărat prezervative care luminează în întuneric.

Zâmbeşte obraznic, scoate un pachet din buzunar şi-l aruncă pe masă.

– Hai, măi, Jucărie! Tu de subtilitate ai auzit? spun ridicând din sprâncene.

– Vreţi să vă arăt bastonul meu reflectorizant, doamnelor? glumeşte el.

– Nu eşti în starea fizică necesară ca să te uiţi în jos suficient de mult timp ca să ţi scoţi din pantaloni, îi răspund. Şi-acum ia-le, frate, de pe masă, ce naiba? Cum ţi-ai înţepenit gâtul? Vreo manevră sexuală executată aiurea?

– Cam aşa ceva, spune Jucărie cu chipul luminat de gândul extazului. Aseară am agăţat o americancă a naibii de focoasă. Se pare că eram cavalerul englez al viselor ei, cu armură sclipitoare cu tot. Sălta pe mine cu mult entuziasm, ţinându-mă de ceafă, îngropându-mi faţa în ţâţele ei, ceea ce normal că era minunat, dar la orgasm m-a smucit cam violent şi... — amintirea durerii îl făcu să se strâmbe — am ajuns aşa cum mă vedeţi. Dar a fost extraordinar!

Încep să râd:

– Gulerul ăla n-o să te cam încurce în activităţi mâine-seară?

– Îl scot până atunci, spune încrezător.

Miss D îşi plimbă privirea peste corpul frumos al lui Jucărie, care arată ca un Cary Grant contemporan: tânăr, înalt, brun şi frumos. Prietenia noastră s-a înfiripat pe când eram copii, iar acum Jucărie locuieşte în Londra şi lucrează ca instructor de fitness. Ochii lui albaştri, pătrunzători şi trupul subţire, în formă excelentă au hipnotizat şi ademenit în patul lui hoarde de femei. Din fericire pentru mine, am fost întotdeauna imună la farmecele lui, şi nici el n-a încercat vreodată să mă seducă. Cred că ăsta e secretul lungii şi frumoasei noastre prietenii. Pe de altă parte, Miss D pare să fi căzut complet pradă instinctelor ei primare... ca de obicei. Îşi răsuceşte pe deget o şuviţă de păr, îşi umezeşte buzele pline şi lucioase şi flutură din gene către Jucărie. Cu degetul arătător începe să mângâie încet paharul de şampanie în sus şi-n jos.

– Încetează cu flirtul, D! mă încrunt eu la ea. Unde ţi-e autocontrolul? Şi-aşa e rănit, nu vezi?

Râde şi ochii îi sclipesc zburdalnic:

– Scuze! Nu mă pot abţine. Ştii că trăiesc ca să fac sex, Ems.

– Şi-apoi, om e şi ea, Emma, zice Jucărie făcându-i cu ochiul lui Miss D.

– Petrecerea erotică e mâine şi n-aveţi decât să faceţi ce vreţi atunci, spun sever. Hai să păstrăm un pic de decenţă în

seara asta, da?

Exact atunci, Dolly Fason vine spre masa noastră cu paşi hotărâţi, îşi lasă poşeta să cadă pe un scaun şi alunecă din pardesiu, dând la iveală unul dintre costumele ei business impecabile. Judecând după expresia dură de pe chipul ei, a avut o zi lungă şi grea.

– Bună, Emma! Scuză-mă că am întârziat, spune ea. Aţi început?

– Abia vine şampania, îi spun în timp ce ea mă pupă pe obraz.

Chelneriţa aduce într-o frapieră şampania comandată. Cât ni se umplu paharele, Dolly Fason se salută şi cu ceilalţi, iar după ce chelneriţa pleacă, se aşază, îşi ridică paharul cu lichid auriu susurător şi spune:

– Bun. Să începem cu ce e mai important. În cinstea Emmei şi a primului an de Killing Kittens!

– Mulţumesc, spun zâmbind şi ciocnesc cu ea, după care sorb din pahar. Nu-mi vine să cred că mica mea afacere a împlinit deja un an! Am pornit cu o petrecere şi 40 de membri, iar acum am câte o petrecere în fiecare lună şi peste 1 000 de membri. În curând o să am destul profit din cotizaţiile de membru şi din petreceri ca să mă pot ocupa numai de asta.

Dolly Fason îmi continuă gândul:

– Iar ăsta e doar începutul, corect? Cred că Emma e pe cale să îşi extindă dominaţia asupra întregii lumi. La urma urmelor, uite ce rapid se pot face din două pisici 80 de milioane.

– Cum aşa? întreabă Miss D.

D devine întotdeauna un pic mai tăcută în prezenţa lui Dolly Fason, pentru că e copleşită de admiraţie pentru cariera strălucită a avocatei, carieră dublată de o poftă de sex ce rivalizează cu a ei!

– O, da! Dacă laşi două mâţe să se împerecheze după pofta inimii şi le laşi şi puii să facă acelaşi lucru, acele două mâţe vor deveni 80 de milioane în zece ani.

– Nu pot să cred! Pe bune? întreabă uluită Miss D. Păi asta înseamnă o groază de pisici!

– Slavă Domnului că s-a inventat sterilizarea, spun sec, aruncându-i o privire lui Jucărie.

– Calculul e bazat pe două rânduri de pui pe an şi supravieţuirea a 2,8 pui din fiecare naştere, adaugă Dolly Fason pe un ton practic.

– Uau! se minunează Miss D, cu ochii mari.

Dolly Fason ia o înghiţitură de şampanie şi se întoarce spre mine:

– Ei? Care-i planul pentru anul următor? întreabă ea.

– Killing Kittens va creşte, răspund. Mai mulţi membri, mai multe petreceri, extrastrălucire şi nebunie. Şi mă bate şi gândul să mă extind în alte domenii.

– Serios? spune cu interes Dolly Fason. Te referi la ceva de genul Zile Franţuzeşti?

Site-ul meu crescuse faţă de acea unică pagină cu formularul de contact cu care pornisem iniţial, iar în urmă cu câteva luni am început să ofer pe site experienţe erotice. Ideea îmi venise de la Zile cu Roşu[8], compania de la care oamenii pot cumpăra experienţe deosebite precum o călătorie cu balonul, sau o zi gonind cu o maşină de curse pe circuitul de la Silverstone, fie ca să se răsfeţe ei înşişi, fie să le ofere în dar. Am hotărât că şi eu puteam să le ofer pisicuţelor mele ocazia să trăiască nişte experienţe minunate, cum ar fi să apară în propriul lor film porno, să-şi pună în aplicare fanteziile cu legături, să facă sex în avion sau orice altceva de genul ăsta. E o iniţiativă scumpă şi deseori dificil de pus la cale, dar ador provocările şi Zilele mele Franţuzeşti adaugă vieţii un pic de sare şi piper.

– Mda, sigur vreau să fac mai multe Zile, spun. Şi vreau să cresc site-ul. Poate să scot la vânzare produse cu marca mea.

– Sună grozav! Încă un pas pe calea spre cucerirea lumii,

[8] Pornind de la calendarele bisericeşti, unde sărbătorile mari sunt scrise cu roşu, expresia a ajuns să semnifice în general zile speciale, de neuitat. (*N.t.*)

îmi zâmbeşte Dolly Fason. Păi, dacă tot primeşti cereri, am una pentru tine. Ştiu că e din scurt, dar dacă ai putea să o pui la cale pentru mâine-seară, ar fi superb, fiindcă am chef de ceva palpitant. Mă gândeam la o partidă în trei, de preferat cu un cuplu căsătorit, iar dacă s-ar putea ca soţia să fie blondă şi cu forme voluptuoase, cu atât mai bine. Ce zici? Poţi să o aranjezi?

Ochii lui Miss D încep să sclipească de încântare la auzul cererii, pentru că ştie că, deşi nu întruneşte criteriile pentru participare, probabil că va putea să asiste măcar la o parte din distracţie.

Încep să mă gândesc şi să trec în revistă în minte lista celor mai recenţi membri ai clubului. Ştiu sigur că în ultimul timp ni s-au alăturat nişte cupluri foarte pofticioase şi pe unele dintre ele încep să le cunosc un pic mai bine.

– Ştii ceva? Da, pot. Am cuplul perfect pentru tine. Sunt noi în KK şi abia s-au întors din vacanţă. O să-ţi spun doar că, deşi sunt căsătoriţi de 10 ani şi au trei copii mici, sunt experţi în Kama Sutra.

Dolly Fason începe să râdă:

– Splendid! Mersi, Emma. Stai să vezi ce ţinută Victoria’s Secret mi-am pregătit pentru mâine!

Se întoarce spre Jucărie:

– Mai comandă o sticlă, te rog, dragule! Să sărbătorim cum se cuvine.

Capitolul 6

„N-o să permit nimănui să intre cu picioarele murdare în mintea mea.”

Gandhi

A doua zi după sărbătorirea unui an de Killing Kittens mă trezesc târziu. Mă simt bine, deşi am băut aseară o găleată de alcool: nu tu durere de cap apocaliptică, nu tu anxietate, nu tu vreo problemă. Am uitat să-mi pun ceasul să sune, aşa că orice potenţială mahmureală a avut timp să se risipească în timpul somnului. Am tot timpul din lume să-mi savurez gustarea compusă din sardele pe pâine prăjită şi să deschid cele două felicitări de Sf. Valentin pe care le-am primit.

Una e din Australia, de la Aidan, care scrie:

La mulţi ani de Ziua îndrăgostiţilor, Em!

Mi-e dor de tine şi încă te mai aştept.

Te iubesc, Aidan. P.S. Aşteaptă-te curând la o surpriză.

Nu pot să nu mă topesc de drag când o citesc. Deşi ne-am despărţit şi trăim la poli opuşi ai planetei, ne va uni întotdeauna o legătură specială. Atracţia dintre noi n-a pălit deloc şi nu pot să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi locuit în Londra. Am fi împreună? Poate chiar căsătoriţi? Dar viaţa lui e acolo, iar a mea e aici.

Pun bine felicitarea de la Aidan şi o deschid pe cealaltă. Pe faţă are o uriaşă inimă roşie, iar în interior doar semnătura: *Domnul N.* O privesc lung, întrebându-mă de ce nu mă simt ca şi cum amoraşi arcuri şi săgeţi mi-ar roi în jurul capului luându-mi minţile şi nici nu-mi simt inima ţâşnindu-mi din piept ca să se ridice spre ameţitoarele înălţimi ale iubirii. Poate pentru că felicitarea a fost aleasă de asistenta lui personală şi probabil că tot ea a şi semnat-o.

Încetează, Ems! N-ai de unde *să* ştii că e adevărat! Domnul N. a făcut un gest romantic. Şi oricum, relaţia e la început... ai putea să-i mai treci cu vederea nişte lucruri.

În seara asta, atmosfera va fi cu siguranţă romantică: şampanie, stridii la lumina lumânărilor, bomboane de ciocolată, discuţii intime şi muzică senzuală... dar nu pentru mine. Am pregătit toate astea pentru petrecerea de Sfântul

Valentin pe care am organizat-o în seara asta. O fi paisprezece februarie festivalul iubirii, dar eu am de sărbătorit cu pisicuţele mele prima aniversare a afacerii mele, aşa că iubirea va trebui să mai aştepte. La fel şi domnul Negru.

Sar la duş şi mă pregătesc de muncă. Arunc pe mine o rochie neagră, scurtă şi strâmtă, aleg un machiaj minimalist, cu doar o urmă de dermatograf şi luciu de buze şi îmi dau cu cremă pe picioare, fiindcă în seara asta vor fi la vedere. Iau un taxi şi mă îndrept spre inima financiară a Londrei, *the City.* Nori grei atârnă la orizont, iar călătoria e dificilă: taximetristul merge ca melcul. Încerc să-mi păstrez calmul când îl văd că prinde roşu la toate semafoarele, în timp ce aparatul de taxat păcăne neobosit. Ajung şi eu, în sfârşit, după o oră, cu 50 de lire mai săracă.

Locul de desfăşurare a petrecerii Killing Kittens din seara asta e un hotel cu aspect interesant, intim, de tip boutique, în stil retro-modern, în care am rezervat patru apartamente luxoase la preţul de doar 1 000 de lire pentru toată noaptea. Proprietarul e iubitul uneia dintre membrele mele, aşa că ne-a pus la dispoziţie gratis şi barul de la parter, ceea ce înseamnă că invitaţii se pot aduna undeva înainte de începerea petrecerii. Traversez holul aglomerat al hotelului spre lift şi apăs butonul pentru ultimul etaj, unde se află apartamentele. Când uşile liftului se deschid, Kitty Kat mă aşteaptă îmbrăcată intr-un combinezon din plastic roşu atât de strâmt, încât pare pictat pe ea, cu mască pe faţă şi înarmată cu un clipboard.

Am ştiut încă de când am început petrecerile că aveam să am nevoie de ajutor. Puteam să mă ocup singură de toată organizarea, dar aveam nevoie de cineva care să asigure paza şi de cineva care să stea la intrare. La început am chemat în ajutor prietenii şi rudele. Sora mea chiar a stat timp de mai multe luni la întâmpinare, cu condiţia fermă să rămână la uşă şi să nu calce în adâncimile umede ale saunei din Covent Garden. Pe Kitty Kat am cunoscut-o printr-o prietenă şi ne-am plăcut imediat. Ea lucra ca actriţă, dar avea nevoie să-şi

suplimenteze veniturile, era organizată şi deschisă la minte. Era exact ce-mi trebuia şi ea a acceptat bucuroasă jobul part-time de fată de întâmpinare permanentă, care mă ajută să supervizez petrecerea lunară. Acum nici nu pot să-mi imaginez ce m-aş face fără ea.

– Bună seara, Emma, spune întinzându-mi lista cu numele invitaţilor. Le-am trimis aseară un e-mail ca să-i anunţ unde are loc petrecerea din seara asta. Ne aşteptăm să vină 100. Un singur lucru mă deranjează: faptul că nu există lift privat pentru apartamentele de lux de la ultimul etaj. Va trebui să am grijă să nu ne trezim cu clienţi ai hotelului rătăciţi accidental pe-aici.

Încep să râd în timp ce trec în revistă lista de nume pe care mi-a dat-o Kitty Kat:

– Cum ar fi?

– Stai liniştită. Totul e sub control, spune aruncându-mi un zâmbet liniştitor.

Cu Kitty Kat la pândă, ştiu că n-am de ce să-mi fac griji.

Jupiter, omul meu de la pază, vine spre mine pe coridor şi mă salută degajat. E un tip dur, masiv, întotdeauna într-un costum imaculat, cu un zâmbet neaşteptat de dulce şi un simţ al umorului adorabil. El patrulează petrecerile mele şi se asigură că nu apar probleme. Noi trei suntem nucleul familiei Killing Kittens.

– Foarte frumos loc! spune aprobând din cap. Cu patru apartamente de supravegheat o să trebuiască să fiu sprinten, dar o să fie bine.

– Excelent! Mersi, Joop, îi zâmbesc.

E deschis la minte, ceea ce e obligatoriu, dar totodată perfect echilibrat şi cu capul pe umeri. Asistă la toate activităţile de la petreceri fără să clipească şi e foarte sensibil la atmosferă, simţind imediat când e nevoie de o conversaţie discretă cu un invitat, când trebuie să calmeze pe cineva sau să-l escorteze cu discreţie afară.

– Bun! Mă duc să-mi verific perimetrul.

În seara asta, în cinstea ocaziei, am schimbat numele apartamentelor: Inimă, Roză, Cupidon şi Turturele. Inimile vor galopa cu siguranţă în seara asta, şi când va începe distracţia, chiar şi unele dintre pisicuţele mele timide şi retrase se vor transforma în turturele îndrăzneţe, ce vor gânguri către alţii ca să-i atragă în patul lor. Mergem dintr-un apartament în altul, inspectând decorul. Kitty Kat dă prin camere cu un spray aromat şi presară petale de trandafir pe măsuţe.

– E lavandă. Creează o senzaţie de căldură, de intimitate, zice ea profesoral. Şi ştiai că petalele de trandafir simbolizează şi confidenţialitatea? În Roma antică, la uşile camerelor unde se discutau chestiuni confidenţiale era aşezat un trandafir sălbatic.

– Foarte potrivit pentru noaptea aceasta, răspund.

Ochii lui Kitty Kat sclipesc în spatele măştii:

– Eşti mulţumită de apartamente?

– Sigur că da. Sunt perfecte!

Toate cele patru camere sunt elegante şi moderne, cu saloane mobilate cu canapele şi scaune albe, măsuţe de sticlă şi lampadare. Paturile sunt mari şi primitoare, înfăţate cu aşternuturi albe, apretate. De pe ferestrele fiecărui apartament se văd giganticele clădiri luminate ale cartierului financiar, profilate pe cerul întunecat. Afară există terase private, unde oaspeţii pot ieşi să se răcorească dacă atmosfera devine prea încinsă înăuntru. Unul dintre apartamente are pe terasă o cadă cu apă fierbinte.

– Excelent! Şi le-am luat şi la ofertă, ceea ce mă umple de fericire!

Mă uit la ceas:

– Ar cam trebui să înceapă să vină invitaţii. Cobor să văd ce se întâmplă.

Ajunsă jos, constat că oaspeţii au început să apară deja. Bărbaţii sunt îmbrăcaţi în costume elegante, iar femeile arată

toate minunat, majoritatea purtând rochii de cocktail. Toţi beau şampanie cu măştile pe faţă.

O văd pe Miss D la bar, adâncită în conversaţie cu un bărbat. Poartă o rochie roşie, fără bretele, făcută să atragă atenţia, ceea ce e de aşteptat. Dar am sentimentul că nu va trece mult şi prietena mea se va furişa la etaj ca să şi-o dea jos.

Mă plimb printre invitaţi, salutându-i pe cei pe care-i cunosc, după care mă aşez la bar ca să mă îmbăt cu senzualitatea jucăuşă care pluteşte în aer. O tânără drăguţă se apropie de bar. Poartă o rochie roşie imprimată cu flori şi pare foarte sigură pe sine. Frumosul ei însoţitor pare exact invers: agitat şi complet depăşit de situaţie. Se aşază amândoi la bar, lângă mine, iar ea îi pune imediat în mâinile tremurătoare un pahar cu şampanie:

– Dă pe gât, spune ea. O să te calmeze. Te porţi de parcă eşti virgin.

– Ei, pe dracu', o repede el un pic ofensat.

– Ba da! Arăţi ca Dustin Hoffman în filmul ăla *Absolventul*, când se duce prima dată să se culce cu doamna Robinson. Zău aşa, adună-te! Nu înţeleg de ce ai mai intrat în KK dacă ştii că eşti aşa.

El îi aruncă o privire plină de înţeles:

– Ştii foarte bine de ce.

Ea oftează:

– Uite ce, ne-am distrat bine împreună, dar nu vom fi din nou un cuplu. Acum suntem doar prieteni. De aceea mi se pare cam ciudat că ai vrut să intri în club. Dar dacă tot eşti aici, încearcă să te porţi ca un bărbat, bine? Şi nu face pe gelosul. Nu sunt deloc sigură că a fost o idee bună, zice ea încruntându-se. Vreau să spun că eu sunt obişnuită cu asta, iar tu nu.

– Nu-ţi face probleme, mă descurc eu.

Însă bărbatul tot arată neliniştit şi ia o înghiţitură zdravănă de şampanie.

– Doar că e un pic cam bizar, asta-i tot. O să-mi trebuiască nişte tărie ca să-mi vină curajul.

Mă pregătesc să îl felicit pe noul meu virgin într-ale KK, Absolventul, pentru că a venit la prima lui petrecere erotică şi să-l îndemn să se relaxeze şi să se bucure de ea, dar exact atunci se îneacă cu şampania. Mă întorc să văd ce l-a surprins aşa de tare şi o văd pe Dolly Fason păşind agale spre mine. Ca de obicei, toţi ochii sunt pe ea. E clar că n-a glumit când a zis că vrea să se distreze cu un cuplu căsătorit: poartă un corset din dantelă albastră şi o fustă cu două rânduri de volane, cu voal şi jartieră asortate. Nu e de mirare că tipul e un pic şocat şi continuă să se holbeze şi când ea vine la mine şi mă pupă pe amândoi obrajii.

– Da! Da! Da! spune ea printre pupături. În seara asta sunt miresuca sexy din catalogul Victoria’s Secret. Deci unde sunt Domnul şi Doamna? întreabă ea scrutând încăperea în căutarea tovarăşilor ei de joacă.

– Răbdarea e o virtute, Dolly Fason! îi răspund chicotind.

– O, aştept toată noaptea dacă e nevoie. O să fiu cu ochii-n patru după ei, dar sigur mă vor repera ei în ţinuta mea nupţială!

– N-o să fii dezamăgită, îi promit eu.

– Nici ei n-o să fie, te asigur, surâde ea.

Îmi dau seama că trei tinere frumoase din cealaltă parte a barului se uită lung la ea. Dolly Fason e pur şi simplu irezistibilă pentru membrii mei; carisma ei sexuală e uluitoare.

– Trebuie să plec, îi spun. O să-i trimit la tine pe Domnul şi Doamna de îndată ce îi văd. Distracţie plăcută!

O las pe Dolly Fason extrem de bine dispusă şi pe Absolvent şi prietena lui încă holbându-se la ea şi mă îndrept spre lift. Urc la ultimul etaj împreună cu o tânără de vreo douăzeci de ani cu o mască neagră, sclipitoare, şi cu partenerul ei, care poartă una roşie, extravagantă, ca de carnaval veneţian. Ţinând strâns mâna iubitului, ea se întoarce spre mine şi mă întreabă cu un puternic accent franţuzesc:

– Ai mai fost la vreo petrecere de-asta?

– Da, de multe ori, îi răspund cu un zâmbet liniştitor. Însă ea pare mai mult curioasă decât înspăimântată:

– Nu sunt prea tânără pentru aşa ceva?

– Nu. Dacă ai peste 18 ani, totul e în regulă. Ai să găseşti aici oameni de toate vârstele.

– Şi oamenii chiar se apucă de făcut sex? mă întreabă în şoaptă.

– Unii da, dar nu toţi. E cu totul la latitudinea ta.

Liftul se opreşte şi se deschid uşile:

– Important e să te simţi bine. Distracţie plăcută! adaug la ieşirea din lift.

Mă îndrept spre apartamentul Inimă, unde petrecerea e deja în plină desfăşurare. În seara asta nu a durat prea mult ca oamenii să se dezbrace de inhibiţii. Poate de vină sunt paturile ademenitoare, cu întinderile lor de aşternuturi albe şi spaţiu destul pentru mai multe persoane dornice să se distreze împreună. Într-un colţ de pat, o femeie goală cu forme pline stă sprijinită în mâini şi genunchi. Pletele ei blonde se revarsă pe spate, iar fundul arată deosebit de rotund în poziţia aceasta. Părţile ei intime sunt complet expuse, iar ea îi aruncă peste umăr un zâmbet fericit partenerului ei, care încă are pe el toate hainele şi masca. Dă din şolduri ca să-i dea de înţeles partenerului că e pregătită să-l lase să-şi facă de cap cu ea şi el îşi deschide rapid fermoarul de la pantaloni, prea excitat ca să facă altceva decât să-şi elibereze erecţia uriaşă. Se opreşte doar cât să desfacă şi să-şi pună un prezervativ, apoi alunecă cu totul în ea. Femeia începe să scoată vaiete de extaz când el o înşfacă de talie şi se împinge tare în ea, mai întâi într-un ritm lent, apoi accelerând până ce ajunge să o penetreze rapid şi cu forţă. Par să se simtă minunat şi nu sunt singurii. Peste tot în jur sunt cupluri care se sărută şi se mângâie, patul fiind acoperit de o încâlceală de membre şi guri, şi mâini lacome.

Un tânăr asiatic stă în picioare pe o parte a patului, privind cinci femei în diverse stadii de dezbrăcare, dar toate pe tocuri, jucându-se unele cu altele. Lângă el, o brunetă

drăguţă cu chiloţi de mătase roşie se sărută pasional cu o fată cu păr scurt, aproape albit de decolorant. Tânărul are ochii înceţoşaţi de dorinţă şi îmi dau seama că încearcă din răsputeri să-şi controleze respiraţia, dar aceasta se accelerează când la numai câţiva centimetri de el bruneta îşi scoate chiloţii roşii şi-şi îndepărtează puţin picioarele ca să-şi arate labiile umflate. Cu voce dulce, ea întreabă dacă iubita ei n-ar dori să o sărute şi în altă parte, iar fata cu tunsoare decolorată se lasă în jos fără ezitare şi începe să îi ofere plăcere.

Tânărul e pe cale să explodeze, dar nu poate face nimic decât să privească.

Ce drăcuşor de fată, îmi spun cu un zâmbet interior. Ştiu că bruneta drăguţă e prietena lui, pentru că le-am aprobat aplicaţia comună pentru a deveni membri, iar acum ea savurează din plin regula de aur a clubului Killing Kittens: bărbaţii trebuie să aştepte să fie invitaţi. Femeile fac regulile şi numai ele au voie să le încalce. Cu cât geme ea mai tare în timp ce partenera ei îi oferă plăcere, cu atât mai tare o doreşte el şi cu atât mai mare e excitaţia lui. Când în sfârşit ea întinde mâna şi, cu un surâs plin de promisiuni erotice, îi desface cureaua şi-i deschide cu grijă prohabul, tânărul nu-şi mai poate lua mâinile de pe ea, iar ea îl trage pe pat, ca să se alăture celor două femei.

Mă bucur să văd că până acum totul e în regulă.

Am nevoie de aer curat.

Mă îndrept spre apartamentul Cupidon, care are cea mai mare terasă. Afară e rece şi un vânt nemilos loveşte în rafale acoperişul, dar un cuplu trecut de patruzeci de ani stă în jacuzzi, în aer liber. Cei doi stau la taclale, râd şi arată incredibil de fericiţi. Prin uşile de sticlă ale apartamentului o văd pe franţuzoaică stând pe canapeaua din apartament şi privind masa de carne nudă de pe pat. Eliberată de temeri, acum e relaxată şi excitată, iar mâinile ei ating corpul

iubitului, în timp ce el îi eliberează sânii din sutien şi îi masează cu afecţiune.

Merg pe terasă până în dreptul apartamentului Roză şi intru, dar fac stânga-mprejur şi ies imediat când dau peste Jucărie în plin act sexual cu o femeie în cada japoneză.

Cred că e mai bine să-l las într-ale lui. Mă bucur să văd că nu mai are gulerul medicinal. Asta sigur îl face şi mai atrăgător.

Dau peste Jupiter, care a fost în patrulare:

– Cum e?

– Bine. Nicio problemă. Trebuie să stau mai mult cu ochii pe bărbaţi decât pe fete, dar toţi respectă regulile, chiar şi noii membri. Deocamdată n-a fost nevoie să le aduc aminte de ele. Dar ar trebui să vorbeşti cu Kitty Kat.

– Serios? mă sperii eu. De ce?

– Cred că e vorba de Miss D. Kitty Kat e lângă lifturi.

Oftez şi îmi croiesc drum prin mulţime spre coridor, unde o găsesc pe Kitty Kat încă înarmată cu mapa ei.

– Jupiter spune că te îngrijorează Miss D, îi zic când ajung lângă ea.

– Da, mă tem că aşa e. Se poartă cam ciudat. Şi a mers la toaletă de mai multe ori în ultimele 20 de minute.

Mi se strânge inima. Mi-aş dori ca Miss D să înveţe să se controleze. Şi mi-aş mai dori să respecte prietenia noastră şi regulile mele, dar pare incapabilă de asta. Dacă nu mi-ar fi aşa dragă, m-ar scoate din minţi. Ce tot bat câmpii? Chiar mă scoate din minţi!

– Droguri?

– Aşa cred.

– Nu pot să cred că e aşa tâmpită! Ştie părerea mea despre asta şi care sunt consecinţele.

Încep să mă înfurii tot mai tare.

– Unde e?

– Cred că e în baia din apartamentul Turturelelor.

Pornesc într-acolo cu pas apăsat, cu ochii arzând de furie şi cu Kitty Kat după mine. Când ajung la uşa încuiată, bat tare:

– Miss D! Ieşi în clipa asta! Dacă nu deschizi, Kitty Kat o să spargă uşa. Număr până la 10.

De dincolo de uşă pluteşte spre noi o voce fără nicio urmă de îngrijorare în ea:

– Ems, tu eşti?

– Ştii bine că eu sunt. Deschide o dată!

– Mă asiguram şi eu. Mai bine să fii prudent decât să regreţi după aia!

– Dacă nu deschizi, ai să regreţi *amarnic!*

– Stai o clipă, Ems, spune cu voce de-acum uşor tremurătoare.

Deodată încep să se petreacă tot felul de lucruri înăuntru şi să se audă tot felul de zgomote: apa toaletei e trasă, se deschid robinetele şi mi se pare că aud pe cineva inhalând puternic pe nas, cu grabă disperată.

Mijesc ochii şi spun tare:

– Gata! Spargem uşa!

Uşa se deschide şi de după ea se iţeşte Miss D, privindu-ne cu ochi mari şi inocenţi.

– Voiai să-mi spui ceva?

– Ia nu mai face pe Zâna Zorilor! Ce-ai luat în seara asta?

– A! Ăăăă... nimic.

– Şi-atunci de ce ai un pai în mână? o întreb şi i smulg dintre degete.

Ştie că a fost dată în vileag şi arată ruşinată.

– Bine, Ems, am luat un pic de cocaină. N-am adus la mine decât un gram. Nu-i aşa mare scofală, dă ochii peste cap ca să sublinieze că fac din ţânţar armăsar.

Acum chiar că mă înfurii.

– Pentru mine e mare scofală! Mă tem că trebuie să pleci.

– Să plec?! clipeşte uluită. Hai, măi, Ems! Oricum nu mai e. Tocmai am terminat-o.

– Nu, răspund sec. Ştii regulile. Oricine ia droguri e azvârlit afară fără scuze şi fără excepţie. Kitty Kat, te rog s-o conduci pe Miss D afară. Sunt aşa de supărată că nici nu mă pot uita la ea:

– O să vorbim când o să mă mai calmez.

– Nu e nevoie de escortă. Ştiu unde e uşa.

Se uită oftând nostalgic la pat şi apoi la oglinzile de pe tavan, în care se vede reflexia unui bărbat atletic dând din fund ca un iepure deasupra unei fete ce se zvârcoleşte şi-şi saltă şoldurile ritmic. Miss D ştie că pentru ea distracţia din seara asta s-a încheiat. Se îndreaptă spre uşă urmată îndeaproape de Kitty Kat, care vrea să se asigure că prietena mea părăseşte clădirea.

O privesc îndepărtându-se şi mă întreb ce-o să se aleagă de vechea mea prietenă căreia îi lipseşte butonul de oprire. Şi-a dedicat viaţa plăcerilor, având în cap o vagă idee că pe parcurs va pune mâna pe un soţ bogat, dar mă tem că o să dea de necaz sau că se va trezi într-o zi singură şi în situaţia de a-şi găsi serviciu. Iar la cum îşi trăieşte viaţa, înfăţişarea şi sex-appeal-ul ei n-o să dureze o veşnicie. Dar chiar nu ştiu cum s-o ajut pe D să-şi găsească drumul în viaţă când cel mai mare duşman al ei e ea însăşi.

Mă întorc la bar. Petrecerea e în toi, aşa că jos mai sunt doar vreo duzină de invitaţi mascaţi care sorb şampanie. Mă uit cum se încinge atmosfera pe măsură ce tot mai mulţi oameni renunţă la inhibiţii şi încep să se lase în voia atmosferei hedoniste. Au venit aici ca să deguste plăceri delicioase. Afară, în lumea reală, restaurantele sunt invadate de cupluri care şi-au început ieşirea şoptindu-şi dulci nimicuri, dar care probabil că de-acum au cam terminat subiectele de conversaţie pe această seară, care e fără îndoială cea mai aglomerată şi mai prost aleasă seară pentru o cină în oraş. Chiar acum, pisicuţele mele au încetat cu şuşotelile şi au început să-şi scoată hainele unele de pe altele. În restul

oraşului, o groază de fete singure plâng într-un pahar de vin, singure sau cu prietenele lor, înjurând bărbaţii. Aici, fetele singure gem şi plâng de fericire.

Nu mai trebuie să-mi fac griji pentru Dolly Fason, căci o văd într-un colţ cu Jupiter, care o prezintă Domnului şi Doamnei, cuplul căsătorit pe care l-am selectat pentru ea, iar după zâmbetul de pe chipul ei, e foarte mulţumită de cei pe care i-am ales drept parteneri de joacă. Şi are dreptate. Doamna e o blondă coaptă, într-o rochie roz aprins cu decolteu adânc, care-i scoate în evidenţă sânii mari şi rotunjimile ample. Având în vedere că se ridică imediat de pe scaun şi o apucă de mână pe Dolly, e clar că e pusă pe treabă. Pleacă împreună să găsească un colţ retras sau poate chiar să se ducă acasă, iar Domnul le urmează în lift. Ce soţ norocos!

Încă un client satisfăcut!

Înarmată cu un pahar de şampanie urc din nou la etaj, unde invitaţii mei sunt ocupaţi să ofere şi să primească plăcere. Nimeni nu pare să fi remarcat momentul dramatic de mai devreme, cu Miss D, şi totul decurge bine. Mă uit să văd ce se întâmplă în apartamentul Cupidon, unde s-a adunat o mică mulţime. Unii sunt pe pat, iar alţii privesc acţiunea care se desfăşoară sub ochii lor. Tipul agitat de la bar e acum eroul principal al scenei, jucându-se cu două femei, fără să arate nici cea mai mică urmă din reţinerile exprimate la începutul serii. El e şeful acum şi masează şi tachinează trupurile partenerelor lui până le face să gâfâie de dorinţă, după care îşi pune un prezervativ şi o străpunge adânc pe una dintre ele, în timp ce pe cealaltă o satisface cu mâna.

Fosta lui iubită cu care stătea de vorbă la începutul serii intră în încăpere şi încremeneşte când îl vede. Scena mă face să râd în sinea mea. După puterea pe care şi-o manifestă în camera aceea, se pare că nu mai are nevoie de ea.

O altă pisicuţă din apropiere, suplă şi frumuşică, îi şopteşte fostei:

– Vai, ce rechin!

Fosta lui iubită nu reuşeşte să rostească niciun cuvânt şi nici să-şi ia ochii de la acţiunea de pe pat. Stă acolo, înlemnită, cu gura căscată.

– Mă bag şi eu la rechin, declară pisicuţă. Cel mai bine înveţi jucându-te! Vreau să fiu acolo când ajunge la orgasm, adaugă ea lăsându-şi fusta să cadă pe podea.

Apoi se aruncă în mormanul de carne fremătândă. Gemetele şi ţipetele se înteţesc, iar el continuă să le satisfacă acum pe toate trei, sub privirea stupefiată a fostei lui iubite, care probabil că se întreabă ce-i scapă.

O mişcare prinsă cu coada ochiului îmi atrage atenţia spre terasă. Văd că perechea din jacuzzi e tot acolo. Fiindcă e acolo cam de mult timp, ies grăbită afară ca să văd dacă e totul în regulă.

– Bună! spun veselă când ajung la ei. Aţi stat aici toată noaptea. Sunt impresionată, dar nu vă e frig?

Se uită în sus spre mine zâmbind.

– De fapt, am vrea să ieşim, spune femeia.

– Pai şi ce vă reţine? întreb.

– Nu avem prosoape. Le-am lăsat în apartament şi suntem prea timizi ca să umblăm aşa, dezbrăcaţi, spune jenat bărbatul.

– Timizi? Chiar şi în circumstanţele astea? întreb arătând spre scena care are loc dincolo de uşile de sticlă.

– E stupid, ştiu, aprobă din cap femeia. Dar suntem pentru prima dată la o petrecere de-asta şi ne simţim cam stânjeniţi. Atmosfera e încinsă rău înăuntru şi ne-am gândit că am arăta ca nişte tâmpiţi dacă am trece pe-acolo goi spunând „Vedeţi-vă de treabă, nu ne băgaţi în seamă, am venit după prosoape”.

– Staţi aşa!

Dau fuga înăuntru şi mă întorc cu prosoape şi halate.

– Măcar v-aţi distrat în cadă? îi întreb când le dau hainele.

Cei doi le iau recunoscători.

– O, da! Ne-am distrat grozav, mulţumesc! spune femeia zâmbind afectuos partenerului ei.

– Bun! Voi doi aţi fost foarte aventuroşi afară în seara asta. Poate data viitoare încercaţi să fiţi aşa într-un pat, le spun zâmbind.

La petrecerile mele vin oameni de tot felul. Dar acum e trecut de ora 1 şi e timpul să îi las pe Kitty Kat şi pe Jupiter să preia frâiele, iar eu să mă retrag.

Când ies, primesc un SMS. Domnului Negru îi place întotdeauna să mă cheme în vizită în nopţile în care organizez petreceri. Ştie că sunt pregătită să am şi eu parte de un pic de distracţie.

Ce zici de o mică întâlnire de Sf. Valentin? Vino acum la mine. Vreau să te văd.

Mă uit lung la SMS. A trecut ceva vreme de când l-am văzut ultima dată pe domnul Negru şi simt în mine un neastâmpăr care-mi spune că în noaptea asta am chef de el. Poate că în unele privinţe nu e potrivit pentru mine, dar corpurile noastre se potrivesc perfect. Cu toate că nu e stilul meu să alerg obedientă când sunt chemată, în noaptea asta nu cred că pot să rezist.

Îi răspund: Sunt pe drum.

Capitolul 7

„El i-a pus la picioare lumea. Ea i-a spus că are lumea ei.”

Monique Duval

Se poate spune că particip cu entuziasm la actele sexuale. Îmi place sexul, iar când îl fac, îmi place să-l fac din toată inima. Niciodată n-am fost genul care să îşi facă în minte lista de cumpărături sau să se gândească la treburi casnice în timp ce i-o trage bărbatul. Eu şi dl Negru am avut parte întotdeauna de o viaţă sexuală activă, implicată şi extrem de satisfăcătoare, dar în seara asta nu reuşesc să mă pierd în moment. Constat cu surprindere că mintea mi-e extrem de activă, dar în cu totul altă direcţie şi nu pot să nu mă întreb dacă ăsta nu e cumva un semn că nu sunt cu bărbatul care trebuie.

Mă sărut cu dl Negru în elegantul lui apartament londonez. Casa lui e superbă, totul în ea e aranjat impecabil. Lumina care vine de la veiozele scumpe e relaxantă, cântă muzica, iar noi suntem pe canapea cufundaţi într-o serioasă partidă de pupături.

Sunt cu domnul N de aproape două luni, de când Dolly Fason ne-a făcut prezentările la un dineu. Petrece mult timp în străinătate din cauza serviciului, ceea ce mie-mi convine. Are 51 de ani, eu 28, şi n-a fost însurat niciodată. Are gusturi alimentare sofisticate, gusturi vestimentare excelente, şi când vrea, poate fi un maestru al conversaţiei. E frumos, spiritual şi rafinat. Mă face să râd şi îi place să mă răsfeţe.

Domnul N iubeşte femeile şi munca. E un afacerist american de succes, născut la New York, dar educat la Eton şi apoi la Universitatea Oxford, pe care a preferat-o Harvardului. Când degetele lui nu sunt pe tot trupul meu, sunt băgate în multe domenii, printre care terenuri, proprietăţi imobiliare şi bursa de valori. Pe lângă afaceri, e foarte bun şi la aşternut, pentru că are foarte multă experienţă în domeniu şi îi place provocarea prezentată de o femeie mai tânără. Deci are toate calităţile.

De ce n-ar fi el alesul meu? Şi totuşi…

– Eşti superbă, murmură domnul Negru. Hai în pat.
– Nu încă. Hai să savurăm momentul, ştiu cât l-ai aşteptat,

şoptesc eu.

Încep din nou să-mi sărut iubitul pe gât, conştientă că fiecare sărut moale şi umed trimite pulsaţii puternice în tot corpul lui. Dar nu ştiu de ce, mă tot gândesc la lecţia de golf de ieri.

Îmi doresc din suflet ca acest moment să fie perfect, aşa cum vreau să fie. Sunt pe punctul de a face sex cu prietenul meu. Ar trebui să fiu mult mai implicată decât sunt în acest moment.

La acest gând, un val de tristeţe se prăbuşeşte peste mine, dar îl alung din minte. Şi imediat mă văd înapoi pe terenul de golf.

„Nu-ţi pierde concentrarea”, spune instructorul de golf.

Domnul Negru e puternic, influent şi de încredere — calităţi pe care le găsesc atrăgătoare. Banii lui nu mă interesează, forţa lui masculină a fost cea care m-a sedus. Îmi place că e mult mai vârstnic decât mine şi în adâncul meu sunt sigură că e mai bine pentru mine să ies cu un bărbat mai în vârstă, căci cei tineri sunt infantili. Bărbaţii ajung la maturitate după treizeci de ani, pe când femeile trec de acel prag pe la 21 de ani.

Şi iată-l din nou pe instructorul de golf: „Concentrează-te. Nu-ţi lua ochii de pe minge, Emma”.

Cobor încet pe gâtul domnului Negru până la guler.

Dar e el bărbatul potrivit pentru mine?... Of, Doamne, bine-ar fi să-şi mai ţină gura vocea din capul meu! „Goleşte-ţi mintea şi dedică-te acestui unic scop!” îmi ordonă instructorul.

– Of, draga mea — vocea domnului Negru e joasă şi insistentă —, te vreau chiar acum!

– Nu încă. Trebuie să mai aştepţi.

– Să aştept? De ce trebuie să aştept?

Nu răspund şi continui să-l învălui cu săruturi, îi deschei cămaşa şi îi explorez cu blândeţe corpul frumos şi bronzat. Mă

trage în sus şi-şi împinge limba în gura mea. Sunt luată prin surprindere, dar răspund la sărut masându-i limba cu a mea. Îşi înfăşoară braţele în jurul meu şi mă lipeşte strâns de el. Încep din nou să-l sărut încet pe claviculă, apoi cobor pe pieptul lui tare, musculos, fără urmă de păr. Ajung la sfârcul drept şi încep să-l alint cu gura, sugându-l, lingându-l şi rotindu-l pe limbă.

Când m-am ocupat bine de ambele sfârcuri şi acestea sunt tari ca nişte mici gloanţe, cobor cu sărutările spre abdomen, îmi bag mâna în boxerii lui şi încep să-l mângâi uşurel. Înainte să trec la atac, îmi prind părul în coadă.

OK, asta îmi place. Dar iată din nou vocea instructorului meu de golf plutindu-mi prin cap: *„Ţine capul jos, poponeţul în afară şi nu uita să ţii mâinile mai în josul crosei”.*

Cad în genunchi, îi desfac pantalonii şi-i trag jos.

„Ţine încheietura mâinii rigidă, dar nu strânge prea tare crosa. Pe o scară de la unu la zece, strânsoarea trebuie să fie de şapte, dar fermă pe băţ. “

Erecţia lui e deplină când încep să-i mângâi uşor penisul cu mâinile, apoi după o ploaie de sărutări uşoare, îl iau în gură, dar numai primii cinci centimetri, şi încep să-mi rostogolesc cu măiestrie limba flămândă în jurul bărbăţiei lui umflate, sugând uşor, făcându-l să-şi iasă din minţi cu tachinările mele. Ştiu că fiecare sărut îi creează senzaţii diferite şi îmi pun la bătaie toate trucurile magice, şicanându-l cu buzele şi limba mea până îl aduc într-o frenetică stare de dorinţă. Apoi, când ştiu că nu mai poate îndura nicio secundă în plus, îmi înfăşor buzele în jurul lui şi-l cuprind cu totul. Îi simt prezenţa în fundul gâtului în timp ce-l las o clipă să savureze strânsoarea caldă a gurii mele.

Asta îmi place. Îmi place când e la mâna mea.

„Nu-ţi lua ochii de pe minge, Emma!”

– Of, draga mea, suspină el.

Tare-aş vrea să nu-mi mai spună „draga mea”. „Nu te grăbi, ca să nu omori puiul de pasăre, Emma!”

Îi aud gemetele chiar şi peste muzica clasică dată tare şi ştiu că savurează fiecare moment. Îmi ţine ceafa cu mâinile în timp ce îi las bărbăţia să alunece în afara şi înăuntrul gurii mele.

– Ce fată rea eşti, draga mea! Şi eşti numai a mea! Of, Doamne, ce bine te pricepi la asta!

Vocea i se schimbă într-un mormăit profund când se uită în jos, la mine, cu o privire admirativă, plină de poftă, şi îşi priveşte penisul mişcându-se între buzele mele. Încep să-l sug mai repede şi mai tare, ţinându-i testiculele cu mâini flămânde. Gemetele lui devin animalice şi se împinge cu forţă în gura mea, muşchii i se încordează şi tot corpul i se cutremură.

– Of, Doamne, te rog, încă nu. Lasă-mă să te am acum! şuieră el printre dinţi.

Cedez, îmi iau gura de pe penisul lui tare ca fierul şi mă ridic. Ceea ce i-am făcut şi dorinţa pe care i-am stârnit-o m-au excitat. Sunt pregătită să mă bucur şi eu de un pic de plăcere.

Mă duce spre patul său de mahon, cu baldachin, de inspiraţie gotică. E impunător şi maiestuos, sculptat cu modele complicate şi acoperământ de mătase cu spărturi în formă de trifoi. Îmi desface rapid fermoarul rochiei lăsând-o să cadă la podea, apoi îmi trage în jos chiloţii cu dantelă, iar eu păşesc afară din ei.

– Nu-ţi scoate pantofii sexy! ordonă el.

„O s-o trimită în adâncime, direct în gaură!”

Mă întinde pe pat şi-mi desface coapsele cu ale lui. Chipul îi e transfigurat de dorinţă când îşi apasă în mine vârful bărbăţiei. Mă cutremur când împinge înainte, intrând în mine, ferm, umplându-mă când se cufundă tot mai adânc în mine. Acum, trupurile noastre sunt complet unite. Surprind cu coada ochiului imaginea noastră în oglinzile plasate strategic — una foarte mare, pe stâlpi, înclinată către pat, cealaltă pe perete —

şi mă simt vicioasă şi excitată în acelaşi timp. Trepidez de încântare.

Îmi ridic şoldurile repede şi tare spre ale lui. Îi simt sub mâini spatele musculos încordat în timp ce se mişcă înainte şi înapoi contra mea. Îmi izbesc şoldurile cât mai tare de el, bucurându-mă de el în mine. Trupul mi se cutremură de fiecare dată când el alunecă înăuntru, afară şi iar înăuntru, şi din nou afară. Când îmi atinge punctul magic, valurile de plăcere se topesc într-unul singur, intens, care-mi învăluie tot trupul. Bărbăţia lui se umflă şi se întăreşte şi mai mult când mă străpunge din nou, şi mai repede şi mai tare. După intensitatea de pe chipul lui, valul de plăcere al domnului Negru începe să crească, dar închid ochii, fiindcă mă cam sperie expresia lui. Acum suntem amândoi aproape de orgasm. Eu una nu mai pot îndura prea mult, îmi dau seama că sunt pe cale să explodez.

Doar câţiva centimetri despart gurile noastre şi facem schimb de gemete. Orgasmele noastre se apropie, fiecare dintre noi împins înainte de dorinţa crescândă a celuilalt, apoi atingem în acelaşi timp punctul de unde nu mai există cale de întoarcere şi explodăm împreună.

Se prăbuşeşte peste mine, epuizat. Trupurile noastre goale sunt lipicioase şi poartă aroma sexului.

– Draga mea, a fost senzaţional! spune.

– Mhm. A fost.

Îi zâmbesc sleită de puteri, epuizată şi eu. Câteva momente mai târziu, eu şi dl Negru ne-am rostogolit la distanţă unul de altul, iar eu dorm profund în aşternuturile apretate, răcoroase.

Când mă trezesc e încă foarte devreme. Domnul Negru nu e culcat lângă mine, ci stă în picioare, gol, în mijlocul camerei, studiindu-şi corpul în uriaşa oglindă pe suporţi. Ochii lui analizează atent fiecare centimetru, cu o expresie neliniştită.

– Draga mea, ce zici, arăt bătrân?

Se întoarce spre mine cu o expresie rugătoare pe chip. Tânjeşte după aprobarea mea, îşi doreşte să-l asigur că trupul lui încă e la înălţime.

– Nu, îi spun pe ton liniştitor, întinzându-mă. Şi bună dimineaţa!

Sper să n-o luăm din nou de la capăt. E obsedat de cum arată şi are o frică morbidă de bătrâneţe, aşa că trebuie să purtăm regulat discuţii lungi şi detaliate pe această temă şi, oricât aş insista că arată grozav, nu mă crede.

Dl Negru îmi ignoră salutul şi mă întreabă îngrijorat:

– Eşti sigură?

– Normal că sunt sigură.

– Crezi că sunt frumos?

– Da. Absolut!

– Mulţumesc, drăguţă! Dar... — e clar că n-o să se oprească aici — ...ţi se pare că sunt ridat?

– La bărbaţi, ridurile sunt atrăgătoare, dau caracter feţei, îi zâmbesc eu încurajator.

– Deci tu zici că *am* riduri! După părerea ta, arăt bătrân! spune părând şocat, jignit şi chiar furios.

– Nu, n-am spus asta. Îmi răstălmăceşti vorbele.

Dau ochii peste cap cu iritare. Viaţa alături de dl Negru ar fi mult mai uşoară dacă n-ar fi aşa paranoic.

Din fericire, sunt scutită de sarcina de a-i alina şi repune pe picioare orgoliul rănit, căci discuţia ne e întreruptă de soneria telefonului lui mobil, iar în clipa în care răspunde, uită complet că exist. Stă cu spatele la mine ascultând şi îmi dau seama că e o convorbire de afaceri când îl aud spunând cu răceală în glas:

– Vreau să pun mâna pe terenul ăla.

Când persoana de la celălalt capăt al convorbirii îi răspunde, el zice:

– Cuvântul „nu” nu există în vocabularul meu.

După care adaugă pe un ton deja mai ameninţător:

– Nici „nu se poate” nu e în vocabularul meu.

În timp ce el face pe mogulul la telefon, eu mă ridic şi încep să-mi adun lucrurile. O să fac un duş şi-apoi o să plec acasă. E clar că în jumătate de oră domnul Negru o să fie deja în drum spre birou, aşa că n-o să aibă timp să lenevim toată dimineaţa în pat.

M-am prins repede că motivul pentru care domnul Negru nu a fost niciodată căsătorit e acela că e incapabil să iubească pe altcineva în afară de el însuşi. Ne distrăm grozav în pat şi i-am trecut cu vederea vanitatea şi narcisismul fiindcă bănuiesc că vin din faptul că e măcinat de nesiguranţă. Cu toate că-şi împarte cu mine trupul şi patul, sunt relativ nouă în viaţa lui. E exagerat de sensibil în privinţa înaintării în vârstă şi, în goana lui după redobândirea tinereţii, aleargă opt mile în fiecare zi şi 15 în weekenduri, face antrenamente intense cu greutăţi sub supravegherea antrenorului lui personal şi face tratamente faciale ca să-şi asigure longevitatea pielii. Mâncarea lui preferată e sushi, pe care l-ar înfuleca dimineaţa, la prânz şi seara. Şi-a făcut un scop din a gusta îndrăgitul lui fel de mâncare peste tot pe unde-l poartă călătoriile lui, în încercarea de a găsi cel mai bun sushi din lume. Conform domnului Negru, Japonia, ţara natală a sushi-ului, rămâne locul unde găseşti cel mai bun sushi din lume. Pe locul doi e New Yorkul, unde în fiecare zi răsar restaurante japoneze în aproape fiecare cvartal al marelui oraş. Pe locul trei e Londra, dar numai datorită restaurantelor Nobu şi Zuma. Or fi porţiile cam mici, dar aşa cum îmi spune de fiecare dată când mă scoate la sushi, gustul e „cu totul şi cu totul deosebit, Emma”.

Deci, e acesta prinţul meu sau nu? Problema e că în basme prinţul arată bine şi are bani, dar cam atât. Eu vreau farmec, spirit şi creier, altfel nu mă interesează. Dl Negru are toate astea, dar pot eu să-i îndur neobosita obsesie pentru propria persoană?

Mă ridic din pat şi mă întind. Dormitorul domnului Negru e o cameră caldă, masculină. Îi plac culorile închise. Tot

mobilierul se asortează cu patul din mahon, chiar şi dressingul în care se intră din dormitor. Podelele din lemn lustruit strălucesc la fel de tare ca oglinzile lui. Dar nu există nicăieri nicio fotografie de familie. Acea parte a vieţii lui rămâne învăluită în mister.

Dl Negru continuă să vorbească la telefon:

– În afară de aur, pământul rămâne cea mai bună investiţie, aşa cum e de secole. Acţiunile te dezamăgesc, valutele sunt afectate de războaie, preţurile alimentelor cresc peste măsură. America are o groază de teren şi vreau o parte din el! Ted Turner îl înşfacă din toate părţile, dar eu zic că-şi permite să mai lase şi altora. Ştii cât teren deţine Ted? ... Păi hai să-ţi spun: are terenuri în Montana, South Dakota, Nebraska, Kansas şi o rezervaţie de vânătoare în Florida. Vorbim despre două milioane de acri de pământ! Iar eu nu-ţi cer decât să-mi cumperi un căcat de bloc în Manhattan! Fă bine şi obţine pentru mine la licitaţie, spune pe ton ameninţător. La revedere!

Închide telefonul şi se întoarce spre mine:

– Bine te-am regăsit, draga mea!

Ochii îi sclipesc fără nicio urmă din furia de mai devreme.

– Văd că te-ai sculat, dar tare mi-aş dori să te iau în braţe, să te duc înapoi în pat şi să te ţin acolo.

Domnul Negru are capacitatea incredibilă de a-şi schimba fulgerător starea de spirit. De la ameninţător la fermecător, în câteva secunde.

– Apropo, am o surpriză pentru tine, spune surâzând.

– Da?

– Da, răspunde foarte mândru dc sine. Ce ţi-ai planificat în weekend?

– Nu mare lucru.

Petrecerea din această lună e încheiată. Mai am de lucrat ceva pentru nişte clienţi care mă plătesc pentru consultanţă, dar altfel sunt complet liberă pentru o vreme. Asta dacă nu pui

la socoteală munca organizatorică pe care trebuie s-o fac pentru Surori, adică să adun peste o duzină de fete şi să coordonez programul tuturor cu programul de antrenamente. De o săptămână trimit şi primesc e-mailuri într-o dementă.

Domnul Negru zâmbeşte fericit:

– Fantastic! Fiindcă a trebuit să lucrezi şi nu am petrecut împreună Ziua îndrăgostiţilor, asistenta mea ne-a pregătit ceva special.

Nu spun nimic. Domnul Negru vântură lumea tot timpul cu afacerile lui şi niciodată nu simte nevoia să-şi ceară scuze de la mine pentru asta, aşa că nici eu n-o să mă apuc acum să-i cer iertare că am lucrat de Sf. Valentin. Şi oricum îi face mare plăcere să-mi tot arunce înţepături pe subiectul Killing Kittens. Tot timpul mă bate la cap să-l iau la o petrecere Killing Kittens, unde e sigur că vom face o partidă de sex în trei, dar oricât de des încearcă să mă convingă, eu continui să refuz. Nu pare să priceapă deloc că eu nu particip şi că pentru mine e o afacere, nu distracţie. Aşa că tactica mea e să nu răspund niciodată când pomeneşte de petrecerile mele.

– Plecăm după-amiază. Luăm avionul spre Elveţia şi ne petrecem tot weekendul la vila mea. Va fi foarte romantic — vom schia, vom ieşi la cină, vom merge la saună... O să-ţi placă mult!

– Ce frumos! răspund surprinsă.

Şi chiar sună deosebit de bine. În astfel de momente, când domnul Negru e dulce, atent şi romantic — chiar şi cu puţin ajutor din partea asistentei personale —, încep să cred că mai e o speranţă pentru noi şi îmi aduc aminte ce mi-a plăcut la el când l-am cunoscut.

– La ce oră să fiu la aeroport?

– Nu-ţi bate capul, drăguţă. Şoferul meu o să vină să te ia de acasă. Tu fă-ţi doar bagajul şi fii gata de plecare la ora patru.

Vine şi mă sărută:

– Peste câteva ore o să facem dragoste lângă focul din şemineu.

Domnul Negru e un om de cuvânt. Şoferul lui mă ia de acasă la timpul stabilit şi spre seară sunt la aeroport. După un zbor plăcut şi încă un drum cu maşina, mă găsesc instalată confortabil într-o splendidă vilă elveţiană. Domnul Negru pune lemne pe focul care duduie în şemineu, iar eu stau întinsă pe covorul persan şi beau vin roşu, relaxată după partida viguroasă de amor făcută în faţa focului.

– Aş putea să mă uit la foc toată noaptea, spun cu ochii la dansul flăcărilor.

– Pe bune? mă întreabă surprins.

– Da. N-ai observat că, dacă televizorul dintr-o cameră e închis, toată lumea tinde să se uite la foc?

– Nu prea.

– E mult mai relaxant să te uiţi la foc decât să te uiţi la televizor.

Îl privesc zâmbind:

– Stimulează conversaţiile intime.

– Serios? întreabă el cu îndoială.

Se apleacă surâzând şi-mi mai toarnă vin.

– Aşa... Deci, îţi place vila mea?

– La nebunie! răspund cu sinceritate.

Mi-a oferit marele tur de prezentare când am ajuns şi trebuie să recunosc că locul e impresionant. E plin de mobilă frumoasă, obiecte de artă, aşternuturi şi feţe de masă brodate manual şi obiecte de toaletă marca Hermes. Ca şi în locuinţa lui din Londra, şi aici lipsesc cu desăvârşire pozele de familie. Casa are tot confortul imaginabil: personal atent care ştie când să se facă nevăzut, cadă în aer liber, saună, sală de cinema cu canapele confortabile şi sistem de sunet surround de cea mai bună calitate. Are chiar şi o sală de tratament cu tot cu masă de masaj. Dacă aş avea aşa o casă, aş da tot timpul o fugă în Elveţia pentru un pic de schi şi relaxare.

– Mă bucur mult să o pot împărţi cu tine, Emma, toarce el. Întinde mâna să-mi mângâie piciorul. Eşti o fată grozavă.

– Mulţumesc, răspund cu un surâs. Eşti foarte drăguţ cu mine şi apreciez asta.

– O femeie ca tine merită tot ce e mai bun. Şi-acum ce-ai zice să ne îmbrăcăm şi să ieşim la cină? Ştiu un loc minunat…

Îi taie vorba soneria mobilului pe care l-a lăsat pe măsuţă înainte să ne apucăm de treabă. Sunt surprinsă că are semnal aici, în munţi. Se duce să-l ia şi devine brusc agitat când vede numărul de pe ecran:

– Ah, spune încruntat. Ăăăăă…

– Ce-ai păţit?

– Draga mea, te superi dacă mă duc să vorbesc în birou? E vorba de o afacere importantă pe care încerc să o închei. Promit să nu dureze mult!

– Sigur, îi răspund.

Domnul Negru aproape că e ataşat chirurgical la BlackBerry. Nimic nu desparte de telefon şi deseori îl ia şi în pat. M-am obişnuit cu telefoanele de afaceri care întrerup şi cele mai intime momente ale vieţii mele.

– Du-te sus şi pregăteşte-te. Ieşim la cină de cum termin convorbirea, spune el încercând să pară relaxat şi vesel în timp ce se îndreaptă spre uşă strecurând în buzunar telefonul care încă sună.

– Bine.

Abia aştept să fac o baie lungă, leneşă, într-o cadă Hermes cu spumă.

Dormitorul principal e drapat în pături din blană şi ferestrele cât tot peretele oferă o privelişte incredibilă asupra munţilor. Cât aştept ca domnul Negru să termine convorbirea, fac o baie. Discuţia lui durează aproape o oră, dar nu mă deranjează, fiindcă ador senzaţia apei fierbinţi şi parfumate pe piele şi profunda stare de bine care se instalează numai după o partidă zdravănă şi satisfăcătoare de sex. Cred că o să mă simt bine în weekendul ăsta şi o să mă las răsfăţată şi îngrijită,

chiar dacă o să fie doar pentru puţin timp. Poate că exact de asta aveam nevoie eu şi dl Negru ca să ne repunem relaţia pe făgaş.

Optimismul meu în privinţa domnului Negru aproape că e făcut knock-out în timpul cinei la un restaurant de lângă casă, când îmi spune aiurea:

– Ar trebui să te gândeşti să faci copii, Emma. Vei fi o excelentă iapă de prăsilă.

Mă holbez la el cu gura căscată şi nu-mi vine să-mi cred urechilor!

– Poftim?!

– M-ai auzit foarte bine. Ar trebui să renunţi la afacerea asta a ta ridicolă — ştii şi tu că nu e decât un vis. Fă câţiva copii. De-aia ai fost pusă pe pământ.

Nu pot să cred ce-mi aud urechile.

– Ai grijă ce spui. Killing Kittens va avea un succes răsunător, îi spun calmă, ascunzându-mi enervarea provocată de presupunerea lui că singurul scop al existenţei mele e să mă reproduc. Îţi garantez că vei fi surprins.

Apoi, cu un zâmbet angelic:

– Cât despre copii, de îndată ce găsesc un armăsar potrivit e posibil să-i folosesc sperma. Problema e că am standarde îngrozitor de înalte, dar între timp am să continui să exersez.

Începe să râdă şi se apleacă peste masă şi mă sărută:

– Îmi placi, Emma. Mă faci să râd. Eşti o fată isteaţă, aşa-i? Cum arunc o minge spre tine, tu mi-o serveşti imediat înapoi.

– Corect. Să-ţi mai amintesc şi că te rogi întruna de mine să te iau la petrecerile mele? adaug ghiduşă.

– Of, draga mea, hohoteşte el. Asta a fost o servă imparabilă!

– Exact! Ghem, set şi meci!

– Acum câtva timp am cunoscut o tânără care mergea la petrecerile tale.

– Serios? Cum o cheamă?

– Nu mai ştiu. Iese cu prietenul unui prieten de-al meu şi pentru el a renunţat la petreceri.

De pe masă, unde stă între noi, BlackBerry-ul lui emite un semnal sonor, iar el îl priveşte precaut:

– Trebuie să citesc mesajul.

– Sigur.

Cât el e ocupat cu telefonul lui, îl verific şi eu pe al meu. Am trei apeluri ratate de la Miss D, dar a compensat trimiţându-mi numeroase SMS-uri pline de „iartă-mă” umile. Am s-o las să mai fiarbă un pic înainte s-o iert. De data asta sunt supărată rău pe ea şi trebuie să mă asigur că n-o să mai folosească niciodată droguri la petrecerile mele. Exact în acel moment îmi sună telefonul. E un număr necunoscut. Domnul Negru încă e ocupat cu ale lui, aşa că răspund:

– Alo?Bună… Emma?

E o voce cunoscută, dar nu-mi dau seama de unde. O veche prietenă? O fostă colegă din PR?

– Da.

– Sunt Kate. Te sun în legătură cu Surorile. Dacă eşti de acord, aş vrea şi eu să particip.

Kate? După o clipă de derută mă luminez. Kate Middleton, vechea mea tovarăşă de la şcoala Downe House!

S-a despărţit recent de prinţul William şi e clar că are nevoie de o nouă provocare ca să nu se mai gândească la asta.

– Sigur! Hai să vorbim…

În timp ce domnul Negru continuă să dea mesaje şi să scrie e-mailuri, eu stau de vorbă cu Kate. Vrea să facă parte din primul echipaj exclusiv feminin care va traversa Canalul Mânecii cu o barcă chinezească cu vâsle, într-o cursă împotriva Frăţiei. Îi spun că sunt încântată că vrea să ni se alăture, dar mă tem că în clipa în care va afla presa, ziarele vor fi pline de asocierea dintre Kate Middleton şi Killing Kittens. O rog să ceară o părere la Clearance House[9]. Mă asi-

[9] Clearence House este reşedinţa din Londra a Prinţului de Wales şi a Ducesei de Cornwall, dar şi sediul instituţiei pe care o reprezintă familia

gură că totul e în regulă şi că vrea să se implice, pentru că e o cauză importantă, la care vrea foarte mult să contribuie.

Când dl Negru revine la cina noastră, eu am încheiat deja conversaţia cu Kate. Nu îi spun cine m-a sunat.

A doua zi, pe pârtie, domnul Negru nu e deloc încântat când cobor panta ca o săgeată şi-l întrec. Dispoziţia lui se deteriorează şi mai tare când îl aude pe tânărul şi frumosul nostru instructor de schi întrebându-mă dacă domnul Negru e tatăl meu.

– Nu! chicotesc eu. Îl folosesc pentru sex — are un penis gigantic.

Cum ne îndepărtăm de instructor, domnul Negru se întoarce furios spre mine:

– Emma! Cum ai putut să faci asta?!

– Scuze! Nu trebuia să pomenesc de penisul tău, nu-i aşa?

– Nu-i vorba de asta! Trebuia să-i spui că sunt prea tânăr să-ţi fiu tată!

Îmi dau ochii peste cap. Nimic nu-i mulţumeşte pe unii bărbaţi!

* * *

În seara următoare, după 48 de ore petrecute într-un iureş de schi, sex şi lux, sunt acasă. A fost tare plăcut, dar tot timpul am avut impresia că domnul Negru era oarecum absent. Nu simt deloc că îl cunosc mai bine acum decât înainte de călătorie, poate pentru că şi-a petrecut atât de mult timp închis în birou ca să discute afaceri la telefon. În consecinţă, tot n-am habar încotro se îndreaptă relaţia noastră.

Am ajuns acasă acum cinci minute şi cineva bate la uşă. În pragul casei găsesc un curier care ţine în mână un buchet extravagant din cei mai frumoşi crini, cu trompete lungi, ivorii şi limbi pufoase de polen portocaliu. Domnul Negru a cronometrat la perfecţie acest gest. În acelaşi moment,

Prinţului Moştenitor.

telefonul începe să-mi vibreze în buzunarul hainei şi-l pescuiesc gândind *e tare!*

Răspund la telefon cu ton glumeţ:

– Alo? Făt-Frumos?

– Îţi plac florile? întreabă pe ton sec, de şedinţă. Da sau nu?

E clar că nu e în dispoziţie romantică, ceea ce cam goleşte de semnificaţie atât florile, cât şi telefonul.

– Da, îmi plac.

– Vezi că mi-am adus aminte care-s preferatele tale? Le-am comandat anume!

Mă uit la flori.

– Serios? Ce drăguţ! Care sunt?

– Ha?

– Care sunt florile mele preferate?

Tăcere.

– Ţi-am spus la cină, ţi-aminteşti?

– Ăăăă…

– Trandafirii.

– Da, normal. Trandafirii.

– Exact. Iar ăştia sunt crini.

Bolboroseşte ceva.

– Ce-ai spus?

– Vaca de asistentă a futut comanda.

– Ce drăguţ! Mă bucur să văd că ai ales singur florile, gânguresc eu.

– Emma, ştii foarte bine că nimeni n-are timp să comande personal flori!

Dintr-odată mă năpădeşte o tristeţe cumplită. Aidan îmi cumpăra flori — le alegea singur, ştia care-mi plac şi făcea eforturi deosebite să le obţină pentru mine. Domnul Negru face toate gesturile necesare, dar nu pune niciun pic de suflet în ele.

– Ştiu, îi zic. Nu contează. Mulţumesc, oricum.

Ne luăm rămas-bun şi închid telefonul. Mă uit la superbul buchet de flori care acum nu mai înseamnă nimic pentru mine şi, mânată de impuls, i-l duc uluitei mele vecine de alături, spunându-i că au fost livrate din greşeală şi eu nu le vreau. Mă bucur că florile i-au luminat ziua.

Pe a mea au reuşit să o întunece.

Capitolul 8

„Nimic nu e veşnic. Aşa că trăieşte din plin, bea bine, fă haz de necaz, evită drama, asumă-ţi riscuri şi nu regreta nimic, pentru că, indiferent ce ai făcut la un moment dat, a fost exact ce ţi-ai dorit să faci.”

Marilyn Monroe

– Bună, Femeia Fantastică!

– Bună! răspund.

Recunosc vocea timidă, tremurătoare. Are obiceiul să sune în cel mai prost alese momente — când sunt cu mami sau tati, iar odată a sunat când eram la biserică, la nunta unei prietene. Azi stau la o coadă ridicol de lungă într-un supermarket Sainsbury’s. În faţa mea e o femeie gravidă în ultimele luni, însoţită de fetiţa ei. Femeia îmi aruncă un surâs jenat când fiica ei mă salută cu entuziasm şi începe să-mi arate fiecare obiect din coşul lor de cumpărături.

– Nu prea am timp, spune şoptit vocea din telefon. Trebuie să prezidez o şedinţă de consiliu.

– Înţeleg, răspund, în timp ce fetiţa îmi oferă unul din beţele ei de lemn dulce.

– Vreau să fiu răpit.

– Când?

Îi zâmbesc fetiţei şi accept darul ei generos cu un „mulţumesc!” şoptit.

– Azi la ora şase. Vreau să mă răpească Batman şi să fiu salvat de Marilyn Monroe, care apoi să mă fută cu specialităţi. Marilyn trebuie să fie exact ca la Hollywood.

– Exact ca la Hollywood? întreb. Cum adică? Te referi la accent?

– Nu! Mă refer la păr. Nu la cel de sus — la părul de jos. Trebuie să fie perfect epilată pentru buzele mele, explică el respirând tot mai greu.

Mă uit la ceas. Mai sunt mai puţin de trei ore până la şase şi nu am maşină.

– E foarte din scurt.

– Dar tu eşti Femeia Fantastică. Nimic nu e imposibil pentru tine.

– OK.

Mă laud că pot îndeplini orice fantezie, oriunde şi oricând, aşa că acum va trebui s-o dovedesc.

– Unde?

– În faţa magazinului Pistol Panties.

– Unde-i ăsta?

– Westbourne Park Road, în Notting Hill.

– OK.

– Ai grijă ca şi Batman să fie înarmat, zice el cu subînţeles şi închide.

– Când mă fac mare vreau să fiu exact ca *tine* spune fetiţa privindu-mă cu ochii mari cât farfurioarele de dulceaţă şi facându-mi din mână în timp ce iese cu mama ei din magazin.

De când am adăugat Zilele Franţuzeşti în repertoriul Killing Kittens, realizarea fanteziilor erotice ale membrilor a devenit o parte foarte importantă a afacerii mele. Tot mai mulţi tineri şi tinere sunt dispuşi să bage adânc mâna în buzunar ca să-şi îndeplinească fanteziile. Viaţa normală e pur şi simplu insuficientă pentru ei şi nu li se pare deloc ruşinos să plătească pentru senzaţii tari. Cu ajutorul manechinelor, actorilor şi damelor de companie organizez deseori răpiri şi jafuri false şi partide de sex cu supereroi. Fiecare dintre manechinele, actorii, actriţele şi persoanele de companie folosite ia parte la scenariile mele nu doar pentru bani, ci şi pentru că îl distrează. Ei fac parte din exclusivistul meu club dedicat fanteziei răpirilor. Tuturor le plac la nebunie jocurile îndrăzneţe şi sexul cu necunoscuţi şi, odată cu clientul, îşi îndeplinesc şi ei cele mai secrete dorinţe. Am descoperit că o mulţime de oameni vor să-şi condimenteze viaţa cu un pic de pericol şi fantezie. Şi, la urma urmei, de ce nu?

La cinci şi jumătate după-amiază sunt cu Miss D în faţa magazinului Pistol Panties şi avertizăm turiştii japonezi şi doi pensionari că urmează să aibă loc o falsă răpire. Înarmaţi cu camere şi telefoane, turiştii japonezi întreabă dacă pot face poze şi încep imediat să apese pe declanşatoare, cu toate că deocamdată suntem aici doar eu şi Miss D. Bliţurile mă ameţesc. Între timp, Miss D încearcă să le explice situaţia celor doi pensionari. După o mulţime de promisiuni pline de remuşcări că n-o să mai aducă niciodată droguri la petrecerile

mele, Miss D mi-a reintrat în graţii, cu toate că nu mă aştept ca buna ei purtare să dureze prea mult.

– Răpire! se sperie bătrânica. Ai auzit, George?

– Să chem poliţia? întreabă bărbatul plin de îngrijorare.

– Nu e o răpire adevărată, îi linişteşte cu un zâmbet Miss D. Nu e nevoie să chemaţi pe nimeni. Doar niciunul dintre noi nu vrea să aibă probleme cu poliţia, nu?

– Păi de ce ar avea probleme George? întreabă bătrânica strângându de braţ. N-a făcut nimic!

– Am chema poliţia degeaba, pentru o răpire falsă.

– O răpire falsă?

– Da, doar ne prefacem că răpim pe cineva. Aşa că vă rog să nu vă speriaţi.

– Aaaaaa! pricepe, în sfârşit, bătrânica. Deci ăsta e un fel de scheci pentru o emisiune TV, nu?

– Da! răspunde cu entuziasm Miss D. Eu sunt o prezentatoare destul de faimoasă. Totul e sub control, dar poate că n-ar strica să traversaţi pe trotuarul celălalt. N-am vrea să vă treziţi în mijlocul acţiunii.

Bătrânul se uită în jur şi panica lui iniţială se transformă în confuzie:

– Da’ dacă asta e o filmare, unde-s camerele TV? Şi tu de ce n-ai microfon? '

– Excelentă întrebare, George! răspunde Miss D cu cochetărie.

Îi pune mâna pe umăr şi flutură din gene spre el, aruncându-i cea mai eficientă privire hai-în-pat din repertoriul ei.

– N-am nevoie de microfon, spune ea lingându-şi buzele. Am gura destul de mare. N-ai decât să judeci singur când ai să mă vezi în acţiune.

– Acţiune? întreabă stânjenit bătrânelul, care pare aproape speriat de Miss D.

O, nu! Chestia asta poate sfârşi dezastruos. Soţia lui nu pare încântată.

Dau ochii peste cap, dau deoparte mâna lui Miss D de pe umărul lui George şi le surâd celor doi:

– Folosim o cameră ascunsă foarte mică, astfel încât să nu atragem prea mult atenţia şi să nu ne încurce, le spun nonşalant. Îmi cer scuze pentru purtarea internei noastre. Când a sugerat să vedeţi acţiunea, s-a referit la faptul că aţi vedea totul mai bine dacă v-aţi aşeza acolo, le spun şi arăt spre o bancă de peste drum.

– Aha! Ce drăguţă eşti! îmi zâmbeşte bătrânica, uitându-se însă urât la Miss D. Dar cred că eu şi George ne-am lămurit şi, oricum, nu cred că-ţi doreşti să fac o criză.

– O criză?! mă holbez la ea, speriată că face un atac de cord.

– Va trebui să chemi ambulanţa pentru prietena ta, draga mea, dacă mai băleşte mult pe soţul meu. Jos labele! Hai, George, să mergem!

Nu mă pot abţine să zâmbesc privindu-i cum se îndepărtează braţ la braţ. Îmi vine în minte dintr-odată o imagine a Colonelului şi Maminei peste ani, ieşiţi împreună la plimbare ca acest cuplu vârstnic, oprindu-se, poate, să se uite într-o vitrină la haine de bebeluş pentru viitorii lor nepoţi. E o imagine care îmi bucură sufletul. Mă întreb cine-mi va fi alături când îmi va veni rândul. Nu ştiu de ce, dar nu mi pot imagina pe domnul Negru alături de mine pentru toată viaţa.

– Cât sunt de drăguţi! spune Miss privindu-i cum se îndepărtează.

– Tu chiar eşti incorigibilă! spun dându-mi ochii peste cap, iritată.

– Eşti supărată pe mine?

– Evident! Omul ăla avea pe puţin 80 de ani. Chiar nu există bărbat care să fie în siguranţă în prezenţa ta?

– Glumeam şi eu, Ems! rânjeşte Miss D.

– I-aş zice lui Batman să te azvârle într-o celulă, dar probabil că asta te-ar excita, aşa că mai bine mă abţin, ca să nu înrăutăţesc situaţia.

– Sunt gata oricând să dau o mână de ajutor, Ems. Poţi să

mă încui într-o celulă cu domnul Răpire. Nu pot să cred că nu mi l-ai prezentat! E frumos? întreabă ea luând urma unui nou vânat.

E tot timpul în căutarea următoarei prăzi.

– Aşteaptă şi-ai să vezi.

Cel mai bun mod de a o pedepsi pe Miss D e s-o ţii în suspans. Urăşte amânarea deznodământului, fiindcă pentru ea totul se rezumă la clipa prezentă.

– E bogat? întreabă curioasă.

– Vei afla totul imediat. Ai răbdare.

Ne îndreptăm spre maşină. De obicei închiriez o dubiţă, dar cu aşa puţin timp la dispoziţie, de data asta Batmobilul e Volkswagenul Golf al mamei. Tot din cauza asta a trebuit să apelez la un prieten să-l joace pe Batman: Jucărie. Obsedat atât de fitness, cât şi de Batman, el şi-a tot oferit serviciile, aşa că acum, anunţată din scurt, am hotărât să-i dau o şansă. Stă pe bancheta din spate îmbrăcat într-un combinezon în două nuanţe de gri şi cu sigla negru pe galben a lui Batman imprimată pe piept. Fiindcă am descoperit că Batman face parte din fanteziile multor clienţi, am mai multe costume de Batman, de diverse mărimi. Am în plan să cumpăr curând un costum complet din cauciuc negru, lucios, dar până atunci, ne descurcăm cu ce avem.

Mă aşez la volan, Miss D urcă şi ea lângă mine, şi le spun cu toată seriozitatea:

– Gata, fraţilor! Trebuie să facem scena cât mai realistă pentru clientul meu, sau aţi rupt-o-n fericire cu mine!

– Din acest moment, spuneţi-mi Batman, spune Jucărie cu o voce răguşită şi puternic accent american.

– Pune-ţi masca şi pelerina, Batman. Azi eşti personaj negativ. Dar repetă după mine: să nu ucizi!

– N-o să ucid. Nu azi! îmi dă replica zâmbind şiret.

– Miss D, vreau să îţi tragi un vag accent german/est-european. Eşti acolita cea rea a lui Batman.

Cei doi chicotesc. Mi-aş dori să pot râde cu ei, dar mi-e mintea la job şi sunt complet setată pe asta. Domnul Răpire mă plăteşte zdravăn pentru aceste fantezii şi e important să îi pară cât mai realiste.

– Cum arată victima mea? întreabă Batman uitându-se pe geam în susul şi-n josul străzii.

– Ţi arăt când îl văd.

Arunc o privire în oglinda retrovizoare. O mulţime de oameni se îndreaptă spre casă după o zi de muncă, dar deocamdată nu-l zăresc printre ei. Şi-apoi, deodată, îl văd. E un bărbat cu aspect obişnuit şi apetit pentru emoţii tari, adrenalină şi un pic de frică. Dl Răpire e singurul client care insistă întotdeauna să fie răpit de supereroul lui. Şi e salvat fie de Marilyn Monroe, fie de Anna Nicole Smith.

Strig:

– Uite-l!

Îmi dau seama că sunt agitată. Inima începe să-mi bată repede. Vreau ca totul să meargă bine, iar posibilităţile să se fută tot planul sunt numeroase.

– Care? întreabă Jucărie sucindu-şi capul în toate părţile.

Acum pare şi el un pic agitat, cu tot costumul lui de supererou.

Îşi trage masca pe cap.

– Tipul scund în costum cu dunguliţe.

– Vai, futu-i! spune Miss D dezamăgită. Are gusturi bune la costume, dar ar trebui să renunţ la tocuri, fir-ar să fie! Nu-i căsătorit, nu-i aşa, Ems?

– Frumuseţea e în mintea privitorului, D. Dar nu, nu e căsătorit şi e fericit aşa. Şi are şi bani.

Vestea aceasta o unge pe suflet pe Miss D, care se înveseleşte instantaneu:

– Într-o relaţie de iubire, principalul meu scop e să îmi ajut partenerul să evolueze faţă de cum era când l-am întâlnit. Pot

să salvez rățuşca singuratică! Stai să vezi ce îl vrăjesc!

Îi arunc o privire amenințătoare:

– Gura, D! Suntem aici să-l răpim, nu să îţi planificăm ţie viaţa amoroasă. Batman, când ieşi din maşină, aruncă-i în cap cearşaful şi pune pe ieşi, lasă portiera deschisă, ca să-ţi fie uşor să intri înapoi în maşină. Pe drum, vreau să ţipaţi mereu la el şi să-l înjuraţi la greu, da? Bun! Să-i dăm drumul!

Jucărie deschide portiera şi sare din maşină. În afară de turiştii japonezi încărcaţi de aparate foto, care încep să se manifeste zgomotos şi să facă poze când Batman iese din maşină, nimeni altcineva nu clipeşte. Sunt londonezi unşi cu toate alifiile, obişnuiţi cu nebunia de pe străzile metropolei. Nu vor să se implice şi atunci îşi văd de drum ca şi cum Batman nici n-ar fi acolo.

Până acum, domnul Răpire s-a purtat foarte natural, dar când îl vede pe Batman gonind spre el, cu pelernia fluturând, pufnind şi mârâind, se pierde cu totul.

– Batman, eşti supereroul meu preferat, pentru că eşti singurul care nu e cu adevărat supererou. Nu ai nicio putere supranaturală! declamă el cu un nod în gât, încercând să nu-şi lase vocea să-i tremure.

– în pizda mă-tii! Îţi arăt eu putere! mârâie Batman.

Un val de panică se abate brusc peste chipul domnului Răpire când, dintr-o singură mişcare, Batman îi aruncă în cap un cearşaf şi-l azvârle pe umăr. Începe să se zbată şi să ţipe.

Totul decurge conform planului, iar Jucărie îşi joacă excelent rolul. Pornesc maşina. Miss D e prinsă complet de acţiune. Cu ochii mari şi gura căscată, chiţăie cu încântare:

– Vai, să-nnebunesc! Zici că e o răpire adevărată!

– Calmează-te D! Pentru asta mă plăteşte. Nu uita: când îl aruncă în maşină, vreau interpretare de Oscar.

În clipa următoare, Batman îl azvârle pe domnul Răpire pe bancheta din spate, urcă lângă el şi demarăm. Domnul Răpire

începe să urle ca un copil sub cearşaful alb şi să bâjbâie în jur cu mâinile. Mă uit în retrovizoare şi-l văd pe Batman strângând mai tare cearşaful în jurul capului „victimei”.

– Nu mişca, pulă! spune el ameninţător.

Vocea de Batman a lui Jucărie e impresionantă.

Domnul Răpire continuă să bâjbâie frenetic, aşa că Batman îl plesneşte tare peste coapse:

– Am. Zis. Nu. Mişca. Pulă, repetă el calm.

– Dar ar trebui să port centură de siguranţă! E ilegal să n-o porţi! spune domnul Răpire cu voce subţirică şi tremurată.

Batman îl înşfacă de cap şi i îndeasă între picioare, ca nu cumva să vadă vreun poliţist agitaţia din maşina mea.

Miss D rosteşte cu accent oarecum rusesc cu o voce autoritară şi al naibii de sexy:

– Băiat rău ce eşti! Ţine-ţi gura şi ascultă pe Batman, altfel ai să ai necazuri mai mari decât până acum!

– Da, şefa! şopteşte el dintre propriii genunchi. Unde mă duceţi? Gotham City?

– Căcat City, spune Batman pe un ton ameninţător care-mi dă fiori pe şira spinării. Acum taci în morţii mă-tii sau te *omor.*

De sub cearşaf iese un scâncet mic.

– Nu! se repede Miss D. Lasă pistolul, Batman! Şeful a zis să nu omorâm. Şofer, ochii la drum!

Bravo, dragilor! Sunt mulţumită. Toată lumea îşi joacă minunat rolul.

Trântesc piciorul pe pedala de acceleraţie şi fac slalom prin traficul orei de vârf. Nu trebuie să întârziem, pentru că proprietarul hotelului tip boutique aşteaptă la intrarea din spate, ca să nu-i alarmăm oaspeţii. Când ajungem acolo, frânez scurt. Proprietarul se uită buimac cum Batman coboară din maşină, îl scoate pe domnul Răpire, îl azvârle pe umăr şi intră în fugă în hotel.

Eu şi Miss D ne dăm şi noi jos din maşină şi-l urmăm.

Proprietarul îmi întinde cheia camerei:

– Apartamentul de lux de la ultimul etaj.

– Mersi!

Înşfac cheia din mâna lui în timp ce trecem grăbite pe lângă el.

– Pot să las un pic maşina acolo? Nu durează mult!

În lift, domnul Răpire se zvârcoleşte şi chiţăie sub cearşaf, până când Batman îi ordonă să se liniştească. E cărat rapid pe coridor şi băgat în cameră, unde i se scoate cearşaful de pe cap şi Miss D îi comandă să se dezbrace şi să-şi pună o pereche de chiloţi minusculi, din piele neagră. După ce se execută, Batman îl leagă de cei patru stâlpi ai patului cu baldachin.

– Sexy! mârâie Miss D măsurând din ochi trupul expus al domnului Răpire. Pot să-l am chiar aici şi acum, Batman?

– Nu! latră Batman. Şeful a zis să nu atingem.

Dl Răpire cere apă şi îl lasă să ia câteva înghiţituri dintr-un pahar, după care varsă restul pe abdomenul lui. Miss D îşi savurează la maximum rolul de torţionară — îi aruncă pe burtă câteva cuburi de gheaţă şi se uită cum geme şi se zvârcoleşte. Prietena mea e în mare formă!

– Ce zici? Să-i zburăm degetul mare de la picior cu un glonţ? Am putea să-l vindem unor vrăjitoare, cârâie Miss D râzând malefic.

– Nu! Vă rooog! ţipă domnul Răpire.

Îi e frig, e ud tot şi pare înspăimântat de moarte, dar, după mişcările viguroase din chiloţii lui, e clar că toată situaţia i se pare teribil de sexy.

– Of, Marilyn! Unde eşti, Marilyn!

– Marilyn? huruie Batman. Despre cine dracu’ vorbeşti?

– Despre cea mai senzuală femeie din lume — Marilyn Monroe!

– Taci, în pizda mă-tii! mârâie Batman. Marilyn Monroe e oale şi ulcele, bou’ dracului. A murit în 1962.

Mă strâmb la Batman. Marilyn nu e moartă! Asta nu face parte din scenariul comandat de client!

– Sau a fost doar o înscenare? improvizează Batman. Să nu dea dracu’ să fie încă vie că mă apucă toţi dracii!

Îmi înăbuş un chicotit. Toată chestia e deja ridicolă. Sper doar că Marilyn a mea e pregătită şi aşteaptă semnalul. N-a deranjat-o jobul apărut din scurt, dar tot i-a trebuit timp să se pregătească pentru el. Ar trebui să fie deja gata. Arunc o privire neliniştită spre uşă.

– Dă-mi un deget! ordonă Miss D.

– Nu! Nu! Nu! guiţă el când ea îi înşfacă degetul şi i muşcă suficient de tare încât să-l facă să se zvârcolească. Las’ că vedeţi voi! Marilyn e cât se poate de vie şi o să mă salveze!

Şi o ţine aşa, în timp ce Batman şi Miss D se distrează aplicându-i metode de tortură uşoare, cu niveluri foarte scăzute de durere. Mă uit la ceas. Unde eşti, Marilyn? Nu ştiu cât o mai putem lungi în stilul ăsta.

Brusc, uşile se izbesc de perete şi în prag stă Marilyn, în celebra ei rochie albă şi cu pantofi cu tocuri înalte. Are părul blond platinat, buze roşii şi seamănă uluitor de mult cu orginalul. În cameră se dezlănţuie iadul: Miss D începe să ţipe, iar Marilyn se năpusteşte înăuntru şi se ia la bătaie cu Batman strigând:

– Poc! Poc! Poc! Ia-o şi pe-asta!

După câteva secunde frenetice, răpitorii dispar ca şi cum nici n-ar fi fost acolo, iar eu rămân să o privesc pe Marilyn cum taie legăturile domnului Răpire. Acesta e copleşit de recunoştinţă şi iubire.

– Gata, gata, spune ea cu o voce ca un oftat. De-acum eşti în siguranţă. Au fost răi cu tine răpitorii ăia?

Îl înfăşoară cu braţele ei bronzate, iar el izbucneşte deodată într-un plâns cu suspine, ca un copil abandonat şi se agaţă cu disperare de sânii voluminoşi ai lui Marilyn. Se uită lung unul în ochii altuia, apoi Marilyn se ridică încet, trage

fermoarul rochiei şi păşeşte afară din ea rămânând doar în lenjerie dantelată: iubirea pluteşte în aer.

– Ai cerut specialităţi, îi zâmbeşte ea.

Îi întind un coş în care am pus un vibrator, lubrifiant, un dop anal, cătuşe, o zgardă şi cleştişori pentru mameloane.

– Da, da, da, am cerut, spune el cu respiraţia tăiată de emoţie.

Presimt că în scurt timp chiţăielile lui de frică se vor transforma în chiţăieli de plăcere.

– Şşşşş! Trebuie să mă iubeşti, să mă respecţi şi să mi te supui, spune Marilyn aruncându-i cel mai strălucitor surâs de Hollywood.

Domnul Răpire se holbează excitat la Marilyn, care îşi unduieşte şoldurile şi-şi trece degetele peste sâni, coborând apoi spre zonele intime dezgolite.

– Mmmmmm... geme ea ca să-l aţâţe.

Îngenunchează lângă el şi începe să îi strângă, tragă şi sucească sfârcurile. Apoi i le prinde cu cleştişorii şi le eliberează imediat, după care le prinde din nou. Lui Marilyn îi face mare plăcere să-i tortureze sfârcurile, scoţându din minţi de excitare. Chiloţii lui mai au un pic şi explodează. Ea îi muşcă lobul urechii şi-i şopteşte:

– Ce-am spus că trebuie să faci?

– Să te iubesc, să te respect şi să mă supun ţie.

– Corect. Am ceva pentru tine ca să nu uiţi că sunt stăpâna ta şi că-mi *aparţii.*

– Te iubesc, Marilyn.

– E o zgardă de sclav. Trebuie să faci tot ce-ţi spun, pentru că eşti sclavul meu. Te supui fără să crâcneşti, spune ea calmă.

Marilyn strânge bine zgarda în jurul gâtului lui, ataşază de ea lesa şi-l împinge pe pat, unde cade cu faţa-n sus. Îi prinde braţele deasupra capului şi „clic!” fac cătuşele la încheieturile lui.

– Şi acum ai să mă devorezi, toarce ea pregătindu-se să-şi

scoată chiloţii dantelaţi.

E momentul să dispar şi eu. Merg în vârful picioarelor spre uşă şi mă strecor afară, trăgând uşa după mine. Îi găsesc pe Miss D şi Jucărie în barul de la parter. Jucărie s-a schimbat din costumul de Batman. Barmanul tocmai le aduce câte un Mojito, iar ei mai comandă unul când mă văd intrând.

– Vai, să-mi bag picioarele, Ems! spune Miss D cu un rânjet larg. Toată faza a fost măreaţă!

– Hai, zi tot, Miss D! spune amuzat Jucărie.

– I-am strecurat în portofel domnului Răpire un bileţel cu numărul meu de telefon, recunoaşte Miss D cu sfială.

– Doar nu degeaba îţi spunem femeia piranha, îi răspund.

Iau o înghiţitură zdravănă din băutură şi tocmai atunci îmi sună telefonul. Îl scot şi mă uit, dar nu recunosc numărul.

– Alo?

– Bună seara. Asistenta domnului Negru la telefon. Domnul Negru vă scoate la cină în seara asta. Să fiţi la Nobu la ora nouă.

Mă uit la ceas. E şapte şi un sfert. Răspund printre dinţii încleştaţi:

– Spune-i domnului Negru că dacă vrea să iasă la cină cu mine, n-are decât să pună mâna pe telefon şi să mă sune personal.

– Mă tem că n-aş putea niciodată să-i spun aşa ceva! spune deranjată asistenta. M-ar face arşice! E un om extrem de ocupat.

– În acest caz, îţi sugerez să-i trimiţi un e mail în care să-i explici că refuz să aranjez o ieşire la cină prin intermediul asistentei. Pa!

Închid. Miss D şi Jucărie mă felicită că am fost directă şi am spus ce aveam de spus. Nu vreau să fiu nepoliticoasă cu asistenta lui, dar domnul Negru trebuie să înţeleagă că nu aşa te porţi cu o fată.

– Problema e că am cam început să-mi pierd răbdarea cu domnul Negru, le spun exasperată. Ies cu un narcisist

îndrăgostit lulea de sine însuşi. Nu-i pasă decât de propriile sentimente şi nu are niciun strop de empatie pentru altcineva.

– Şi? Ieşi cu el în seara asta? întreabă Miss D.

– Categoric nu. I-am transmis condiţiile mele.

Sunt foarte încăpăţânată când vreau. N-o să accept niciodată să fiu invitată la cină prin intermediul unei asistente.

– Ştii că rişti să te părăsească, da? mă ţintuieşte cu privirea Miss D. Dacă ea ar avea drept jucărie un milionar, s-ar da peste cap ca să-l păstreze, dar eu nu sunt aşa. Eu am nevoie de emoţie. Mă uit la ea şi încep să bănuiesc că n-o să simt niciodată acea emoţie pentru domnul Negru. Orice potenţial partener pe termen lung trebuie să mă facă să simt cel puţin ce simţeam pentru Aidan, altfel nu are niciun rost.

– Tu îţi doreşti cu adevărat relaţia asta, Ems? întreabă Jucărie.

– Nu ştiu sigur. Ne distrăm, ieşim împreună... nu pare să fie mai mult de atât.

Îmi vin în minte unele momente frumoase petrecute cu domnul Negru şi îmi amintesc cât de dulce şi fermecător poate să fie când vrea. Îi place să mă răsfeţe, e grozav la pat şi mai are şi calitatea crucială pentru mine de a fi mai în vârstă.

– Poate o să mai dau o şansă relaţiei noastre.

– Eşti rea cu el. Sigur o să alerge după tine! spune Miss D comandând al doilea cocktail. Crezi că Marilyn a terminat?

– Crezi că are nevoie de Batman ca să o salveze? întreabă Jucărie plin de speranţă.

– Ai vrea tu! răspund râzând. Hai să terminăm băuturile şi să plecăm înainte să coboare.

Capitolul 9

„Nu lăsa oamenii negativişti şi toxici să-ţi închirieze mintea, încasează-le chiria şi dă-i afară.”

Robert Tew

Orice femeie are nevoie din când în când să ia o pauză de la bărbaţi. Eu prefer să-mi petrec ziua liberă cu fetele mele. Fiindcă venim aici de ani de zile, chelneriţa noastră ne aduce mic dejunuri englezeşti complete, fără să mai fie nevoie să ne întrebe ce dorim. Ne-am oblojit fiecare inimă frântă în micuţa noastră cafenea intimă şi încercăm întotdeauna să ne facem timp pentru întâlnirile noastre, chiar şi atunci când viaţa ne pune în cale obstacole. Niciuna dintre noi nu vrea să se piardă în goana monotonă, ca de hamster pe rotiţă, să alerge fără să ajungă nicăieri şi să îşi clădească viaţa orbitând în jurul bărbatului său.

– Îmi mai aduceţi, vă rog, încă un englezesc complet, cu două felii de pâine prăjită şi unt? o întreb pe chelneriţă.

Dolly Fason îmi azvârle o privire bănuitoare:

– Ştiu că azi uităm de număratul caloriilor şi ne răsfăţăm, dar nu te-ai săturat? Sau eşti cumva însărcinată?

Miss D se holbează la mine cu gura căscată de stupoare:

– Faci un copil! Cu domnul Negru!

– Doamne fereşte! Nu! *Niciodată*! izbucnesc eu în râs. Dar e adevărat că mi-a zis că ar trebui să renunţ la afacerea mea şi să fac vreo câţiva copii. Se pare că aş fi o excelentă iapă de prăsilă şi că de aceea exist pe această planetă.

– Tu vorbeşti serios? mă întreabă oripilată Dolly Fason. Decât să fac copii cu un misogin, mai bine apelez la banca de spermă!

– Şi eu la fel! chicotesc.

– Când v-am făcut cunoştinţă, i-am zis că eşti o partidă bună, o captură cu care orice bărbat se poate mândri. Dar poate că e timpul să-l arunci înapoi în apă. Slavă Domnului, are balta peşte.

– Îl folosesc pentru sex.

– Bun! spune Dolly Fason.

– Dar cea mai mare calitate a lui e contul din bancă, spune senină D.

– Gura! latră Dolly Fason.

– De ce? întreabă D cu ochi mari, îndureraţi.

– Calmează-te, D, îi spun. Toate cele de la masa asta ne înţelegem una pe alta şi de aceea nu ne ferim să ne spunem una alteia să ne mai ţinem gura dacă una din noi spune tâmpenii.

– Da, spune sec Dolly Fason. Te iubim, dar banii n-au nicio legătură. Aşa că... gura!

O chelneriţă ne aduce o farfurie cu şuncă, ouă, cârnaţi, fasole şi cartofi ţărăneşti şi exact atunci intră pe uşă Doamna, în ţinută de sală, arătând extrem de tulburată.

Se pare că marea mea surpriză matinală a făcut-o fericită pe Dolly Fason. Amintirea partidei în trei cu Doamna şi soţul ei de la petrecerea de Sf. Valentin îi aşterne pe chip o expresie de beatitudine.

– Bună! se entuziasmează Dolly Fason. Ce surpriză minunată! Deci pentru tine e mic dejunul englezesc complet! Ce plăcere să te avem printre noi afară, în lumea reală!

– Mă bucur că am venit, spune Doamna înfigându-se în prăjelile din farfuria ei. În clipa asta am nevoie să fiu cu fetele şi cât mai departe de casă. Merg la petreceri sexuale, îmi dau drumul de fiecare dată când merg la sală, inclusiv azi-dimineaţă, dar toate astea nu sunt nimic pe lângă ce s-a întâmplat aseară.

– Ai orgasm de fiecare dată când mergi la sală? întreabă D uluită.

– Da. Azi-dimineaţă chiar de trei ori: mingea, planking-ul şi întinderile de picioare — toate mi-au provocat orgasme zdravene.

– Fantastic!

Miss D e căzută în admiraţie.

– Li se zice coregasme[10]. Eroul meu Alfred Kinsey a dezvăluit existenţa lor în 1953 şi a fost crucificat pentru asta. Norocoaso! suspină Dolly Fason. Ochii îi strălucesc de excitare.

[10] Coregasm — orgasm provocat de exerciţiul fizic. *(N.t.)*

Dolly Fason suspină, excitându-se doar la gândul unui asemenea noroc.

– Dar ce s-a întâmplat aseară?

– Eu şi soţul petreceam o seară la plăpumioară, pe canapea, cu copiii.

– Sună foarte plăcut, spun eu.

Înainte să continue, Doamna ia o gură din spumosul meu cappuccino.

– Primul film a fost în regulă, dar al doilea a fost un dezastru! Copiii au pus din greşeală o filmare porno făcută de noi.

– Vai, nu!

– Ba da! Nu am reţineri legate de sexualitatea mea, dar nu ştiu cum să fac faţă situaţiei ăsteia. A trebuit să plec de-acasă în dimineaţa asta şi să-l las pe soţior să explice ce căutau mâinile lui în păsărică lui mami.

– Eu zic că ar trebui să traversăm strada la barul de vizavi de îndată ce se deschide şi să comandăm o sticlă de vin, propun eu.

– Mă bag! spune Doamna.

Reuşeşte să zâmbească chinuit când îşi fac apariţia două prietene comune şi cliente fidele ale Killing Kittens.

– Sper că nu vă deranjează că am venit şi noi, doamnelor, intonează ele la unison. Soţul ei ne-a spus că i-ar prinde bine compania noastră.

– Sigur că nu!

Le ştiu bine pe amândouă. Insula de Smarald[11] a devenit membră a KK după ce prietenele ei de la facultate i-au cumpărat un loc în club şi i l-au făcut cadou când a împlinit douăzeci şi unu de ani. Însă participarea ei e diferită faţă de cea a majorităţii pisicuţelor. Catolică ferventă, n-a făcut sex decât o dată, când avea 18 ani, şi nu doreşte să repete experienţa până nu-şi găseşte „alesul”. În ciuda frumuseţii ei răvăşitoare, nu se lasă înduplecată de nenumăratele

[11] Irlanda e denumită şi Insula de Smarald; autoarea face astfel aluzie la locul de baştină al personajului. (*N.t.)*

complimente care-i sunt adresate pentru puritatea pielii ei, bogăţia pletelor negre sau misterele ascunse de ochii verzi, ademenitori. Ar putea duce în ispită orice bărbat sau femeie, dar pentru ea distracţia se limitează doar la privit sau la stat cu mine la bar. Pe de altă parte, prietena ei înaltă şi voluptuoasă Pearl e cu totul altă poveste. E o pisicuţă devotată, care se alătură întotdeauna distracţiei cu mult entuziasm.

– Ce bine-mi pare să te văd, Ems! spune Pearl pupându-mă pe amândoi obrajii. Nu ne-am văzut de ceva vreme.

– Şi eu mă bucur să te văd, îi zâmbesc. Pe unde te-ai ascuns?

Oftează cam cu regret:

– A trebuit să mă las de petrecerile erotice.

– Serios? întreb surprinsă.

– Noul meu prieten nu e de acord cu ele.

– Aha! Am înţeles.

Pisicuţele singure încetează deseori să mai vină dacă încep o relaţie cu un tip care nu le împărtăşeşte interesul pentru petrecerile mele. Dar de multe ori reapar după câteva luni.

– Păcat! O să-ţi ducem dorul. Cine e norocosul?

Zâmbeşte fericită:

– E un tip grozav! Frumos, sexy şi foarte bogat. Acum, că avem o relaţie serioasă, o să fac tot posibilul să-i fiu fidelă.

– Dacă aşa eşti fericită.

– Sunt! El zice că eu sunt cea pe care-o căuta. Dar nu mă încântă că petrece prea mult timp la muncă. Abia apuc să-l văd.

– Ştiu cum e, îi răspund. La cât de des îmi văd iubitul, ai crede că sunt singură.

– M-am înfipt rău de tot în el sâmbăta trecută. A trebuit să plece în Elveţia cu afaceri şi aproape că n-am reuşit să dau deloc de el. La un moment dat a trebuit chiar să se furişeze dintr-o şedinţă ca să vorbească cu mine.

Mă încrunt, căci îmi amintesc de dezvăluirea ciudată făcută de Domnul N la cină despre o femeie care nu mai vine

la petrecerile mele fiindcă a început o relaţie cu un prieten de-al lui. Mi se strânge stomacul. Nu se poate să mă înşele, nu?

– Elveţia? Sâmbăta trecută? Ciudat! S-a dus, cumva, la Davos?

– Da, aşa. Are acolo o vilă şi o să mă ia şi pe mine. Zice că putem face dragoste chiar lângă foc.

Îmi zâmbeşte.

– Ce romantic sună, nu? Şi când s-a întors din weekendul de afaceri mi-a trimis un buchet uriaş de trandafiri, ca să-l iert că a fost plecat. Adevărul e că prefer crinii, dar se pare că asistenta lui a futut comanda.

Rostesc rar:

– Iubitul tău... nu e domnul Negru, nu?

Ştiu că e adevărat de cum rostesc cuvintele. Cu toate că nu-mi vine să cred, totul se explică acum: furişatul în birou, telefonul lipit de ureche tot timpul călătoriei, greşeala cu florile... Mă înşală cu această femeie. Pisicuţa e surprinsă:

– Da, e domnul Negru. De unde ştii?

– Futu în gât de căcat parşiv! latră Miss D, care ascultase discuţia tot mai furioasă.

– E un om mort, mârâi şi eu.

Dolly Fason intervine:

– Staţi aşa, doamnelor! Situaţia nu arată deloc bine, dar avem nevoie de dovezi înainte să-l legăm de scaunul electric.

– Ştiu că e adevărat, îi spun, fierbând de furie.

Am fost înşelată! Mă uit la pisicuţă:

– Mă tem că am fost amândouă trase pe sfoară.

– Poftim?! se holbează la mine cu chipul descompus de groază. Cu umerii căzuţi a dezamăgire, duduia Insula de Smarald spune:

– Cum să am încredere în bărbaţi? Îţi dau boli, te lasă însărcinată şi te înşală. Ăştia sunt bărbaţii!

– Nu fi ridicolă! dă ochii peste cap Miss D. Îţi trebuie o tăvăleală zdravănă!

– Destul! urlu turbată de furie.

– De cât timp sunteţi împreună? îşi începe Dolly Fason interogatoriul.

– De şase săptămâni, spune Pearl înghiţind un nod.

– Cum v-aţi cunoscut?

– Mi-a făcut curte.

– Ţi-a făcut curte. Când şi unde?

– Luam cina în oraş cu nişte prieteni şi el a trimis la masa noastră o sticlă de şampanie cu un bilet în care zicea că sunt tare drăguţă.

– Când te-ai culcat prima oară cu el?

– După vreo două săptămâni.

– Unde?

– La el acasă.

Nu mai vreau să mai aud niciun cuvânt:

– D, plăteşte nota. Mergem vizavi. Am o idee.

Traversăm strada toate cinci şi intrăm în bar. Scot mobilul şi-l sun pe domnul Negru. Când răspunde, îl pun pe speaker.

– Bună, draga mea! spune.

– Bună! gânguresc eu.

– Ce plăcere să-ţi aud vocea. Mi-a fost dor de tine.Ce drăguţ!

– Să trimit şoferul să te ia? Aş vrea să te văd.

Cealaltă iubită a lui îşi îngustează ochii care scânteiază de mânie. Cu câteva minute în urmă era amorţită de şoc. Acum, egoismul lui arogant o înfurie peste măsură.

Duc degetul la gură rânjind, ca să-i amintesc să nu scoată niciun sunet.

– N-ai vrea să vii cu mine la petrecerea erotică din seara asta?

– Serios? sare el entuziasmat. Of, draga mea, ştiam eu c-o să-ţi vină mintea la cap! Să înţeleg că te bagi la o partidă în trei?

– O să fie o groază de partide în trei! declar.

Lângă mine, Doamna şi Dolly Fason abia reuşesc să-şi înăbuşe chicotelile în timp ce mă îmboldesc pe tăcute.

– Vai, draga mea, voi fi cu tine. Abia aştept să împărtăşesc cu tine această experienţă — dar să ştii că tu vei rămâne întotdeauna pe primul loc pentru mine. Întotdeauna! Care-i adresa?

Mi-a picat în capcană.

– Ştiu o femeie frumoasă care ni se va alătura. O cheamă Pearl şi poartă tanga cu şnur din perle.

– Cum aş putea să refuz aşa ceva? toarce el.

Sunt gata să apăs pe trăgaci:

– Şi fii atent ce chestie interesantă: îmi spune că ai fost deja în ea!

– Poftim? spune pe un ton nevinovat, care nu mă păcăleşte nicio secundă.

– Dă-mi voie să ţi-o spun pe şleau: o fuţi şi pe ea. Aşa că ce-ar fi să ne întâlnim toţi trei chiar acum, înainte s-o duci şi pe ea în Elveţia?

Tăcere mormântală.

– În morţii mă-tii de jegos! zbiară Pearl cu voce răguşită şi tremurătoare. Nu m-ai mai lăsat să mă duc la petreceri erotice fiindcă voiai să te duci tu cu Emma!

Nu-mi mai pot stăpâni nici eu furia:

– Să dea dracu să mă mai suni vreodată, să vezi ce muie îţi iei! La fel şi asistenta ta personală! Du-te-n pizda mă-tii! şi închid.

– Bravo, Emma! spune Dolly Fason. Mai bine nu ţi mai prezentam.

– E o jigodie de căcat! spun vehement.

Ne uităm unele la altele şi furia mi se transformă în amuzament când realizez ridicolul situaţiei. Dolly Fason comandă o sticlă de vin şi începem să ne distrăm pe seama faptului că iubitul meu e un ticălos parşiv.

Am o viaţă nebună.

Şi se pare că sunt din nou o femeie liberă.

Capitolul 10

„Viaţa are multe capitole.

Un capitol prost nu înseamnă sfârşitul cărţii.”

Rob Lloyd

A doua zi sunt trezită din somn după-amiază târziu de soneria telefonului şi răspund încă buimacă, fără măcar să mă uit cine sună. N-am ajuns acasă decât spre dimineaţă, iar acum sunt într-o confuzie somnoroasă şi aproape că mă aştept ca la celălalt capăt al convorbirii să fie domnul Negru, fie furios, fie milogindu-se să-l primesc înapoi.

– Alo? oftez.

– Emma, e tata.

Vocea Colonelului e doar o şoaptă pierdută şi pare stresat.

– Bună! Eşti bine? Ai o voce ciudată. Eşti răcit?

Casc de-mi trosnesc fălcile şi mintea începe să mi se limpezească.

– Nu, n-am nimic, spune pe acelaşi ton ciudat.

– S-a întâmplat ceva? întreb.

– Da. Cu mama.

– Ce-i cu mama? A păţit ceva?

Inima mi-o ia la galop. Se lasă o lungă tăcere, care mă sperie şi mai tare. În final, spune:

– Nu e bolnavă, dar ai face bine să te duci imediat la ea. Are nevoie de sprijinul tău.

– Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

– Du-te la ea.

Ajung cu sora şi fratele meu la casa părintească din Buckinghamshire cu inima bubuindu-mi în piept. Mi-am sunat fraţii de îndată ce am închis cu tata, după ce el refuzase să-mi dea orice alte detalii. Am sunat-o şi pe mama, dar nu a răspuns, ceea ce n-a făcut decât să-mi sporească neliniştea. Georgie şi Jonny au spus că vin de cum mi-au auzit tonul îngrijorat şi i-am luat pe amândoi de pe drum, după care am gonit împreună pe autostradă, temându-ne de ce am putea găsi la capătul drumului.

Bat la uşă, nevrând să-mi folosesc cheile decât dacă nu răspunde nimeni. Se dovedeşte că n-am nevoie de ele — mama deschide uşa. Mă holbez la ea înspăimântată. Mama mea, de

obicei atât de pusă la punct şi elegantă, arată descompusă şi zdrobită. Durerea de pe chipul ei îmi pune în stomac un nod de frică din ce în ce mai mare. Singurul lucru care-mi vine în minte e că mamei tocmai i s-a pus un diagnostic fatal.

O strâng în braţe, iar ceilalţi îşi aşteaptă şi ei rândul. Amândoi par înspăimântaţi şi mi-e clar că toţi ne gândim la acelaşi lucru.

– Ce s-a întâmplat? o întreb lăsând-o să treacă în braţele lui Georgie.

– Ce-ai păţit, mamă? întreabă cu îngrijorare Jonny.

Mamina ne priveşte lung, cu ochi morţi şi apoi spune:

– E vorba de tata.

– Ce-i cu el? *El* e bolnav? întreb uluită.

– Da, e bolnav la cap. Tata m-a părăsit.

Suntem amuţiţi de şoc. Toate frământările legate de infidelitatea domnului Negru pălesc în comparaţie cu situaţia de faţă. Bâigui:

– Poftim?

– Glumeşti, nu? întreabă Georgie, cu îndoiala citindu-i-se clar pe chip.

E limpede că se gândeşte, ca şi mine, că e imposibil s-o fi părăsit Colonelul pe Mamina. Parteneriatul lor e indestructibil, ei sunt piatra de temelie a vieţilor noastre. Nu are cum să fie adevărat, nu-i aşa? Dar expresia cumplită de durere inconsolabilă de pe chipul mamei mele ne spune că e adevărat.

– A cunoscut o altă femeie, spune ea pe acelaşi ton disperat, care-mi dă un fior rece pe şira spinării.

– Nu! ţip eu.

Mama se întoarce şi se îndreaptă spre salon, iar noi o urmăm. Ia în mână un pahar mare cu Pinot Noir care o aştepta şi bea o gură zdravănă. Acum văd că are ochii roşii şi umflaţi şi că face eforturi să nu plângă când o înconjurăm cu toţii, evitând să ne uităm la pozele de familie puse peste tot prin cameră. O iau de mână:

– Mamă...

Aş vrea să-i spun că o iubim, dar nu reuşesc să vorbesc. Încă mai procesez vestea.

– Cum s-a întâmplat? întreabă Georgie lăsându-se pe canapea lângă mama. Ai avut vreo bănuială?

Jonny pare prea devastat ca să poată vorbi, aşa că stă tăcut lângă şemineu, cu pumnii strânşi îndesaţi în buzunarele pantalonilor.

Mamina clatină din cap:

– Nici vorbă! spune cu vocea grea de tristeţe. M-a invitat la cârciuma locală ca să luăm un prânz târziu. A zis că are să-mi spună ceva. Am crezut că voia să-mi spună că a dat faliment sau că a fost la un bordel — ceva în genul ăsta, ceva peste care am fi putut trece împreună, spune cu mâini şi buze tremurânde. Dar n-a fost asta. De cum am intrat în local, mi-am dat seama după faţa lui că era ceva mult mai rău.

– Zi mai departe, mamă! Spune-ne tot.

Mă duc la dulapul cu băuturi, iau cele mai mari pahare pe care le găsesc şi încep să torn vin. Împart paharele fraţilor mei.

– Mi-a zis că are o relaţie extraconjugală cu o maseuză poloneză trecută de treizeci de ani. L-am întrebat pe tatăl vostru dacă o iubeşte şi a spus că da.

Mă ia cu ameţeală, aşa că încerc cu disperare să mă adun.

– Tatei nici măcar nu-i plac masajele, bolborosesc complet pierdută.

O avalanşă de durere începe să se prăbuşească peste mine. Podeaua nu mai pare solidă, ci am senzaţia că o să cedeze sub picioarele mele şi mă simt ca într-o greţoasă cădere liberă. Mă agăţ de ceea ce pare a fi cel mai optimist scenariu:

– Poate că e doar o aventură stupidă. Tata trece prin criza vârstei de mijloc. Doar are 60 de ani!

– E posibil să aibă de-a face cu asta, dar crede-mă că e cât

se poate de serios. Relaţia lor durează de ceva vreme şi e hotărât să îşi clădească o nouă viaţă alături de ea. Şi nu e doar o chestie romantică. Taică-tu mi-a zis că ea e sufletul lui pereche. Şi o s-o facă partenera lui de afaceri.

Toţi tragem şocaţi aer în piept. Asta e îngrozitor! E vorba despre mai mult decât un bătrân îndrăgostit lulea de o femeie mai tânără. E clar că e hotărât să-şi facă praf toată vechea lui viaţă. Abia reuşesc să asimilez noutăţile. Sunt obişnuită ca asta să fie casa părintească, ca Mamina şi Colonelul să fie ca unul, sau măcar ca două feţe ale aceleiaşi monede. Am nevoie de amândoi ca să ofere echilibru vieţii mele şi să-mi dea un sentiment de siguranţă şi de pământ ferm sub picioare. Chiar sunt toate astea pe cale să dispară într-o clipită?

– Şi tu ce-ai spus? şopteşte Georgie cu lacrimi în ochi.

– I-am mulţumit că mi-a spus, m-am ridicat şi am ieşit din local.

– Dar e o nebunie! Nu se poate să fie adevărat! spun privind-o buimacă şi scuturând din cap.

Chipul mamei e crispat de tristeţe:

– Mă tem că e adevărat. După 30 de ani de căsnicie, de crescut copii, după ce l-am susţinut în carieră şi i-am oferit un cămin confortabil, am fost schimbată cu un model mai nou.

Aproape că nu mai pot îndura. Georgie izbucneşte în plâns, iar Jonny se duce să se uite în gol pe fereastră. O strâng de mână pe mama şi mă simt complet incapabilă să o alin acum, când stă în mijlocul a ceea ce a fost cândva viaţa ei.

Mahmureală de cinci stele.

Soarele se iţeşte prin geam, deci dimineaţa e pe la mijloc. Nu ştiu unde sunt, dar apoi îmi dau seama că mă aflu în vechiul meu dormitor de acasă şi totul îmi revine năvalnic în minte. Cum am băut vin şi am stat de vorbă până târziu în noapte, discutând despre tata şi lovitura cumplită pe care ne-a dat-o tuturor. Nu-mi aduc aminte să mă fi dus la culcare, dar iată-mă aici, în pat.

Crăp puţin ochii, cu intenţia de a mă da jos din pat, dar mă simt de parcă m-aş fi transformat peste noapte în versiunea obeză a lui Rosemary, eroina principală a filmului american *Uşuraticul.* Surplusul de greutate mă ţintuieşte în loc şi nu mă pot clinti. Când, în sfârşit, deschid ochii de tot ca să-mi înfrunt mahmureala, mă simt de parcă aş fi zăcut aici o veşnicie, fezandându-mă într-o zeamă de toxine. Mereu păţesc aşa de la vinul roşu, motiv pentru care îl beau foarte rar, cu atât mai puţin cu găleata, cum am făcut aseară. Dar se pare că realizarea faptului că viaţa ta de familie a fost făcută praf şi pulbere îţi poate perturba judecata. Aseară am băut până n-am mai ştiut de mine.

După câteva manevre, reuşesc să mă dau jos din pat, dar picioarele-mi sunt ca de plumb şi îmi surprind reflexia în oglindă. Dermatograful mi-e întins pe faţă, iar părul arată mai rău decât un cuib de cioară. Încerc fără succes să-mi trec mâinile prin el şi mă las păgubaşă cu un suspin. Apoi realitatea mă izbeşte iar şi mă cutremur.

Tatăl meu a părăsit-o pe mama pentru o femeie suficient de tânără încât să-mi fie soră!

Lacrimile îmi înţeapă ochii; ultima dată când m-am simţit atât de trădată a fost cu doar câteva zile înainte, de domnul N. Acum, ochelarii cu lentile roz prin care priveam lumea mi-au fost din nou smulşi de la ochi şi mi-e limpede că tatăl impunător, pe care-l credeam până acum un izvor nesecat de înţelepciune şi de cunoştinţe, nu are, de fapt, niciun plan măreţ. Nu e nici pe departe un erou, ci doar un om, un mincinos şi un adulterin. Aş vrea să-l sun şi să-l întreb de ce, dar nu pot; sunt prea îndurerată. Nu mi-aş putea controla deloc vorbele.Tăcerea e de aur, Ems!

Cobor la parter poticnindu-mă ca un zombi, leşinată de sete. Dacă nu bag în mine ceva lichide, mahmureala asta mi-ar putea fi fatală. Toată lumea e în bucătărie. Georgie e aşezată la masă, proaspătă ca o floare. E aranjată impecabil, dar fără efort — părul lung şi castaniu revărsat pe spate, tenul aproape fără cusur. Dar mi-e clar că e furioasă. Mama e la telefon,

comandă o basculantă. Îmi torn un pahar mare cu apă şi-l dau pe gât împreună cu câteva analgezice. Ca să supravieţuiesc zilei de azi am nevoie de creierul meu mai mult ca oricând.

– Aş vrea basculanta cât de repede posibil, spune mama pe un ton rece.

Mă prăbuşesc pe canapea lângă Jonny şi-mi pun capul pe umărul lui. Fratele meu e înalt, musculos, cu păr blond, bărbie puternică şi ochi de un albastru intens, ca ai mei. I-am moştenit de la mama noastră. Mă strânge de mână şi mă ia în braţe. Mă cuibăresc la pieptul lui, şi pentru o clipă trecătoare, mă simt în siguranţă.

– Bine. Mâine la prima oră, spune mama. O să fiu pregătită.

Expresia de pe chipul ei îmi spune că Mamina a hotărât să-şi folosească furia şi disperarea drept surse de energie care s-o împingă înainte şi să nu-i permită să se prăbuşească. În schimb, va fi mai puternică şi mai curajoasă. Sunt copleşită de admiraţie pentru tăria ei. Acum douăzeci de ore viaţa ei era sigură şi liniştită. Acum e singură şi trădată, dar refuză să se lase doborâtă. Mamina închide telefonul şi mă cântăreşte cu privirea, analizându-mi aspectul neglijent.

– Emma, arăţi îngrozitor. Îţi fac nişte ouă bătute.

– Nu-i nevoie, o mint, deşi ouăle mi-ar pica numai bine.

– Ba, se pare că e, spune cu blândeţe. Ţi-a spus Georgie ultimele noutăţi?

– Nu.

– O las pe ea să-ţi zică.

Se duce la frigider şi scoate ouăle, laptele şi untul. Începe să spargă ouăle de marginea unui castron stând cu spatele la noi. Bănuiesc că încearcă să-şi ascundă lacrimile.

– Mama a vorbit la telefon cu banca, spune încet Georgie.

– Aşa...

Nodul din stomac a revenit.

Face o pauză şi mă priveşte:

– Contul lor comun e aproape gol.

Mi se taie respiraţia. N-am crezut că situaţia se poate înrăutăţi.

– Câţi bani sunt în cont?

– Au mai rămas doar o mie de lire.

– Ce?! Cum? *Cum aşa?!*

– Se pare că tata a cheltuit o avere pe femeia aia: haine, saloane cosmetice, cine... În magazine şi localuri de lux precum Fortnum’s, Harrods, Harvey Nicks. Mama i-a pus să-i citească la telefon ultimele câteva extrase de cont. Toate tranzacţiile sunt documentate. A cheltuit mii de lire.

– Nu! Nu pot să cred asta!

Trag adânc aer în piept. Georgie e pământie la faţă. Jonny arată de parcă-i gata să pornească la război. Şi-a încleştat pumnii atât de tare, încât au început să i se înroşească articulaţiile degetelor.

– A făcut-o chiar şi cu un apartament în care tot el a cumpărat totul... continuă Georgie.

– Cum pizda mă-sii se poate aşa ceva?! spun tremurând de furie. Sper că ai blocat contul. Altfel dobitocul fraier o să bage şi ultimul bănuţ în fundul ştoarfei.

Mama mi-a pregătit ouăle şi-mi face semn să vin la masă ştergându-şi o lacrimă de pe obraz.

– Asta am făcut la prima oră. Nu mi-a trecut *niciodată* prin cap să-l verific. Nu faci asta când iubeşti pe cineva.

Închide ochii încercând să-şi ţină în frâu durerea. Când îi deschide, spune pe ton monoton:

– Totul are sens acum. Tata se ducea la Londra în mai toate weekendurile, că avea de lucru. Weekendul trecut i-am spus că m-am săturat de săptămânile lui fără zile libere şi că nu apucam niciodată să-l văd. Iar tatăl tău mi-a zis: „N-am timp acum să vorbesc cu tine.Poate ne vedem la cină?” E foarte ciudat când un soţ îi spune asta soţiei.

Ciugulesc din ouă. Mi-e greaţă. Colonelul n-o abandonează doar pe mama, nu-şi abandonează numai familia, ci

abandonează totul: prietenia, încrederea, camaraderia, iubirea profundă, totul. O viaţă întreagă.

Aş vrea să înţeleg, dar nu pot.

Se spune că totul e permis în dragoste şi război. Se mai spune şi că furiile Iadului sunt blânde faţă de o femeie părăsită. După părerea mea, furiile Iadului sunt blânde şi faţă de copiii părăsiţi de tată. Ne apucăm să pregătim lucrurile pentru sosirea basculantei. Jonny găseşte aparatul foto digital al tatei, plin de fotografii de prost gust cu cei doi porumbei ţinându-se de mână şi sărutându-se peste tot prin Londra. Mă uit la ele şi mă ia greaţa. Asta nu e o idilă juvenilă, plină de pasiune şi promisiuni. Tata arată ridicol, iar ştoarfa e comună, ceea ce ne face să ne simţim un pic mai bine. Mă uit la chipul ei cu un amestec de repulsie şi groază, întrebându-mă cum poate să dea buzna aşa şi să distrugă o familie, dar apoi îmi îndepărtez privirea. Nu vreau s-o văd, e prea dureros.

Dar sentimentele noastre sunt insignifiante faţă de emoţiile stârnite în mama de trădarea tatei. Ne învârtim cu toţii prin casă adunându-i lucrurile şi aruncându-le în saci de gunoi. Strângem toate obiectele care ne-au călcat pe nervi ani de zile, toate chestiile de prost gust, de la vechi moşteniri de familie butucănoase până la lămpi stridente. Le facem zob pe toate. O statuie a lui Buddha pe care ne-a cumpărat-o dintr-o piaţă într-una din călătoriile lui e primul obiect pe care-l despicăm în două şi-l azvârlim într-un sac de gunoi, urmat de un castron de sticlă grotesc, primit de la Enervanta Rudă îndepărtată. Drum bun!

Mama aruncă într-un alt sac de gunoi câte un pantof din fiecare pereche de pantofi a tatei. E extrem de surescitată şi vrea să-şi pună ordine în gânduri şi în viaţă, dar în acelaşi timp îşi jeleşte pierderea şi încearcă să se adapteze la noua realitate.

Pe chipul ei se succed durerea şi furia, reflectând fidel emoţiile pe care le exprimă în gura mare:

– Sunt o tâmpită! Mă simt de parcă am pe frunte o ştampilă cu „expirat”! I-am dăruit cei mai buni ani ai vieţii mele, toată tinereţea mea! Şi acum crede că sunt trecută, depăşită. Incredibil!

– EI e idiotul cretin! ţipă Jonny.

Are în braţe un teanc de boxeri de-ai tatei pe care-i îndeasă într-un sac.

– Noi n-am avut o căsnicie moartă, de aceea plecarea lui e un şoc aşa de mare, spune mama cu fruntea încreţită a nedumerire. Aveam viaţă amoroasă!

Jonny pleacă privirea stânjenit spre boxerii tatei, apoi se uită la Mamina:

– Chiar trebuie să aud asta?

– Las-o să se răcorească, Jonny! îl îndeamnă Georgie.

Mama continuă de parcă nici nu l-a auzit pe Jonny:

– Sunt sigură că tatăl vostru m-a iubit cândva, dar în unele privinţe, pentru el am fost un trofeu. Când l-am cunoscut, eu eram o partidă. El era un profesor tăcut aflat la începutul unei cariere militare. Eu eram o blondă înaltă, încăpăţânată, temperamentală, cu picioare lungi. Era foarte mândru şi se făIea cu mine. Îmi zicea: „Aş vrea să-i spui asta lui Cutărică, iar dacă Cutărească te întreabă *x,* tu îi răspunzi *y.* Dacă ambasadorul te întreabă unde ţi-ar plăcea să primim următorul post, farmecă-l cu răspunsul ăsta”.

– E un bou! ţipă Georgie şi un val proaspăt de furie îi înroşeşte faţa.

Târăşte un sac plin spre uşa din spate.

– Cred că lucrurile au început să se strice când, după ani de zile de aşteptare, ne-am întors definitiv în Anglia şi mi-am găsit o slujbă bună. N-am mai fost „soţia domnului...”, ci am devenit *eu,* iar el trebuie să se fi simţit ameninţat.

Mă uit la ea cum azvârle spre uşa din spate unul din mocasinii lui maro preferaţi şi îmi îngheaţă inima s-o văd cum azvârle afară peste 30 de ani de căsnicie. Mă hotărăsc brusc că nu îi vom permite să îşi accepte resemnată noua situaţie.

Nu o putem lăsa singură cu tristeţea ei. Nu o pot abandona tăcerii goale a unui cămin muribund.

Mă duc la ea şi o apuc de mână:

– Mamă, vreau să vii să stai o vreme la mine.

Clatină încet din cap:

– Nu, Emma. E tare frumos din partea ta că te-ai gândit la asta, dar o să fiu bine. Nu e nevoie să ai grijă de mine. Tu ai viaţa ta.

– Poţi să stai doar un pic. Te poţi întoarce acasă când vrei tu. Te rog, mamă! Insist să vii la mine!

O ţintuiesc cu privirea hotărâtă pe care o cunoaşte de când eram mică, cea care spune că nu mă las până nu obţin ce vreau.

– Eu zic că e o idee bună, mamă, intervine şi Georgie. Jonny şi cu mine suntem şi noi aproape — putem trece să te vedem...

– Hai, mamă, o îndeamnă Jonny. Hai să-i prezentăm ticălosului bătrân un front unit! După ce terminăm mâine cu basculanta, plecăm cu toţii spre Londra. Şi el o să îşi dea seama că va trebui să se confrunte cu noi toţi.

Mamei încep să-i tremure buzele, evident mişcată de loialitatea noastră. Ochii i se umplu de lacrimi şi spune cu voce tremurândă:

– Poate că n-ar fi o idee rea.

– Atunci aşa rămâne, spun ferm. Împachetează-ţi câteva lucruri. Şi primul lucru pe care facem când ajungem la Londra e să-ţi cumpărăm din cele 1 000 de lire ceva ce tu nu ţi-ai cumpăra singură absolut niciodată. Ceva de PC.

– PC?

– Pupă-mă-n-cur. De fiecare dată când te simţi nesigură şi pe cale să te-ntristezi, pui pe tine PC-ul — indiferent că e o rochie, desuuri, pantofi... orice vrei tu să fie. Îţi va restabili încrederea în tine.

Nu pare prea convinsă, dar măcar n-o să rămână singură aici. Se pare că m-am ales cu o nouă colegă de apartament.

În dimineaţa următoare, îl lăsăm pe Jonny acasă, iar mama mea, purtătoare fidelă de branduri de lux clasice, ca Jaeger, MaxMara şi Gucci, intră legănându-se în LK Bennett[12] cu fetele ei şi îşi cumpără o pereche de pantofi PC. După părerea tatei, mamei nu-i stă bine în roz, fiindcă o face să pară uşuratică. Stilul ei vestimentar a fost întotdeauna conservator, simplu — nimic ostentativ sau prea la modă —, dar nouă ni se pare că arată fantastic încălţată cu pantofii roz.

– Uau! spune zâmbind Georgie. Chiar că sunt PC, mamă!

Mamina zâmbeşte şi ea, dar zâmbetul nu durează prea mult, şi în timp ce se studiază în oglindă încălţată în pantofii roz cu platformă şi tocuri cui, începe iar să-şi muşte buza de jos, măcinată de îndoieli.

– Dacă tatăl vostru ar fi aici probabil că ar zice că am destui pantofi cât să mă ţină tot restul vieţii, spune cu o expresie din nou îndurerată.

– Dar nu e aici, încerc eu s-o alin. N-are decât să te pupe-n cur! Pantofii PC *te vor ajuta* să treci peste momentele de nesiguranţă — chiar şi când o să ai o zi de rahat. Rămâi cu ei în picioare!

Îi priveşte gânditoare.

– Adevărul e că încălţată cu ei mă simt mai feminină, mai tânără, mai sigură pe mine.

– Bun! Asta e ideea. Îi cumpărăm! Scoate cardul de credit, mamă! E timpul să te bucuri şi tu de o parte din banii ăia, nu doar amanta tatei.

– Presupun că va trebui să dau din nou ochii cu el la un moment dat, spune mama cu amărăciune.

Se uită la mine cu ochi plini de nefericire:

– Nu ştiu cum am să mă descurc.

[12] LK. Bennett e o marcă britanică de lux de îmbrăcăminte, încălţăminte şi accesorii caracterizate prin linii moderne, uneori chiar uşor excentrice. (N.f.)

– Nu-ţi bate capul cu asta acum, îi zic cu hotărâre strângând-o de braţ. Deocamdată suntem amândouă tinere, libere şi necuplate, aşa că o să ne distrăm.

În săptămâna următoare tata mă sună de mai multe ori. Nu răspund. Mai mult, îi resping apelul ca să pun capăt oricărei tentative din partea lui de a comunica cu mine. Oricum nu cred că aş putea vorbi cu el fără să plâng. Sunt mult prea furioasă şi dată peste cap şi oripilată de ce s-a întâmplat ca să vorbesc cu el. Arunc o privire telefonului când începe din nou să sune. E tata. Gândul îmi alunecă înapoi în timp, spre amintiri de când aveam cinci ani şi îmi luam cu mine peşte tot trolerul, pregătită să plec de-acasă de câte ori mă enerva Colonelul sau Mamina. De multe ori i-am spus Colonelului să oprească maşina pentru că mă plictiseam. El îi arunca Maminei un zâmbet şi-mi deschidea uşa, avertizându-mă că e cale lungă până la destinaţie. Avea dreptate, desigur. Mă răzgândeam întotdeauna şi alergam după maşină rugându-mă: „Aşteaptă-mă, colonele! Te rog, vino înapoi!” Când urcam înapoi în maşină cu valijoara mea, Colonelul încă mai zâmbea. Amintirea îmi aduce fără să vreau un mic zâmbet pe buze, dar acestea sunt lucruri de mult duse.

Îmi ocup timpul, în schimb, cu sprijinirea mamei mele distruse. Nu suport s-o văd aşa nefericită şi înfrântă! Vreau să îşi dea seama cât de mulţi ani frumoşi mai are înainte şi ce posibilităţi îi oferă noua ei libertate.

Într-o seară vin acasă cu o pereche de pantofi de sport şi un iPod plin cu cântece de Dolly Parton — muzică cu atitudine, despre femei care nu se lasă doborâte.

– Astea pentru ce-s? întreabă mama privindu-le buimăcită.

– Pentru tine, bineînţeles. Odată ce te pui în mişcare, te vei simţi mult, mult mai bine. Închipuie-ţi că ţopăi pe faţa lui când alergi. Cântă, ţipă, plângi — fă ce-ţi vine, numai nu te opri din alergat până nu te eliberezi.

– Nu cred că pot, spune ea cu îndoială.

– Sigur că poţi. Mâine mă duc la râu să mă antrenez. Poţi

veni şi tu să alergi pe mal cât vâslim noi.

– Chiar! se luminã ea pentru o clipă. Provocarea Surorilor! Uitasem complet de ea. Cum merge?

– Foarte bine! O mulţime de corporatişti vor să ne sponsorizeze. Numai de la ei am adunat deja mult peste 50 de mii, asta înainte ca fetele să apuce să adune şi ele, personal, vreun ban.

– Emma, asta e o veste grozavă!

Sare de pe scaun şi mă îmbrăţişează.

– Mă inspiri să nu zac în casă plângându-mi de milă. Ai dreptate, mâine voi ieşi la alergat. Sunt sigură că mă voi simţi mai bine şi mi-ar plăcea mult să le văd pe fete în acţiune.

– Kate Middleton face parte din echipă, arunc cât mai firesc.

– Serios?

Mama pare surprinsă, apoi înţelege:

– Are inima frântă.

– Mda, aşa se pare. Nimic nu-ţi distrage atenţia de la cruzimea de a fi fost părăsită mai bine decât un pic de efort fizic susţinut.

Mamina mă ia de mână:

– Dar tu, Emma? În ultimul timp nu mi-ai mai pomenit de niciun prieten.

Ridic din umeri şi îi ofer un surâs şters:

– Deocamdată nu prea se întâmplă nimic în zona aia.

– Nu înţeleg, spune ea cu blândeţe. Eşti o fată frumoasă şi deşteaptă. Ştiu că sunt mama ta şi deci sunt subiectivă, dar chiar eşti! Mi-aş dori să găseşti pe cineva care să te preţuiască la adevărata ta valoare.

– Şi eu.

Mă gândesc la domnul Negru şi la murdara lui trădare.

– De Aidan ai mai auzit ceva în ultima vreme?

Îi arunc o privire. Mamei i-a plăcut întotdeauna Aidan. Ştiu că-şi doreşte să nu fi plecat în Australia.

– Nu, de ceva vreme — nimic.

– Ah!

Şi nu mai spune nimic altceva.

– Femei singure din toată lumea, uniţi-vă! spun cu entuziasm. Deci vii mâine la râu?

– Absolut! Abia aştept.

Capitolul 11

„Nu-mi spune mie că cerul e limita, când sunt urme de paşi pe Lună.”

Paul Brandt

E o superbă dimineaţă de primăvară. Malurile Tamisei arată splendid, luminate cum sunt de razele soarelui, ce se strecoară printre ramurile copacilor care abia încep să înfrunzească. Din punctul meu de observaţie, aflat în spatele bărcii chinezeşti, văd oameni plimbându-şi câinii sau făcându-şi alergarea matinală pe malul râului. În faţa mea văd spinările celor 18 membre ale echipajului meu trudind să-şi menţină vâslele sincronizate, în timp ce barca vâslită viguros alunecă în josul râului. Stăm două câte două în barca lungă cu margini joase, iar vâslele noastre scurte lovesc apa în ritmul impus de perechea din faţă. E nevoie de minimum 50 de bătăi pe minut, dar ar fi de preferat mai multe, ca să atingem o viteză cât de cât decentă. E greu: în scurt timp, mişcarea repetitivă începe să facă muşchii să zbârnâie şi apoi să usture din cauza efortului. Rămân fără respiraţie şi mă străduiesc să trag în piept cantităţi cât mai mari din aerul dimineţii, în timp ce încercăm să vâslim într-o perfectă armonie, antrenându-ne să îndurăm ore lungi de astfel de muncă epuizantă. Când vom traversa Canalul, e posibil să vâslim fără oprire chiar şi şapte ore sau mai mult, în funcţie de cum va decurge traversarea. Ultimul record a fost stabilit de un echipaj masculin, care a făcut traversarea în şapte ore şi 45 de minute, dar eu sper să ajungem în partea cealaltă intr-un timp mult mai scurt. Ştiu că rivalii noştri, echipajul Frăţia, au de gând să depăşească cu mult acel record, aşa că trebuie să ne antrenăm din greu ca să avem vreo şansă să ajungem înaintea lor în Franţa.

În spatele meu, Kate Middleton stă în picioare la cârmă şi ne ghidează barca pe apele liniştite ale Tamisei. În epoca presei flămânde 24 de ore din 24 după subiecte, am reuşit printr-un miracol să păstrăm secret faptul că una dintre cele mai fotografiate femei din lume s-a antrenat asiduu cu noi de trei ori pe săptămână în ultimele trei săptămâni. Când ni s-a alăturat, Kate era foarte mohorâtă, dar sesiunile noastre de antrenament matinal clandestin s-au transformat rapid pentru ea în adevărate sesiuni de psihoterapie. Odată ce păşea în barcă, toate grijile ei rămâneau pe mal şi la fel se întâmpla cu

noi toate. Ne-a spus că William a fost întotdeauna prioritatea ei numărul unu, iar cursa asta reprezenta o şansă ca în această perioadă delicată a relaţiei ei să facă ceva doar pentru ea. În compania noastră se simţea în siguranţă şi i-a priit foarte tare să savureze alături de noi libertatea de a se antrena în linişte, departe de ochii iscoditori ai lumii. Eu şi antrenorul meu am fost atât de impresionaţi de seriozitatea şi entuziasmul ei, încât am hotărât să împart cu ea cârma bărcii.

În dimineaţa asta negociază de minune curenţii Tamisei, dar Canalul va fi o provocare mult mai mare. În primul rând trebuie luat în calcul pericolul considerabil reprezentat de vapoare şi de siajul puternic al navelor mari. Căpitanul echipajului va avea nevoie de calm şi minte limpede ca să evite răsturnarea bărcii şi să ştie când să accelereze ritmul şi când să îl încetinească.

Kate s-a integrat perfect în echipaj, mai ales că e veche prietenă cu unele dintre fete. Suntem toate femei atrăgătoare, atletice, sigure pe ele, în căutare de provocări care să ne ajute să schimbăm câte ceva în lume, şi ne protejăm unele pe altele cu ferocitate.

Vâslim încontinuu, antrenându-ne intens, iar boarea ce suflă ritmic printre ramurile copacilor ne ajută să creştem viteza cu care ne deplasăm pe suprafaţa liniştită. Dar liniştea şi pacea nu durează mult.

La început nu-i observ, dar sunt acolo. Mai întâi iese unul din ascunzătoare, apoi altul şi brusc sunt peste tot. Unii sunt pe podurile pe sub care trecem. Alţii sunt pe biciclete şi scutere, ţinând pasul cu noi în timp ce alunecăm pe apă. Unii pândesc în tufişuri, iar câţiva au încălcat ilegal proprietatea particulară a clubului de canotaj. Toţi au obiective telescopice şi sunt interesaţi de un singur lucru.

– Kate!
– Hei, Kate! Kate!
– Uită-te încoace, Kate! Kate!

Mă întristez îngrozitor. Secretul nostru a ieşit la iveală. Cu înverşunare de hărţuitor, paparazzii lumii ne-au dat, în sfârşit, de urmă. În ciuda precauţiilor noastre, în adâncul inimii ştiam toate că mai devreme sau mai târziu aveau să îi dea de urmă lui Kate. Dar acum, că ne-au găsit, bliţurile şi clicurile declanşatoarelor ne iau complet prin surprindere. Malul liniştit al râului capătă brusc un aer de Vest Sălbatic, fiindcă fotografii gonesc de-a lungul lui încercând disperaţi să facă o poză cu prada lor şi, complet absorbiţi de cursa pentru cel mai bun cadru, izbesc fără scrupule din calea lor trecătorii speriaţi. E o scenă oribilă şi deranjantă, care afectează până şi păsările de pe apă: raţele încep să măcăie disperate şi observ în depărtare o lebădă înfricoşată sucindu-şi gâtul lung, ţipând şi dând din aripi, neştiind cum să se mai apere de haita de intruşi. Doi bărbaţi, dintre care unul cu un obiectiv gigantic, sprintează în paralel cu noi. Unul urlă:

– Hai, fă, zdreanţo! Pozează pentru noi!

– Băga-mi-aş! gâfâi eu. Ce coşmar! Ne-au găsit gorilele! Hai să încercăm să le ignorăm!

Cele 19 femei cu care împart barca se comportă impresionant. Sunt calme, concentrate şi continuă să vâslească din răsputeri. Într-un fel, acesta e un test excelent al capacităţii noastre de a ne baza una pe alta într-o situaţie de criză, dar e greu de ignorat avalanşa de bliţuri şi mă tem pentru siguranţa echipajului meu. Încă nu avem suficientă experienţă, iar acest antrenament se poate încheia rapid cu răsturnarea bărcii dacă ne ieşim din ritm sau ne speriem de-a binelea.

În spatele meu, ţinta asaltului violent al fotografilor îşi vede de treabă ca şi cum ei nici n-ar exista. E complet imperturbabilă şi refuză să reacţioneze sau să răspundă, indiferent ce îi strigă ei. Are de gând să ghideze afurisita asta de barcă şi are de gând s-o facă cât poate ea de bine. Mă impresionează uşurinţa cu care îşi face treaba în ciuda stresului uriaş la care e supusă. Fata asta e extraordinar de curajoasă. Ce contribuţie valoroasă la echipajul Surorilor!

Chiar şi aşa, nu pot permite acestei situaţii să continue. Activitatea frenetică de pe mal e o nebunie, supără pe toată lumea şi trebuie să înceteze.

– Antrenamentul s-a încheiat, fetelor! strig. E prea riscant. O să facem un nou plan — ne antrenăm mai devreme dacă e nevoie. Sau poate ne punem toate peruci, ochelari de soare şi haine identice ca să nu ne mai poată deosebi între noi. Dar nu putem continua aşa — nu suntem în siguranţă.

Ne întoarcem la bază, dar şi-au dat seama unde ne ducem şi când ajungem la mal ei sunt deja acolo, asediindu-ne în timp ce noi scoatem din apă barca de 200 de kilograme cu tot cu echipament. Continuă să ne bombardeze cu bliţuri şi un torent nemilos de urlete, făcând tot posibilul să o enerveze pe Kate ca să obţină poza pe care să se bată toate ziarele.

– Hei, doamnelor! Arătaţi-ne un zâmbet! Hai, Kate, doar un surâs!

– Kate, aici! Uită-te încoace!

– Cum te simţi din nou singură, Kate?

– Hai zâmbeşte-ne! Arată-i lui William ce pierde!

– Haideţi, doamnelor! Hai, Kate! Numai un zâmbet!

Sună ca un disc zgâriat.

Reuşim să ajungem în adăpostul bărcilor, iar eu trântesc cu mare satisfacţie uşa în nasul fotografilor rămaşi afară. Respirăm toate uşurate că, măcar pentru o vreme, suntem la adăpost de furtună. Ne înghesuim în jurul lui Kate ca să îi oferim susţinerea noastră. Stoicismul ei şi refuzul de a se lăsa intimidată sunt uimitoare. Ne cere scuze tuturor pentru neplăcerile cauzate şi pleacă fără tam-tam, trecând prin furcile caudine ale presei. Hotărârea ei mă impresionează. E cu capul pe umeri, în formă fizică extrem de bună şi cu un psihic de neclintit — toate, calităţi de care avem nevoie în cursa epuizantă care ne aşteaptă.

Îmi sună telefonul. E mama.

– Bună, draga mea! Sunt cu Georgie şi tocmai ne-am

terminat alergarea — dar e haos total aici! Nici nu ne putem apropia de depozitul bărcilor. Cum o să ne găsim?

– Kate tocmai a plecat, aşa că ori o urmăresc cu toţii, ori pleacă. Am de gând să mă strecor pe uşa din spate, aşa că ne vedem puţin mai încolo în vreo zece minute.

– OK, aşa rămâne, spune Mamina. Vreau foarte mult să vă am pe amândouă cu mine. O să vă explic de ce când ne vedem.

Le felicit pe fetele rămase pentru că şi-au păstrat cumpătul şi cădem de acord să începem de acum antrenamentele mai devreme, ca să încercăm să-i păcălim pe paparazzi. Apoi mă strecor afară prin spatele depozitului, unde dau peste unul dintre cei mai urâţi bărbaţi pe care i-am văzut de ceva vreme încoace. E gras şi cenuşiu la faţă, imaginea perfectă a sănătăţii neglijate; genul de om care se îmbuibă în maşina lui cu burgeri slinoşi şi nu doarme niciodată suficient. Îmi stă în cale şi încearcă să-mi îndese ceva în mână. Îmi dau seama că e cartea lui de vizită.

– Ia-o! spune cu ton insistent. Nu sunt un paparazzo, dacă de asta ţi-e teamă. Sunt un fotograf specialist, cel mai bun, chiar, şi fotoreporter!

Aş vrea să-i spun că, de fapt, e un fotograf dubios care trăieşte din bârfă, dar rezist tentaţiei.

– Scuze, dar chiar nu vreau cartea dumneavoastră de vizită.

– Dar te pot face celebră!

Flutură spre mine cartea de vizită, împingându-mi-o sub nas:

– Vei fi un star! Ai corp pentru asta. Te pot pune în evidenţă. Putem face echipă pentru subiectul ăsta. Îmi spui zilele, orele şi locurile antrenamentelor, iar eu îi ţin la distanţă pe paparazzi. Ce zici?

– Sunteţi foarte drăguţ, îi răspund cu ton sardonic, dar nu mă interesează absolut deloc să complotez cu dumneavoastră sau să-mi vând prietenele. Nu-mi stă în fire.

Clipeşte uluit de indiferenţa mea faţă de oferta lui.

– Dar pot să vă fac tuturor poze în care să arătaţi mai bine ca oricând... Sunt cel mai bun din branşă!

Îmi înăbuş cu greu dispreţul. La urma urmelor, ştiu că încearcă şi el să câştige o pâine, ca noi toţi. Dar nu am de gând să colaborez cu el şi vreau să-i fie clar asta.

– Mulţumesc pentru ofertă, dar chiar nu am nevoie de ajutor ca să mă pun în evidenţă.

Expresia i se schimbă:

– Faci o mare greşeală, cucoană, spune iritat.

– Îmi pare rău că v-am dezamăgit, dar asta e! Acum puteţi, vă rog, să vă daţi din calea mea? Mă aşteaptă familia, îi spun cu un surâs dulce.

Se întoarce pe călcâie şi se îndepărtează bolborosind ceva, cu chipul întunecat. Mă izbeşte gândul îngrijorător că am făcut o greşeală că l-am supărat. E insistent şi nu se dă în lături de la nimic ca să-şi obţină exclusivitatea. Îl văd în stare să închirieze o barcă şi să-mi pună în pericol echipajul! Oare va începe să mă urmărească? Încă mai trec în revistă în mintea mea toate posibilele consecinţe negative, când le văd pe Mamina şi pe Georgie aşteptându-mă pe malul râului. Le fac cu mâna şi când mă apropii o văd pe Mamina că pescuieşte un aparat foto din poşetă.

– Doar n-ai de gând să te alături haitei de paparazzi, nu? strig îndreptându-mă spre ele. Lasă aparatul din mână! Am văzut azi atâtea, cât să-mi ajungă toată viaţa!

– Şi eu, Emma, mă priveşte Mamina ridicând sprâncenele. Ce dezastru! Chiar m-am îngrijorat! Te asigur că, după ce am văzut tot Piccadilly Circus revărsându-se aici, pe malul Tamisei, nici nu se pune problema să mai fac vreo fotografie!

– Atunci ce faci cu aparatul foto? întreb nedumerită.

– E al tatei, intervine Georgie. E cel pe care l-am găsit când îi adunam lucrurile — ţii minte?

Mă uit la el şi-mi amintesc cum am găsit pozele cu tata şi maseuza lui polonează, cele care mi-au întors stomacul pe dos. Mă copleşeşte un val de tristeţe. N-am vorbit nici acum cu

tata. În ultimul timp n-a mai încercat să mă sune. Poate că a renunţat la mine — la noi toţi — definitiv.

– Nu fi aşa tristă, spune mama cu blândeţe. Acum, că ştiu la ce a fost folosit, nu mai vreau scârboşenia asta. Am descărcat toate pozele pe un stick USB şi i l-am trimis prin poştă la birou. N-are decât să-şi ţină pozele, dar eu am de gând să scap de ăsta.

Înainte să apucăm să zicem ceva, Mamina avârle aparatul în râu. Eu şi Georgie rămânem o clipă fără aer, apoi izbucnim în râs în timp ce aparatul dispare cu un plescăit sonor, lăsând în urmă doar o mică undă pe suprafaţa apei.

Mamina se uită la amândouă cu o expresie solemnă pe chip.

– Vreau ca tu şi Georgie să fiţi martore la încă ceva. Tatăl vostru mi-a cerut divorţul şi am fost de acord. De-acum nu mai există cale de întoarcere. Am să renunţ la trecut şi o să privesc spre viitor.

Îşi scoate verigheta. Inspir adânc şi o apuc de mână pe Georgie.

– Eşti sigură? întreb cu voce sugrumată şi ochii mi se umplu de lacrimi.

– Absolut.

Georgie îşi şterge o lacrimă.

Mamina zâmbeşte:

– Liniştiţi-vă, fetelor! V-am spus că vreau să scap de tot ce e de prost gust.

Ridică braţul şi aruncă inelul cât de departe poate. Acesta descrie un arc graţios deasupra apelor întunecate şi, pentru o clipă, o rază de lumină e prinsă şi reflectată de suprafaţa sa aurie, după care dispare pentru totdeauna în adâncuri.

Se întoarce spre noi cu un surâs pe buze.

– Gata. Am făcut-o şi pe asta. Acum hai acasă să ne schimbăm şi să sărbătorim.

Câteva ore mai târziu deschid o sticlă rece ca gheaţa de Pinot Gris ca s-o adaug la prânzul nostru foarte lichid. N-am mâncat mai nimic, dar asta e a doua sticlă pe care o desfacem în mai puţin de o oră. Stând în micuţa grădină a apartamentului meu, încălzite de soarele primăverii, vinul ne alunecă pe gât ca uns.

– Mai vrei un pahar, mamă? întreb surâzând.

După momentul grav de pe malul râului mă simt aproape veselă, dar ştiu că în adâncul inimii mele s-a instalat pentru totdeauna o tristeţe.

– E eliminator de stres şi dizolvant de probleme într-un singur pahar!

– Da, te rog, draga mea, îmi răspunde ea la zâmbet.

E limpede că vinul o relaxează şi îi alungă durerea şi grijile, chiar şi pentru puţin timp.

– Noroc, mamă!

Georgie, Mamina şi cu mine ciocnim paharele pentru încă un toast.

Mama îşi soarbe vinul şi spune:

– Partea bună a faptului că nu mai am soţ e că acum pot să vin şi să plec cum am chef.

– Da! se repede Georgie. Fără soţ şi fără copii poţi să faci absolut orice vrei. Nu dai socoteală nimănui.

– Ia mai toarnă-mi nişte vin! răspunde mama cu tupeu. Începe să-mi placă viaţa asta!

– Sigur, spune Georgie umplând din nou paharul mamei. Dar prânzul ăsta lichid e o excepţie. Nu poţi să iei după tine peste tot o sticlă de vin în loc de soţ.

– Stai liniştită, n-o să-mi fac un obicei din asta, spune mama privind-o cu drag pe Georgie.

Surioara mea cea mică a fost întotdeauna deosebit de matură şi raţională.

Ronţăim diverse chestii pe care am reuşit să le adun de prin dulapuri şi frigider, bem şi mai mult vin şi discutăm

despre cum va fi de acum viaţa Maminei. Când vorbim despre tata avem toate sentimentul bizar că a dispărut complet din viaţa noastră, de parcă ar fi fost răpit de extraterestri.

Când Mamina se întinde din nou după sticla de vin, observ că se clatină. E clar că e foarte beată şi se agaţă pe furiş de masă ca să se echilibreze, dar e dornică să bea în continuare.

Schimb o privire cu Georgie şi soră-mea zice:

– Cred că ai băut destul, mamă.

– Ei, na! N-am băut decât câteva pahare.

Vorbeşte cu vocea pe care-o are când bea vin: pronunţă foarte încet fiecare cuvânt şi încearcă să ne convingă că e trează.

– Câteva pahare în plus, vrei să spui, răspunde Georgie. Ai băut mai mult de-o sticlă.

– Cum să fie o sticlă în două pahare? întreabă buimacă şi mai ia o duşcă zdravănă din pahar. Nu se poate să fi băut aşa de mult.

– Ba sigur că da! O să te faci rangă dacă mai continui, spun eu. Îmi pare rău, mamă, dar s-a închis barul.

Chicoteşte ca o fetiţă pusă pe şotii. Mă bucur s-o văd fericită la beţie. Faptul că e aici, fără tata lângă ea, ne reaminteşte permanent de tsunamiul care ne-a izbit vieţile, a distrus existenţa pe care o ştiam şi a lăsat în urmă numai ruine. E ca şi cum tata a fugit spre teren înalt cât de repede l-au ţinut picioarele, punându-se la adăpost, şi ne-a lăsat să ne descurcăm singure în faţa dezastrului. Mama încearcă să facă faţă situaţiei şi să îşi ascundă durerea de noi — sunt profund impresionată de hotărârea ei de a merge mai departe, trăindu-şi viaţa din plin —, dar azi are nevoie să fie băgată în pat, pupată şi îngrijită. Şi pedepsită pentru o săptămână.

– Numa un pahar mai dă-mi! sugerează ea bolborosit.

– Nu. Cred că ar fi mai bine dacă te-ai duce la culcare.

Se uită la ceas, mijindu-şi ochii până reuşeşte să vadă cadranul, apoi spune cu indignare:

– E abia ora patru!

– Ştiu. Dar trebuie să dormi ca să-ţi mai revii din beţie. O să te simţi mai bine. Iar eu şi Georgie te pedepsim pentru o săptămână!

– Poftim?

– M-ai auzit bine. De-acum te culci devreme până zicem noi că poţi să stai mai târziu.

Adevărul e că în adâncul inimii mama e încântată de agitaţia noastră în jurul ei.

– Bine. O să fiu ascultătoare. Dar numai de data asta. Poate că nu-i o idee rea să trag un pui de somn.

Se ridică şi intră în casă clătinându-se. Înainte să închidă uşa după ea, se uită înapoi la mine şi la Georgie cu chipul plin de iubire şi spune:

– Vă iubeeeeeeesc, fetelor! Vă iubesc mult de tot!

Georgie se ridică zâmbind:

– Şi noi te iubim, mamă. Hai să te ajut să te bagi în pat.

Mă uit după ele şi mă simt în acelaşi timp cumplit de tristă, dar şi foarte liniştită. Îmi deschid BlackBerry-ul şi ascult zeci de mesaje lăsate de organizaţii de presă care-mi cer un comentariu despre noua membră a echipajului meu. Azi nu mă simt în stare să mă ocup de chestia asta, aşa că închid la loc telefonul înainte să apuce să sune din nou.

Când efectul vinului pe care l-am băut s-a disipat şi Georgie s-a dus la ea acasă, profit de faptul că Mamina doarme şi mă apuc să recuperez un pic din treburile adunate la muncă. Pregătesc o petrecere într-un hotel de la ţară şi trebuie să mă asigur că am comandat sutele de prezervative necesare ca să-mi reîmprospătez stocul. Mai pun la cale şi îndeplinirea unui vis pentru o membră a clubului Killing Kittens. E o femeie puternică, aflată în fruntea unei mari companii, care fantazează să-şi domine un coleg. Asistenta ei personală mi-a trimis o fotografie cu tânărul care a aprins pasiunea directoarei generale şi am găsit un prostituat de lux frumos, de aproape treizeci de ani, care îi seamănă şi e exact bărbatul la

care pofteşte clienta mea. Trebuie să fie respectuos, dar dornic să deprindă lucruri noi şi să-i aprecieze experienţa. Ea vrea să-l seducă, să fie obiectul dorinţei unui bărbat tânăr. Sunt convinsă că se va simţi grozav când, în timpul prânzului luat la un hotel din cartierul Mayfair, va lua iniţiativa şi-l va invita să urce la ea în cameră.

Tocmai pun la punct ultimele detalii când aud semnalul că mi-a intrat un nou e-mail. Îl deschid.

Dragă Emma,

Îţi scriu din partea domnişoarei directoare generale. Ai putea să adaugi în coşul pregătit în dormitorul ei cătuşe, un bici scurt cu mai multe cozi şi o legătură pentru ochi?

Îţi ataşez o fotografie cu un alt coleg pe care a pus ochii. Ai putea să pregăteşti ceva cu acesta pentru săptămâna viitoare?

Te rog să îmi dai un răspuns cât de repede posibil.

O zi plăcută,

Dna asistentă personală

Mă pregătesc să răspund îndatoritoare afirmativ când aud un ciocănit puternic în uşă şi mă duc să deschid.

Sunt Jucărie şi prietenul lui domnul Confortabil. Îl ştiu pe domnul Confortabil de ani de zile fiindcă rămâne deseori să-şi petreacă timpul cu Jucărie după sesiunile personale de antrenament. E un bancher frumos, tăcut şi inteligent.

– Salut! spune Jucărie, vesel şi bine dispus ca de obicei. Eram pe-aici şi am zis să trecem pe la tine. Eşti ocupată?

– Nimic urgent. Intraţi, le spun dându-mă un pas înapoi ca să le fac loc să intre.

Jucărie arată de parcă ar fi câştigat la loterie. Poartă jeanşi Versace negri, un pulover de caşmir cu anchior şi pantofi Prada. Părul e proaspăt tuns, faţa îi străluceşte şi parcă şi-a albit şi dinţii. Dar poartă din nou guler medicinal.

– Iar ai făcut sex prea atletic, Jucărie? întreb în drum spre

micul meu salon. Gâtul tău e ca un barometru al vieţii tale sexuale. Cu cât e mai afectat, cu atât mai zdravăn ţi-a tras-o cineva.

Jucărie mă pupă pe obraz rânjind:

– Clar!

Dl Confortabil mă sărută pe amândoi obrajii şi-mi zâmbeşte:

– Bună, Emma. Arăţi tare bine. Mi-a părut rău să aud ce s-a întâmplat cu tatăl tău, spune strângându-mă de mână. Mi-a spus Jucărie.

– Mersi. E foarte drăguţ din partea ta.

Mă apropii să-l îmbrăţişez şi când trupurile noastre se întâlnesc, mă străbate o senzaţie ciudată. Întotdeauna m-am simţit în largul meu cu domnul Confortabil, dar în clipa asta îmi transmite o extraordinară senzaţie de alinare şi în mine creşte o profundă şi caldă afecţiune pentru el.

– Tu ce faci? întreabă el.

Are ochi de un cafeniu cald, cu o dungă albastră lângă iris şi când mă priveşte am un foarte puternic sentiment că mă cunoaşte foarte bine şi că ţine la mine.

– Bine, răspund şi încerc să ascund ciudatele sentimente pe care le simt. Dar tu? Ce mai faci?

– Sunt bine. Lucrez mult. Am citit despre tine în ziarul *Evening Standard* şi sunt foarte impresionat de ceea ce vor să facă Surorile. Dar se pare că ai mari probleme cu paparazzii.

– Frate, ăştia nici n-apucă să facă pozele că le şi vând!

– Cam aşa. De fapt, tocmai am văzut un fotograf pierzând vremea aici, lângă casa ta — i-am zis să se care.

Mă cuprinde un nou val de afecţiune pentru el şi zâmbesc strâmb:

– Mersi. Îţi sunt recunoscătoare. Acum că s-a aflat cine e în echipajul meu, presa a înnebunit. Sunt inundată de cereri de interviuri — toţi vor să vorbească despre Kate, desigur, dar o să am grijă să vorbesc numai despre Surori şi despre

provocarea noastră.

– N-o să sară ca şacalii la legătura ta cu Killing Kittens? întreabă Jucărie aşezându-se cu grijă să-şi ţină gâtul drept. Nu sunt redactor de ziar, dar parcă şi văd titlurile despre Kate şi femeia care face bani din sex.

– Bineînţeles, spun cu o grimasă. Dar ce pot să fac? Subiectul e prea bun ca să-l ignore. Dacă aş fi în locul lor, aş face acelaşi lucru. Mă bucur să-mi promovez afacerea, dar n-am de gând să discut despre viaţa personală a uneia dintre prietenele mele şi ştiu asta cu toţii.

Îi arunc o privire domnului Confortabil, care s-a instalat într-un fotoliu şi mă priveşte cu ochii aceia ai lui calzi, şi mă întreb ce ştie despre munca mea. Eu nu o ţin secretă şi sunt sigură că Jucărie i-a spus tot, dar ce impresie şi-a făcut despre mine? Oare şi el, ca mulţi alţii, presupune că sunt o nimfomană turbată care se dezbracă la propriile ei petreceri şi abia aşteaptă să se alăture distracţiei? Ori înţelege că sunt, înainte de toate, o antreprenoare care şi-a pus în cap să facă din sexualitatea feminină ceva la fel de firesc şi acceptat precum cea masculină?

Ne aşezăm şi mă întorc spre Jucărie:

– Deci? De data asta cine ţi-e partenera?

Jucărie începe să ne vorbească despre femeia pe care a cunoscut-o la petrecerea Killing Kittens de Sfântul Valentin. S-au distrat grozav şi au făcut schimb de numere de telefon. S-a dovedit că femeia nu numai că e directoarea unei companii multinaţionale, dar locuieşte în Norvegia, iar când Jucărie i-a spus că e prea ocupat ca s-o viziteze, ea a luat avionul spre Londra pentru o sesiune-maraton de sex la hotelul Mandarin Oriental, din Knightsbridge, loc foarte convenabil pentru ea, căci e aproape de salonul ei preferat de înfrumuseţare, din Harrods. Ea şi Jucărie au petrecut lungi ore fericite trăgându-şi-o şi provocând pagube deloc neglijabile decoraţiunilor şi instalaţiilor din camera de hotel.

– Sex şi Viagra — combinaţia care mă termină de fiecare

dată, declară Jucărie atingându-şi cu grijă gâtul, dar cu un zâmbet larg pe faţă. Arta cere sacrificii. Dar a fost cea mai tare partidă de sex pe care am avut-o vreodată.

Încep să râd.

– De fapt, chiar v-am văzut în acţiune în bazinul japonez la petrecerea KK — şi m-am retras.

– Trebuia să vii să ne saluţi! Din punctul meu de vedere, trei nu sunt prea mulţi, Emma, rânjeşte obraznic Jucărie.

– Ăăă… Nu, mersi!

Ştiu că nu vorbeşte serios. Între noi n-a fost niciodată nimic de genul ăsta, dar simt o roşeaţă fierbinte urcându-mi spre obraji şi-mi dau seama că e din cauză că nu vreau ca dl Confortabil să creadă că eu şi Jucărie suntem prieteni care se mai fut din când în când.

– Şi? E ceva serios? Sunteţi un cuplu? Pentru tine, două partide de sex cu aceeaşi femeie echivalează cu o logodnă!

Jucărie pare de-a dreptul ofensat de idee:

– Cuplu?! Doamne fereşte! Am doar 28 de ani, iar ea are vreo treizeci şi cinci.

– Şi ce dacă? Ce e aşa rău în a fi cu cineva? Poate n-ar strica să o cunoşti mai bine.

– Hmm… Nu ştiu ce să zic.

Mă străpunge cu o privire pătrunzătoare:

– Dar tu? Ai pe cineva?

– Momentan nu, răspund pe un ton degajat. Sunt prea ocupată.

Brusc, devin acut conştientă de prezenţa domnului Confortabil care mă priveşte fix de pe fotoliul din faţa mea. E complet diferit de domnul Negru şi de tatăl meu — nu are niciun pic din acea obsesie pentru control şi nici urmă de dorinţă de a mă domina. Simt că dl Confortabil e blând, prezenţa lui e liniştitoare. Şi e foarte atrăgător. Nu ştiu de ce nu am observat asta până acum.

– Prea ocupată ca să ieşi la un pahar într-o seară? întreabă

cu naturaleţe domnul Confortabil. Nu prea apuc să te mai văd de la o vreme şi ar fi grozav dacă am sta şi noi de vorbă ca lumea.

Se lasă o tăcere încărcată, întreruptă de Jucărie:

– Du-te, Emma. Vă stă bine împreună — aţi fi un cuplu frumos.

– Credeam că vorbim doar despre ieşitul la un pahar! spun pe un ton glumeţ.

– Deci accepţi? întreabă domnul Confortabil cu un zâmbet atât de dulce, încât mă simt mai atrasă de el ca oricând.

Îl privesc. Îl cunosc pe bărbatul ăsta. Cu el nu mă aşteaptă surprize urâte şi în acest moment exact de asta am nevoie. Cu toate că am fost luată prin surprindere, ideea unei ieşiri cu dl Confortabil devine, brusc, cel mai interesant lucru de pe pământ.

Îi zâmbesc:

– Ei, la naiba! De ce nu? Mi-ar face mare plăcere.

Capitolul 12

„Dacă ajungi să ai o viaţă nefericită şi plicticoasă fiindcă ai ascultat de mama, tatăl, profesorul, preotul tău sau de un tip oarecare de la televizor care îţi spune cum să trăieşti, atunci îţi meriţi soarta.”

Frank Zappa

Stau în livingul spaţiosului apartament cu patru camere al lui Dolly Fason, situat în nordul Londrei, într-un cartier plin de verdeaţă — Hampstead Village —, sorb dintr-un Martini şi mă uit pe geam, la grădina ei superb întreţinută: e verde ca smaraldul şi vegetaţia arată de parcă ar fi fost tunsă de Edward Omul Foarfecă. Atât Martiniul, cât şi susurul blând al fântânii de afară sunt extrem de relaxante. Interiorul e luminos şi aerisit, cu podele din stejar alb şi pereţi albi. În salon sunt rafturi cu cărţi de jurisprudenţă. În centrul unuia dintre rafturi se află o fotografie înrămată dc la absolvirea facultăţii. În ea, Dolly Fason e întruchiparea frumuseţii proaspete tipic britanice, zâmbeşte inocent şi strânge în mână diploma rulată de absolvire a Facultăţii de drept a Universităţii Oxford. E încadrată de părinţii ei extrem de dichisiţi şi tradiţionali, care plesnesc de mândrie, iar ea are o mutră de zici că nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

Azi sărbătorim împreună încheierea lucrărilor la barul cu formă elegantă pe care şi l-a construit în salon. E absolut superb cu blatul său din marmură albă şi dulapuri din sticlă. Îmbrăcată doar în lenjerie intimă, Dolly Fason prepară încă un rând de băuturi.

– Aşa-i că sunt cel mai bun specialist în cocktailuri? glumeşte ea făcând o piruetă ştrengărească.

Toarnă două pahare noi de Martini şi îmi întinde unul.

– Cred că ar trebui să mai închinăm o dată, spun ridicând paharul. Să botezăm noul tău bar!

– Eşti o femeie după pofta inimii mele!

În ultima săptămână, munca a ţinut-o pe Dolly Fason lipită de birou în fiecare seară până la miezul nopţii, iar în noaptea asta e hotărâtă să se relaxeze cu ajutorul alcoolului şi al sexului.

În mijlocul livingului ei se află o valiză gigantică plină până la refuz cu ciorapi de mătase, lenjerie sexy, bice, vibratoare, măşti cu sclipici, cleştişori pentru mameloane şi cele trebuincioase pentru bondage. Dolly Fason e ocupată până

peste cap cu dichiseala şi pregătirea pentru petrecerea Killing Kittens din seara asta.

– Scoate setul cu sutien şi chiloţei mici-mititei negri, cu margine de dantelă, de la Victoria’s Secret şi vesta cambrată din piele neagră, îmi cere revenind de la bar. Adaug un element de bondage costumaţiei mele de vampir.

– Ca de obicei, vei fi vampira sexy cu o muşcătură un pic mai periculoasă decât celelalte, spun ridicând ţinuta ca s-o inspecteze.

Petrecerea mea cu temă horror are loc la un hotel de la ţară, specializat în orgii. Abia aştept să evadez puţin din oraş. Ultimele săptămâni au avut un ritm infernal şi a trebuit să jonglez la mare artă cu toate lucrurile pe care le-am avut de făcut. Am lucrat din greu la Killing Kittens, punând la punct petrecerile următoarelor luni şi verificând şi aprobând noii membri. Pe lângă susţinerea oferită Maminei şi eforturile făcute ca să mă asigur că îşi păstrează optimismul, sunt băgată până-n gât şi în ultimele aranjamente necesare pentru întrecerea Surorilor, care s-a dovedit a fi o sarcină mult mai amplă decât mi-aş fi imaginat vreodată. Planificarea sesiunilor de antrenament, stabilirea chestiunilor de ordin practic ale traversării noastre, fixarea detaliilor sponsorizărilor şi promovarea misiunii noastre, în paralel cu întreţinerea spiritului de echipă şi a concentrării echipajului meu de 20 de femei — toate astea nu sunt deloc uşoare. Ba chiar mănâncă o grămadă de timp. Şi asta fără să pun la socoteală bătălia cu presa de pe toată planeta, care sună non-stop pe BlackBerry-ul meu şi mă încolţeşte cu fiecare ocazie şi pe mine, şi pe fetele din echipaj, ca să ne facă poze şi să ne pună întrebări. M-am mândrit întotdeauna cu energia mea, dar încep să mă simt sleită de puteri.

Adevărul e că sesiunile noastre de antrenamente de pe Tamisa au devenit un circ mediatic. Am început să ne antrenăm mai devreme, la 5.30 dimineaţa, ca să evităm fotografii, dar fără niciun succes. Numărul lor s-a triplat şi la fel şi mărimea articolelor din ziarele naţionale cu titluri despre

Kate Middleton şi partenera ei de barcă, proprietară a unei afaceri cu sex. Ştirea a făcut înconjurul Pământului şi am ajuns să primesc telefoane de la televiziuni din Australia, New York, Los Angeles şi Africa de Sud. A trebuit chiar să-mi părăsesc temporar apartamentul, iar în ultimele zile casa lui Dolly Fason a fost ascunzătoarea perfectă de fotografii instalaţi acum zi şi noapte la uşa mea — asta când nu mă pândesc pe malul râului.

– Ţi-ar prinde bine să te relaxezi în seara asta, Emma, spune Dolly Fason fixându-mă cu o privire înţeleaptă. Nu te-am văzut niciodată aşa stresată. Văd că nici relaţia cu dl Confortabil nu te ajută. Vine şi el în seara asta?

Clatin din cap:

– Nu. Lucrurile între noi evoluează foarte frumos — e foarte romantic dar nu îl interesează munca mea. Nici măcar nu vrea să vorbească despre ea.

– Aha, rosteşte Dolly Fason aruncându-mi o privire plină de înţeles.

Ştim amândouă că ăsta nu e un semn bun, dar încă mă consolez cu ideea că, deocamdată, eu şi dl Confortabil ne simţim minunat împreună. Până acum m-a scos de trei ori la cină şi fiecare întâlnire a fost romantică aşa cum scrie la carte: flori, lumânări pe masă, mâncare şi vin bun, sărut la sfârşitul serii. Singura problemă e că, deşi mă simt adorată şi relaxată după o seară petrecută cu el, nu dau pe-afară de pasiune nebună. Şi, cu toate că vrea să ştie cât mai multe despre copilăria, familia şi ţelurile mele, nu vrea să discutăm despre Killing Kittens sau munca mea. Ceea ce mi se pare cam bizar. Ocupaţia mea face parte din identitatea mea — nu poţi s-o ai pe una fără cealaltă.

Şi nici nu sărim încă unul pe altul, deşi îmi place mult să-l sărut. Dar când s-a pus problema să mă refugiez din calea presei, nici prin cap nu mi-a trecut să stau la el. Însă e adevărat că el are colegi de apartament şi ultimul lucru de care am nevoie e să fie cu ochii pe mine şi mai mulţi străini.

– Ai foarte multe pe cap Ems, spune Dolly Fason aşezându-

se în faţa mea. Nu e momentul să iei decizii majore legate de viaţa ta intimă. Relaxează-te şi savurează momentul.

Ia ziarul de pe măsuţă:

– Ai văzut articolul apărut azi?

Mă aplec să mă uit.

– Nu. Ce zice?

– Zice că unele dintre fetele din echipaj au cârtit că Kate poartă sutiene push-up şi machiaj impecabil şi vă face pe voi, celelalte, să arătaţi ca nişte lesbiene lituaniene.

Dau ochii peste cap:

– Şi ce-i rău în faptul că arătăm ca nişte lesbiene lituaniene?

Chicotim amândouă.

Dolly Fason zice:

– Ăstora chiar le trebuie ochelari!

Aruncă ziarul în coşul de gunoi şi în aceeaşi clipă sună interfonul.

– Uite c-a venit şi Insula de Smarald, zice Dolly Fason.

Străbate holul şi apasă pe buton ca să deschidă uşa. Fiindcă Miss D e plecată în delegaţie la New York cu şeful ei, organizatorul de nunţi, avem nevoie de cineva care să nu bea ca să conducă maşina şi Insula de Smarald s-a oferit voluntară. Câteva clipe mai târziu îşi face intrarea ţinând în mâini o geantă şi două sticle de apă minerală.

– Ce-ai acolo? întreabă Dolly Fason pupând-o de bun venit.

– Costumul meu pentru astă-seară. O să fiu mumie egipteană, dar nu pot să-l port la volan, aşa că mă îmbrac când ajungem acolo.

– Mumie? râd eu. Nu e tocmai un personaj sexy, nu? Înfăşurat tot în bandaje?

– Mumia mea e foarte sexy, ripostează Insula de Smarald. Iar când bandajele sunt din tifon, crede-mă pe cuvânt că aspectul se schimbă dramatic!

– Să înţelegem că în sfârşit o să te ridici din morţi şi o să faci şi tu sex în seara asta? întreabă Dolly Fason cu o sclipire ştrengărească în ochi.

Insula de Smarald se înroşeşte şi lasă sticlele cu apă minerală pe masă.

– Normal că nu!

– Să sperăm că o să apuci şi tu să ţi-o pui, în cele din urmă, până nu mori de-adevăratelea, îi răspunde Dolly Fason.

– O s-o fac când o să fiu căsătorită cu cineva care mă face fericită, spune Insula de Smarald. Cât aştept să apară bărbatul vieţii mele, mi-e suficient să privesc.

O priveşte pe Dolly Fason cu teamă, de parcă ar îngrijora-o faptul că prietena ei a renunţat complet la relaţii profunde în favoarea unei cariere de succes şi a petrecerilor sexuale.

– Chiar nu vrei să te căsătoreşti într-o zi şi să faci copii?

Dolly Fason mai ia o duşcă de Martini:

– Normal că vreau, în puii mei! Părinţii mei sunt căsătoriţi de 25 de ani. Dar încă nu l-am cunoscut pe dl Potrivit, aşa că mă descurc şi eu cu dl Potrivit-pentru-o-Seară ori de câte ori am chef! Dacă n-am iubit nu înseamnă că trebuie să renunţ la sex.

Insula de Smarald ridică din umeri:

– Dar eşti conştientă că n-o să-l cunoşti pe dl Potrivit la o petrecere sexuală, da?

– Nu poţi să ştii niciodată. N-ar fi cel mai bizar lucru care s-a întâmplat vreodată, îi răspunde Dolly Fason.

Apoi zâmbeşte:

– Când o să te scuturi de vinovăţia aia indusă de educaţia catolică, dragă Insulă de Smarald, ai să-ţi dai seama că, măritată sau nu, e absolut în regulă să ai o viaţă sexuală.

– Gata, doamnelor! spun ridicând mâna într-un gest liniştitor. Hai să punem capăt discuţiilor aprinse şi să ne distrăm cu preparativele pentru petrecerea de astă-seară. Nu uitaţi: fiecare cu preferinţele lui, da? În Killing Kittens nu e

voie să judecăm pe nimeni, suntem acolo doar ca să ne distrăm, da?

Vreo două ore mai târziu vâjâim pe autostradă în Porscheul lui Dolly Fason, cu Insula de Smarald la volan şi ajungem la hotelul pentru sex în timp record. Eu port costumul de goth sexy, constând dintr-un corset negru şi o fustă foarte scurtă, cu poale asimetrice, zdrenţuite, şi mi-am pictat două „găuri” roşii pe gât. Duc în braţe o cutie uriaşă plină cu prezervative.

Directorul ne întâmpină cu un zâmbet prietenos şi ne îndrumă spre Kitty Kat, care tocmai finalizează pregătirile pentru diseară. Când îl rog pe director să ducă 500 de prezervative la etajul unu, acesta nici nu clipeşte, pentru că adevărul e că e obişnuit cu astfel de cereri. Hotelurile pentru sex există peste tot în ţară şi le vei găsi dacă vei căsca bine ochii şi te vei uita cu atenţie. Nu e nevoie să sari în avion şi să te duci în mijlocul deşertului Nevada sau pe plajele din Ibiza. Astfel de hoteluri să găsesc peste tot. Acesta, de exemplu, e ascuns într-un orăşel englezesc istoric din Surrey şi are o reputaţie foarte solidă de loc către care te poţi furişa ca să te zbengui sau să mai scapi de frustrările vieţii cotidiene. Chiar dacă nu vin acolo cu un grup mai mare, cuplurile iniţiate nu trebuie decât să se uite sub pat ca să găsească o cutie cu un leagăn erotic, dispozitiv făcut ca să aducă din nou strălucirea în ochi şi rumeneala în obraji. De tavan e prins un cârlig pentru atârnarea leagănului. Dacă lucrurile vor merge conform planurilor mele, în câteva ore pisicuţele mele se vor legăna de tavan şi se vor distra mai bine ca niciodată.

Am închiriat tot hotelul şi Kitty Kat e de mult la treabă. Recepţia arată minunat, cu lumânări aprinse peste tot. O las pe Dolly Fason cu Insula de Smarald şi urc la etaj, unde o găsesc pe Kitty Kat asamblând leagănul erotic în apartamentul parizian. Arată senzaţional în rochia ei de plasă neagră, bentiţa cu urechi pufoase de pisică, zgarda-colier şi coada de pisică ce iese din spatele rochiei.

– Bună, Emma! spune prinzând leagănul de cârligul din tavan.

Deocamdată nu e cine ştie ce — un ansamblu de curele şi legături ce atârnă de o curea mai solidă, dar odată ce acele curele sunt prinse unde trebuie, e loc de multă distracţie! Un leagăn erotic lasă libere mâinile şi picioarele, iar gravitaţia şi inerţia fac aproape toată treaba. Unele femei găsesc absolut irezistibilă intensitatea senzaţiilor provocate. Orice-ar fi, un leagăn erotic e un câştig garantat pentru distracţia generală.

– Bună, Kitty! Ai nevoie de ajutor?

Sare de pe pat după ce se asigură că leagănul e prins bine de tavan.

– Nu. Mă duc să pun nişte lumânări în băi. Ai văzut căzile? Încap lejer patru persoane în fiecare!

– Foarte bine! Exact ce ne trebuie.

– Ai adus prezervativele?

– Da. Sunt jos. Le aduce directorul.

Kitty cercetează camera cu ochi critic.

– Locaţia e excelentă. Izolarea fonică e incredibilă. Ştiu că celor mai multe pisicuţe nu le pasă odată ce se pornesc, dar vecinii nu vor avea niciun motiv să se plângă.

– Perfect.

Se uită la mine cu o încruntare îngrijorată:

– E şi Miss D aici? Jur că o bat de-i sună apa-n cap dacă o prind iar cu prostii!

– Stai liniştită. E plecată din ţară. Dar sunt sigură că o să gheruieşti pe oricine se ţine de prostii în noaptea asta. Până şi coada ta arată ca o armă mortală.

– Mersi. Şi mie-mi place costumul tău, spune cu un zâmbet larg. Arăţi uluitor.

Se uită la ceas.

– Se apropie ora începerii. Mă duc să verific dacă şampania e rece. A! Şi vezi că a venit şi Jupiter. O să patruleze toată seara.

Grupul din seara asta include multe cupluri căsătorite, majoritatea între 35 şi 40 de ani. Nu ştiu de ce, dar petrecerile la hoteluri din afara oraşului atrag categoria asta de clienţi. Unii sunt plictisiţi de viaţa lor sexuală şi simt nevoia să şi-o condimenteze puţin, iar alţii vor să-şi împingă partenerii dincolo de limitele confortului personal şi îi provoacă să încerce ceva nou. Ca să mă asigur că va fi o petrecere plină de viaţă am invitat şi câţiva dintre cei mai entuziaşti membri ai Killing Kittens. Jucărie, desigur, dar şi un prieten de-al lui numit Făt-Frumos (fiindcă e incredibil de frumos), pe care îl cunosc de ani de zile. A fost primul om care m-a sunat să mă felicite când am format Killing Kittens şi imediat m-a întrebat dacă îl primesc ca membru. De atunci a venit la o grămadă de petreceri, ca să mă vadă pe mine, nu neapărat ca să se alăture distracţiei, cică, dar cum mă întorc o clipă cu spatele, dispare în iureşul de participanţi. Înfăţişarea lui îi asigură numeroase invitaţii de la pisicuţe care vor să se bucure un pic de frumosul lui trup — e un fanatic al fitnessului şi fost jucător de rugbi, iar asta îl face extrem de apreciat de pisicuţe. Ţin mult la Făt-Frumos, dar n-am vrut niciodată să ies cu el, fiindcă ştiu că e monogam în serie şi nu stă niciodată prea mult cu nicio fată.

Mai e şi Rock, o frumoasă actriţă aspirantă dependentă de sex, al cărei talent oral e legendar. Am auzit că gura ei i-a făcut pe unii bărbaţi să verse lacrimi de fericire.

Primul care soseşte e cel mai proaspăt recrut al clubului, o blondă drăguţă şi amuzantă din nord-vestul Angliei. M-a sunat personal ca să-mi pună întrebări în legătură cu intrarea în Killing Kittens şi i-am spus că nu are nevoie decât de mentalitatea care trebuie. Jordie a aplicat imediat şi mi-a făcut mare plăcere să accelerez intrarea ei în club. După cum arată, se va integra perfect printre noi — poartă un costum de pisică din piele neagră, cu un fermoar lung în faţă, cu cheiţă în formă de inel.

– Cât mă bucur să te cunosc, Jordie! exclam.

– Şi eu pe tine! spune ea, expansivă, pupându-mă pe ambii obraji. Nordul invadează Sudul! Am să conving pe toată lumea

din comitatul meu să intre în Killing Kittens. Ai să vezi!

– Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, răspund.

O prezint lui Dolly Fason şi Insulei de Smarald şi tuturor ni se pare că o cunoaştem de ani de zile pe această creatură fermecătoare. Jordie ne spune că aproape a renunţat la petrecerile erotice din cauza unei experienţe dezastruoase avute în nord-vest. Casa era ca un palat şi participanţii au socializat cu câteva mutre celebre, dar totul s-a dus naibii rău de tot când Jordie a nimerit în pivniţă, unde a descoperit o vastă mulţime de bărbaţi făcând sex cu o femeie legată cu lanţuri de mâini şi de picioare şi cu sfârcurile prinse în cleştişori. Bărbaţii deţineau control total asupra ei şi o tratau ca pe o bucată de carne. Jordie a întins-o rapid când doi bărbaţi au întrebat-o dacă nu vrea să fie şi ea înlănţuită lângă cealaltă şi regulată de zecile de bărbaţi prezenţi.

Chiar şi acum, când ne povesteşte, e încă tulburată şi amintirea acelui moment o face să se încrunte.

– Nu mă înţelegeţi greşit! Îmi place sexul de mor, dar bărbaţii *ăia* m-au speriat de m-am căcat pe mine. În loc să mă excite, mi s-a luat rău de tot! Am tras concluzia că la urma urmelor petrecerile erotice nu sunt pe gustul meu. Dar apoi am citit în ziare despre petrecerile tale şi mi s-a părut că sunt cu totul altă mâncare de peşte decât văzusem eu. Aşa că am luat legătura cu tine şi… iată-mă!

– O, da! Aici e cu totul altceva! Aici nu s-ar putea întâmpla niciodată aşa ceva, pot să-ţi dau în scris! Aici *tu* deţii controlul, nu bărbaţii. Ei n-au voie să te abordeze decât dacă *tu* le dai permisiunea.

– Ştiu, zâmbeşte ea larg. Şi slavă Cerului! Abia aşteptăm! spune privindu-şi iubitul.

El aprobă din cap, iar eu zâmbesc, bucuroasă că am găsit şi mai mulţi oameni care îmi împărtăşesc viziunea despre cât de populare pot fi petrecerile erotice cu atmosferă fericită, fără niciun fel de constrângere sau alte lucruri neplăcute.

Sosesc noi oaspeţi şi se servesc băuturile. La bar creşte zumzetul. Când şampania începe să curgă, cuplurile încep să schimbe amabilităţi politicoase, ba chiar emoţionate. Câţiva nu sunt siguri dacă e cazul să intre într-o conversaţie cu noii lor prieteni de teamă ca asta să nu-i oblige la ceva mult mai intim pentru care nu sunt pregătiţi. Am văzut de multe ori situaţia asta. Câteva pahare de şampanie în plus îi vor mai relaxa, iar când va începe petrecerea se vor relaxa de tot. Unora le ia un pic mai mult să intre în atmosferă, asta-i tot.

– Şi care-i filmul tău preferat cu vampiri? o întreabă un bărbat emoţionat pe femeia dintr-un alt cuplu.

Aceasta îi aruncă o privire rapidă soţului şi spune:

– *Dracula* de Bram Stoker, nu, dragule? Ăla cu Sadie Frost. Ştii tu, ăla cu Gary Oldman.

– Da, zice posac soţul şi ia o duşcă zdravănă de băutură.

Cealaltă soţie pare uşurată şi se relaxează un pic:

– Ce frumos! Ăla e şi preferatul nostru! Dar aţi văzut *Interviu cu un vampir*? Mi-a plăcut la nebunie!

Zâmbesc. În două ore o să se sugă unii pe alţii ca vampirii.

Un tip bogat din înalta societate a New Yorkului deja se chinuie să-şi controleze erecţia ce-i creşte în pantaloni. Nu-şi poate lua ochii de la o femeie incredibil de sexy, bronzată, în chiloţi şi sutien minuscule din piele neagră şi cu mască pe chip. Sânii ei ampli stau să explodeze din sutien, iar ea îi zâmbeşte şi-l aţâţă de la distanţă, amânându-şi atacul.

E 11.30 şi atmosfera liniştită începe să prindă viaţă. Se dansează lasciv şi se schimbă tachinări. Apoi Rock se unduieşte în încăpere cu frumosul ei nou iubit şi, brusc, atmosfera se schimbă.

În sfârşit! Începe acţiunea!

Rock e hipnotic de frumoasă. Are un aer de anii 1950 cu silueta ei clasică, tip clepsidră, plete negru-corb, perfect aranjate, rostogolindu-i-se pe umeri şi buze roşu aprins. Se îndreaptă încet spre bar, legănându-şi şoldurile, şi ia de băut pentru ea şi dl Rock. Aerul e încărcat de tensiune sexuală, o

simt palpitând în încăpere, aprinzând un foc în fiecare persoană de acolo. Nu mai e mult.

Jucărie şi Făt-Frumos sosesc exact când atomosfera devine senzuală. Vin direct la mine, la bar, unde stau şi urmăresc cum evoluează lucrurile.

– Ems, arăţi extraordinar! spune Jucărie pupându-mă. Îmi place costumaţia!

– Mersi. Cum ţi-e gâtul?

– Perfect pentru o vampiriţă care ar dori să profite de el, răspunde zâmbind.

Făt-Frumos mă salută şi se uită plin de interes în jur.

– Am venit numai să te văd, Emma, spune el plin de sinceritate.

– Serios? Deci n-ai să te evapori în cinci minute ca să cauţi pe cineva care vrea să te invite să i te alături?

– Sigur că nu! răspunde Făt-Frumos complet şocat de asemenea idee.

Izbucnesc în râs.

Insula de Smarald vine la noi:

– Uau! Ia uită-te la Rock! Arată fantastic!

Ne uităm cu toţii spre Rock, care stă în picioare alături de iubitul ei. Are o haină lungă de blană şi soarbe şampanie, după care, sub ochii noştri, îşi lasă haina să cadă pe podea, dezvăluind faptul că e complet goală pe dedesubt. Un fel de fior ciudat străbate încăperea, ca şi cum Rock tocmai a apăsat pe trăgaciul unui pistol de start silenţios. Se aşază trăgându lângă ea pe dl Rock, apoi se lipeşte de el şi începe să-şi plimbe limba pe lobul urechii lui. Toţi privesc mâinile ei ce se aventurează rapid în jos, spre zona lui inghinală. Când descoperă că e în alertă maximă, alunecă din scaun, cade în genunchi în faţa lui, îi desface prohabul şi scoate afară erecţia lui, de-acum uriaşă.

– Vai de mine, şopteşte cu respiraţia tăiată Insula de Smarald. N-am mai văzut de mult tare un şarpe aşa de mare.

Cred că are cel puţin 25 de centimetri!

Jucărie clatină din cap cu ochii sticlind de poftă, neluându-şi ochii de la felul în care Rock îşi exercită puterea.

– E o maestră în arta asta. Trebuie să o văd în acţiune!

Limba lui Rock ţâşneşte şerpeşte printre buze şi atacă vârful penisului iubitului ei. După ce îl torturează un pic, înfăşoară capul penisului cu buzele ei roşii şi pline. Nu vedem ce face în interiorul gurii ei, dar e evident că bărbatul e total subjugat de limba mortală a femeii lui.

– Aaaaaahhhhhhhhh, daaaaaaa! geme el.

Ochii lui privesc în gol şi respiraţia e accelerată. Lui Rock îi place la nebunie să-şi etaleze talentul oral, mai ales când are public. Deschide gura şi mai larg, îi cuprinde mai mult din penis şi începe să sugă tot mai tare şi să-l primească tot mai adânc. În scurt timp, toţi cei 25 de centimetri de carne tare şi fierbinte sunt în gura ei, iar dl Rock respiră horcăit în timp ce alunecă tot mai repede în gâtul ei.

– Pur şi simplu adoră să sugă penisuri! şopteşte Insula de Smarald.

– În gât e specialitatea ei, îi spun.

Rock mi-a mărturisit câtă plăcere îi provoacă, aşa că ştiu că e în al nouălea cer.

Îl înghite din nou, cuprinzându-l până la capăt, în timp ce-i gâdilă ouăle. Trupul lui e scuturat de spasme şi e pe cale să-şi dea drumul, dar ea nu-şi îndepărtează gura, căci vrea să-l soarbă până la ultima picătură.

– Doamne Dumnezeule! se vaită dl Rock şi-şi dă drumul cu forţă în gura ei.

Ea continuă să sugă până ce pula lui îşi opreşte zvâcnirile, iar el e prăbuşit pe spate în scaun.

– Eşti dată dracului de bună! adaugă el.

Rock nu-i dă drumul până ce nu începe, în sfârşit, să se înmoaie. Se retrage lingându-şi buzele, zâmbeşte şi spune:

– Ăsta a fost doar începutul. Mă duc sus.

Mă uit în jur şi-mi dau seama că jocurile au început de-acum pe bune: guri se ating, mâini explorează trupuri. O Regină a Balului zombificată stă la bar într-o rochie scurtă, pătată de sânge, cu coroană pe cap şi panglică de-a curmezişul pieptului, pe care scrie *Miss Zombi.* Când poliţistul ei zombi îi pune cătuşe, îi zâmbeşte şi pornesc împreună spre etaj. O blondă în rochie mini neagră, ornată cu oase de schelet fosforescente îşi găseşte perechea — un bărbat în combinezon cu schelet — şi-l cheamă la ea cu o privire ademenitoare. Un diavol frumos în costum elegant de seară, papion şi coarne suge sânii unei mirese moarte. În alt colţ, un preot zombi se simte ca-n Rai datorită îngerului căzut care-i satisface poftele.

Insula de Smarald e total absorbită de acţiunea ce se desfăşoară sub privirile ei. Dolly Fason s-a strecurat deja sus cu un infanterist marin atrăgător, urmată de Jucărie, despre care am o bănuială că o vânează pe Rock şi gura ei magnifică. Făt-Frumos stă la taclale cu Kitty, dar am impresia că va dispărea şi el în scurt timp. Parcă zicea că a venit doar să mă vadă, chicotesc în sinea mea. Jupiter patrulează cu ochii în patru, ca de obicei, după tulburări în atmosferă, asigurându-se că toată lumea e fericită şi starea de spirit e bună.

Mă întorc spre Insula de Smarald:

– Mă duc să verific dormitoarele. Nu vrei să dai o raită pe sus cu mine?

– Pe bune? răspunde privindu-mă neliniştită.

– E în regulă, îi zic. Eu nu particip. Nu toată lumea face sex. Doar ştii, că ai mai fost la petrecerile mele.

– Ştiu, doar că n-am băut încă destul. Când sunt trează sunt aşa de încordată!

Acceptă să mă ia de mână şi pornim împreună spre etaj. Într-o cameră descoperim că fata în sutien şi chiloţi de piele nu mai flirtează cu newyorkezul de familie bună. E goală şi prinsă în leagănul erotic. Curelele îi susţin spatele, fundul şi picioarele, iar ea coboară repetat cu viteză în penisul lui ce pulsează, împinsă în jos de leagăn ca să fie pătrunsă adânc de

partener. Îmbătată de încântare şi de plăcerea provocată de leagăn, ţipă:

– Da! Da! Da!

O văd pe Rock pe pat, cu gura plină şi mâinile încleştate la baza unui penis pe care şi-l alunecă în jos pe gât. Cine-o fi norocosul de data asta?

E Jucărie!

Prietenul meu e în extaz, ceea ce e clar din gemetele sonore pe care le scoate când Rock îi cuprinde în gură toată lungimea penisului. Eu şi Insula de Smarald nu mai ştim cum să ieşim mai repede. Ştiu că nivelul meu de inhibiţie a ajuns extrem de jos, dar tot nu mă-nnebunesc să-mi văd cei mai vechi prieteni în timpul celor mai intime activităţi. N-am nevoie să-mi rămână în creier imaginea pulii lui Jucărie sau a feţei lui congestionate privind în gol. Prefer să evit asta.

Ne îndreptăm spre un alt apartament, unde, spre încântarea mea, descopăr că Jordie petrece grozav. O blondă cu adaosuri pneumatice tocmai trage în jos de inelul fermoarului lui Jordie, sub privirea domnului Jordie care-şi aşteaptă rândul. Nu vreau să le stric cheful.

În alte camere găsim grupuri de trei, de patru şi de cinci, toate în toiul a diverse acte intime. Unele fac sex din plin, fie fără să observe, fie excitate de publicul care se adună să privească. Câteva femei de pe margini încep să se strecoare în grămadă. Într-o cameră, Dolly Fason munceşte din greu cu soldatul ei, săltând în sus şi-n jos pe penisul lui. În alta, dl Rock şi-a revenit în puteri şi se joacă cu două femei — o menajeră zombi şi o vrăjitoare — care fac cu rândul la degetele lui magice. El bagă un deget în menajera cea drăguţă, începe să intre şi să iasă din ea şi îi găseşte punctul G. Atunci bagă şi degetul mijlociu şi măreşte ritmul, scoţând-o din minţi de plăcere. În timp ce-şi bagă şi-şi scoate degetele, presează cu palma pe clitorisul ei umflat. Nu durează mult până ce trupul

ei se tensionează, capul se smuceşte pe spate şi ea trepidează în prag de orgasm.

– Ahhhhhhh! geme lăsându-se pradă unui orgasm feroce. Dumnezeule mare!

– Aşa. Braaaavo, fetiţă! murmură Rock când ea îşi dă drumul pe mâna lui.

Vrăjitoarea pare gata să explodeze dintr-o clipă în alta şi el nici n-a atins-o încă.

Arunc o privire spre chipul Insulei de Smarald şi văd succedându-se pe rând dorinţă, dor şi vinovăţie. Când vede că mă uit la ea se înroşeşte violent.

– Mi-e foarte cald. Am nevoie de aer curat.

– Şi eu. Hai să ieşim.

Coborâm. Ajunse afară, ploaia ce se revarsă din ceruri ne izbeşte feţele. Insula de Smarald fuge repede înăuntru şi se întoarce cu o umbrelă de golf. Eu sunt deja ciuciulete şi stau cu faţa în sus în bătaia torentului.

– Eşti nebună? întreabă încercând să mă protejeze cu umbrela.

– De ce ţi-e aşa frică? E doar o ploaie!

Kitty Kat iese şi ea, perfect uscată sub umbrelă.

– E totul în regulă, doamnelor?

– Am ieşit un pic la aer, răspund. Cum merg lucrurile?

– E o petrecere pe cinste, spune Kitty. Toată lumea s-a dezlănţuit. Crezi că e din cauza leagănelor? Sau pentru că sunt departe de casă?

– E doar unul din acele fenomene bizare care nu pot fi regizate. Poţi doar să te bucuri când se petrec.

Exact atunci aud un ţipăt. E slab, dar adus de vânt sună ca un suspin.

– Aţi auzit? întreb cu simţurile în alertă.

Ciulim toate urechile şi auzim încă un strigăt ciudat.

– O fi o vulpe? întreabă Insula de Smarald.

– Nu sunt sigură.

– Mă duc să arunc o privire, spune Kitty şi porneşte în viteză să investigheze.

Privesc îngrijorată după ea cam un minut şi chiar când mă pregătesc să fug înăuntru după Jupiter, o văd întorcându-se. Protejează cu umbrela o adolescentă necunoscută. Fata suspină şi tremură şi are pe ea doar un tricou şi pantofi sport.

O privesc îngrozită, fiindcă e clar că a fost atacată.

– Ce facem, Emma? întreabă Kitty când ajunge la noi. Cred că s-a întâmplat ceva groaznic.

– M-m-mi-e frig, suspină fata agăţându-se de Kitty.

– Nu-i nimic, îi spun cât pot de calm şi liniştitor, cu toate că sunt şocată şi speriată de halul în care e. Aici eşti în siguranţă, o să avem grijă de tine. Hai înăuntru.

Conducem fata scuturată de plâns în hotelul cald. Din fericire, parterul e gol. Kitty ţâşneşte în sus pe să le spună pisicuţelor să stea deocamdată pe unde se află şi revine cu o pătură. Insula de Smarald face un ceai la bar. O ajut pe fată să-şi scoată pantofii uzi şi încep să-i frec picioarele şi mâinile ca s-o încălzesc. E rece ca gheaţa.

– Ce s-a întâmplat? o întreb cu blândeţe.

– Nu-mi amintesc.

– Nu-i nimic, stai liniştită. E-n regulă. Dar cred că ar trebui să chemăm poliţia.

– Dar nu reuşesc să-mi amintesc nimic! Nu pot!

Chipul îi e alb ca varul şi ochii îi sunt plini de panică. Părul îi atârnă în şuviţe ude şi arată sfâşietor de tânără şi vulnerabilă.

– nimic, o liniştesc eu şi inima mi se umple de milă.

– unde-mi sunt jeanşii? sunt?

– găsim. Stai calmă, acum eşti în siguranţă.

– jeanşii mei..., suspină iarăşi.

– fără grijă. Acum te protejăm noi.

mă ajulă să o înfăşor în pătură şi-mi şopteşte că o să sune la poliţie. Jupiter a rămas sus — nu cred că e bine ca fata asta să vadă un bărbat chiar acum.

– Îţi aminteşti cu cine erai în seara asta? Poate cu prietenii? întreb cu blândeţe.

Se încruntă încercând să găsească amintirea prin pâcla şocului.

– Da, exact. Eram în oraş, la un pahar cu prietenii. Dar asta-i tot ce-mi amintesc.

– E posibil să-ţi fi oferit cineva ceva de băut?

– Nu-mi aduc aminte! ridică ea din nou vocea, panicată.

Îmi dau seama că nu pot să continui s-o interoghez. Nu e în stare acum să ofere răspunsuri.

– Nu-i nimic. Eşti în siguranţă. Linişteşte-te.

Kitty Kat se întoarce după ce a dat telefonul şi se aşază lângă fată. Îi spune încetişor:

– Când te-am găsit mi-ai spus că un taxi a refuzat să te ia pentru că nu aveai destui bani.

Asta pare s-o ajute să-şi amintească ceva, pentru că îmi înşfacă mâna:

– Da! Am început să plâng şi să ţip pentru că nu ştiam cum să fac să ajung acasă.

Zâmbesc ca s-o liniştesc, deşi ideea că un taximetrist a lăsat singură în drum o fată în starea asta mă umple de furie.

– Poliţia e pe drum, aşa că încearcă să nu-ţi faci griji. Putem să-ţi sunăm părinţii?

Înebuneşte:

– Nu vreau să mă vadă tata aşa! Unde-mi sunt jeanşii?!

Stăm lângă ea şi o calmăm aşteptând poliţia. În sinea mea sunt acut conştientă de ironia situaţiei: e mai în siguranţă aici decât afară. Ăsta e considerat un sălaş al viciilor şi totuşi nicio femeie nu ar fi tratată vreodată ca sărmana fată sub acoperişul meu. Într-un bar sau club aşa-zis respectabil, femeile nu sunt

de fapt ferite de pericolul de a li se pune droguri în băutură, de a fi urmărite până acasă sau de a deveni ţinta unor străini lipsiţi de scrupule. Furia şi groaza mă lasă fără glas când mă gândesc la felul în care sunt tratate femeile şi la ce se întâmplă cu ele când sunt supuse abuzurilor şi violului — şi nu mă refer doar la violenţa fizică, ci şi la cea asupra minţii şi propriei sexualităţi.

Ticăloşia supremă a actului mă izbeşte din nou. Caracterul egoist al violului e profund dezgustător. Numai cât mă uit la biata fată din faţa mea şi încep să tremur de emoţii. Sunt tristă, furioasă, oripilată pentru toate femeile lumii a căror intimitate a fost violată în cel mai devastator mod cu putinţă. Fata mă priveşte mai calmă. E încă palidă şi zdruncinată, dar şi-a venit în fire.

– Mulţumesc, spune cu voce mică. M-ai salvat. Alţii au trecut cu maşinile pe lângă mine prin ploaie fără să oprească, dar tu nu — tu m-ai căutat. M-ai găsit şi m-ai adăpostit. Mulţumesc.

Arunc o privire spre Insula de Smarald şi Kitty Kat. Expresiile noastre sunt identice: revoltă şi tristeţe.

– Stai liniştită, îi spun luând-o pe după umeri. Va trebui să fii tare, dar poţi să treci peste asta. Eşti o luptătoare. Nu permite cui ţi-a făcut asta să-ţi frângă spiritul. Eşti mai puternică de-atât.

Îşi lasă capul pe braţul meu şi aşteptăm sosirea poliţiei.

În cele din urmă, pleacă însoţită de trei ofiţeri — dintre care unul e o femeie specializată în agresiuni sexuale — şi de tatăl ei palid, clar înnebunit să-şi vadă fiica în acea stare, dar încercând să-şi păstreze cumpătul de dragul ei. Le dau poliţiştilor numărul meu de telefon, în caz că o să mai aibă nevoie să mă contacteze, dar tot ce pot face e să sper că o să-l prindă pe cel care a făcut asta.

Capitolul 13

„Fă ceea ce ştii în inima ta că e bine — fiindcă oricum vei fi criticat.”

Eleanor Roosevelt

dimineaţa şi suntem prinşi în cursa existenţei, târându-ne odată cu hoarde de şoferi în plină oră de vârf a traficului londonez. Domnul Confortabil mă duce în Audiul lui mare la Centrul Televiziunii Londoneze, dar deplasarea noastră e îngreunată şi mai mult din cauza remorcii pe care o tragem după noi. Pe ea se află barca mea chinezească, pe care o aducem cu noi pentru marele interviu despre echipajul Surorilor pe care urmează să-l dau la emisiunea matinală a televiziunii ITV *Azi-dimineaţă.*

În loc să aprecieze ocazia de a vedea de-aproape o barcă-dragon, ceilalţi şoferi ne claxonează şi ne înjură în barbă. Un şofer cu faţă dură se apleacă pe geamul maşinii sale, ne „salută” arătându-ne degetul şi strigă:

– Urcă, dracu', în barca ta de căcat şi du-te-n China, nu-mi sta mie-n cale!

– Ce drăguţ! spun încercând să-mi stăpânesc furia.

De fapt, îmi vine să deschid geamul şi să urlu la el din toţi rărunchii, dar în loc de asta îi arunc un surâs:

– Şi eu te iubesc, dulceaţă!

Ne ocoleşte şi ambalează motorul până la următorul semafor.

– Uite de-aia am ieşit din goana asta! E cruntă! Toţi aleargă împotriva tuturor, făcând lucruri pe care nu dau doi bani, ca să se aleagă cu o agoniseală fără valoare.

Pe chipul domnului Confortabil citesc enervarea şi-mi aduc aminte că, după ce mă lasă pe mine, el se duce la muncă într-un cub corporatist uriaş, negru şi lucios din City.

Pe bancheta din spate e Jucărie, care vine să mă ajute să-mi car barca în studioul TV. Fiindcă echipajul Surorilor se află sub microscopul presei, am decis împreună să-i dăm un interviu bărbatului cu care majoritatea femeilor din Marea Britanie adoră să se trezească dimineaţa: Eamonn Holmes.

Jucărie intervine:

– Tipu ăla nu face destul sex.

– Sexul e soluţia ta la toate, îl iau eu la rost. Eşti trist? Nu faci destul sex. Eşti obosit? Faci prea mult sex. Vrei să te sinucizi? Fă sex!

Domnul Confortabil dă ochii peste cap:

– Pe bune, credeţi c-aţi putea să mai terminaţi amândoi cu discuţiile despre sex? Numai despre asta vorbiţi tot timpul.

Îi arunc o privire piezişă. Iritarea lui e evidentă. Ştiu că îl stresează drumul ăsta atât de matinal, dar chiar şi-aşa. În ultimul timp nu mă mai simt aşa de confortabil în prezenţa lui. Am impresia tot mai clară că şi-ar dori să fiu altcineva. Un gând îmi răsare brusc în minte.

Nu avem acelaşi gen de simţ al umorului. Nu ne amuză aceleaşi lucruri. Vederile noastre despre lume sunt cum nu se poate mai diferite.

Exact în acel moment BlackBerry-ul scoate un semnal sonor şi citesc SMS-ul venit de la una dintre membrele echipajului.

Kate nu se poate învoi de la muncă, aşa că nu vine. Va trebui să ceri scuze în numele ei. Spune că o să te descurci fără probleme.

Mi se strânge inima. Ce frumos. Acum trebuie să fiu purtătoarea de cuvânt a lui Kate Middleton în direct la o televiziune naţională.

Producătorii vor fi dezamăgiţi că nu vine, dar nu-mi pasă. Dacă fac materialul despre Surori şi ne ajută să adunăm bani pentru caritate, eu mă declar mulţumită.

Însă nivelul meu de stres tot creşte cu câteva trepte şi nu mă ajută deloc să mă relaxez faptul că domnul Confortabil pare brusc îngrijorat şi mijeşte ochii.

– Ce s-a întâmplat? întreb.

– Cred că remorca nu e prinsă bine.

– Poftim?! Tu vorbeşti serios?!

Vocea îmi devine stridentă din cauza panicii.

– Sunt cum nu se poate mai serios.

Încetineşte până ce abia ne târâm pe şosea.

– Stai liniştită. Am legat barca foarte bine înainte să pornim.

Nu-s convinsă.

– Futu-i! ţip. *Nu se poate* să-mi cadă barca! Dacă se strică acum, nu avem timp să o reparăm!

E limpede că domnul Confortabil e mai îngrijorat de ambuteiajul pe care am putea să-l creăm dacă se desprinde remorca.

Mă foiesc agitată şi mă sucesc să mă uit dacă mai e ataşată remorca.

– În plus, Eamonn Holmes şi Ruth Langsford vor să ne ia interviul *în* barcă!

– Barca n-are nimic, spune domnul Confortabil. Am folosit cele mai bune legături. Remorca mă îngrijorează.

Opreşte maşina.

– Jucărie, du-te şi te uită.

Partenerul meu sare din maşină şi, calm ca la plimbare, reataşează remorca la maşină, ignorând complet claxoanele şi uităturile urâte ale celorlalţi şoferi. După câteva clipe e înapoi în Audi şi pornim mai departe. Răsuflu uşurată. *Şiii... caaaaalm!*

Domnul Confortabil abia aşteaptă să scape de noi. Îl aşteaptă o zi încărcată, plină de prezentări în PowerPoint şi şedinţe de strategie.

Oprim în faţa sediului televiziunii. Vechii mei prieteni, paparazzii, sunt prezenţi, aşteptând sosirea lui Kate. Când cobor din maşină, încep să facă poze, iar Jucărie se duce să desprindă remorca de maşină. Domnul Confortabil se apleacă peste scaunul pasagerului ca să-mi spună prin geamul deschis:

– Ne vedem diseară, la cină. Succes!

Eliberat de remorcă, demarează, evident bucuros să se îndepărteze de nebunia asta.

Acum ziariştii încep să ţipe la mine în timp ce îl ajut pe Jucărie să dezlege barca şi mă uit după fete, care vin separat şi ar trebui să ajungă dintr-o clipă-n alta.

– Zâmbeşte, Emma! strigă un fotograf. Unde-i Kate?

Încep toţi să-i scandeze numele. *Kate, Kate, Kate, Kate, Kate...*

Ce bizar trebuie să fie ca întreaga lume să fie disperată după o imagine cu tine. Trebuie să fie aşa de sufocant, necruţător şi epuizant. O cunosc pe femeia asta. E o fată grozavă, dar e un om ca oricare altul. Care-i fascinaţia?

Anunţ tare:

– Staţi liniştiţi, băieţi, o să ajungă acuşi!

– Când? vrea să ştie unul.

– Cam în vreo cinci minute.

Zâmbesc şi intru în studioul TV, iar Jucărie încredinţează barca angajaţilor televiziunii.

Revenim din pauza publicitară şiiii... Trei. Doi. Unu.

Suntem în direct pe postul naţional.

Eu şi fetele din echipaj stăm în barca-dragon îmbrăcate în uniforme, înfruntând ochii de sticlă ai camerelor de luat vederi, în timp ce prezentatorii Eamonn Holmes şi Ruth Langsford se mişcă pe lângă noi şi ne iau interviuri. Eamonn e în mare formă şi ne tachinează. Întreabă unde e Kate Middleton şi dacă cineva a citit despre mama ei, pentru care are o slăbiciune. În cele din urmă îmi spune numele. Mi se bagă sub nas un microfon antivânt şi încep amândoi să mitralieze întrebări, multe dintre ele despre „superba Kate”.

– Arată-ne ce face Kate în echipaj, spune Eamonn.

– E atletică? întreabă Ruth cu o privire impertinentă.

– Ai pus-o să dea probe?

– O să aveţi parte de o lansare la apă princiară? O să fie şi *el* prezent?

Zâmbesc când mi se oferă un moment de respiro şi una dintre fetele din echipaj e întrebată dacă ne temem că, în ziua cursei, frenezia cu care presa o vânează pe Kate o să ne pună în pericol. Îşi fac treaba şi şi-o fac excelent.

Odată pomenite organizaţiile mele de caritate, mă relaxez. Ne-am atins scopul. Reuşim să terminăm cu succes interviul şi cred că am făcut faţă frumos întrebărilor despre Kate. N-am spus nimic care să mă bage pe mine sau pe ea în bucluc. Eamonn şi Ruth ne mai întreabă câte ceva despre cursa de 30 de kilometri şi apoi încheie.

– Mulţumim, fetelor! spune Eamonn când emisiunea intră în pauză publicitară şi noi ne agităm să eliberăm platoul. Şi mult succes! Toate cele bune lui Kate!

Seara sunt la Zuma, în Knightsbridge, cu Dolly Fason şi dl Confortabil. Ridicăm paharele în cinstea felului în care m-am descurcat în direct la televiziune azi-dimineaţă.

– Ai fost grozavă! Fără greşeală, spune mândră Dolly Fason. Şi recunosc că am stat cu grijă că o să înjuri.

– Credeam că o să mă iei la rost că n-am zâmbit destul, glumesc eu.

– Ai fost foarte bună! spune zâmbind dl Confortabil.

Îi place proiectul meu cu Surorile şi vrea să vină şi el pe barca de siguranţă care o să ne urmeze pe parcursul traversării, dar încă nu m-am hotărât să accept.

– Bravo, Emma! spune aplecându-se să mă sărute.

Dolly Fason ridică din sprâncene la mine. Ştie că nu mă simt în largul meu în relaţia cu domnul Confortabil. Ne culcăm din când în când împreună, dar experienţa nu prea m-a impresionat până acum şi nu reuşesc să regăsesc acel minunat val de emoţie pe care l-am simţit în acea zi în apartamentul meu. E blând, e drăguţ şi e echilibrat, dar nu simt nicio conexiune cu el. Însă m-am convins singură să mai încerc.

Relaţia noastră n-o avea ea focuri de artificii, dar când mă trezesc în toiul nopţii tristă şi însingurată din cauză că tatăl meu nu m-a mai căutat de atâtea săptămâni, braţele domnului Confortabil îmi oferă alinare.

– Domnul Fustangiu e pe drum? întreb uitându-mă la ceas.

Îl aşteptăm pe fostul coleg al lui Dolly Fason. Dl Fustangiu e un burlac de vreo treizeci şi cinci de ani, foarte dezirabil, sigur de sine şi încăpăţânat. Are de mai mulţi ani o relaţie serioasă, dar, după spusele lui Dolly Fason, şi-o pune cu orice femeie frumoasă care-i iese în cale. Zilele astea are o relaţie clandestină şi fierbinte cu asistenta lui, abia trecută de 20 de ani.

Dolly Fason îşi verifică telefonul:

– Cică ajunge în cinci minute.

– Până ajunge el, trebuie să te întreb: te-ai culcat cu el?

– Sigur că nu!

Pare de-a dreptul scandalizată, ca şi cum ea nu e genul ăla de fată, ceea ce mă amuză copios.

– Deci ăsta ţi-a scăpat, spun sorbind o gură de vin.

– Nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea. Şi-apoi, tipul poate fi uneori un ticălos arogant. Iar eu am 34 de ani, deci, din punctul lui de vedere, sunt o fosilă.

– Fosilă?! repet. Abia acum începi să atingi apogeul din punct de vedere sexual.

Ea scutură din cap:

– Am văzut cum se poartă cu femeile mature, de treizeci şi ceva de ani. Fuge de ele ca dracul de tămâie. Spune că li se citeşte în ochi disperarea provocată de ceasul biologic.

– Câh! Adică e convins că orice femeie îşi doreşte automat să se mărite cu el şi să aibă copii. Ce dobitoc!

– Emma... spune Dolly Fason înţepenind cu ochii la o siluetă care se apropie de masa noastră. Apropo de dobitoci, unul şi mai mare tocmai vine spre noi.

Mă uit în direcţia indicată de ea şi îl văd pe domnul Negru venind spre mine, spilcuit tot, într-un costum foarte elegant. Icnesc şocată, dar mă controlez imediat.

N-o să-i permit să mă ia prin surprindere. Pot şi eu să fac acelaşi lucru. Prefă-te uimită şi străluceşte, Emma!

Ajunge la masa noastră cu un zâmbet calm pe chipul bronzat şi se pleacă să mă sărute.

– Bună, Emma. Ce surpriză minunată!

– Nu mă aşteptam să dau peste tine aici, răspund indiferentă, oferindu-i un obraz pe care să-şi depună omagiile.

– Ştii bine că sushi e mâncarea mea preferată, spune privindu-mă lacom. Ce mai faci, draga mea?

Mă molestează plin de aroganţă cu privirea lui libidinoasă.

Stai, că-ţi şterg eu rânjetul de pe mutră!

– Foarte bine! spun şi-l iau de mână pe domnul Confortabil, după care mă întorc spre el. Domnule Confortabil, ţi prezint pe fostul meu iubit Domnul Negru. Din păcate, a trebuit să-i dau papucii fiindcă se futea cu o prietenă de-a mea. Domnule Negru, el e domnul Confortabil, iubitul meu foarte tânăr şi foarte în formă.

Domnului Negru îi piere brusc tot elanul. Ar vrea să încropească o replică cât de cât spirituală, dar cuvintele refuză să-i vină. L-am atins unde-l doare.

– Păi... mi-a părut bine să te văd, îi spun surâzătoare. Poftă bună la sushi!

Domnul Negru se răsuceşte pe călcâie şi, cu umerii gârboviţi, se întoarce la masa lui, unde, observ, ia cina singur. Bun!

– Bravo ţie, Ems! spune Dolly Fason. Aşa!

N-a uitat ziua când am descoperit că domnul Negru mă înşela, încă o mică victorie împotriva lui o satisface pe Dolly aproape la fel de mult ca pe mine.

– Ăsta a fost iubitul tău? întreabă domnul Confortabil

ridicând o sprânceană. Ar putea să-ţi fie tată!

– Toţi facem greşeli.

– Hmmm… se încruntă domnul Confortabil.

Îl privesc lung şi brusc îmi dau seama care e problema: nu mă potrivesc tiparului femeii ideale din capul domnului Confortabil. Arăt şi vorbesc ca ea, dar, în mod de-a dreptul enervant, continui să fac lucruri care se bat cap în cap cu cine crede el că ar trebui să fiu. Am senzaţia că asta ar putea fi o mare problemă.

Când am să găsesc şi eu un bărbat care să mă placă pe mine aşa cum sunt?

Exact atunci apare domnul Fustangiu, iar apariţia lui e binevenită, căci mai risipeşte din atmosfera glacială care apăruse între mine şi domnul Confortabil. Băieţii încep să discute între ei, iar eu cu Dolly Fason ne punem la punct cu noutăţile.

Apoi îl aud pe domnul Fustangiu întrebându pe domnul Confortabil cu ce mă ocup.

– Emma conduce o organizaţie caritabilă şi participă la o cursă de traversare a Canalului Mânecii într-o barcă-dragon, răspunde domnul Confortabil.

Domnul Fustangiu se arată impresionat:

– Vai de mine, câtă nobleţe!

Îmi azvârle o privire care spune că nu par a fi o sfântă, dar că aparenţele pot fi înşelătoare.

Nu-mi place deloc chestia asta. Întrerup conversaţia cu Dolly Fason, mă aplec spre domnul Confortabil şi spun cu voce plină de drăgălăşenie:

– Ai uitat să spui că organizez şi petreceri erotice.

Chipul îi e cotropit de o expresie jenată.

– Bine, dar ăla e doar un hobby, nu? Adică… ai să renunţi la un moment dat la chestia aia, nu?

– Poftim?! întreb exasperată. Bineînţeles că nu. E afacerea

mea şi e o afacere foarte bună!

Îmi anesteziez furia cu câteva înghiţituri zdravene de vin.

Expresia de pe faţa domnului Fustangiu s-a schimbat. E profund dezaprobatoare şi, când îmi vorbeşte, vocea îi e plină de dispreţ:

– Organizezi petreceri erotice?

– Da. Ai ceva împotrivă?

– Petreceri unde oamenii vin să cumpere jucării erotice sau unde chiar fac sex?

– O, da! Se face sex. La greu! Cu o groază de oameni, dacă aşa vor.

Domnul Fustangiu mi-o trânteşte pe şleau:

– Atunci, da, am ceva împotrivă. Industria sexului e greţoasă, iar afacerea ta e mizerabilă, ruşinoasă şi de-a dreptul dezgustătoare.

Dolly Fason sare să-mi ia apărarea:

– Ce tâmpenie! Orgiile au loc de secole întregi, spune furioasă. Nu e sex ilegal, e sex în grup, între parteneri care şi-au dat consimţământul.

– Ba, pardon! spune domnul Fustangiu. E imoral!

Domnul Confortabil nu scoate o vorbă.

Sunt groaznic de înfuriată de ipocrizia domnului Fustangiu, care reprezintă pentru mine ipocrizia întregii lumi. Toţi se uită de sus la ocupaţia mea, dar tolerează zi de zi lucruri mult, mult mai rele. Rostesc răspicat:

– În relaţiile cu bărbaţii, prietenii sau membrii familiei, valorile la care ţin mai presus de orice sunt respectul, loialitatea şi încrederea. Orice altceva e secundar. Când mă uit în jur la cuplurile de la petrecerile mele văd foarte mult respect, încredere şi loialitate între parteneri. Şi exact ăsta e esenţialul.

Domnul Fustangiu pufneşte a dispreţ:

– Termină cu prostiile! Petrecerile astea sunt scârboase şi

de prost gust.

Ridică bărbia ca să mă privească batjocoritor, de sus.

– Cuplurile astea despre care vorbeşti şi-au pierdut busola morală. Şi tu la fel.

– Tâmpenii! spun cu hotărâre. Uită-te la cluburi. Or fi ele stabilimente respectate şi acceptate social, dar înăuntru orice urmă de moralitate dispare în ceaţă. E plin de tipi libidinoşi care îşi înşală partenerele în stânga şi-n dreapta, chiar şi cu verighetele pe deget. Ultima dată când am fost într-un club n-am putut traversa ringul de dans fără să mă apuce de fund în trecere şase perechi de mâini bărbăteşti, total împotriva voinţei mele. Mi se pare absolut dezgustător că genul *acela* de comportament greţos e considerat acceptabil. Iar oameni ca tine etichetează drept păcătoase cuplurile în care partenerii sunt oneşti unul cu altul şi vin la petrecerile mele ca să facă sex cu alte persoane fără să se ascundă. Fără minciuni şi fără ipocrizie.

Mi-au ajuns criticile pentru seara asta. Nu mai vreau să mai petrec nicio secundă în compania vreunuia dintre cei doi bărbaţi de la masa noastră. Mă ridic.

– Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Dar mă tem că acum busola mea mă trage spre casă, unde am de organizat încă o orgie.

– Când? Unde? întreabă încruntându-se domnul Confortabil.

Îmi bubuie inima de nervi.

– Te rog să nu vorbeşti cu mine. Nu vreau să mai aud nicio vorbă!

Încăpăţânarea cu care-mi ignoră cu desăvârşire cariera, refuzul de a mă înţelege sau de a-mi lua apărarea în faţa domnului Fustangiu m-au durut foarte tare. Nici nu pot să mă uit la el.

O pup pe Dolly Fason:

– Iartă-mă că plec înainte să mâncăm, dar, din păcate, mi-a

pierit pofta de mâncare. Mi s-a servit destul căcat în seara asta.

Mă întorc spre dl Fustangiu şi-l privesc în ochi:

– Mă scârbeşte ipocrizia ta. Ştiu că-ţi înşeli iubita şi că o minţi în fiecare zi. Aşa că, înainte să-i judeci pe alţii, care sunt deschişi şi sinceri, ce-ar fi să anunţi tu pe toată lumea că-ţi fuţi asistenta şi apoi te duci acasă şi-ţi minţi sărmana parteneră de viaţă, care habar n-are că e încornorată?

Domnul Fustangiu s-a făcut roşu ca sfecla şi se bâlbâie. Cei de la mesele vecine s-au întors să se uite la noi, iar Dolly Fason îşi ascunde cu mâna un rânjet larg.

— Tu eşti ăla de joasă speţă de la masa asta, dar nu eşti în stare s-o recunoşti nici măcar faţă de tine însuţi. Noapte bună.

Mă întorc şi ies cu paşi hotărâţi din restaurant. Habar n-am dacă vreau să-l mai văd pe domnul Confortabil şi în clipa asta chiar nu-mi pasă.

Capitolul 14

„Pentru seducţie e nevoie de inteligenţă şi spirit.

Cine mă face să râd are toate şansele să mă seducă.”

Riccardo Tisci

— Parcă e metroul londonez aici, spune Mamina inspectându-mi dulapurile din bucătărie.

– Cum adică? întreb cotrobăind în cutia de pâine după ceva de prăjit.

– Sardele, sardele şi iar sardele. O să trebuiască să fac nişte cumpărături ca lumea. Tu chiar numai din asta trăieşti? Dimineaţa, la prânz şi seara?

– Cum să nu iubeşti modesta, dar îndatoritoarea sardea? Dă-mi, te rog, o cutie.

Mamina mă fixează cu o privire sfredelitoare.

– Ai de gând să-mi spui ce ai? Ştiu că s-a întâmplat ceva fiindcă desfaci conserve de sardele puturoase şi nu e nici opt dimineaţa.

Încă de când eram la internat, sardelele m-au ajutat să trec peste examene, despărţiri şi orice altă criză. E un obicei de care nu reuşesc să scap. Am închis telefonul cu Kate Middleton acum două minute şi primul lucru la care m-am gândit au fost sardelele.

Oftez. Nu pot ascunde nimic de Mamina.

– Tocmai am vorbit cu Kate. Se retrage din cursă.

Mamei îi pică faţa.

– Nuuuu! De ce?

– Nu e vina ei. E foarte supărată că trebuie să se retragă, dar e din cauza problemelor de securitate. Cei de la Clearance House i-au spus că e mai bine aşa.

Oftez, deprimată. O compătimesc pe Kate şi mă doare inima pentru fetele din echipaj, cărora le va părea foarte rău să o piardă. Dar Kate mi-a spus că face eforturi să fie cât mai discretă şi brusc, din cauza cursei noastre cu barca-dragon, e pe prima pagină a tuturor ziarelor şi revistelor din lume. În plus, o îngrijorează posibilitatea foarte reală ca hoardele de paparazzi să nu pună în pericol echipajul. Angajaţii casei prinţului se temeau ca în ziua startului, peste două săptămâni,

barca noastră să nu se răstoarne şi totul să se transforme într-un dezastru.

– Îmi pare rău, Emma, spune Mamina cu compasiune. Mare păcat!

– Kate e distrusă şi sunt sigură că la fel vor fi şi fetele din echipaj când o să le dau vestea. Kate era dedicată total cursei şi să ştii că are şi o latură foarte bătăioasă. Îşi dorea din tot sufletul să-i batem pe băieţi. De aceea am acceptat să împart cu ea cârma.

– Ştiu, spune cu blândeţe Mamina. Dar situaţia devenise chiar ridicolă cu toţi fotografii ăia suflându-vă în ceafă când eraţi pe râu. Îţi dai seama cum ar fi fost în ziua cursei? Cred că una peste alta, e mai bine aşa pentru toată lumea, chiar dacă e o dezamăgire. Siguranţa voastră e pe primul loc.

– Aşa e, spun băgând o felie de pâine în prăjitor. Singurul lucru bun e că acum o să ne lase-n pace.

– Apropo de ziare, ţi-am zis că o să am şi eu parte de micul meu moment de glorie?

– Serios? întreb curioasă. Spune tot!

– Revista *Sunday Times Style* vrea să-mi ia un interviu despre pantofii mei roz.

– Despre pantofii Pupă-mă-n-cur?

– Da. Articolul e despre cum am fost părăsită pentru un model mai tânăr şi salvată de pantofii mei PC.

Încep să râd.

– Asta-i grozav!

Sunt încântată să văd că Mamina începe să-şi recapete treptat pofta de viaţă.

– Dar cum s-a întâmplat?

– Ei, ştii cum e. Păsărelele ciripesc. O prietenă i-a povestit unei prietene care, întâmplător, e ziaristă despre cum a supravieţuit o femeie de vârsta a doua destrămării mariajului datorită unei frumoase perechi de pantofi PC.

– E minunat, mamă, chicotesc. Pun pariu că ziaristei i-a plăcut la nebunie. Vei fi un model pentru alte femei care trec

prin divorţ.

– Partea plină a unui uriaş pahar aproape gol, surâde Mamina şi apoi pleacă la muncă.

Acum că mi-am luat gustarea-fulger cu sardele mă simt pregătită să înfrunt cealaltă problemă spinoasă a zilei.

Totul s-a terminat între mine şi domnul Confortabil, asta e clar. Eram împreună de puţin timp, dar am simţit aproape de la început că nu eram tocmai suflete-pereche. Iar acum, după incidentul de aseară, aburul idilei s-a risipit definitiv. E evident că domnului Confortabil nu-i place munca mea şi are o problemă cu ea. Foarte bine. Dar eu vin la pachet cu munca mea. Nu am niciun fel de reţineri legate de Killing Kittens şi nici nu cred că afacerea mea e imorală. Nu am timp de pierdut cu cineva care consideră toată situaţia un obstacol de nedepăşit. În alte privinţe domnul Confortabil a fost dulce şi drăguţ şi mi-a oferit alinare când eram tristă, dar după ce m-a dezamăgit atât de tare aseară, nu mai pot continua această relaţie. E plăcut să am un bărbat alături, dar pentru mine nu e în niciun caz o necesitate.

Îl sun şi răspunde imediat.

– Bună, Emma, spune pe ton prietenos, dar precaut.

– Bună şi ţie.

– Îmi pare rău pentru aseară.

– Ştiu.

Trag adânc aer în piept. Vreau ca despărţirea asta să fie cât se poate de simplă şi directă.

– Îmi pare rău, dar nu sunt pregătită pentru o relaţie, mai ales cu cineva atât de drăguţ ca tine.

– Mă părăseşti?

Ştie foarte bine care e răspunsul. Număr în gând până la zece ca să aibă timp să digere informaţia, apoi spun:

– Îmi pare foarte rău.

– E din cauză că te-am supărat aseară? Ţi-am spus că-mi pare rău pentru asta.

– Ştiu că-ţi pare rău.

– Şi-atunci-de ce nu mai putem încerca? N-o putem lua de la capăt?

Decizia mea e luată:

– Nu, spun ferm, dar blând.

Adevărul e că Killing Kittens va fi întotdeauna o problemă, aşa că relaţia noastră trebuie să ia sfârşit aici, dar nu vreau să-i rănesc sentimentele, aşa că mă abţin şi adaug:

– Pur şi simplu nu e momentul potrivit acum când am atâtea pe cap — părinţii mei, cursa, munca... Nu sunt pregătită.

Oftează şi face o pauză lungă, după care spune încet:

– OK. Păi atunci... ne mai vedem.

Închide.

Las telefonul din mână cu un sentiment de uşurare temperat de tristeţe. Altul care a dat-o-n bară. Când o să apară şi bărbatul care să nu mă dezamăgească până la urmă?

Alung gândul, fiindcă acum am de doborât un record.

Capitolul 15

„Eu sunt ciudat şi tu eşti ciudat. Toţi oamenii din lumea asta sunt ciudaţi. Într-o zi, doi oameni cu aceeaşi ciudăţenie se întâlnesc şi se îndrăgostesc.”

Dr. Seuss

În sfârşit, Surorile au intrat în cursă!

În ciuda lipsei lui Kate, a unei clavicule fracturate şi a faptului că eram în cea mai aglomerată rută navală din lume, am zdrobit recordul precedent pentru traversarea Canalului Mânecii într-o barcă chinezească şi am adunat 100 000 de lire pentru organizaţii care ajută copiii. Barca noastră era practic doar o canoe mare, dar am reuşit să ducem la bun sfârşit periculoasa călătorie de 33 de kilometri, chiar şi printre cele 700 de nave şi feriboturi care traversează şi ele zilnic Canalul Mânecii.

Startul n-a fost strălucit. Încercam să-mi controlez echipajul, dar aş fi avut mai multe şanse să aliniez o turmă de pisici sălbatice, pentru că emoţiile erau la paroxism, mai ales că băieţii erau încrâncenaţi şi extrem de siguri pe ei. Însă noi eram hotărâte să depunem toate eforturile ca să-i înfrângem. În cele din urmă, fetele erau în barcă, gata de start. Când am pornit odată cu Frăţia de pe plaja Shakespeare din Dover, condiţiile meteo erau aproape perfecte. Aveam la noi brânză, prăjituri însiropate cu cereale şi pastramă uscată de vită, ca să ne menţinem forţele pe parcursul lungilor ore de efort intens ce aveau să vină.

Am plecat din start într-un ritm frumos şi am reuşit să menţinem o viteză între 5,5 şi 6,5 noduri nautice pe tot parcursul traversării. Băieţii ne-au întrecut la început, dar nu aveau atuul nostru — şi anume faptul că Debra, pilotul nostru, ne calculase impecabil ruta. Fiindcă ei nu făcuseră asta, de câteva ori s-au trezit că vâsleau cu elan spre coasta Portugaliei. Am avut şi momente periculoase din cauza câtorva petroliere şi feriboturi care au trecut prea aproape de noi şi uneori valurile din siajul lor ne-au azvârlit de colo-colo, dar ne-am ţinut tari. Când în zare a apărut coasta Franţei şi am intrat pe ultimii zece kilometri, am început să credem că aveam o şansă să câştigăm. Barca Frăţiei era înaintea noastră, dar tot deviată de la traseu.

— Cu puţin calm şi o tonă de muncă pe rupte, orice e

posibil, fetelor! am ţipat.

Am uitat complet de durerea din braţe şi epuizarea din trup şi am gonit ca vântul, cântând „The Raiders March”, tema muzicală din filmele cu Indiana Jones. Am dat la vâsle din răsputeri şi pe parcursul a opt kilometri dureroşi am aruncat în luptă şi ultimul strop de energie, însă băieţii au ajuns pe plajă când noi mai aveam doar un kilometru şi jumătate. Dar am ajuns şi noi imediat după aceea, atingând uscatul cu multe râsete, îmbrăţişări şi lacrimi de bucurie şi împlinire.

Faptul că ajunseserăm după Frăţie nu ne-a umbrit cu nimic triumful. Simplul fapt că ajunseserăm în Franţa ne-a propulsat în Cartea Recordurilor, pentru că niciun alt echipaj feminin nu mai reuşise să facă asta într-o barcă-dragon. Traversarea Canalului Mânecii a durat trei ore, 45 de minute şi 26 de secunde, spulberând recordul iniţial, deţinut de un echipaj masculin, cu patru ore zdravene!

Iar eu şi Jordie ne-am făcut fiecare şi cu câte 400 de lire pentru că pariaserăm că Surorile vor fi primul echipaj feminin de barcă chinezească ce va ajunge în Franţa.

Nu-i rău deloc pentru o gaşcă de fete, nu? Cine spunea că mişcarea Puterea Fetelor e de domeniul trecutului?

După o săptămână, trupul încă mi-e zob. Stau ghemuită pe canapea şi verific lista cu numele invitaţilor de la petrecerea Killing Kittens de mâine-seară. Băşicile de pe degetele mari s-au vindecat, dar sunt epuizată. Mă dor muşchii şi am fost sfătuită să stau întinsă şi să mă odihnesc, altfel risc să manifest simptome de supraantrenament. Nici măcar n-o mai am pe Mamina să-mi poarte de grijă, fiindcă s-a întors, în sfârşit, acasă când s-a simţit în stare să accepte că va locui singură, fără tata.

Au! Au! Au! De ce am făcut aşa ceva*?*

Dar ştiu de ce am făcut-o şi sunt tare mândră de fetele mele şi de ce am realizat împreună! Am strâns o sumă uriaşă de bani pentru scopuri caritabile. După toată suferinţa

îndurată, Surorile trag de mine să le găsesc o nouă provocare. Am senzaţia că acesta va fi doar primul capitol al poveştii noastre.

BlackBerry-ul începe să scoată triluri şi îl iau în mână. Pe ecran e numele tatălui meu. Panica îmi încleştează inima. Am fost măcinată de durere fiindcă m-a abandonat, dar tot n-am putut să-i răspund când mă suna la început, iar în ultimul timp părea că a renunţat să mai încerce. Ştiu că ţine legătura cu Mamina prin intermediul avocaţilor care au demarat oribilul proces al destrămării familiei noastre. Dar am crezut că a renunţat la mine.

Săgeţi dureroase îmi străbat fiinţa şi îmi dau seama că durerea asta n-are nicio legătură cu efortul intens depus săptămâna trecută.

Lua-te-ar dracu de telefon! De ce tot suni şi nu te mai opreşti*?* În condiţiile astea o să fiu nevoită să iau o hotărâre.

Mă holbez la el şi aş vrea să-l închid, ca dăţile trecute, dar nu ştiu de ce, de data asta parcă e altfel. Cu o mână tremurândă accept apelul şi îmi pun casca la ureche.

– Bună, tată, spun pe ton neutru.

Mă invadează un iureş de sentimente: furie, tristeţe, şoc, confuzie, iubire şi ură. Dar reuşesc să îmi fac vocea să sune aproape normal. Sau cel puţin aşa cred.

– Bună, Emma.

Tonul vocii lui mă loveşte drept în inimă. Sperasem să fie împăciuitor, afectuos, umil, dar tonul lui e sigur pe sine, convins că are dreptate şi îl recunosc, fiindcă îl ştiu din copilărie. Încearcă să mă forţeze să-mi reiau rolul de fiică ascultătoare, care-şi idolatrizează tatăl.

Tac, pentru că nu ştiu ce mi-ar ieşi pe gură dacă aş vorbi. Un val de emoţii creşte în mine.

– Emma, spune el foarte oficial. Trebuie să discut cu tine o chestiune.

– Despre ce vrei să vorbim?

Oare vrea să mă felicite pentru cursa cu barca chinezească? Ori o să abordeze subiectul divorţului? Nu cred...

– Vreau să te întreb ceva.

– Întreabă.

Vocea mi-e calmă, dar sunt total buimăcită. Asta e prima noastră discuţie de la plecarea lui şi nu tu un „ce mai faci?”, un „eşti bine, sănătoasă?”, un „felicitări pentru cursă”.

– Tu ai făcut asta, nu-i aşa? spune, brusc furios.

– Ce-am făcut? întreb stupefiată de atacul lui fulgerător.

– *Tu* ai scris articolul *ăla!*

– Ce articol?

– Articolul despre mama ta din *Sunday Times,* „Abandonată în favoarea unui model mai nou”.

Vocea lui e de-acum extraordinar de bubuitoare.

– Nu i se dă numele, dar ştiu că ea e subiectul. Soţia diplomatului! Şi ştiu sigur că *tu* ai scris articolul!

Deci despre asta era vorba! Mândria lui rănită. Gata cu tatăl iubitor! Cinstit vorbind, oare îi pasă cât de cât de mine?

Îmi păstrez cumpătul în ciuda durerii care îmi umple sufletul:

– Tată, te înşeli. N-am scris eu articolul.

– Am auzit că mi-ai aruncat lucrurile într-o basculantă!

Vocea lui pur şi simplu îmi explodează în urechi. E aşa de puternică, încât simt nevoia de dopuri în urechi. Nu numai că o aud, ci o simt rezonându-mi în cap şi în inimă.

– Tată, mă şochezi! îi răspund. Nu numai eu ţi-am azvârlit lucrurile, toţi am făcut asta, împreună. Zi mersi că ţi-a mai rămas ceva.

– Ce?! urlă el.

– M-ai auzit foarte bine, spun calmă. Puteam să distrugem tot — aşa cum ne-ai distrus tu familia.

Se lasă o tăcere de mormânt. Când vorbeşte din nou, a revenit la tonul sigur de sine, completat de o doză de dispreţ:

– Şi pantofii ăia penibili, roz?

– Eşti incredibil! răspund şocată. Ce copilărie! Tot eu sunt de vină şi pentru pantofii PC?

– Mama ta nu poartă roz.

– Acum poartă, îi răspund. Ea i-a ales şi ea i-a cumpărat.

– N-a purtat niciodată roz. *Niciodată*!

– Poate pentru că n-ai lăsat-o tu, mă răţoiesc şi eu la el.

Nu-i pare rău deloc. Nici măcar nu s-a gândit la durerea mea. Oare de ce oamenii autoritari cred automat că au toate drepturile? Când o să dea doi bani pe ce simt eu? *Îmi adun fiecare strop de tărie şi curaj ca să-mi înfrunt tatăl — pe bărbatul care încă mai crede că are dreptul să ne controleze, deşi ne-a abandonat:*

– Eşti complet dus cu capul!

– Poftim?!

Adoratul meu tată m-o fi hrănit şi îmbrăcat, m-o fi educat şi chiar iubit, dar în clipa asta egoismul din vocea lui mă calcă pe nervi.

– Da, ai auzit bine, îi răspund printre dinţii încleştaţi. Pune mâna pe orice ziar sau revistă din lumea asta şi îţi garantez că ai să găseşti un articol despre femei şi divorţ. Au rugat-o pe mama şi ea a acceptat, nu eu. N-ai dreptul să controlezi ce ai *părăsit!*

Tata nu mai are replică. Pur şi simplu, închide telefonul.

* * *

Rămân încremenită şi aştept cu telefonul încleştat cu disperare în mână, sperând, dorindu-mi şi rugându-mă să mă sune din nou.

O să sune. O să-şi ceară scuze. E tatăl meu!

Aştept, aştept, aştept. Trec cinci minute, apoi alte zece, apoi o oră. Dar telefonul rămâne tăcut. Nu-mi vine să cred că nu mai sună.

simt înghiţită de o neagră disperare şi privirea mi se înceţoşează lacrimi. Când îmi dau seama, în sfârşit, că n-o să mă sune să mă consoleze, încep să tremur şi să mă sufoc, iar prin cap îmi bântuie vârtej de gânduri fără sens. Mă lupt să-mi stăpânesc furia când cum ne-a abandonat pe toţi pentru femeia aia. Mă simt ca un puzzle terminat şi apoi spart în sute de bucăţi. Noua mea realitate e că viaţa mea, aşa cum o ştiam eu, a luat sfârşit — gata duminicile în familie când ne adunam în jurul fripturilor mamei, cu mama şi tata făcându-mi din mână la plecare, gata cu refu oferit de casa părintească. Tati al meu e acum doar un clişeu al bărbatului care trece prin criza vârstei a doua, un ţap bătrân libidinos care şi-a luat adio de la o bătrâneţe demnă şi elegantă transformat într-un adolescent înnebunit de hormoni. Mi se carnea pe mine când mă gândesc cum bate el barurile cu zdreanţă lui şi cum dansează de i se-ncing tălpile sâmbăta prin clu cu o băutură aromată în mână. o dau peste el într-o de cârciumă? Doamne fereşte! o să-nceapă să dea tone de bani pe o garderobă nouă, maşini ostentative şi Botox se prea tânăr ca să se uite la *Newsnight*[13].

Nu ştiu cât timp zac pe canapea tremurând şi gândindu-mă la familiei mele, dar sunt readusă la realitate de un ciocănit puternic în uşă. Mă ridic cu greu în picioare, luptând la fiecare mişcare cu muşchii mei în agonie, şi mă duc să răspund pătură.

Trebuie să fie tati! M-a auzit! Nu m-a sunat înapoi fiindcă a preferat să vină să mă vadă faţă în faţă.

În graba mea de a ajunge împiedic de pătură şi mă împleticesc. Deschid şi când văd cine stă în prag mi se taie respiraţia. Până la urmă, nu e tata.

Emma! Surpriză!

---

[13] *Newsnight* — emisiune de analiză politică şi interviuri difuzată de BBC Two cinci seri pe săptămână, începând din 1980.

Mă holbez la el cu gura căscată, iar el se uită la mine cu ochii aceia plini de afecţiune şi cu zâmbetul care-mi frânge inima. Mă cunoaşte aşa de bine! Am trăit împreună atât de multe experienţe de-a lungul anilor.

– Dar… oftez. Ce cauţi aici?

– Ar fi trebuit să sun înainte, dar în felicitarea de Sfântul Valentin ţi-am spus că îţi pregătesc o surpriză.

– Aidan!

Mă reped în braţele lui şi mă strânge la piept. E aşa de bine! Încep să râd şi-mi dau seama că şi plâng în acelaşi timp.

– Sunt aşa de fericită să te văd!

El se retrage din îmbrăţişare şi mă priveşte.

– Arăţi îngrozitor, spune mirat. Ce s-a întâmplat?

Cu ce să încep?

– Lasă asta; Tu arăţi grozav! spun cu sinceritate, râzând printre suspine.

Îmi pare nespus de bine să-l văd pe bărbatul de care m-am îndrăgostit în studenţie. E adevărat că idila noastră a fost punctată cu numeroase despărţiri, dar avea ca regulă faptul că o despărţire nu însemna niciodată că totul s-a terminat.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici! De ce nu eşti în Australia?

– Am venit cu treburi de serviciu. Şi am vrut să te văd.

Tânjesc după el cu toată fiinţa mea. Am nevoie de el; o nevoie profundă, elementară, fizică. Sunt însetată de el şi de dragostea pe care ştiu că o simte pentru mine. Nu vreau să vorbesc, nu vreau ceva de băut, nu vreau un paracetamol pentru durerea care-mi face capul să zvâcnească. Vreau cel mai bun analgezic natural din lume: sexul.

Îl poftesc în casă şi las să-mi cadă pe podea şi pătura, şi telefonul. Închide uşa după el şi de cum s-a închis, suntem amândoi cuprinşi de dorinţă. Ne sărutăm cu pasiune şi în clipa în care buzele ni se întâlnesc e ca şi cum s-ar fi aprins fitilul unui baton de dinamită. Ne devorăm în timp ce ne smulgem

hainele unul de pe altul şi le abandonăm pe unde se nimereşte în drumul nostru poticnit, împreunat, către dormitor.

– O să te rog să fii blând cu mine, murmur printre sărutări.

– Blând?! Chiar că te-ai schimbat, râde el presărându-mi gâtul, obrajii şi buzele cu sărutări.

– Tocmai am vâslit până în Franţa!

– Nu mă mir deloc, şopteşte şi el. Ai fost întotdeauna Superfata mea.

Nimerim dormitorul şi patul.

Of, Aidan! N-am avut niciodată atâta nevoie de tine ca acum!

În scurt timp, uităm de tot în afară de plăcerea trupurilor noastre reunite. Întotdeauna a existat între noi această conexiune: forţa primordială cu care ne dorim unul pe altul. De fiecare dată când sunt în braţele lui mă simt ca prima dată — savurez frumuseţea trupului lui Aidan, braţele şi coapsele puternice, umerii laţi, abdomenul cu muşchi bine definiţi şi ochii lui intens-albaştri. Ne lipim strâns unul de altul, iar sărutările noastre devin tot mai adânci şi mai fierbinţi, închid ochii ca să mă concentrez la senzaţia degetelor lui împletite în părul meu, la atingerea buzelor lui, la căldura gurii lui lipite de a mea şi la extraordinarul lui talent de a face dragoste cu mine. Excitaţia lui o intensifică pe a mea, iar mâinile lui se încleştează pe corpul meu. Sexul cu Aidan a fost întotdeauna o experienţă extraordinară. Inspir adânc. Mirosul lui e la fel de îmbătător ca întotdeauna. Ne potrivim perfect. Intensitatea creşte acut, gâfâim, gemem şi în final izbucnim în strigăte de plăcere reciprocă înainte de a ne prăbuşi într-o splendidă izbucnire de încântare, după care ne cufundăm într-o profundă satisfacţie.

Îmi place la nebunie să mă cuibăresc într-un pat cald cu bărbatul acesta şi să ascult rafalele de ploaie care bat în fereastră. În clipa asta, viaţa e absolut perfectă. Sunt fericită şi împlinită. Golul din inima mea a dispărut.

Sunt întinsă pe spate, iar Aidan stă pe-o parte, într-un cot şi mă priveşte lung în timp ce îşi trece degetele prin părul meu. Parcă n-am fost despărţiţi nicio clipă. Semănăm atât de mult, în aşa de multe, încât mi-am dat seama de mult că suntem făcuţi unul pentru altul. Mă mângâie tandru, aşa cum îi place întotdeauna să facă după ce facem dragoste.

– Cât stai? întreb.

– Doar două zile. Din păcate, e o călătorie de afaceri.

Inima mea devine ca de plumb.

– Excelent, răspund încercând să-mi ascund dezamăgirea din voce.

Rămân nemişcată ca o statuie.

Mă ţintuieşte cu privirea surâzând blând:

– Ce dementă, nu-i aşa? Dacă ce simt acum nu e o bază suficient de solidă pentru o relaţie pe viaţă, atunci nu ştiu care mai e.

Cedez unui impuls:

– De ce nu te muţi înapoi în Anglia? E locul tău de baştină. Aici ai crescut.

– Tu auzi ce e afară?

Ploaia torenţială izbeşte acum cu forţă în ferestre. E un adevărat potop şi se pare că va ţine toată noaptea.

Aidan spune:

– Am crescut în cascade de ploi, în ceaţă, umezeală şi frig. E cea mai urâtă vreme din lume.

– Ştiu! De aia fac tot posibilul să evadez cât de des pot în timpul iernii. Ai putea şi tu să faci la fel.

– Nu ştiu ce să zic, Ems. Acum, că tata s-a pensionat şi s-a mutat în Australia, toată familia mea e acolo. Nu îl pot părăsi. Şi-mi place de mor vremea. Australia se potriveşte cu stilul meu de viaţă. Ţi-ar plăcea şi ţie, fiindcă îţi place natura la fel de mult ca mie. De ce nu vii tu la mine?

Clatin încet din cap:

– Nu pot. Anglia e acasă.

Ne uităm lung unul la altul, uluiţi de realizarea faptului că ceva ce ne dorim amândoi e imposibil.

– Va trebui să luăm o hotărâre la un moment dat, spun încetişor.

Îmi zâmbeşte.

– Poate când ajungem la 40 de ani o să dăm cu banul ca să decidem unde să locuim.

– Aaaa! spun chicotind. Vechiul nostru pact. Deci tu crezi că o fiu tot nemăritată şi la 40 de ani, da?

– OK, poate că nu. Dar *dacă* suntem amândoi necăsătoriţi la 40 de ani, aşa luăm decizia.

– Să zicem, oftez eu.

– Când a devenit viaţa aşa de complicată?

– Poate că atunci când ai plecat, îi spun punându-mi mâna peste a lui cu afecţiune.

Îmi ia degetele şi le înfăşoară ferm în palma lui.

– M-am întors la tine, ca întotdeauna. Sunt aici, nu?

– Da. Şi sunt tare bucuroasă, îi spun cu un surâs. Dar arăţi obosit. Probabil din cauza diferenţei de fus orar. Ai nevoie de somn.

– Când sunt cu tine, somnul e supraestimat, îmi răspunde cu o sclipire ghiduşă în ochi. Te iubesc, Saylo, şopteşte trăgându-mă spre el şi începe să mă sărute din nou tandru, exact aşa cum îmi place.

Capitolul 16

„Nebunia iubirii e cea mai mare dintre binecuvântările Cerului.”

Platon

— Ai fost cu Sir Lancelot! exclamă Miss D cu voce acuzatoare. Sunt sigură! Ai privirea *aia* în ochi.

Nici n-am apucat să intru pe uşă la petrecerea Killing Kittens din seara asta şi Miss D mi-a şi descoperit secretul. Sir Lancelot era porecla pe care i-o dădusem eu lui Aidan — cavalerul care apare călare pe cal alb ca să mă salveze când îmi merge prost, cel care mă iubeşte cu adevărat.

– Ce privire? întreb evaziv. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Miss D şi Kitty Kat stau în faţa fostei ambasade din inima Londrei, locul meu preferat pentru petrecerile noastre. Amândouă îmi scrutează cu atenţie chipul, iar eu nu mă pot abţine să mă-nroşesc.

– E adevărat, nu-i aşa? spune triumfătoare Miss D. S-a întors Aidan! Se vede-n ochii tăi. Întotdeauna arăţi altfel după ce te vezi cu el. Ochii îţi sunt mai albaştri, pielea îşi străluceşte... şi mergi de parcă ţi-o tragi non-stop de-o săptămână!

Se întoarce spre Kitty în căutare de sprijin:

– Nu-i aşa că ai văzut şi tu cum îşi mişca şoldurile?

– Ştii foarte bine de ce. Cam cum propui tu să avem o relaţie, ca să nu mai vorbim de o căsnicie, când Aidan locuieşte în Australia, iar eu aici, în Anglia? Şi-acum, dacă Inchiziţia spaniolă a terminat cu mine pe ziua de azi...

– Emigrează! Vorbesc cât se poate de serios, răspunde Miss D. Ori rişti să-l pierzi. Cum te-ai simţi dacă s-ar întâmpla asta? Dacă te sună într-o zi şi îţi spune că s-a însurat cu altcineva?

Refuz să accept chiar şi posibilitatea unui astfel de scenariu şi îmi pun masca albastră, sclipitoare, ca să ascund valul de panică ce m-a izbit pe neaşteptate la gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

– Am petrecut destui ani în copilărie mutându-mă dintr-o ţară în alta, D. Londra e căminul meu şi tot aici e şi afacerea mea. N-am de gând s-o abandonez acum, când începe să aibă

cu adevărat succes. Şi-apoi, cine ar sta cu ochii pe tine să nu faci prostii? închei eu cu o glumă, încercând să schimb tonul serios al discuţiei.

– Ce-ar fi dacă ai face Killing Kittens şi la Antipozi? sugerează Miss D.

– Nu cred. Sunt fericită aici şi aranjamentul ăsta îmi convine foarte mult. Şi-acum mă duc să fac un tur al casei, bine? Poţi să iei o pauză de la interogatoriu.

Mă îndepărtez cu paşi hotărâţi, dar le simt privirea în spate.

Vila arată divin. În sala de bal pâlpâie lumânări, iar în mijloc, sub un uriaş candelabru, au fost unite patru paturi uriaşe ca să formeze unul singur. În seara asta, tema e politica, iar paturile sunt acoperite în cearşafuri de satin de diverse culori, care reprezintă partidele politice ale naţiunii: albastru pentru Partidul Conservator, roşu pentru Partidul Laburist, galben pentru Partidul Liberal-Democrat şi verde pentru — evident — Partidul Ecologist.

În seara asta aştept 200 de invitaţi, dintre care unii vin din alte ţări special pentru petrecere. Am pe listă avocaţi, manechine, aristocraţi, funcţionari publici, bancheri, un om de ştiinţă şi un sportiv olimpic. Vom avea chiar şi un politician, ceea ce se potriveşte perfect.

Iau o gură de şampanie şi îmi fac o notiţă mentală să fiu atentă culoare va avea patul pe care va decide să se distreze. S-ar putea interesant.

Pe la 09.30 superbii mei chelneri se învârt prin camerele de la servind invitaţii mascaţi cu stridii şi şampanie vintage. Cu e încă devreme, un domn brun şi spilcuit, purtând o mască albastră, dezbracă deja o brunetă frumoasă. Ea nici nu clipeşte când el desface breteaua din jurul gâtului care-i ţine rochia galbenă şi îi dezgoleşte sânii ampli. E o scenă aproape ireală — cei doi discută lejer despre vreme în timp ce el să-i mângâie sânii, plimbându-şi mâinile peste pielea ei bronzată şi ciupind-o uşurel de sfârcuri.

Bucuroasă că atmosfera începe deja să se înfierbânte, mă îndrept bar să mă asigur că băuturile sunt aliniate pe tejghea. O găsesc acolo pe Insula de Smarald, care în rochia ei lejeră, vaporoasă, arată zeiţă verde.

– Eşti în verde! spun pupând-o pe amândoi obrajii. surpriză!

– Desigur, spune, după care soarbe din şampanie cu o expresie nefericită.

– Smarald, ia spune-mi de ce-ţi plâng ochii de irlandeză[14].

– M-am deja de tăt rahatu'.

– făcut?

– Am văzut un sportiv olimpic mi place de mor.

– ştiu la cine te referi. Noi, pe-aici, îi zicem Musculosul. de acord, e foarte sexy.

– E şi mai frumos în realitate decât în poze! Când am dat cu ochii de el m-au copleşit tot felu de fantezii năzdrăvane.

– Serios? întreb intrigată.

Pentru Smarald asta e o confesiune inedită.

– Vrei să faci sex cu el?

– Nu ştiu, spune muşcându-şi buza de jos. Adică nu! Sigur că nu!

– Nu pari prea sigură. Îi ating mâna care pare să tremure un pic.

– Nu ştiu ce m-a apucat. M-am dus la el să-i vorbesc şi primul lucru care mi-a ieşit pe gură a fost „Te ştiu! Eşti...". Şi el mi-a tăiat-o „Nu, nu sunt", mi-a întors spatele şi-a plecat.

M-am uitat la ea cu înţelegere, dar i-am spus ferm:

– Ştii regulile, Smarald. Aici protejăm identităţile oaspeţilor noştri. Toţi membrii Killing Kittens au jurat să păstreze secretele de aici. Musculosul e foarte faimos, dar ştie că, odată intrat pe uşile astea, e în siguranţă. Aici toată lumea e tratată la fel şi nimănui nu-i pasă cine eşti. Cel mai important e să poţi să te dezlănţui complet fără să-ţi faci griji că te vede

[14] Referire la un cântec irlandez extrem de popular: When Irish Eyes Are Smiling — Când ochii irlandezilor zâmbesc —, o odă adusă Irlandei. *(N.t.)*

cineva.

– Ştiu, răspunde ea. Probabil că acum crede că sunt o dementă obsedată de celebrităţi şi-o s-o rupă la fugă dacă mă mai vede.

– Ei, sunt sigură că o să fie în regulă. Dacă vezi, zâmbeşte şi poartă-te normal. O să uite de incident.

Îmi oferă un zâmbet mic şi chinuit.

– Bine. Mersi.

Dolly Fason se apropie de noi braţ la braţ cu Domnul şi Doamna. Arată senzaţional îmbrăcată într-o rochie strâmtă, albastră, cu o despicătură orizontală sexy deasupra bustului. Doamna străluceşte într-o rochie imprimată strâmtă şi scurtă, în nuanţe de galben şi albastru.

– Salutare la toată lumea!

Cu toate că abia a intrat pe uşă, Dolly Fason pare gata de distracţie.

– E o seară perfectă pentru nişte sex cu adevărat *scandalos* — genul de sex pentru care tabloidele ar plăti averi ca să afle că e practicat de miniştrii în funcţie.

Izbucnesc în râs:

– Am putea măcar să bem ceva şi să stăm puţin la palavre înainte să vă duceţi la joacă? La petrecerea de la hotel aţi dispărut în ceaţă!

– Sigur.

Dolly Fason face semn cerând băutură, apoi ne împarte pahare cu lichid efervescent. Stăm de vorbă şi tot mai mulţi invitaţi îşi fac apariţia. În timp ce Domnul şi Doamna discută cu Insula de Smarald, Dolly Fason îmi spune:

– În seara asta vrem să facem sex în patru, Ems.

Bineînţeles.

– Cine e al patrulea norocos?

– Bunul nostru prieten Făt-Frumos.

Acum chiar că sunt surprinsă.

– Serios? Credeam că nu ţi-ai pus-o niciodată cu el. N-aţi dat niciunul semne de interes pentru celălalt. Dar acum, că mă gândesc mai bine, v-aţi potrivi unul cu altul.

– Mda, surâde Dolly. Am intrat în vorbă la petrecerea de la hotel şi am păstrat legătura. El a avut o săptămână de căcat la bursă, eu am avut o săptămână de căcat la tribunal, aşa că i-am sugerat să ieşim cu Domnul şi Doamna să vedem dacă reuşim să ne distrăm un pic şi să mai uităm de muncă.

Dă pe gât paharul de şampanie, îşi netezeşte rochia şi arborează cel mai sexy zâmbet din arsenalul ei.

– Deci? Coborâm? Am chef de puţină acţiune în jacuzzi.

Doamna îşi goleşte paharul şi aruncă o privire cercetătoare în jur.

– Dar al patrulea membru? Nu aşteptăm?

– Ne găseşte el, spune Dolly Fason luându de braţ pe Domnul. Haide! Deocamdată ne poţi curta pe amândouă. Nu vreau să încep felul principal, dar sigur sunt pregătită pentru nişte aperitive.

Pornesc toţi trei spre subsol, în timp ce alţii se îndreaptă spre dormitoarele de la etaj. E timpul să dau o tură ca să văd cum decurg lucrurile, aşa că o las pe Smarald la bar şi mă întâlnesc cu Kitty pe scări, patrulând împreună cu Jupiter.

– E totul în regulă? întreb.

Kitty zâmbeşte larg:

– Acum, da. Tocmai am fost nevoită să-l alung pe Rhys Ifans.

– Rhys Ifans a vrut să intre la petrecere? întreb râzând. Singur? Nu putem permite asta, oricât de faimos ar fi el. Păcat! Am auzit că pe unde se duce e sufletul petrecerii.

– Ştiu, dar regula se aplică tuturor, nu? Intrarea bărbaţilor singuri e interzisă. Şi chiar dacă ar fi avut cu el o fată, tot nu ştiu dacă l-aş fi lăsat să intre. Să fi văzut în ce hal era.

După dispreţul de pe faţa lui Kitty, e clar că tipul era praf.

– Cum adică?

Kitty strâmbă din nas dezgustată:

– O fi el mare star la Hollywood, dar nu arăta deloc ca un star. Era îmbrăcat cu jeanşi uzaţi, nebărbierit de săptămâni în şir. Părul nu mai văzuse pieptenele de cel puţin o săptămână şi arăta şi mirosea de parcă ar fi căzut într-un butoi cu bere. Dar a fost foarte înţelegător. A acceptat situaţia cu amabilitate şi a fost foarte drăguţ, cu toate că lumea de pe stradă vedea că i se refuză accesul la o petrecere.

– Bravo, Kitty! aprob din toată inima.

Ştiu că Kitty nu se lasă impresionată de celebritate şi e unul dintre motivele pentru care am încredere totală în ea.

– E treaba mea.

– Şi faci o treabă tare bună! Vorbim mai târziu.

Îmi văd de drum şi mă uit să văd ce se întâmplă în camerele de la etaj. Dormitoarele bâzâie deja de activitate ca nişte stupi, pline-ochi de oameni, dintre care unii iau parte la acţiune, iar alţii doar trec dintr-o cameră în alta ca să observe acţiunea şi să vadă ce noi permutări au loc. Într-o cameră, vreo 20 de oameni în diverse stadii de dezbrăcare se joacă împreună la lumina lumânărilor în grupuri de doi, trei sau patru. Observ la fereastră un trup impresionant luminat de becurile de pe stradă şi îmi dau seama că mă uit la o splendoare de bărbat cât casa. E *Musculosul.*

E gol, expus fără nicio urmă de ruşine în toată forma lui fizică fantastică. Nu e de mirare că femeilor li se înmoaie genunchii la vederea lui. Trupul acesta a apărut pe sute de coperte de reviste şi iată-l aici, magnific, adevărat şi în prim-plan, gata de joacă cu blonda frumoasă care stă în picioare lângă el. Pula lui e şi ea dreaptă, tare şi mândră, un specimen cu adevărat superb.

Nu vorbeşte cu blonda, ci urmăreşte cu atenţie cum aceasta îşi scoate rochia ca să stea goală alături de el, apoi îi întoarce spatele şi se sprijină cu mâinile de pervaz aruncându-i peste umăr o privire provocatoare. Apoi se uită pe fereastră. Cu toate că pare să se uite la şarpele d maşini de pe stradă,

eu ştiu că tot trupul ei e alert şi conştient de prezenţa bărbatului. El se apropie şi începe să-i mângâie trupul fără se grăbească, trecându-şi încet mâinile uriaşe peste spatele, sânii şi fundul ei. Îi adoră minunatele forme feminine, iar ea se întinde şi se mişcă sub atingerile lui. După ce petrece o vreme alintându-i corpul, el îşi împinge treptat erecţia tot mai aproape de ea până ce ea o simte apăsând-o tare pe şale. Atunci se apleacă pe pervaz şi-şi îndepărtează picioarele ca să o vadă în toată splendoarea ei, suculentă şi primitoare, pregătită pentru el. Priveliştea îi face pula uriaşă să tresară şi să se întărească şi mai mult, iar grosimea sa impresionantă aproape că pulsează când se măreşte. Ea îl vrea acum, iar el e pregătit.

Îşi apucă cu o mână organul şi îl direcţionează către intrarea ei, lăsându-l să se joace acolo un pic, aţâţând-o cu mici împunsături şi apăsări ce par să promită că în curând se va împinge înăuntru punând stăpânire pe ea. Dorinţa o face să geamă şi să suspine, tot mai flămândă de el.

În sfârşit, el cedează şi se împinge în ea, lungimea lui dispărând încet, dar lin în interiorul ei. Ea se întinde să-l cuprindă, lăsând să-i scape un mic ţipăt când el o umple, provocându-i o plăcere aproape dureroasă. Musculosul începe să se mişte înăuntru şi-n afară, retrăgându-şi foarte încet pula, apoi împingând-o la loc înăuntru, cu o mişcare puternică a şoldurilor. Când se izbeşte de fesele ei, coapsele lui uriaşe se lipesc de coapsele ei subţiri. O vreme se fut lent, după care el începe să mărească ritmul. Sunt aşa de frumoşi împreună în lumina difuză, iar trupurile lor goale se potrivesc perfect. Oferă o imagine aşa de uimitoare, ca un tablou pictat de un maestru. Am văzut multe futaiuri la viaţa mea, dar ăsta e deosebit şi sunt complet absorbită de priveliştea celor doi futându-se în ritmul lor perfect, savurându-se din plin unul pe altul. Mă întreb cum o fi să simţi imensa forţă şi formele masive ale Musculosului, cum o fi să-l fuţi...

Apoi îmi aduc aminte de Aidan şi de minunata experienţă de aseară. O fi Musculosul un specimen perfect din punct de vedere fizic, dar gândul la Aidan e cel care-mi face stomacul să se strângă de dorinţă dureroasă şi plăcută.

– Te distrezi, Emma?

Mă răsucesc şi-o văd pe Kitty Kat lângă mine.

– Îl privesc pe Musculos în acţiune. Merită!

Kitty Kat se uită şi ea şi zice:

– Uau! Te înţeleg.

Apoi se întoarce iar spre mine:

– Însă mă tem că avem jos o situaţie care necesită prezenţa ta.

– Sper că nu s-a întors Rhys Ifans, glumesc eu.

Pornim spre uşă.

– Aş vrea eu! E mai rău. Avem la uşă un moş de la primărie care face spume la gură.

– De la primărie?! Ce dracu caută aici? oftez iritată.

Nu încalc nicio lege. Clubul meu funcţionează legal, deoarece singurii bani pe care-i primim sunt cotizaţiile de membru, iar toate activităţile care au loc înăuntru sunt liber consimţite. Autorităţile nu au dreptul să intervină decât dacă se plânge cineva de zgomot sau de comportament antisocial. Deci primăria nu are de ce să aibă o problemă cu mine. De fapt, e cu ochii pe „Eddie Alunecosul” Davenport, proprietarul cu reputaţie îndoielnică al clădirii. E reşedinţa lui personală, dar autorităţile îl suspectează că o închiriază în scopuri comerciale, nonrezidenţiale, fără să aibă autorizaţie. Sunt disperaţi să-l prindă. N-am de gând să mă implic ori să-i spun amicului de la primărie că, pe lângă KK, Eddie a mai închiriat-o şi pentru şedinţe foto şi filmări. I-am spus lui Eddie că, dacă primăria obţine o hotărâre judecătorească prin care să i se interzică să-şi mai folosească proprietatea în alte scopuri decât cel de reşedinţă — aşa cum cred că se va întâmpla la un moment dat —, eu nu aveam de gând să o mai folosesc. N-am

niciun chef de chestia asta, aşa că mă hotărăsc să mă distrez puţin pe seama domnului de la primărie.

– Stai liniştită, Kitty, lasă pe seama mea.

Cobor în grabă şi găsesc în hol un bărbat agitat, cu ochelari şi cu o mapă în mână, aruncând priviri furişe în jur. Arborez cel mai frumos zâmbet şi spun politicos:

– Bună seara! Cu ce vă pot ajuta?

– Da. Bună seara.

Tuşeşte jenat.

– Sunt de la primărie. Îmi pare rău, dar ştim cu siguranţă că la această adresă are loc o petrecere erotică.

– Pardon? spun amuzată. Aţi spus cumva „petrecere erotică”?

Îşi consultă foile din mapă şi zice:

– Da. Suntem informaţi că pe una din proprietăţile domnului Davenport are loc în seara asta o petrecere erotică a clubului Killing Kittens.

– Aceasta e petrecerea mea privată. Mai mult, chiar, discutăm politică. Aruncaţi o privire dacă nu mă credeţi.

Îl conduc la salonul de la parter pe care-l folosim drept bar şi dau uşa de perete. Aici sunt oaspeţii care nu se joacă şi toţi arată foarte calmi şi liniştiţi.

– Vedeţi? De aceea unii sunt îmbrăcaţi în seara asta în roşu, galben, albastru şi chiar verde — sunt culorile partidelor politice.

Insula de Smarald îmi face cu mâna cu un aer atât de inocent că-mi vine s-o pup.

Consilierul se uită în jur strângându-şi mapa la piept şi se încruntă la vederea grupului de oaspeţi îmbrăcaţi care beau vin împreună, fără niciun semn că s-ar petrece ceva dubios.

– Înţeleg, spune el năuc. Trebuie să recunosc că totul pare cât se poate de civilizat.

– Păi, aşa şi e. E adevărat că am auzit un zvon că ar avea

loc o petrecere erotică, dar se pare că e după colţ, în Piaţa Cavendish. Toată lumea numai despre asta vorbeşte.

Pixul consilierului apare ca din neant şi el începe să mâzgălească cu furie pe foile din mapă.

– Primăria n-are o problemă cu petrecerile sexuale atâta timp cât proprietarul locului de desfăşurare are autorizaţia necesară. Ştiţi cumva la ce număr în Piaţa Cavendish?

– Îmi pare rău, dar nu ştiu adresa exactă.

– Lăsaţi pe mine! Cred că o să mă duc să văd care-i treaba, răspunde cu un aer mult mai fericit acum. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Petrecere frumoasă!

– Mulţumesc! spun conducându către ieşire. Sigur o să fie.

Închid uşa după el.

– Bravo, Emma! chicoteşte Kitty.

A apărut la fix ca să mă vadă ducându cu zăhărelul spre ieşire.

– Mersi. Sper să nu umble după cai verzi pe pereţi, unde l-am trimis!

Izbucnim amândouă în râs, bucuroase că am rezolvat situaţia.

– Am nevoie de ceva de băut. Hai la bar.

– Du-te tu. Eu rămân să stau de şase cu Jupiter, în caz că se întoarce tipul.

–

Simt nevoia de nişte întăritoare zdravene după interacţiunea cu primăria, aşa că mă alătur la bar unui grup de manechine rusoaice exuberante.

– Bine ai venit! spune o brunetă cu picioare lungi şi accent englezesc aproape perfect. Hai să bei cu noi! Să ştii că vodca e singura băutură pe care merită să o bei. Poţi să bei o groază fără să fii mahmur a doua zi ca după o sticlă de vin.

– De acord. Hai să deschidem sticla de Stolichnaya!

Dădusem pe gât câteva shoturi când Kitty a intrat alergând, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Of, Doamne! Acum ce s-a mai întâmplat? o întreb privind-o ca prin ceaţă, deja prinsă de flama vodcii.

– Avem probleme, Emma, vino repede! îmi face Kitty semn să ies în hol.

Mă poticnesc după ea, menţinându-mi cu oarece dificultate echilibrul pe tocurile stiletto. Pe hol, Jupiter ţine imobilizat pe cineva şi mai înalt şi chiar mai masiv decât el. Uriaşul e furios şi urlă:

– Emma Sayle! Unde e Emma Sayle?

După aspect, pare a fi un angajat responsabil cu securitatea la un club.

Vodca mi-a dat curaj, sau mai degrabă m-a făcut tupeistă, fiindcă mă clatin spre el zâmbind şi-i spun:

– Salutare! Vrei un pahar de şampanie?

Îmi ignoră sugestia, se uită furios la mine şi împunge aerul spre mine cu un deget acuzator, peste umărul lat al lui Jupiter.

– Ai trimis primăria pe capul nostru! Tocmai au dat buzna la petrecerea noastră!

– Ba, pardon! N-am făcut aşa ceva! spun cu toată demnitatea de care mai sunt în stare.

Se pare că amuzamentul meu pe seama domnului consilier al primăriei a avut consecinţe neaşteptate şi majore.

– Au trecut pe-aici mai devreme. Dar habar n-am de unde eşti tu, aşa că n-aveam cum să-i trimit la tine. Probabil că dau ture prin zonă, atâta tot.

– Doar nu te-aştepţi să te cred! mârâie uriaşul paznic cu ochişorii porcini plini de furie.

– Păi, e adevărat, spun, încă sperând să-l pot dezarma cu drăgălăşenia mea. Nu sunt de partea lor. De ce-aş fi? Am şi eu afacerea mea şi nu mă interesează să pun beţe-n roate altora. Ce-ar fi să bei ceva şi să te relaxezi? Hai cu mine să stăm de vorbă în linişte la etaj.

Uriaşul pare să se mai fi potolit deocamdată, iar Jupiter îi dă drumul cu grijă, asigurându-se cu o privire spre mine că n-am nimic împotrivă să-l elibereze pe tip. Dar mi se pare că s-a mai calmat, aşa că aprob din cap.

– Hai, îi spun îndreptându-mă spre scări şi făcându-i semn lui Kitty să aducă un pahar de şampanie pentru oaspetele nostru. Vino cu mine.

Ia paharul şi se supune, iar eu îl conduc în sus pe scări, cu Jupiter urmându-ne îndeaproape, în caz că tipul se decide să devină din nou violent. Tocmai trecem pe lângă unul dintre dormitoare când auzim de dincolo de uşă ţipete de extaz. Uriaşul paznic se opreşte încruntându-se şi se întoarce să vadă de unde vine zgomotul.

– Îmi pare rău, dar n-ai voie în dormitoare fiindcă nu eşti membru al clubului, îi spun, recunoscând în acelaşi timp gemetele ascuţite ce se aud din cameră.

E Miss D, care adoră să fie privită de străini în timp ce face sex.

– Ems, lasă să intre şi să se uite! strigă ea. Tu eşti şefa — poţi să-i aprobi intrarea în club pe loc. Prietenul meu zice că n-are nimic împotrivă. Chiar insistăm!

– Dorinţa doamnei mele e ordin pentru mine, intervine şi partenerul ei. Intraţi.

Vocea lui e profundă, dar melodioasă.

Miss D poate fi o bătaie de cap imensă, dar în seara asta e salvarea noastră.

– Păi atunci, hai să vedem ce se întâmplă, zic deschizând uşa.

În timp ce privim în camera cufundată în semiîntuneric fac eforturi să-mi înăbuş un chicotit. Pe pat e întins politicianul. Abia reuşesc să-i desluşesc trăsăturile în lumina lumânărilor, dar paznicul uriaş nici nu bagă în seamă. E mult mai interesat de frumoasa parteneră cu care se tăvăleşte acesta în pat. Miss D n-a votat în viaţa ei, dar în seara asta, judecând

după cum reacţionează la politician, pare să se fi dedicat trup şi suflet cauzei politice.

Paznicul uriaş priveşte stupefiat acţiunea aflată în plină desfăşurare.

Parlamentarul împinge două degete adânc în Miss D în timp ce se sărută cu pasiune. Când îi eliberează gura, ea cere cu un geamăt şi mai mult, frecându-şi mâinile pe piept şi ciupindu-şi sfârcurile. El se supune şi alunecă în ea trei degete, lucrând din greu în timp ce ea se zvârcoleşte şi se cutremură de plăcere. Începe să-l implore s-o fută. El surâde când vede cât de dornică e să-l aibă în ea, dar încă nu cedează rugăminţilor. Pare să savureze faptul că o înnebuneşte de dorinţă amânând penetrarea şi folosindu-şi doar mâna ca să-i provoace plăcere.

Uitându-se la tăvăleala celor doi de pe pat, căpcăunul înspăimântător s-a transformat acum într-un uriaş blând. Până la urmă, politicianul gol şi extrem de respectabil îşi pune un prezervativ şi îi dă lui Miss D ceea ce-şi doreşte atât de fierbinte. Încep să se izbească unul în altul gemând, ţipând şi suspinând, cu priviri sălbatice în ochi.

E clar că le place s-o facă cu public. Accelerează şi ne oferă un final fulminant: Miss D îşi încleştează coapsele de ale politicianului, îi devorează gura şi geme în timp ce el pistonează în ea. În sfârşit, ajung la orgasm cu ţipete şi contorsionări, apoi el se prăbuşeşte peste ea ca un animal epuizat.

– Eşti cel mai tare, dragule! spune ea privindu cu adoraţie.

– Nu, tu eşti, gâfâie el, fericit că i-a câştigat votul.

– Mă fut pe primărie! spune deodată paznicul uriaş. Pot să mai stau aici puţin? N-am mai fost niciodată la o orgie.

Ezit. La urma urmelor, e împotriva regulamentului clubului.

– Hai, te rog, lasă să stea, Ems, mă imploră Miss D cu

respiraţia tăiată. Sigur găsim la ce să-l folosim, adaugă pe un ton năstruşnic fâcându-i semn să vină la ea.

Nu pot să-mi stăpânesc zâmbetul:

– OK, cedez, dar numai de data asta, pentru tine.

Uriaşul îmblânzit păşeşte încet în cameră, cu o expresie năucă pe chip, îndreptându-se spre patul unde aşteaptă Miss D cu mâna întinsă, ca să-l includă în micul lor cerc intim. O las pe Miss D şi pe partenerii ei să-şi vadă de distracţie, iar Jupiter rămâne de pază, ca să se asigure că paznicul chiar s-a îmblânzit. Mă îndrept spre scări şi dau peste un bărbat complet îmbrăcat şi cu chipul complet acoperit de o mască.

– Pardon, spun şi încerc să-l ocolesc ca să cobor la parter, fiindcă simt nevoia să mai beau nişte vodcă.

– Te-am urmărit, murmură străinul.

Mă opresc şi mă încrunt la el.

– Poftim? De ce? Cum adică m-ai urmărit?

– Exact aşa. Sunt deosebit de impresionat de felul în care ai rezolvat problemele din seara asta.

Ştiu vocea asta. Pe faţă mi se întinde un zâmbet uriaş şi-i smulg masca de pe cap, scoţând la iveală mutra surâzătoare a lui Aidan.

– Ce naiba cauţi aici? întreb. Ai spus că nu poţi ieşi în oraş!

– Ştiu. Dar mi s-a anulat şedinţa.

Ochii i se umplu de căldură şi îmi ia mâna:

– Am vrut să te văd. Mâine plec.

– Ştiu.

Disperarea mă străpunge ca un pumnal. Am încercat să uit şi să nu mă gândesc la asta. Vreau să ţin minte doar momentele plăcute.

– Ştii de ce sunt aşa de excitat? întreabă pe ton scăzut.

– Ăăăă… arăt în jur râzând. De asta? Păi cum vrei să fii la o orgie?

– Nu.

Mă ia de mână şi-mi sărută uşor gâtul. Atingerea buzelor lui e delicioasă.

– Ce mă excită e să te văd cum îţi foloseşti farmecul ca să ieşi dintr-o situaţie dificilă cu un consilier al primăriei. Să te văd dând pe gât pahar după pahar de vodcă cu manechine rusoaice şi apoi ducându-te să ţii piept unui paznic furios care vrea să-ţi smulgă capul fiindcă ai trimis primăria la cheful lui. Asta mă excită. De aceea te vreau acum, pe loc.

– Aaa… oftez.

Aidan ştie exact cum să-mi topească inima. Întotdeauna a ştiut.

– Mergem? La urma urmelor, nu avem prea mult timp. Am avion dimineaţă devreme.

– Chiar te rog, că altfel înnebunesc.

Îmi ia mâna şi zâmbeşte.

– Atunci plecăm acasă în clipa asta.

Capitolul

„Dacă e grozavă, n-o să se lase uşor. Dacă se lasă uşor, n-o să fie grozavă.

Dacă merită, n-o să te laşi păgubaş.

Dacă te laşi păgubaş, n-o meriţi…

Adevărul e că toţi o să te rănească; important e să îi găseşti pe cei pentru care merită să suferi.”

Bob Marley

Stau în pat cu laptopul pe genunchi şi mă întreb dacă să apăs „Trimite”. Acum, că totul e negru pe alb, mi se pare tare ciudat. Dar asta simt în adâncul inimii mele.

Aidan tocmai a plecat, dezlipindu-se cu greu de patul nostru confortabil şi de mine, după câteva ultime sărutări, ca să prindă avionul din zori.

— Eu zic s-o faci, a spus cu blândeţe când i-am arătat e-mailul pe care concepusem. Cred că ar fi un act de curaj, Emma. Cel care face primul pas spre împăcare e întotdeauna adevăratul erou.

Doamne, deja mi-e dor de el! M-a convins să-i mărturisesc tatei tot ce simt, dar lui nu i-am spus niciodată foarte clar ce simt pentru el. Nu suport să mă gândesc că e într-un avion care-l duce în partea cealaltă a planetei. Nici că ar putea fi mai departe de mine.

Alung asta din minte şi citesc din nou e-mailul, cu o uşoară senzaţie de rău.

Tată,

Trebuie să înţelegi cât de tare m-ai rănit când ai făcut praf şi pulbere familia noastră. Dacă vrei să repari ce ai stricat, trebuie să citeşti ce spun mai jos şi să încerci să înţelegi.

Doar pentru că sunt mare acum, nu înseamnă că toate astea nu mă afectează deloc. Oi fi eu independentă, dar plecarea ta a lăsat un gol uriaş în viaţa mea şi mi-a zdruncinat din temelii încrederea în lume. Parcă nici nu mai ştiu ce e adevărat şi ce nu. Te rog să înţelegi cât sunt de rănită şi confuză.

Ştiu că ai acum o nouă viaţă şi te distrezi, dar asta nu înseamnă că nu mai e cazul să faci niciun efort. Sunt totuşi fiica ta şi am şi eu nevoie de tine. În caz că ai uitat: ai două fiice şi un fiu. Aşa că te rog să suni ca să vezi ce mai fac, pentru că am nevoie să rămâi în viaţa mea. Nu vreau să rămân fără tată! Am nevoie de tine acum şi întotdeauna.

Partea asta e foarte importantă: te rog din tot sufletul, nu ne folosi pe mine, pe Georgie sau pe Jonny ca pioni în bătălia ta cu mama. Comunică direct cu ea. Nu mă pune pe mine să plimb mesaje de la unul la altul. Tu ai creat situaţia asta urâtă, tu s-o repari.

Dacă vorbeşti despre mama cu mine (sau cu Georgie, sau cu Jonnie), te rog să spui lucruri frumoase. (Regula asta se aplică şi la toate obiectele roz, da?) Dacă nu poţi, te rog eu mult să nu mai spui nimic. Nu vrem să auzim lucrurile astea. Ne dor mai mult decât îţi imaginezi.

Aş vrea să începi să refaci căile de comunicare cu noi. Ştiu că acum ai alte interese în viaţă, dar cred că încă avem şi noi dreptul să fim trataţi cu dragoste şi respect.

Pe curând,

EmXX

Nici n-am pomenit de ce simt în legătură cu felul în care s-a purtat cu mama sau cu faptul că a fugit cu femeia aia. Nu mă simt în stare să abordez acum aceste subiecte şi poate că n-o să fiu în stare niciodată. Trebuie să mă concentrez pe relaţia mea cu el. Până ce n-o reparăm pe asta, n-are niciun rost să-mi bat capul cu restul; am fi mult prea furioşi ca să auzim ce ne spunem unul altuia.

Degetul ezită deasupra tastei, apoi o apasă. Mesajul dispare şi aud fâsâitul care semnalează trimiterea.

Mă întreb unde am găsit tăria să fac asta şi-mi amintesc de discuţia cu Aidan şi de alinarea simţită în prezenţa lui; mă simt în perfectă siguranţă când sunt cu el. Mi-e deja cumplit de dor de el. Dar mi-a spus să încerc să reiau legătura cu tata dacă pot, şi aşa am făcut.

Ciudat! Deja mă simt mai bine!

– Houston, avem o problemă!

Mă caţăr pe bancheta din faţă a dubiţei parcate nu tocmai legal pe linia mediană a unei străzi aglomerate din Chelsea, dar Kitty stă de şase pe scaunul pasagerului ca să mă avertizeze dacă apare vreun poliţist. Urc la volan şi exclam:

– Cum dracu’ să găsesc fata potrivită când pe-aici toate arată ca nişte clone?

– Nu te panica, răspunde Kitty Kat dându-mi o fotografie. O s-o găsim.

– Nu, pe bune! Ăsta e un adevărat coşmar! Dacă răpim pe cine nu trebuie?

Mă aşez lângă ea şi studiez atent fotografia cu Sophia, tânăra pe care suntem aici ca s-o răpim. În fotografia asta, ea şi iubitul ei O arată ca un vis al iubirii tinere, imposibil de fericiţi şi incredibil de potriviţi unul cu altul. Dar adevărul e că idila lor de trei ani se duce de râpă pentru că viaţa lor sexuală nu e tocmai satisfăcătoare. Am întâlnit multe cupluri în aceeaşi situaţie: din afară zici că sunt cuplul perfect, dar în intimitate lucrurile se dezintegrează pentru că nu reuşesc să stabilească o conexiune sexuală. Fără acea relaţie fizică crucială, idila se cam ofileşte. Sophia şi O au făcut tot posibilul pentru a reaprinde flacăra pasiunii, folosind metodele obişnuite, precum seri romantice, lumânări şi băi cu spumă parfumată, dar în cele din urmă au apelat la un terapeut specializat în probleme sexuale. Ea a discutat cu ei despre ce îi excită şi despre fanteziile pe care nu îndrăzneau să şi le mărturisească. După acele revelaţii, au decis să vină la mine pentru a obţine ajutor practic.

Azi, treaba mea e să îi fac să-şi amintească ce mult le lipseşte sexul şi cât de tare se doresc. Ideea e să îşi revitalizeze pasiunea, să înveţe mai multe despre cum să se satisfacă reciproc, şi dacă relaţia lor va mai da vreodată de astfel de necazuri, să privească în urmă, spre această zi şi să-şi amintească de cele întâmplate azi. Doar gândul la asta ar trebui să fie suficient ca să-i facă să dorească să sară imediat în pat.

Cam ăsta ar fi planul, dar n-o să aibă loc dacă răpesc pe cine nu trebuie!

Mă uit în oglinda retrovizoare şi-l văd pe Jucărie stând fericit în spate, holbându-se la femeile perfect coafate şi machiate care păşesc pe stradă ca pe podiumul de modă, cu poşetele de lux legănându-li-se pe braţ. Pe lângă ele mă simt îngălată cu salopeta şi ochelarii mei de soare, dar a fost tot ce-am putut să pun pe mine în tristeţea care mă copleşeşte de când a plecat Aidan. Femeile care trec pe lângă noi arată de parcă au ieşit toate dintr-o revistă de modă. Părinţii mei mi-au povestit cum pierdeau vremea pe-aici în anii 1960 ca să vadă chipurile celebre ale acelor vremuri: Mick Jagger, Twiggy, Terence Stamp şi Michael Caine. Dar zilele astea King’s Road e domeniul fetelor cu bani din Chelsea. Visul lui Miss D e să se mute înapoi aici, unde locuia familia ei înainte să sărăcească, de îndată ce pune mâna pe cineva suficient de bogat ca s-o întreţină.

– Nu te grăbi, Ems, spune Jucărie aranjându-şi pânza legată pe şolduri.

– Îţi place priveliştea, Tarzane?

Rânjeşte:

– Clar! Se spune că pe King’s Road sunt cele mai frumoase fete din Londra şi văd că e adevărat. Ceea ce mi-a dat o idee...

– Nu-mi spune! Noul tău proiect e să găseşti o tânără bogată, care s-a plictisit de iubitul ei cu freză pleoştită din lumea bună.

– Exact!

– Dar n-ai prietenă? îl tachinez eu. Nu tot dă fuga să te vadă domnişoara Norwegian Wood[15]? Eu aşa am auzit. Şi umblă zvonul că aţi reuşit să vă faceţi cu o factură de cinci mii de lire după ce aţi spart o lampă în hotelul Mandarin Oriental! Nu e de mirare că îţi tot răneşti gâtul. Nu e iubita ta la fel de bogată şi de elegantă ca specimenele astea perfecte?

Într-o clipă, expresia lui trece de la veselă la morocănoasă.

[15] În traducere „Lemn norvegian” sau „Pădure norvegiană”; titlul unei piese celebre a trupei Beatels. *(N.t.)*

– I-am schimbat porecla în Duduia Psihopată, spune indispus.

– Duduia Psihopată? Asta nu sună deloc a iubire adevărată.

– E dusă.

– Serios? Îl privesc surprinsă în oglindă. La petrecerile mele domnişoara Norwegian Wood a fost întotdeauna nărăvaşă, dar niciodată nebună.

– Aia-i altceva. Adevărul e că am făcut doar sex de câteva ori şi nu suntem împreună — dar ea deja aduce vorba de mutat împreună. Păi... nici măcar nu suntem un cuplu!

Jucărie arată de-a dreptul chinuit.

În sinea mea mă amuz copios. Cred că i-ar prinde bine să încerce ceva un pic mai complicat decât joaca fără obligaţii care-i place aşa de mult.

– Aha, am înţeles. Păi, atunci spune-i clar: ne jucăm şi-atât! Fără chestii serioase!

– Dar mă hăituieşte pe Facebook! De fiecare dată când postez o poză nouă sau îmi actualizez statusul îmi trimite SMS din Norvegia ca să-mi ceară explicaţii!

Aici are dreptate.

– OK, ăsta e un motiv de îngrijorare.

– Fii atent! adaugă Kitty. Sfatul meu e să îi dai „Unfriend” şi să-i spui cât se poate de onest şi direct cum stau lucrurile.

– Da’ ce pot eu să fac dacă ea nu ascultă niciodată ce-i spun? se lamentează Jucărie.

Deodată o văd pe Sophia venind pe stradă şi problemele lui Jucărie se evaporă instantaneu din mintea mea.

– Iat-o! În sfârşit!

– Unde? îşi întinde Jucărie gâtul ca să se uite pe geam.

– Acolo! arăt spre o blondă drăguţă care se plimbă cu o prietenă, uitându-se la vitrine.

Arată sută la sută a fată de Chelsea, în costumul ei decoltat, cu imprimeu safari şi pantaloni scurţi şi încălţată cu cizme lungi. O poşetă de firmă îi atârnă pe un umăr, iar părul îi cade în valuri proaspăt aranjate cu uscătorul.

Jucărie o priveşte admirativ:

– Ce mă bucur să te ajut cu chestia asta! spune începând să-şi aranjeze minusculul slip auriu de sub cârpa din jurul şalelor.

Îl săgetez cu o privire severă:

– Jos labele, Tarzan! Ştiu că-ţi place să sari dintr-un copac în altul, dar Sophia are iubit. Nu vrem să se întâmple ceva care să necesite spitalizare, arestare sau procese. Ai priceput?

Ridică privirea:

– Am recepţionat mesajul. Clar.

Pornesc motorul şi o privesc pe Sophia intrând în raza noastră de acţiune.

– Kitty, ai cartonaşele de la O cu explicaţia misiunii, da?

– Da, în torpedou.

– Bun. Ştii ce ai de făcut. Du-te şi previno discret trecătorii, spune-le că nu e o răpire adevărată şi nu e nevoie să cheme poliţia.

– Sigur.

Sare din dubă şi se pune pe treabă.

Sophia ştie că va fi „atacată” azi, dar habar n-are când sau ce se va întâmpla, mai exact. O clipă mai târziu, Kitty îmi face semn că putem începe.

– Du-te, Tarzan! Zboară pe liană şi răpeşte-o! Acum ori niciodată!

Cum îl vede pe Jucărie sărind din dubă, Kitty Kat aleargă spre Sophia, o înşfacă din spate, îi acoperă gura cu mâna şi-i ordonă:

– Să nu aud un sunet!

Ochii Sophiei se măresc de şoc. Cred că situaţia i se pare incredibil de bizară şi reală.

Într-o clipită, Tarzan a sprintat spre ea şi a azvârlit-o pe umăr. Picioarele ei lungi se bălăngăne în toate părţile când el goneşte înapoi cu ea pe umăr, o urcă în dubă şi o aruncă pe o

saltea gonflabilă pregătită dinainte. Totul se întâmplă atât de repede, încât nimeni nu apucă măcar să tresară. Kitty Kat o ia rapid deoparte pe prietena Sophiei şi-i explică situaţia. E clar că fata fusese prevenită fiindcă e calmă, aprobă din cap şi nu face niciun gest necugetat.

În spate, Jucărie trânteşte uşa. Sophia pare şocată, buimăcită şi înspăimântată.

Doar se aştepta la asta, nu? Sper că asta e Sophia! Mi se întâmplă deseori să am dubii când cineva care ştie că o să fie răpit pare îngrozitor de şocat, dar e normal. În curând, reacţia ei se va schimba când îşi va da seama că fantezia ei sexuală e pe cale să se îndeplinească şi va începe să savureze experienţa, chiar dacă încă o va speria lipsa totală de control.

Scoate un ţipăt când Tarzan îi leagă mâinile şi picioarele.

– Linişte! Nu te chinui să ţipi. Nu te aude nimeni, spune el cu asprime.

Strigă spre noi:

– Ar trebui să dublăm recompensa! E frumoasă tare! 10 000 de lire pe dracu'! Hai să cerem un milion, că merită!

Kitty se răsuceşte în scaun ca să se uite la Sophia, care e ghemuită în spate. Privirea îi cade pe cascada de bucle desfăcute.

– Poate-ar trebui să-i tăiem o şuviţă de păr şi să i-o dăm lui O, ca să înţeleagă că nu glumim, mârâie ea.

– Vă rog, nu vă atingeţi de părul meu! strigă Sophia, umilă.

– Şefu' a zis să n-o atingem! latru la Jucărie. Gura, Tarzan! Şi tu la fel, domnişorică Ostatică! Altfel te încui în aripa H şi arunc cheia.

Kitty chicoteşte:

– Oricum eşti mâncată dacă bărbatu' tău nu rezolvă ghicitorile sau nu ne plăteşte răscumpărarea.

Sophia amuţeşte şi noi pornim etapa a doua a misiunii — întâlnirea aranjată cu O la o cafenea. Îl văd imediat la o masă

— e agitat şi sare în sus de fiecare dată când sună un telefon sau intră cineva pe uşă. Mă hotărăsc să-l las să mai fiarbă o vreme, aşa că mă duc la tejghea şi comand fără grabă un capuccino degresat, după care mă trântesc nonşalant pe un scaun de lângă el.

– Ai toate motivele să fii speriat, spun cu voce joasă, ameninţătoare.

O îmi aruncă o privire înspăimântată şi începe să tremure. Scot din adâncurile genţii un plic. De-acum O tremură aşa de tare, încât cafeaua cu gheaţă îi zboară din mână, iar el scoate un geamăt şi rămâne nemişcat, cu o uriaşă pată de cafea pe pantaloni şi o băltoacă de cafea la picioare. Fac eforturi să nu izbucnesc în râs.

– Înainte să-ţi dau asta, trebuie să dezlegi o ghicitoare, îi spun fermă.

Mă priveşte temător:

– Poftim?

– M-ai auzit bine.

– OK.

– Ce e scurtă, dar se lungeşte când tragi de ea, o treci printre sâni şi o pui într-o găurică?

Îl privesc ţintă.

– Ei? Care-i răspunsul?

– E destul de simplu, spune uşurat.

– Gândeşte-te bine, îl avertizez privindu grav. Dacă greşeşti n-o mai vezi *niciodată* pe Sophia.

– E...

– Nu te gândi la porcării, îl previn. Nu e ce crezi.

O îşi priveşte pantofii şi se foieşte emoţionat.

– Hai, că n-am toată ziua la dispoziţie! Timpul e limitat.

– E centura de siguranţă, şopteşte el.

Mă ridic cu cafeaua mea degresată în mână şi îi azvârl plicul.

– Corect, deşteptozaure! Acum deschide plicul şi citeşte.

– Cu voce tare?

– Da, fă cum îţi zic. Citeşte!

Deschide plicul.

– „Du-te până la service-ul auto Welcome Break de pe M40. Lasă-ţi maşina acolo. Doamna Roz te va aştepta în faţa gogoşeriei Krispy Kreme şi îţi va cere numele de cod — e Operaţiunea Coaie-Ude. După ce vei îndeplini aceste ordine vei primi alt set de instrucţiuni.”

– La revedere, îi arunc din mers, în drum spre uşă.

– Dar cum o găsesc dacă-mi las maşina la service?

– Descurcă-te.

Şi fug înapoi la dubă, surâzând. Ceea ce O nu ştie e că am aranjat ca el s-o salveze pe Sophia în stil mare. La service-ul Welcome Break îl aşteaptă un Aston Martin. Doamna de acolo îi va da indicii care să-l ajute să găsească maşina, precum şi cheia. Un bilet ascuns în maşină îi va spune unde e ţinută ostatică iubita lui.

Ieşim din Londra şi gonim pe autostradă spre locul salvării Sophiei. Un proprietar de castel cu probleme financiare mi-a închiriat pentru două zile căsoiul. Care vine la pachet cu o temniţă subterană mare, cu tavan boltit, pe care am mai folosit-o şi altă dată pentru clienţii cărora le plac distracţiile de genul ăsta. Înăuntru se află un loc de joacă complet echipat, cu cătuşe late, de fier, roată de tortură, stâlpi pentru biciuire şi cleşti pentru diverse părţi ale corpului. Pentru Sophia şi O n-o să folosim temniţa, fiindcă am pregătit pentru ei apartamentul principal, unde îi aşteaptă un gigantic pat cu baldachin, lenjerie de dantelă La Perla şi un coşuleţ cu jucării erotice. În trecut, eu şi proprietarul castelului am făcut evenimente duble sus/jos, când a închiriat castelul pentru o nuntă şi în acelaşi timp mi-a închiriat mie temniţa, fără să ştie nuntaşii. Datorită zidurilor groase, de piatră, perfect izolatoare fonic, în temniţă se pot petrece o groază de chestii în timp ce deasupra mirele şi mireasa îşi văd liniştiţi de nunta lor.

Ajungem, în sfârşit, la moşie şi ne îndreptăm spre parcare. Opresc duba, iar Jucărie o leagă la ochi cu gesturi blânde pe Sophia. Nu e deloc înspăimântată, fiindcă ştie că e pe cale să înceapă adevărata distracţie. O scoatem din dubă, o ducem la un copac şi o legăm cu sfoară de trunchiul acestuia. Acum nu mai trebuie decât să-l aşteptăm pe O, care, dacă a urmat instrucţiunile, trebuie să se fi întâlnit de-acum cu persoana potrivită la service şi să fi pornit deja la drum ca să-şi salveze iubita.

Cânci auzim urletul unui motor de Aston Martin ne retragem după un copac şi ne uităm cum O opreşte cu scrâşnet de frâne pe pietriş şi aleargă pe pajişte spre locul unde aşteaptă Sophia. Îi smulge legătura de la ochi şi se sărută cu pasiune nebună.

– Sunt aici, iubito, spune afectuos când se opresc o clipă din sărutat. Te-am găsit. Te iubesc.

Sunt exact cuvintele pe care ea avea nevoie să le audă. Privirea ei devine catifelată şi plină de dorinţă evidentă. Se sărută iar şi mai tare, în timp ce mâinile lui O rătăcesc pe trupul ei, iar degetele trag de nasturi, desfăcându-i, ca să se poată strecura sub salopeta ei şi să ajungă la pielea moale de dedesubt.

– Of, iubitule, suspină ea, ce tare te doresc!

– Vreau să te fut chiar aici, mârâie O în timp ce-i sărută gâtul şi clavicula.

O clipă mă întreb dacă n-o să rămânem ţintuiţi ore în şir în spatele copacului ăstuia, aşteptând ca ei să termine. Oare putem să plecăm tiptil, fără să fim văzuţi? Dar atunci, spre uşurarea mea, O spune:

– Dar vreau să te duc în dormitor. În seara asta, castelul ăsta e la dispoziţia noastră. Camera ne aşteaptă. Şi ştii ce-am de gând să-ţi fac când ajungem acolo?

– Nu, răspunde ea cu răsuflarea tăiată de anticipare.

În timp ce o dezleagă, el îi spune ce intenţionează să-i facă de îndată ce o duce unde vrea el, la etaj. Din câte reuşesc să

prind, o s-o lege de cei patru stâlpi care susţin baldachinul patului şi s-o aţâţe cu toate chestiile pe care i le-am pus la dispoziţie cu atâta generozitate, de la cleştişorii pentru sfârcuri până la bilele plăcerii, de introdus în vagin. Îi povesteşte cum o va imobiliza şi ce neajutorată va fi când el va începe să o scoată din minţi provocându-i senzaţii fizice de neimaginat.

Sophia s-a înroşit de excitare şi e pregătită să se predea dorinţelor lui O, oricare ar fi acelea. Indiferent care e dinamica relaţiei lor în viaţa de zi cu zi, azi el e stăpânul, iar ea e sclava lui dornică să fie posedată. Sunt convinsă că se vor distra extraordinar. Incredibil ce impact poate avea un pic de acţiune fantezistă asupra unui cuplu care credea că viaţa lor sexuală e moartă şi-ngropată!

– Al dracu' băftos! şopteşte Jucărie uitându-se cum bărbatul o ia de mână pe Sophia şi o duce spre castel.

Kitty îmi zâmbeşte:

– Ăştia da clienţi satisfăcuţi, Emma!

– Nu încă, dar vor fi foarte curând.

Când cei doi dispar, adunăm funiile şi legătura de ochi şi intrăm în castel ca să ne asigurăm că celelalte aranjamente făcute pentru Sophia şi O sunt bătute în cuie. Mai târziu li se va servi cina, după care vor avea la dispoziţie toată noaptea să se bucure unul de altul. Stau cu Kitty la o binemeritată ceaşcă de ceai şi ne hotărâm la ce oră să pornim înapoi spre Londra, când îmi sună telefonul. Răspund şi aud o voce cunoscută, care-mi spune pe ton tremurător:

– Bună, Femeia Fantastică! Am nevoie azi de serviciile tale.

O, nu! E domnul Răpire! Şi ca de obicei, şi-a ales un moment cât se poate de prost. De ce mă sună întotdeauna în ultima clipă? Chiar e incapabil să decidă ceva în avans?

Spun repede:

– Femeia Fantastică regretă să te dezamăgească, dar mă

tem că azi mi-e imposibil. Nu sunt în Londra.

– Dar eşti Femeia Fantastică! Nimic nu e imposibil pentru tine.

– E foarte din scurt, răspund pe ton sever uitându-mă la ceas. E deja ora patru.

– Dar e o sarcină uşoară! N-am nevoie de Marilyn sau Anna Nicole Smith.

– Serios?

Asta e o premieră pentru domnul Răpire.

– N-ai nevoie de o femeie? Nu prea-mi vine să cred.

– Am deja o femeie care, în generozitatea ei, şi-a oferit serviciile. Şi se întâmplă să o cunoşti. E prietenă bună cu tine.

– Da? Cine e?

– O cheamă Miss D. I-am găsit azi numărul în portofelul meu şi ne-am pus pe taclale. De fapt, chestia asta a fost ideea ei.

Deci până la urmă, planul lui Miss D a funcţionat. Cred că a fost încântată când domnul Răpire şi-a făcut, în sfârşit, timp să o sune. Dar ce speră să obţină?

– Nu ştiu de ce, dar nu mă surprinde, răspund sec.

– Ne trebuie o temniţă. Urgent! N-avem nevoie de transport, ne duce şoferul meu, adaugă aproape în şoaptă.

– Vai!

Ce coincidenţă incredibilă! Ridic degetul mare către Kitty, care ascultă neliniştită.

– Întâmplarea face să am o temniţă disponibilă. O puteţi folosi azi, de când vreţi voi, până mâine-dimineaţă.

– Vai, mulţumesc, Femeia Fantastică! Eşti incredibilă! Nu ştiu cum aş putea supravieţui fără tine.

– Îţi trimit un SMS cu adresa şi o să mă asigur că totul e montat pentru voi.

– Nu-i nevoie să-ţi baţi capul cu echipamentul. Doamna doctor Scânteioară are trusa completă.

– Cine?

– Prietena ta Miss D. Mi-a zis să-i spun doamna doctor Scânteioară. Îşi aduce trusa X-Terminator.

Nu sunt surprinsă nici cât negru sub unghie de dezvăluirea asta. Cine ştie ce trucuri bine ascunse mai are pregătite Miss D? Singura mea îngrijorare e că domnul Răpire nu prea ştie în ce s-a băgat.

Doamna doctor Scânteioară s-ar putea dovedi a avea un voltaj mult mai mare decât se aşteaptă el.

– Ei, n-am nicio îndoială că va fi o întâlnire pe care n-o vei uita niciodată.

Cum închid cu dl Răpire, o sun pe Miss D.

– Salut, doamna doctor Scânteioară! spun veselă.

– Salut, Ems!

– Explică-mi, te rog, ce e trusa ta de X-Terminator. Sper că n-ai de gând să-mi omori clientul. Mi-ar plăcea dacă ar ieşi din temniţă intact, dacă s-ar putea. Fără experimente gen Frankenstein azi, dacă nu te superi.

– Eşti nostimă rău, Ems, răspunde ea. Nu-i mare lucru. Trusa conţine nişte mărunţişuri — o pereche de cleme electrice, un laţ electrificat pe care am să-l pun la baza penisului domnului Răpire, un vibrator electrificat superşmecher, o roată electrică cu ţepi, un inel electric pentru pulă şi o...

– Stop! Am auzit destul! În mâinile amatorilor electricitatea poate fi foarte periculoasă! Sper că ştii ce faci. Nu cred că domnul Răpire îşi doreşte o şedinţă de terapie cu electroşocuri.

Miss D coboară vocea până ce ajunge doar un murmur:

– Când o să cunoască senzaţia curelei din piele pentru legat penisul, care transmite impulsuri electrice incredibile către pulă şi coaie, o să fac ce vreau din el, ai să vezi. Când o să termin cu dl Răpire, o să mă mut din temniţă direct în casa lui. Stă pe King’s Road, Emma! completează ea surescitată.

Oftez şi în acelaşi timp îmi vine să râd.

– Deci... practic ai de gând să-mi speli pe creier clientul cu tratamentul tău cu electroşocuri.

– Nu mă dau în lături de la nimic. Chelsea, Ems! Chelsea...

– OK. Distracţie plăcută! O să avertizez proprietarul că veniţi, dar nu mă simt în stare să-l văd pe dl Răpire păşind spre pieire alături de doamna doctor Scânteioară, aşa că o să pornesc spre Londra. Dar să faci bine să-mi povesteşti tot după aia! Numai nu omorî, OK?

– Sigur că nu, Ems! spune indignată. Doamna doctor Scânteioară nu face aşa ceva! E foarte afectuoasă şi-şi foloseşte puterile cu înţelepciune.

– Mă bucur!

Închid telefonul clătinând din cap şi sperând din tot sufletul ca ăsta să nu fie începutul unui dezastru.

Capitolul 18

„Spiritele luminate s-au confruntat întotdeauna cu opoziţia violentă a minţilor mediocre.”

Albert Einstein

După ce-am muncit pe brânci ca să asigur distracţia tuturor, e timpul să mă distrez şi eu un pic. Simt nevoia să mă scutur măcar de o parte din tristeţea pe care o simt de o săptămână, de când a plecat Aidan. Şi nici tata n-a dat încă niciun semn de viaţă. Probabil că încă mai digeră conţinutul e-mailului de la mine. Trebuie să am răbdare, atâta tot. Şi între timp, am destule ocupaţii care să-mi umple timpul.

Când Jucărie mă invită la o petrecere organizată de unul dintre clienţii lui pe un vapor, pe Tamisa, nu stau prea mult pe gânduri. Mă bucur să merg la o petrecere unde pot să mă relaxez şi să mă distrez, în loc să fiu gazdă! De cum ajung la bord simt că tensiunea începe să se risipească. Vălurelele apei şi soarele amurgului sunt exact ce-mi trebuie după recenta activitate frenetică.

La lăsarea întunericului sunt deja pe ring, dansând pe „Boogie Nights” cu un pahar de şampanie în mână, dar după un timp simt nevoia de aer curat şi mă duc pe punte, unde e mai linişte şi mult mai puţin aglomerat. De fapt, puntea e aproape goală, fiindcă majoritatea petrecăreţilor sunt înăuntru, la bar sau la dans. Singura persoană pe care o văd e un necunoscut deosebit de elegant sprijinit de balustradă, în costum negru, şi cravată asortată. Ciudat e că, de îndată ce îl văd, simt cu toată fiinţa mea că trebuie să mă duc la el. Mă atrage aşa cum un magnet atrage pilitura de fier. Încă înainte să mă apropii îmi dau seama că e frumos, dar când sunt lângă el, văd că e extraordinar de atrăgător şi are o sofisticare rafinată ce aminteşte de James Bond.

Îmi surâde şi spune:

– Bună! Tu eşti Emma, nu-i aşa?

– Da, spun luată prin surprindere. De unde ştii cum mă cheamă?

– Am auzit multe despre tine.

– De la Jucărie, presupun.

– Da. Abia aşteptam să te cunosc. Eram sigur că, până la urmă, drumurile noastre se vor întâlni.

– Serios?

Îi zâmbesc, dar sunt nedumerită. Şi cu toate astea, în pântecele meu începe să se răspândească o delicioasă excitaţie. Bărbatul ăsta are ceva irezistibil.

– Asta sună cam ciudat.

– Sau poate aşa a hotărât soarta.

Îmi ia mâna:

– Poţi să-mi spui domnul Vulpoi.

Pe parcursul serii ajung să-l cunosc foarte bine pe domnul Vulpoi. Are stil şi caracter şi nu e un bărbat care să fie vreodată în criză de încredere în sine. E sexy, carismatic, are darul vorbirii şi ştie să mă facă să mă simt de parcă tot Universul s-ar învârti în jurul meu. E cât se poate de evident că e un mascul de tip Alfa, genul de bărbat care iubeşte plăcerile fine oferite de viaţă şi adoră jucăriile de lux; genul de bărbat care nu se dă bătut niciodată şi consideră de la sine înţeles că poate să realizeze tot ce îşi propune şi face ce vrea, când vrea. Dar cel mai important — e genul de bărbat care iubeşte femeile. Numai privindu îmi dau seama că are experienţă sexuală bogată şi un bagaj de cunoştinţe impresionant pe această temă. Totul la el indică faptul că e un bărbat care savurează din plin senzualitatea.

Şi acum şi-a concentrat toată forţa farmecului său asupra mea. Sunt chiar copleşită, dar enorm de încântată! Nu m-am mai simţit aşa de foarte multă vreme. După plecarea lui Aidan m-am împăcat cu ideea revenirii la viaţa de femeie singură, dar poate că, până la urmă, nu asta mi-e soarta.

Deci, cum să-l iau pe tipul ăsta? Îmi convine să mă alătur unui lung şir de fete din agenda lui intimă deja suprapopulată?

Nu vreau să fac pe inabordabila, fiindcă nu îmi plac jocurile, dar nici nu vreau ca el să nu depună niciun efort. Nu sunt sigură că domnul Vulpoi nu a pornit la vânătoare doar aşa, ca să se distreze, fiindcă e foarte clar că adoră urmărirea.

Nu trece mult şi suntem doar noi doi la o masă depărtată de ringul de dans, stând de vorbă la o sticlă de şampanie, complet fascinaţi unul de altul, în timp ce restul lumii pare să fi dispărut. Aerul dintre noi e electric. Trebuie să aflu mai multe despre bărbatul ăsta.

– Şi? Tu cu ce te ocupi? îl întreb.

– Lucrez cu mâinile, răspunde cu un surâs plin de înţelesuri.

– Ca noi toţi.

– Dar eu sunt foarte îndemânatic. Cu mâinile astea fac o groază de chestii de pe urma cărora îmi câştig traiul.

– Cum ar fi?

Nu vrea să spună mai mult şi schimbă subiectul:

– Ce-ar fi să-mi spui tu un pic mai multe despre tine? Ce face, de fapt, proprietara unei afaceri din domeniul sexului?

Ridic din sprâncene:

– Tu chiar ştii totul despre mine!

– Sigur, doar ţi-am spus.

Sunt intrigată.

– Pai, de ce? De unde ştiai că o să ne întâlnim?

– Sunt pregătit pentru orice eventualitate, spune cu voce îngroşată privindu-mă cu subînţeles.

Îi răspund la compliment cu ceea ce numesc triunghiul flirtului — mă uit fugitiv în ochii lui, apoi cobor privirea spre gura lui şi apoi revin la ochi.

– OK... Păi, sexul e parte din viaţă. Eu doar ajut oamenii să-şi coboare garda, să se relaxeze şi să se bucure de el şi mai mult decât de obicei.

Zâmbeşte:

– Zău? Şi cum faci? Pui biciul pe ei?

– Numai dacă e nevoie.

– Dar tu nu participi, nu?

– Corect.

Sorb din şampanie privindu printre gene. Îmi place să mă tachinez cu acest vulpoi misterios. Mă hotărăsc să văd până unde ar merge domnul Vulpoi dacă-i cer.

– Am o propunere pentru tine, spun privindu în ochi.

– E ca în „Propunere indecentă”?

– Nu, surâd eu. Dar e o ofertă unică, ce expiră pe loc. O accepţi pe loc sau dispare pentru totdeauna.

– O accept.

– Nici nu ştii încă ce-ţi propun.

– Bine. Ce-mi propui?

– Îţi ofer o slujbă.

Face o pauză, după care izbucneşte în hohote de râs.

– Vrei să lucrez pentru tine?

– Da, aprob eu din cap. Dacă te interesează petrecerile mele, vino să vezi cu ochii tăi cum sunt şi dă o mână de ajutor. Să ştii că în zilele noastre există bărbaţi care lucrează pentru femei. Ba chiar şi pentru femei care conduc afaceri legate de sex.

Îl privesc lung, provocându- . Poate sau nu să facă asta?

– Cum aş putea refuza? răspunde el cu un zâmbet şi mai larg.

– Vei fi plătit ca să lucrezi, nu ca să te distrezi, pentru că *nu* eşti membru al clubului.

– Am înţeles. Cât mă plăteşti?

– Zece lire pe oră.

– Ca să fac ce?

– Ai spus că eşti îndemânatic. Hai să văd cât de bine ştii să-ţi foloseşti mâinile la bar la următoarea mea petrecere.

– Emma, spune aplecându-se spre mine. Îţi accept provocarea.

* * *

Mă trezeşte BlackBerry-ul meu care vibrează pe noptieră şi mă smulge dintr-un somn profund. Îl înşfac repede. Ştiu cine e. Domnul Vulpoi a pornit deja la vânătoare. Am primit de la el

un SMS: *Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc! Nu ţi-ar plăcea încă o plimbare cu vaporul? Hai să aruncăm ancora şi să ieşim la cină în seara asta.*

Încerc să-mi stăpânesc încântarea şi dansez cu degetele pe tastatură: *Nu în seara asta, că sunt ocupată. Altă dată?*

Răspunsul vine cu un clinchet: *Când eşti liberă?*

Scriu: Sunt fată ocupată. Când pot, te anunţ.

Răspunsul lui e aproape instantaneu: Aşa să faci! N-am de gând să te las să-mi scapi. De altfel, acum eşti şefa mea. Trebuie să-mi spui când să mă prezint la muncă.

Mă prăbuşesc chicotind pe perne şi o furnicătură de excitare mă străbate până la degetele de la picioare. Poate că… cine ştie? Să fie domnul Vulpoi cel pe care aşteptam?

Stau la uşa conacului meu de secol optsprezece preferat, cu un clipboard în mână, pregătită să bifez lista de invitaţi de la petrecerea din seara asta. Un bărbat frumos, îmbrăcat impecabil, într-un costum cu dunguliţe subţiri, se apropie şi îmi vorbeşte:

– Bună seara.

Are voce profundă şi cultivată.

– Bună seara şi ţie! îi răspund zâmbind.

– Aşa îţi găzduieşti petrecerea? În ţinuta asta? întreabă pupându-mă pe ambii obraji.

Se uită admirativ în jos, la picioarele mele, care în seara asta sunt expuse aproape de tot. Sunt îmbrăcată ca Alice din „Alice în Ţara Minunilor”, cu o fustiţă minusculă de balerină, albă cu albastru, şi părul prins cu o bentiţă.

– Credeam că vin la o petrecere erotică, nu la ceaiul dat de Pălărierul Nebun, îmi şopteşte el în ureche. Îmi miroase gâtul, iar eu mă înfior.

– Ai întârziat zece minute, domnule Vulpoi, spun. Îmi place ca angajaţii mei să fie punctuali. Oaspeţii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Îl conduc înăuntru, în holul pardosit cu marmură. Kitty vine alene spre noi, zâmbind mai larg ca de obicei. În seara asta e Pisica de Cheshire — poartă o rochie mini roz, urechi pufoase şi moi şi jambiere din imitaţie de blană şi arată senzaţional.

– Bine aţi venit în Ţara Minunilor! spune ghiduşă. E mare balamuc aici.

– Ţara Minunilor... domnul Vulpoi îmi aruncă o privire. O să-şi merite, oare, numele?

– Nu suntem niciodată dezamăgiţi, îi spun. Hai să te conduc.

Eu şi Kitty îl ducem pe dl Vulpoi în salon şi-i arătăm barul.

Camera arată uluitor, luminată de lumânări şi de şiraguri cu sute de leduri mici suspendate de candelabre. Uriaşele şemineuri din toată casa au fost decorate cu şi mai multe şiraguri de luminiţe, orhidee, eşarfe lungi din pene, bomboane de ciocolată şi trandafiri.

Îi arăt domnului Vulpoi numeroasele pahare şi sticle puse la frapat în frigider.

– În seara asta, treaba ta e să le serveşti invitaţilor mei licorile spumoase, ai priceput?

– Da, doamnă! spune el privindu-mă cu ochi negri, scânteietori.

– Paharele-alea trebuie să strălucească, iar şampania trebuie să fie întotdeauna frapată.

– Desigur, Alice.

– În Ţara Minunilor, regulile sunt simple — suntem aici ca să ne asigurăm că prietenii noştri se simt cât se poate de bine.

– Aşa e, spune el cu un calm imperturbabil.

E complet netulburat. Sunt impresionată. Gândul la petrecerile mele îi intimidează sau chiar îi sperie pe foarte mulţi bărbaţi, sau îi face să devină dezgustător de încântaţi şi libidinoşi. Domnul Vulpoi e calm şi imperturbabil. De când ne-am întâlnit săptămâna trecută, pe vapor, ne trimitem întruna SMS-uri şi am senzaţia că am ajuns să ne cunoaştem bine.

Îi spun:

– În clipa în care oaspeţii mei păşesc înăuntru, timpul se opreşte în loc. Nu ne pasă de ce se întâmplă afară. Ceaiul ia sfârşit pe la 3 dimineaţa şi după aia revenim cu toţii la realitate. Şi-acum, pune-ţi asta, îi zic şi îi dau o mască neagră, sclipitoare.

– Bună idee, spune sec şi îşi pune masca. Aş vrea să-mi păstrez anonimatul, dacă se poate.

– Înţeleg. Dar o să vezi că regulile clubului KK garantează siguranţă deplină în păstrarea secretă a identităţii. Şi-acum te las. Dacă ai nevoie de ajutor, vorbeşte cu Kitty. Bucură-te de aventura din seara asta şi ne vedem mai târziu.

– Ai grijă să nu te prăvăleşti în vreo gaură, glumeşte el zâmbind. Când te întorci o să te aştept cu o licoare gata pregătită.

Îl las pe domnul Vulpoi şi mă întorc pe hol. Invitaţii sosesc deja şi se pare că toţi au adoptat cu entuziasm tema *Alice în Ţara Minunilor.* Arată minunat şi e clar că sunt hotărâţi să uite de toate tensiunile vieţii reale odată ajunşi în Ţara Minunilor. În scurt timp, eu şi Kitty nu ne vedem capul de treabă la uşă, bifând nume pe lista de invitaţi şi asigurându-ne că toată lumea poartă mască la începutul petrecerii.

E încă devreme când la uşă apare clătinându-se un bărbat cu mai multe fătuci frumuşele la braţul lui şi cu un aer de incredibilă aroganţă. Îl recunosc pe loc e un fotbalist foarte faimos, dar unul dintre aceia din cauza cărora toţi fotbaliştii au ajuns să aibă o reputaţie proastă. Şi constat că iubita lui oficială nu se află printre cele şase fete care sunt cu el.

Încearcă să dea buzna pe lângă noi în club, dar Kitty i se aşază în cale.

– Îmi pare rău, spune ea, dar ăsta e un club privat şi dumneavoastră nu sunteţi membru.

El se înfoaie tot, acolo, pe scări, şi spune tărăgănat:

– Nu ştii cine sunt, păpuşă?

Eu verific lista cât mai ostentativ.

– Ba da, dar îmi pare rău, domnule, numele dumneavoastră nu e pe listă, aşa că nu puteţi intra.

Holbează ochii, uluit. Evident, nu e obişnuit să fie tratat astfel.

– Dar ştii cine sunt, da?

Mă încrunt.

– Da. Sunteţi un fotbalist, cred.

Îşi scoate masca cu o expresie îngâmfată pe chip.

– Unul dintre cei mai mari din lume!

Zâmbesc. Vanitatea lui depăşeşte cu mult în dimensiuni căpşorul lui mic.

– Sunteţi un model pentru milioane de oameni.

– Te-ai prins! Mă bucur să văd că, în sfârşit, ţi-a venit mintea la cap. Şi-acum, dacă nu te superi...

Încearcă din nou să treacă pe lângă mine, dar mă ţin tare pe poziţie.

– Din păcate, mă supăr.

I se întunecă chipul. Nu-i place să fie tratat aşa în faţa turmei lui de fete, care privesc scena cu guriţele lucioase căscate şi fluturând din uriaşele gene false.

– Ai să dai de belea rău de tot dacă nu mă laşi să intru.

Ridic o sprânceană.

– Asta a fost, cumva, o ameninţare?

Îşi apropie faţa la câţiva centimetri de a mea.

– Da, exact asta a fost. Impresarul meu o să aibă o discuţie urâtă ca dracu' cu şeful tău şi o să-l convingă să te azvârle-n cur pe stradă!

– Asta n-o să se întâmple niciodată, spun cu fermitate.

De-acum e exasperat:

– S-o crezi tu şi cu mă-ta, blondo!

Îi zâmbesc dulce.

– Nu, ştiu sigur. *Eu* sunt şeful. Mă tem că ai pierdut partida asta şi dacă nu pleci, îmi chem bodyguardul. Pleacă acum.

Deschide gura ca să continue cearta, dar apoi se răzgândeşte. Ştie că a pierdut şi se îndepărtează mohorât, mormăind în barbă obscenităţi, dar ducându-şi în altă parte snopul de fete. E un cretin răzgâiat şi îmi pun în minte să nu-i acord niciodată statutul de membru.

Mă întorc înăuntru, unde un bărbat cu mască şi mustăţi de iepure alb îi murmură unei Alice cu chip dulce: „Of, of! Să nu întârziem!” şi apoi o iau la fugă împreună în sus pe scări, chicotind.

În bar, Domnul şi Doamna întreţin oaspeţii, îmbrăcaţi ca Regele şi Regina de Cupă.

– V-aţi ales perfect costumele! spun apropiindu-mă de ei.

Domnul Vulpoi e la bar, turnând băuturi invitaţilor. Îmi face cu ochiul când mă vede sosind, iar eu îi trimit un surâs.

– Stai liniştită, n-o să poruncesc nicio decapitare în seara asta, răspunde zâmbind Doamna. Sau nu în sensul acela, oricum.

O pup de bun venit pe amândoi obrajii.

– Mă bucur să văd că de data asta mai staţi şi de vorbă cu lumea. De obicei vă aruncaţi direct în acţiune.

– Tocmai îi povesteam fermecătorului tău barman nou despre recenta noastră aventură în Italia. Zău, Emma, n-ai văzut în viaţa ta aşa ceva! Nunta a fost frumoasă, dar petrecerea... Amintirea o face să-şi dea ochii peste cap de plăcere. Am jucat poker pe dezbrăcate în apartamentul mirelui şi miresei şi... să zicem că totul a pornit de acolo. Îţi spun, am avut parte de o groază de acţiune foarte satisfăcătoare.

– Nu-mi spuneţi că au făcut prima dată sex ca soţ şi soţie împreună cu voi! exclam stupefiată.

– Păi... eram toţi goi puşcă şi l-am convins pe Domnul să le dea mirilor cleştişorii mei pentru sfârcuri ca să-i folosească pe

mine...

– Şi?

Doamna îşi ia o mutră angelică.

– M-a tentat, dar am făcut ce se cuvenea şi i-am lăsat pe miri să şi-o pună singuri, spune cu un zâmbet superior. Dar eram foarte încinsă, aşa că am alergat goală până în camera noastră, fugărită de soţul meu şi un tânăr armăsar italian. M-am aşezat în patru labe şi am luat în gură frumosul penis al soţului meu, în timp ce un străin frumos îmi deservea fundul. A fost magic! Tipul celălalt a spus după aia că n-a fost niciodată cu o femeie aşa dornică de sex în fund.

Domnul Vulpoi se holbează cu gura căscată.

– Mă bucur că mi-ai cunoscut prietenii aşa cum se cuvine, îi spun abia abţinându-mă să râd.

Doamna se ridică şi îl ia de mână pe Domnul:

– Hai! E timpul pentru joacă!

După povestirile de la nuntă, Domnul e şi el foarte încins.

– Cum vrei tu, iubirea mea.

Îmi place mult cât de firesc îşi acceptă unul altuia nevoile. Sunt căsătoriţi de când erau adolescenţi, dar acum câţiva ani Doamna i-a spus soţului că trebuie să-i permită să aibă experienţele pe care n-a apucat să le aibă în tinereţe, ori riscă să o piardă. În consecinţă, s-au înscris în club şi de atunci sunt mai îndrăgostiţi ca oricând.

– N-am fost în viaţa mea la un ceai ca ăsta, spune domnul Vulpoi.

– Nici n-a început încă. Stai să vezi cum e când se porneşte de-a binelea! răspund rânjind şi mă îndrept spre etaj.

În seara asta, casa arată ca un tărâm magic şi toţi oaspeţii se bucură din plin de aventurile lor. Peste tot unde mă uit, oamenii îşi transpun fanteziile în realitate: o femeie îi face semn unui bărbat să-şi scoată hainele şi să i se alăture pe pat, unde se dedau rapid la o partidă de futai sălbatic. Un bărbat îmbrăcat în Valetul de Cupă vine să se uite şi nu trece mult

până e şi el invitat să se alăture. După câteva secunde, femeia savurează splendida întâlnire cu o pulă tare în adâncurile ei umede şi o alta înfigându-i-se ritmic în gura flămândă.

Activitatea atrage rapid o brunetă cu picioare lungi îmbrăcată doar în ciorapi plasă şi pantofi cu toc. Ţine în mână un bici scurt cu mânerul decorat cu cristale Swarovski.

Şi-apoi au fost patru.

– Mă primeşti şi pe mine? o întreabă pe femeie.

Cealaltă îşi scoate din gură pula pe care o suge cât să spună:

– Te rog!

– Iubitul meu a fost foarte obraznic. L-am prins iar furând. Pot să-l bat la fund cât te satisface pe tine?

Se întoarce spre bărbatul care intră şi iese din prima femeie:

– Eşti foarte obraznic! Cum să-ţi bagi frumoasa pulă în altcineva? îl dojeneşte ea.

– Dar, draga mea, ai spus că am voie, gâfâie el izbindu-se în cealaltă femeie, în timp ce iubita lui îşi mângâie palma cu capetele moi ale biciului.

Ea zâmbeşte şi spune simplu:

– M-am răzgândit.

Îi las când ea începe să dea uşor cu biciul peste fundul iubitului ei încântat, făcându-l să se izbească cu şi mai multă forţă în femeia fericită pe care o deserveşte. Ştiu că scena se va termina pentru toţi cu un orgasm delicios.

În alt dormitor, un domn pe un şezlong stă de vorbă cu două rusoaice frumoase, în timp ce mâinile lui sunt extrem de ocupate cu sânii lor şi în partea din faţă a chiloţeilor lor de dantelă. Sexul fără remuşcări cu străini frumoşi n-o fi pe placul tuturor, dar e pe placul celor din casa mea. În camera următoare trebuie să fie pe puţin 20 de oameni pe pat şi toţi se simt grozav mângâind, sugând şi penetrând. Toţi sunt frumoşi

— şi nu vorbesc doar despre aspectul lor fizic, ci şi despre felul în care abordează viaţa, sexul şi renunţarea la inhibiţii.

Mă întorc la scară ca să cobor la bar şi văd un chip cunoscut.

– Salut, Ems! chiţăie Miss D.

E îmbrăcată şi ea într-un costum sexy de Alice, dar o Alice adultă, care a uitat să pună pe ea haine, cu excepţia lenjeriei intime.

– Ooooo, doamna doctor Scânteioară! Ce mai faceţi? spun, gravă. Să înţeleg că domnul Răpire a supravieţuit tratamentului tău blând?

– Nu te mai prosti! Sigur că da! De fapt, e aici.

Mă uit în jur.

– Păi unde e?

– Ocupat să i-o tragă la greu unei femei care seamănă cu…

– Ia să văd dacă ghicesc… Marilyn Monroe?

– Da. Previzibil, ridică ea din umeri.

– Şi nu te deranjează?

– Sigur că nu!

– Bine. Dar tot mai vrei să pui mâna pe domnul Răpire?

– Sunt hotărâtă, spune ferm Miss D. Mă mut înapoi pe King’s Road chiar dacă asta presupune că din când în când ni se va alătura şi Marilyn. Când trăieşti în Chelsea, e loc pentru trei persoane.

Se uită în jur.

– Şi-acum, să mă distrez şi eu un pic. Unde să mă duc?

Arăt spre uşile de pe coridor.

– E alegerea ta. Toate-ţi stau la dispoziţie. Oriunde te duci, vei avea parte de aventuri. Asta e partea frumoasă a Ţării Minunilor.

Mă întorc la bar. Domnul Vulpoi e relaxat şi în largul lui şi serveşte un bărbat frumos îmbrăcat ca Pălărierul Nebun. Trei femei ce poartă doar măşti din plastic, pantofi stiletto şi ruj

roşu-aprins se apropie şi încep să vorbească cu Pălărierul Nebun.

– Vrei să vii cu noi jos? întreabă una.

– Cum aş putea refuza o invitaţie aşa de minunată? răspunde el.

– Sau putem da o fugă până sus.

– Merg bucuros oriunde vă simţiţi voi, frumoase doamne, mai bine.

Domnul Vulpoi se uită intrigat după grupul care se îndepărtează.

– Bună, Emma, spune când ajung la bar. S-a cam golit pe-aici. Se pare că toată lumea e ocupată cu alte lucruri.

– Cum ţi se pare prima ta noapte la muncă? întreb cu un zâmbet.

– E interesant, îmi răspunde el la zâmbet. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Se pare că lumea se distrează grozav. Înţeleg acum. Chiar înţeleg.

Mă bucur mult să aud asta. M-am săturat să tot fiu judecată. Vreau pe cineva care acceptă ce fac şi înţelege de ce o fac.

– Şi? Vrei jobul? întreb.

– Să fiu barmanul tău permanent?

Se apleacă spre mine şi brusc sunt foarte conştientă de prezenţa lui şi de atracţia magnetică pe care o exercită asupra mea.

– Hai să zicem că prefer să rămân colaborator independent. Dacă eşti de acord.

– Sigur. Pe bază de proiect, şoptesc şi eu.

Atracţia dintre noi e electrică. Mă priveşte în ochi şi spune cu voce coborâtă:

– Dacă sus sunt camerele de joacă, ce e jos?

Îi arunc o privire jucăuşă.

– Vrei să tragi cu ochiul prin caleidoscop?

– E cumva o provocare, domnişoară Sayle?

– Da, meriţi să arunci o privire. Kitty o să preia barul. Urmează-mă. Coborâm spre sala clubului. Pisicuţele mele profită din plin de uriaşul jacuzzi unde bolboroseşte apa caldă. În cadă sunt câteva cupluri încleştate în îmbrăţişări pasionale şi mai multe femei care trăncănesc şi râd în timp ce corpurile lor superbe şerpuiesc unele pe lângă altele în apă. Una îmi zâmbeşte.

– Nu vrei să vii lângă noi?

Domnul Vulpoi se holbează fascinat la fetele care îşi apropie şi mai mult trupurile.

– Nu, mulţumesc, răspund zâmbind. Distracţie plăcută!

Fata care mi-a vorbit se întoarce spre frumoasa ei parteneră şi începe să-i mângâie sânii tari şi voluminoşi, iar apoi îi sărută.

– Ai sfârcurile tari ca piatra, murmură fata. Îmi place de mor să pun mâna pe sâni mari şi elastici ca ai tăi.

În câteva clipe, limbile încep să exploreze reciproc gurile, iar mâinile lor rătăcesc peste piele udă, alunecoasă. Prima fată îşi scufundă mâna în apă, spre zonele de jos ale iubitei ei, iar sânii lor sunt presaţi unii de alţii. Încep să geamă de plăcere în timp ce se sărută şi ştiu că sub apă au loc o groază de mângâieri şi aţâţări.

Pe marginea căzii, o brunetă voluptuoasă îşi pune picioarele pe umerii iubitului ei, iar acesta o străpunge violent.

– Of, dragule, gâfâie ea. Eşti minunat!

Partenerul îi cuprinde fesele cu mâinile şi continuă să alunece înăuntrul şi în afara ei.

– Băga-mi-aş, ce bine e! strigă ea.

Domnului Vulpoi îi sclipesc ochii şi-şi trece mâinile prin păr. E evident afectat de scenele erotice care se desfăşoară în faţa noastră. Se întoarce spre mine.

– Ceaiul ăsta e pe sfârşite. E aproape trei dimineaţa.

– S-ar putea să se termine un pic mai târziu decât planificasem.

– Nu. Când ceasul bate ora trei, ne-am cărat!

– Serios? ridic eu din sprâncene.

– Da. Indiferent că vrei sau nu. Te răpesc.

Îşi strecoară mâna peste a mea şi o strânge.

– Asta nu e o faptă demnă de un cetăţean care respectă legile, spun zâmbind.

Vocea lui e fermă, dar dulce. Buzele lui sunt aproape lipite de urechea mea:

Sunt un bun cetăţean, Emma. Dar cu siguranţă nu sunt plicticos. Şi nici tu nu eşti.

Capitolul 19

„Orice sfânt are un trecut. Orice păcătos are un viitor.”

Warren Buffet

Ador sexul. Căsătorită sau nu, am *nevoie* de sex. Toţi avem. De la petrecerea mea *Alice în Ţara Minunilor,* de acum trei nopţi, eu şi domnul Vulpoi ne-am dezlănţuit. Am devenit mari exploratori. Azi-noapte am ajuns să intrăm prin efracţie în Hyde Park şi să înotăm împreună în lacul Serpentine, să ne sărutăm şi să ne jucăm în apele lui întunecate. Apoi ne-am dus la el acasă, unde ne-am dedat la jocuri şi distracţii extrem de indecente. N-am dormit aproape deloc.

Aş vrea să fiu în pat acum, savurând încă un orgasm.

Trăim cu toţii în secolul douăzeci şi unu. Zilele de vină şi ruşine ale femeilor dezinhibate sexual ar trebui să fie de mult apuse. Dar sunt încă prezente. Sunt chemată mereu să explic de ce afacerea mea cu sex nu contrazice credinţa mea creştină şi de aceea am acceptat să particip în dimineaţa asta la emisiunea religioasă de la radio BBC. Am o bănuială că multe sprâncene vor sălta până la cer când oamenii vor deschide radioul ca să-şi primească doza săptămânală de spiritualitate şi mă vor auzi pe mine declarând că marea dezbatere legată de sexul premarital e de mult încheiată. Sper doar ca o parte din ei să asculte înainte să se repeadă să mă judece.

Sunt invitată de jurnalista BBC Claire Catford la o dezbatere cu Calum Macleod, creştin fervent şi fost director al cursurilor de mariaj de la Broadcasting House, care e chiar lângă locul meu preferat pentru organizarea petrecerilor KK. Amândoi au voci puternice, autoritare. Calum nu e de acord cu niciun cuvânt pe care spun. Sentimentul e reciproc. Nu dau înapoi şi-mi susţin punctul de vedere. După părerea mea, sexul nu e echivalent cu căsnicia, nimeni nu e rănit sau înşelat la petrecerile mele şi cine sunt eu sau el, sau oricine altcineva ca să le spună că n-au voie să facă asta?

Când el aduce în discuţie efectele pe termen lung pe care petrecerile mele pot să le aibă asupra fetelor sau cuplurilor, accentuez faptul că fetele necuplate nu vin la petrecerile mele ca să-şi găsească iubiţi sau potenţiali soţi. Când Claire sugerează că genul ăsta de libertate sexuală ar putea

contrazice convingerile mele religioase, îi reamintesc că nicăieri în Biblie nu scrie că nu ai voie să faci sex înainte de căsătorie.

În final, după un interogatoriu care pare să dureze o eternitate, emisiunea ia sfârşit. Sunt liberă. Ies împleticindu-mă din studiourile BBC şi mă prăbuşesc pe locurile din spate ale maşinii lui Kitty Kat. Mă aştepta împreună cu Miss D ca să mergem la o reşedinţă de la ţară, locul de desfăşurare al petrecerii din seara asta.

Miss D se întoarce şi mă priveşte bănuitoare.

– Unde naiba ai fost în ultimele zile? Am sunat şi am dat SMS-uri non-stop şi ţie, şi domnului Răpire şi amândoi aţi dispărut de pe faţa Pământului.

În afară de SMS-ul trimis lui Kitty ca să aranjez transportul din dimineaţa asta, n-am mai comunicat deloc cu lumea de când m-am îmbârligat cu domnul Vulpoi. Pur şi simplu am fost prea ocupată cu distracţia.

– N-am fost cu domnul Răpire, dacă la asta te gândeşti. Am luat şi eu o pauză! spun iritată.

– Oooooo, suntem cu fundu-n sus! Dar ai fost cu un bărbat, nu-i aşa?

– Te implor, lasă-mă-n pace, D! Trupul şi sufletul meu sunt tare, tare obosite!

– Ai făcut sex cu barmanul ăla! Sunt sigură!

Închid ochii.

– Şşşşşş! Abia mai am putere să respir. Te rog să-ţi ţii gura şi să fii copilotul lui Kitty.

Adorm aproape instantaneu.

Kitty Kat mă trezeşte dintr-un somn dulce.

– Ems, am ajuns. Ai fost dusă dintre noi vreo trei ore. N-am vrut să te trezim.

Mârâi şi fac eforturi să mă trezesc pe deplin. Miss D îmi deschide portiera. E bine dispusă. Din nou.

– Unde e? Unde e? întreabă surescitată.

– Cine? răspund buimacă.

– Mi-a spus Kitty. De ce a trebuit să aflu de la ea? Deci cine şi unde e Gatsby? Persoana pentru care organizezi petrecerea asta. Ştiam eu că n-avea cum să fie o petrecere obişnuită KK aşa curând după cea cu Ţara Minunilor!

– Gatsby? Ce tot vorbeşti?

– Vorbesc despre Gatsby, miliardarul! Cel pentru care faci petrecerea asta! Nu te mai preface că nu ştii!

Mă enervează veşnica goană după avere a lui Miss D. Începe să mă calce tot mai rău pe nervi. Cum aude zornăit de bani, cum îi creşte libidoul la maximum.

– De fapt o să vină doi miliardari şi pe niciunul nu cheamă Gatsby.

Dezvăluirea mea gâdilă plăcut urechile lui Miss D.

– Doi?! spune cu gura căscată. Hai să te ajut să ieşi din maşină, iubito, ca să-mi arăţi discret care sunt.

Ies din maşină.

– Nici gând! Va trebui să descoperi singură care sunt.

– De ce?

– Doar pentru că banii şi sexul reprezintă fundaţia relaţiilor tale nu înseamnă că trebuie să-ţi servesc oaspeţii mei pe o tavă de argint. Şi-apoi, cum rămâne cu domnul Răpire?

Miss D s-a posomorât.

– Ţi-am spus că a dispărut de pe radar. În ciuda eforturilor mele considerabile, nu cred că am reuşit să pun laba pe el definitiv. Aşa că trebuie să-mi găsesc o rezervă. Pur şi simplu trebuie să mă întorc pe King’s Road, Emma, ştii foarte bine! Şi nu mi-ar strica nici vacanţele de lux şi restaurantele cu stele Michelin.

– Cică nu, nu strică, spun acră.

Petrecerea de astă-seară se ţine într-un conac de ţară superb, înconjurat de un parc cu dealuri şi văi. Fiindcă au la dispoziţie 50 de dormitoare, majoritatea oaspeţilor rămân peste noapte. Unii sunt membri în KK, alţii sunt oameni ale

căror nume le-am primit de la gazdă — miliardarul alunecos. Îşi petrece mai tot timpul în străinătate şi are statut de contribuabil nonrezident, ceea ce îi conferă avantaje fiscale, dar în seara asta vrea să sărbătorească şi să-şi răsfeţe prietenii cu o petrecere deosebită. Astfel de seri reprezintă ocazii rare.

Tema aleasă de gazda noastră pentru această seară e Gangsteri şi dame din anii 1920, aşa că mă aştept să văd rochii cu talie joasă, costume în dunguliţe şi ghetre. Îmi place să cred că această temă celebrează apariţia unui nou soi de femeie independentă: fata în stil flapper. Fetele flapper au fost primele femei care au votat. Ele fumau, beau, dansau şi îşi asumau riscuri. Purtau machiaj, îşi tăiau părul scurt şi mergeau la petreceri de tăvăleală, unde totul era admis în afară de penetrare. Ele sunt precursoarele propriilor mele pisicuţe curajoase şi iubitoare de distracţie.

Pe la şapte seara, am dat uitării oboseala şi sunt din nou gata de petrecere. Aş vrea ca domnul Vulpoi să fie şi el aici ca să ne bucurăm împreună de noaptea asta, dar a fost nevoit să rămână la Londra. De fapt, munca ne va ţine departe unul de altul cel puţin câteva zile. Mi-aş dori să nu fie aşa; îmi place mult legătura dintre noi şi faptul că ne distrăm grozav împreună. Iar în dormitor, domnul Vulpoi s-a ridicat fără discuţie la înălţimea aşteptărilor. Numai gândul la el îmi trimite un fior delicios în jos pe şiră spinării! De câte ori mă gândesc la Aidan îmi spun că n-am de ales. Atâta timp cât el e în Australia, n-avem cum să fim împreună. Trebuie să-mi găsesc pe altcineva — şi poate că acela e domnul Vulpoi.

Pe terasă sunt deja oaspeţi mascaţi cu băuturi în mână şi toţi arată fantastic în costumele lor. Chelnerii circulă printre ei cu platouri cu minisandvişuri, iar pentru mai târziu e pregătit un bufet bogat. Petrecăreţii mai au pregătită încă o tratație specială: un expert în prepararea stridiilor proaspete se va plimba printre ei, oferindu-le la cerere invitaţilor, deschise şi pregătite de consum chiar sub ochii lor. Mi se pare o tuşă de rafinament; una care îşi are originile în Amsterdam, unde se

practica la petrecerile erotice sado-maso clandestine. L-am angajat pe Maestrul Stridiilor, un tip la mare căutare. Se învârte printre oaspeţi cu o găleată de stridii proaspete atârnată de brâu şi le deschide pe loc. Şi-a servit produsul afrodiziac unor feţe distinse precum primarul Londrei, la Balul Mascat (care n-a fost o petrecere a KK) şi la nunta Contelui Spencer de la Athorp House.

Eu şi Kitty Kat purtăm amândouă rochii negre stil flapper, brodate cu mărgele, şiraguri lungi de perle şi ruj roşu ca sângele. Cum ne foim prin mulţime ca să ne asigurăm că totul e în regulă, o văd pe Jordie cu Insula de Smarald, ambele în rochii flapper, şi ne ducem la ele.

– Bună, fetelor! spun pupându-le pe obraji. Arătaţi incredibil amândouă!

– Ce faci, Emma? Arăţi grozav în seara asta, spune Jordie.

– Mersi.

Se apleacă spre mine cu un aer confidenţial:

– Trebuie să-ţi spun: Miss D începe să mă calce de-acum pe nervi. A luat ceva sau ce are?

Aoleu!

– De ce?

– Aleargă de nebună de colo-colo căutând un miliardar pe nume Gatsby.

– Of, Doamne! Ignor-o!

Insula de Smarald zice:

– E convinsă că tipul de colo e cel pe care vânează.

Arată spre un domn distins între două vârste, care stă la o masă din colţ cu partenera lui, o doamnă în rochie roşie. El e îmbrăcat impecabil într-un costum cu dunguliţe, eşarfă roşie, batistă asortată şi poartă cea mai excentrică şi uriaşă mască aurie pe care am văzut-o vreodată. Are sprâncene ridicate, pometi, nări, riduri în jurul gurii şi un rânjet larg — masca dramatică ce simbolizează comedia, dar e întotdeauna însoţită de chipul îndurerat al tragediei. Scutur din cap râzând.

– Ne-a zis să ne întâlnim la masa lui după ce-şi pudrează nasul. Cică ăla e Gatsby.

Oftez.

– Staţi liniştite, o să fiu cu ochii pe ea.

Oaspeţii din seara asta formează un grup deosebit de cosmpolit şi sofisticat. Atmosfera e jucăuşă şi blândă şi durează mai mult ca de obicei să se încingă. Mulţi dintre invitaţi preferă să stea afară, pe terasă şi să se bucure de frumoasele grădini sau să se plimbe prin somptuoasele camere de la parter. Cât îmbuc eu ceva, Kitty preia controlul şi patrulează cu Jupiter şi cu ceilalţi paznici pe care i-am adus în plus ca să poată supraveghea o suprafaţă atât de mare.

La o masă îl zăresc pe Jucărie cu o blondă drăguţă, care trebuie să fie domnişoara Norwegian Wood. Arată minunat în rochia ei albă, cu broderie complicată de mărgele şi fustă cu franjuri, dar ce poartă pe frunte e cu adevărat impresionant: o bentiţă cu o uriaşă pană albă. Îl ţine de mână pe Jucărie.

– Salut! le spun când ajung lângă ei.

Jucărie ne face prezentările şi stăm puţin la palavre, timp în care eu o cercetez atent în căutare de indicii că e, într-adevăr, Duduia Psihopată. Nu poate să fie aşa rea dacă Jucărie a adus-o aici în seara asta. De fapt, pare foarte normală şi tocmai mă gândesc că el trebuie să fi inventat toate chestiile alea cu SMS-urile, când observ cât de strâns îl ţine de mână pe Jucărie.

– Aud că tu nu participi niciodată la petrecerile tale, Emma, spune domnişoara Norwegian Wood cu accentul ei fermecător.

– Aşa e, o privesc eu cu inocenţă. Dar tu eşti bine-venită să participi, desigur. Îţi place să împărţi cu alţii?

– Da, spune repede. Sigur! Nu de aceea suntem toţi aici — ca să ne împărţim fanteziile unii cu alţii?

– Asta e foarte bine, îi zâmbesc. Şi Jucărie? Îl împărţi şi pe el? Nu ai fi geloasă?

Strânge şi mai tare mâna lui Jucărie.

– Bineînţeles că uneori devin geloasă, ce dracu'?! declară ea cam tare.

– Au! spune Jucărie strângând din ochi din cauza încleştării ei de fier.

– Ei, bună seara! Vrea cineva o stridie?

E chiar Maestrul Stridiilor, atras la masa noastră de tonul ridicat al domnişoarei Norwegian Wood.

– Da, vă rog! spune ea distrasă cu succes.

– Ştiaţi că se spune că legendarul Casanova devora şi 50 de stridii pe zi ca să-şi menţină apetitul sexual nesăţios? Vreţi pe ea şi-un condiment? spune în timp ce scoate din găleta cu gheaţă de la brâu o stridie, suceşte cuţitul mic în balama şi o forţează să se deschidă, dând la iveală creatura umedă şi suculentă din interior.

– Doar piper, mulţumesc.

– O alegere bună, spune scoţând de la cingătoare o râşniţă electrică de piper. Nevastă-mea a crezut că aparatul ăsta e un vibrator cumpărat de la un sex shop din Soho. Nu m-a mai primit în pat o săptămână!

Domnişoara Norwegian Wood chicoteşte şi-şi înghite rapid stridia.

– Mmmmm! Delicios!

Miss Norvegia insistă ca Jucărie să înfulece şi el o stridie, iar eu mă ridic şi mă duc înăuntru. Atmosfera începe de-acum să se înfierbânte un pic şi unii dintre invitaţi se furişează deja spre camerele de joacă. Trec pe lângă Miss D. Stă la masă cu bărbatul cu mască aurie şi iubita lui şi ascultă zâmbitoare cum el îi explică cu voce aristocratică, afectată, că el nu s-a dedat niciodată la jocuri de-astea şi e perfect mulţumit să se relaxeze şi să-şi privească iubita în acţiune.

— O, dar trebuie să încerci să te joci cu frumoasa ta *iubită*, se agită ea plină de efuziune. Nu ştii ce pierzi! Mi-ar face plăcere să vă ofer niţică încurajare, dacă vreţi.

Sugestia pare s-o oripileze pe partenera omului cu mască aurie. Îmi pun în cap să revin mai târziu ca să mă asigur că

Miss D n-a creat neplăceri nimănui şi o iau pe scări în sus, spre camerele de joacă. Încă nu l-am văzut pe Gatsby, gazda petrecerii din seara asta, dar celălalt miliardar e deja într-unul din apartamentele regale cu superba lui prietenă hispanică. Aici e la adăpost de ghearele lui Miss D şi, oricum, am senzaţia că aceasta şi-ar găsi naşul cu iubita lui. În orice caz, n-am de gând să-i dezvălui identitatea.

În alt apartament, două femei stau pe o canapea şi privesc evenimentele erotice care se desfăşoară pe patul cu baldachin, unde un bărbat mascat face o treabă excelentă reuşind să mulţumească trei femei deodată. Una îl călăreşte ca la rodeo în timp ce alta e aşezată pe faţa lui. A treia e în genunchi lângă el şi geme de plăcere când el îi mângâie şi ciupeşte sfârcurile erecte.

Intru într-o altă cameră, ai cărei ocupanţi sunt toţi complet absorbiţi de acţiunea în care sunt implicaţi. În mijlocul movilei de carne zvârcolindă, văd o femeie fericită până la delir cu iubitul ei. Acesta se delectează cu sânii ei moi, şfichiuindu-i sfârcurile cu limba lui lacomă înainte să le ia în gură. Lucrează pe îndelete, sugând, lingând şi ciugulind amândouă sfârcurile, până ce se umflă şi se întăresc. Acum, ea e pregătită pentru el şi-şi desface larg coapsele ca să-l primească. Încep să se fută lent şi delicios, apoi prind tot mai multă viteză până ce el se cufundă în ea cu lovituri brutale, sălbatice.

Îi las izbindu-se unul de altul tare şi repede, gemând puternic datorită intensităţii senzaţiilor. Îi văd pe Jucărie şi domnişoara Norwegian Wood ţinându-se de mână în timp ce rătăcesc pe hol şi se uită la acţiunea din jur, lăsând diversele scenarii erotice la care sunt martori să-şi facă efectul asupra lor. Orice-ar zice el, pare s-o placă.

În următorul apartament o văd pe Jordie pe o canapea şi mă duc lângă ea.

– Unde-i restul găştii? o întreb.

Jordie face o grimasă.

– Miss D încă îl mai sâcâie pe tipul cu mască aurie. A trebuit să plec de-acolo. Femeia mă scoate din minţi.

– E drept că are efectul ăsta asupra celor din jur, spun zâmbind.

Suntem întrerupte de o brunetă splendidă, cu o piele foarte bronzată. Se uită fix la Jordie şi-i zâmbeşte în timp ce se apropie, iar când ajunge lângă noi spune:

– Bună! Eu şi soţul meu nu ne-am putut lua toată seara ochii de la tine.

– Serios? întreabă Jordie clipind surprinsă.

– Da. Ne întrebam dacă n-ai vrea să faci sex cu noi. De fapt, ne-am gândit că ne-ar plăcea mult să petreci toată noaptea cu noi. În camera noastră.

Bruneta întinde mâna după mâna lui Jordie, iar ea i-o dă cu un surâs. Apoi se uită la mine aproape scuzându-se:

– Te superi dacă te las, Emma?

– Sigur că nu! Du-te şi te distrează!

Jordie pleacă cu ochii sclipind la gândul la ceea ce urmează. Mă bucur să văd că a găsit ceva care să-i distragă atenţia de la enervarea pe care i-o provoacă Miss D. Privesc cum trei femei sug cu rândul organul unui bărbat frumos cu mască neagră, când vine la mine Jupiter.

Exact în acel moment văd că intră pe uşă un bărbat cu o claie de păr. Costumul croit pe Savile Row îl face să arate elegant, iar masca de catifea îi dă un aer misterios. Dar eu ştiu sigur cine e.

Gatsby.

Mă duc la el.

– Bună seara, domnule. Mă bucur mult că aţi reuşit să veniţi.

– Bună seara, Emma. Ca de obicei, e o plăcere să te văd. Ceva interesant în noaptea asta?

– Întotdeauna e ceva interesant, domnule. Sper că o să vă distraţi.

– Fără îndoială.

– Îmi permiteţi să vă spun doar un singur lucru? Dacă o fată cu aer uşor nevrotic, rochie roşie şi bentiţă neagră cu paiete încearcă să vă abordeze, vă sfătuiesc să păstraţi distanţa. E bine intenţionată, dar e mai sigur să nu vă legaţi la cap.

Zâmbeşte:

– Desigur.

Mă măsoară din priviri şi spune:

– Dar tu, Emma? Eşti disponibilă în noaptea asta pentru un pic de distracţie?

– Mă tem că nu, domnule, răspund. Dar vă rog să vă simţiţi cât mai bine şi să-mi spuneţi dacă vă pot fi de folos cu ceva. Mai puţin cu *acel* ceva, adaug cu un zâmbet.

– Mulţumesc.

Porneşte să exploreze petrecerea şi eu mă duc spre bibliotecă. Dă, Doamne, să nu fi găsit Miss D un exemplar din *Marele Gatsby!*

Capitolul 20

„Când o fată spune «treaba ta» de fapt vrea să spună «sper să fii înjunghiat şi să cazi de pe un pod, iar un rechin să te violeze şi apoi să te mănânce!»“

Alan Garner

Sunt în Monte Carlo, în bikini şi stau întinsă pe un şezlong aşteptând un chelner frumos să-mi aducă un cocktail. Închid ochii şi realizez cu recunoştinţă că sunt o tipă al naibii de norocoasă!

Deşi se lasă deja seara, soarele încă arde şi razele lui îmi sărută cu înfocare pielea. Senzaţia e minunată şi mă întind bine ca să absorb cât mai multă căldură.

Chelnerul îmi aşază băutura pe masa de lângă şezlong.

– Poftiţi, doamnă.
– Mulţumesc.
– Mai doriţi şi altceva?
– Cred că am tot ce-mi trebuie. Mulţumesc, îi zâmbesc eu.

În urmă cu douăsprezece ore eram în frumosul conac de ţară, uitându-mă în jur la resturile rămase după petrecerea în stilul anilor 1920, iar acum stau la soare pe marginea piscinei unui hotel scump, cu palmieri de jur împrejur, urmând ca mai târziu să prind un avion spre Londra.

Săptămâna trecută m-a sunat Katie, o actriţă pe cale să devină celebră în întreaga lume. În ultimul timp, programul ei nebun de filmări nu prea i-a mai permis să se distreze. Când producătorul ei a sunat ca s-o informeze că filmările la cel mai recent proiect al ei s-au amânat cu vreo două zile, Katie m-a sunat imediat ca să aranjez pentru ea şi iubitul ei o minivacanţă erotică. Am pregătit totul conform dorinţei lor.

În seara asta, Katie şi bărbatul ei vor fi seduşi la bar de o femeie superbă. Cei doi discută despre asta de o mie de ani şi acum sunt, în sfârşit, pregătiţi să îşi pună în aplicare fantezia sexuală. Îşi doresc ca această experienţă să îi împingă în teritorii sexuale neexplorate până acum, unde să treacă împreună la un cu totul alt nivel de excitare şi satisfacţie. Iar eu voi transpune această dorinţă în realitate, cu ajutorul unei agenţii foarte discrete de escorte. Cei doi urmează să bea ceva la barul hotelului, aflat lângă piscina unde mă relaxez eu, iar superba Cynthia, cu experienţă bogată în domeniu, îi va repera

şi aborda acolo. Ei habar n-au cum arată ea, dar Cynthia îşi cunoaşte ţintele, fiindcă i-am trimis deja pe e-mail o poză cu fericitul cuplu.

Pun mâna pe telefon şi o sun pentru ultima dată.

– Bună, Emma! răspunde ea.

– Când ajungi?

– Sunt deja aici. În toaleta de lângă bar. O să trec acuşi pe lângă tine ca să-i caut. Stai să-mi bag bilele şi ies.

Au!

După cinci minute, Cynthia vine spre mine. E frapant de frumoasă: înaltă, cu păr scurt, blond şi îmbrăcată într-o rochie scurtă din dantelă neagră pe căptuşeală de culoarea pielii. Nu eu sunt ţinta ei, aşa că n-o să-mi vorbească. E cu ochii aţintiţi spre bar, unde Katie şi iubitul ei aşteaptă deja, sorbind din pahare şi arătând un pic emoţionaţi şi un pic surescitaţi.

Habar n-au că fantezia lor erotică tocmai a intrat pe uşă.

Îi las cu ale lor şi mă duc să înot în piscină. Fac câteva lungimi de bazin, după care ies, mă înfăşor într-un halat alb şi pufos şi mă duc alene spre bar ca să văd cum merg treburile.

Atmosfera s-a încălzit considerabil. Toţi trei sunt cuibăriţi unul în altul la o masă. Katie bea şampanie cu un aer leneş, ca pierdută într-o fericită reverie şi observ că Cynthia îi mângâie coapsa pe sub masă. Katie întoarce capul spre Cynthia şi cealaltă femeie depune pe buzele ei un sărut foarte delicat şi spune:

— Ce-ar fi să urcăm în cameră ca să bem ceva în intimitate? Într-o clipă, toţi trei sunt în picioare, aruncă bani pe masă pentru şampanie, ies din bar şi se îndreaptă spre lift. Zâmbesc. Lucrurile merg întocmai cum am sperat.

Mă întorc şi eu în camera mea ca să fac un duş şi să-mi fac bagajul ca să fiu gata de plecare. Vreau să prind ultimul zbor din seara asta spre Londra.

A doua zi dimineaţă găsesc în telefon un SMS de la Katie:

Uimitor! Mulţumesc! Iar bilele... Vai!!! Plec spre L.A. acum.

Mi-ar plăcea să organizezi o petrecere năzdrăvană pentru un prieten producător! Te sun. Pup.

Încă *un client mulţumit.*

În următoarele zile mă iau cu munca, aşa că nu prea apuc să observ decât în treacăt că n-am mai auzit nimic de domnul Vulpoi, până când îmi apare pe telefon un SMS. Vrea să mă vadă. Bun. Mi-a fost dor de el. Îi răspund la SMS şi-i spun să ne vedem în noaptea asta, după petrecere, iar el îmi trimite adresa la care o să fie.

În seara asta e Petrecerea burlescă a clubului Killing Kittens, eveniment care are loc într-un club de noapte discret, de la subsolul unei clădiri. Pereţii sunt tapetaţi cu oglinzi, iar tavanul e roz sclipitor şi fiecare masă are câte un telefon, ceea ce înseamnă că pisicuţele şi pisoii mei se pot suna de la o masă la alta ca să-şi şoptească unul altuia dulci nimicuri sau ca să invite la masa lor pe cineva care le place. Dacă nu le place să vorbească, există şi un sistem de comunicare prin cărţi poştale administrat de Kitty Kat, care duce bileţelele de la o masă la alta. Între timp, pe scenă va avea loc o reprezentaţie burlescă sexy, care va stârni apetitul publicului şi îl va încuraja să renunţe la propriile inhibiţii.

Nu că pisicuţele mele ar avea multe de-astea.

În aer pluteşte un aer senzual chiar şi înainte de spectacol. Un frumos bancher în costum negru stă la coadă la bar şi în timp ce aşteaptă să fie servit, mângâie femeia de lângă el, care-şi sărută pasional prietena.

Lumea stă la mese, bea şi dă telefoane, dar deocamdată nu s-a pus de nimic serios. Aşteptăm cu toţii să ne încingă de-a binelea spectacolul. În seara asta Kitty stă la primire, iar eu sunt singură la o masă, când îşi face apariţia Dolly Fason.

– Scumpa mea! ţipă ea. Ce bine-mi pare să te văd! Ce mai faci?

– Bine, răspund pupând-o şi eu. Pe unde-ai umblat? Nu te-

am mai văzut de o mie de ani.

Se uită la mine cu un surâs aproape sfios.

– Iartă-mă, draga mea. Adevărul e că m-am distrat tare bine. I-o trag prietenului tău Făt-Frumos, oftează ea.

– Vai de mine! clipesc uluită.

Să fie adevărat că doi dintre prietenii mei, cei cărora le plac aventurile pasagere mai mult ca oricui, să se fi potolit... unul pe altul?!

– Sunteţi împreună?

– Nu, scutură Dolly din cap râzând. Să fiu sinceră, prefer să fiu necuplată, cu toate că Făt-Frumos e un tip super. Cred că acum, că ne-am luat de-o grijă, o să fim doar prieteni.

Jucărie se apropie agale, dar nu are nicio urmă din obişnuita lui bună dispoziţie.

– Bună seara, Emma.

Se apleacă să o sărute pe obraz pe Dolly Fason.

– Salut! Ce faci? Ce face domnişoara Norwegian Wood?

Se cutremură:

– Lasă-mă. S-a dus dracu' toată chestia. Ai primit cumva SMS-uri ciudate de la ea?

Clatin din cap că nu.

– Bun, zice Jucărie. De data asta chiar a luat-o razna de tot — e o psihopată, o dementă de pus în cămaşă de forţă.

– Da' ce-a făcut?

– I-a trimis şefului meu un e-mail în care-i spunea că sunt un hoţ şi că i-am furat nişte haine. Haine pe care ea mi le-a cumpărat! I-a trimis mamei mesaj privat pe Facebook ca să-i spună că a fost un părinte de căcat şi a trimis un e-mail otrăvit tuturor prietenilor mei fiindcă refuz să mă mut în Norvegia.

– Ce oribil, îi spun cu compătimire. Promit să nu deschid niciun mesaj de la ea.

– E timpul să-i dai papucii definitiv, îl sfătuieşte Dolly Fason. Să retezi orice comunicare. Şi-acum stai jos. Comand o sticlă de şampanie şi ne putem instala să ne uităm la

spectacol. Trebuie să înceapă.

Ca la comandă, luminile scad şi o roşcată voluptuoasă într-un bikini din latex negru iese pe scenă şi se prezintă ca fiind „gazda cu ţâţe cât Mazda” şi îndeamnă mulţimea să „bage nişte urale pentru pulă şi ţâţe”.

– Sunteţi pregătiţi pentru ceva sinistru şi deviant? întreabă ea publicul.

– Da! Da! Da! urlă mulţimea.

– Pregătiţi-vă pentru Miss Missy!

Miss Missy e maestră în arta aţâţării şi tachinăriei erotice. Păşeşte lasciv pe scenă pe tocuri cui ameţitor de înalte, îmbrăcată într-o rochie lungă din satin negru, cu şliţuri până sus, pe coapse. Părul îl are încolăcit într-un coc. Începe muzica şi Miss Missy începe să-şi unduiască şoldurile, după care îşi scoate lungile mănuşi negre. Le învârteşte şi le aruncă, după care coboară de pe scenă şi se duce alene la un cuplu aflat la o masă. Cei doi zâmbesc neliniştiţi când Miss Missy începe să-şi legene şoldurile în ritmul muzicii. Ridică bărbia femeii cu degetul arătător şi se apropie de parcă ar vrea s-o sărute, dar se retrage în ultima clipă şi se unduieşte înapoi pe scenă ca să continue să se elibereze de haine. Dintr-o singură mişcare alunecă din rochie, o ridică de jos şi o aruncă spre cuplu. Miss Missy zâmbeşte şi pune botic, pozând pentru public în desuuri şi o pereche de ciorapi negri de mătase cu dungă bătută în strasuri care-ţi iau ochii. Apoi părăseşte iar scena ca să se ducă la o altă masă, pe care-şi ridică piciorul şi rulează ciorapul de pe el, scoţându-l odată cu pantoful. Repetă mişcarea şi cu celălalt picior, intră înapoi în pantofii cu tocuri ameţitoare şi se întoarce pe scenă.

Toată lumea e cu ochii pe ea, urmărind-o cum îşi trece mâinile peste pielea de porţelan şi apoi îşi eliberează sânii din sutienul negru din satin. Sunt absolut magnifici, cu sfârcuri uriaşe, roz şi erecte. Tensiunea erotică creşte când mâinile lui Miss Missy se duc spre chiloţeii din satin negru. Îşi alunecă vârfurile degetelor sub elastic şi trage de el îndepărtându de şolduri, zâmbind seducător. Apoi se opreşte, punându-ne pe

toţi pe jar, şi în loc să continue începe să-şi scoată încet clamele din păr. Valuri de păr arămiu i se prăvălesc până la talie. Apoi, în sfârşit îşi alunecă chiloţii în jos, pe picioare, până la genunchi, apoi îi lasă să cadă la podea. Păşeşte lent din ei şi ia o poziţie gen „cucu-bau”. Cu excepţia pantofilor, e goală puşcă şi foarte frumoasă.

Reprezentaţia sexy, jucăuşă, a lui Missy a apăsat butonul declanşator. Brusc, peste tot în jur oamenii îşi scot hainele şi în câteva clipe încep peste tot jocurile. Bărbaţi şi femei fac sex la bar, pe mese, în separeuri, pe patul făcut din perne uriaşe în mijlocul încăperii. Chelnerii poartă în echilibru tăvi pline de pahare cu şampanie, cocktailuri Mojito şi Sea Breeze şi-şi croiesc drum fără să clipească prin mulţimea ce pulsează.

Lângă cabina DJ-ului o femeie stă întinsă pe o pernă cu picioarele larg desfăcute. Un bărbat îi masează uşurel clitorisul şi, după expresia de pe chipul ei încântat, tipul face o treabă excelentă. Erecţia lui e uriaşă, dar nu e încă pregătit să o împingă înăuntrul femeii, ci preferă să nu se grăbească şi s-o sărute, după care coboară în jos ca să-i lingă sucurile. În sfârşit, când ea ajunge să icnească de plăcere, el îşi împinge în ea pula ce zvâcneşte de excitaţie. Ea e inundată instantaneu de o supradoză de endorfină şi ţipând îşi desface şi mai tare picioarele ca să-l primească.

Arunc o privire spre bar, unde două femei în ciorapi albi cu portjartier şi cu măşti veneţiene se joacă împreună. Una dintre ele masează sânii iubitei ei cu loţiune, apoi începe să sufle pe sfârcuri şi să le mângâie cu limba. Cealaltă femeie îşi arcuieşte spatele ca electrocutată de intensele senzaţii plăcute care-i sunt provocate. Prietena ei îi îndepărtează picioarele şi-şi îndeasă faţa în vaginul ei.

– Foarte tare spectacolul din seara asta, îmi şopteşte o voce la ureche.

E Dolly Fason, care-mi urmăreşte cu atenţie expresia feţei.

– Văd că nu te mai saturi să te uiţi.

– Ce vrei? Nu m-am văzut cu domnul Vulpoi de ceva vreme, zâmbesc eu. Dar mă văd cu el mai târziu.

– Mă bucur pentru tine. Cred că după toate cele ce se petrec aici, o să ai nevoie să mai eliberezi din tensiunile acumulate.

O femeie frumoasă ne face cu mâna seducător de lângă una din mesele cu pahare de şampanie şi-i zâmbeşte lui Dolly, care îi face şi ea cu mâna.

– Încă una din cuceririle tale? întreb.

– Nu, dar mă cunoşti. Doar pentru că nu s-a întâmplat încă nu înseamnă că n-o să se întâmple niciodată. Am văzut-o în acţiune şi mi-a plăcut ce-am văzut. E flexibilă şi îşi poate folosi gura din orice poziţie: de jos, de sus, pe spate şi chiar cu susu-n jos, atât cu bărbaţi, cât şi cu femei.

Mă uit din nou la ea şi-i fac şi eu din mână.

– Tare-aş vrea să-mi amintesc fiecare membru al clubului, dar nu pot. Cum o cheamă?

– Colibri. Zboară cu viteză din floare-n floare şi când face dragoste scoate un sunet ca zumzetul păsărilor colibri. Iar limba ei e rapidă ca fulgerul, la fel ca a păsării.

Mă uit iar la ea.

– Mi-aduc aminte că tata mi-a spus că păsările colibri produc acel zumzet cu bătăile lor rapide din aripi. Dau din aripi de vreo 80 de ori pe secundă.

Dolly Fason zâmbeşte.

– Să vezi ce repede se mişcă ea când se porneşte! Cu toate că e doar o pasăre micuţă, face mult zgomot şi se mişcă fulgerător. E cu adevărat impresionantă.

Picioarele lui Colibri sunt acum strâns înfăşurate în jurul unei frumuseţi indiene ieşite din comun pe care o sărută pasional strângând încă în mână un pahar de şampanie. Cealaltă mână se îndreaptă încet spre sanctuarul secret al partenerei ei. Un bărbat priveşte scena cu ochii holbaţi şi gura uşor căscată. Una dintre prietenele lui Colibri se lasă în genunchi lângă el şi-i trage jos pantalonii scoţându-i la iveală

erecţia. Se uită în sus, îi aruncă un zâmbet păcătos, apoi o ia în gură şi începe să sugă puternic.

– Sigur o s-o vedem acuşi pe Colibri dominând cu talentul ei o movilă de oameni, spun şi iau o gură de şampanie.

Dolly Fason se ridică.

– Scuză-mă, Emma, dar tocmai am văzut pe cineva pe care-aş vrea să-l cunosc mai bine.

Şi păşeşte uşor spre un necunoscut brun din partea cealaltă a camerei, care o fixează cu ochii lui negri, provocatori.

Mă ridic şi mă duc s-o caut pe Kittyca să văd dacă totul e în regulă.

Confirmă din cap:

– Acum da. În seara asta a trebuit să dau afară doi tipi. Se cred tare deştepţi cu ideea lor de a plăti prostituate să se dea drept iubitele lor, ca să poată trece de verificările noastre.

Mă strâmb:

– Şi, nu-mi spune: „iubitele” lor pleacă de îndată ce începe lumea să facă sex?

– Da! Dar m-am prins de tertipul lor.

– Aşa le trebuie dacă au subestimat-o pe Kitty! spun zâmbind. E incredibil la ce sunt în stare să recurgă unii bărbaţi ca să dea buzna neinvitaţi la petrecerile noastre!

– Până ce-i mirosim.

– Exact. Ai grijă să le revoci calitatea de membru.

Remarc o femeie singură într-o rochie croşetată, de culoarea piersicii şi sunt aproape sigură că e pentru prima dată la o petrecere de-a mea. Dă pe gât o duşcă generoasă de şampanie şi se joacă agitată cu brăţările.

– Bună! îi spun. Îţi place petrecerea?

– Da, îmi zâmbeşte ea timid. Prietena mea m-a lăsat baltă în seara asta, dar tot am vrut să vin să văd cum arată o petrecere erotică la care femeile deţin controlul.

– Bravo ţie!

– Mi-a fost puţin teamă.

– N-aveai de ce. Totul aici e liniştit şi plăcut. Jur!

– Văd. Toată lumea pare să se distreze grozav!

Lângă noi văd două asiatice îngenuncheate care ling şi sug cu mare plăcere două penisuri erecte, în timp ce posesorii acestora le privesc tot mai excitaţi. Unul dintre bărbaţi se ridică şi spune:

– Hai să sărim peste preludiu şi să ne înfruptăm direct din felul principal. Haideţi pe patul de colo.

Fata lui se ridică şi spune:

– Nţţ!

Prietena ei se ridică şi ea şi zice:

– Vrem sex oral, dar nu sex total, după care se îndepărtează cu prietena ei.

– Vezi? mă întorc spre debutantă. Nicio presiune.

O las să stea la palavre cu un cuplu venit şi el prima oară la o petrecere de-a mea şi mă întorc la Kitty.

– Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu domnul Vulpoi. Te descurci?

– Sigur! Distracţie plăcută!

– Aşa am de gând!

Îmi iau poşeta şi dispar în noapte.

Jumătate de oră mai târziu stau pe un taburet într-un bar aglomerat cu muzică live şi aştept. Sorb din băutură şi cercetez mulţimea, însă din cauza luminilor difuze nu văd pe domnul Vulpoi.

Apoi apare brusc şi vine spre mine. Obligaţiile mele profesionale ne-au ţinut prea mult timp la distanţă şi în noaptea asta sunt într-o stare de spirit romantică şi abia aştept să mă regăsesc din nou cu el. Remarc că poartă acelaşi costum ca în noaptea în care ne-am întâlnit pe vaporul de pe Tamisa. Arată *sexy*!

Îl privesc insistent în timp ce se apropie, iar el mă fixează cu privirea croindu-şi drum prin mulţime. Flirtăm de la distanţă jucând jocul privirilor, iar el nu-şi ia ochii de la mine.

– Bună seara, spune cu vocea aceea a lui, profundă şi sexy.

– Bună! spun şi-l sărut pe buze.

Se instalează lângă mine pe un scaun de bar şi zâmbeşte. *Doamne, cât e de atrăgător!*

– Să-ţi iau ceva? Ce ţi-ar plăcea?

– Sex on the Beach[16], spun ghiduş.

– Mă tem că e imposibil, răspunde el.

– De ce?

– În Londra nu sunt plaje.

– Eşti foarte nostim. Dar mie îmi place sexul pe plajă, aşa că dacă nu pot să-l practic chiar acum, o să mă mulţumesc să-l beau.

Comandă băuturile şi se întoarce iar spre mine. Nu spune nimic şi îmi dau seama că văd ceva în ochii lui. Ceva ce nu vreau să văd.

Şi-apoi, brusc, înţeleg.

Ştiu privirea asta — privirea care spune „mă pregătesc să arunc o bombă”.

Mi se strânge stomacul.

Nu! Nu! Nu vreau asta! Nu acum! Nu cred că sunt în stare să îndur. O să-mi spună că e vina lui, nu a mea. Până la urmă chiar o să fiu doar o bifă în carneţelul lui cu cuceriri.

Se lasă o tăcere stânjenitoare, aşa că decid s-o întrerup spunând:

– Ai de gând să-mi spui care-i problema?

După ce m-a privit fix atâta vreme, acum brusc nu se mai poate uita în ochii mei şi nici nu-şi mai găseşte cuvintele. Într-un final, îi spune tejghelei barului:

– Emma, eşti o femeie uimitoare, dar... Îmi pare rău...

[16] În traducere, „Sex pe plajă"; numele unui cocktail foarte popular.

Îi tai vorba. Nici măcar în astfel de momente nu suport frăsuiala aiurea. Iar dacă e să doară, prefer să simt durerea acum, repede, nu s-o lălăi ca într-o şedinţă de tortură.

– Mă părăseşti?

Face iar o pauză, îmi aruncă o privire şi zice:

– Pur şi simplu nu sunt pregătit pentru o relaţie serioasă.

Mă cuprinde un amestec de durere şi furie.

– Mai lipseşte să zici că e vina ta, nu a mea.

– Păi, aşa e. Chiar *e* vina mea, nu a ta.

Iau o duşcă zdravănă din paharul care-mi tremură în mână. Îmi vine să-l întreb dacă a pus labele pe altcineva sau dacă mă părăseşte pentru că, de fapt, nu prea i s-au aprins călcâiele după mine. Dar n-am încredere în mine să vorbesc.

Acum, că vorbele au fost rostite, iar mă priveşte fix. Respir precipitat, încercând să-mi controlez emoţiile. În clipa următoare, faţa lui e la câţiva centimetri de a mea şi îi simt respiraţia gâfâită. Mă priveşte în ochi şi mă sărută cu pasiune.

Inima mi-o ia la galop şi nu mă pot abţine să nu deschid gura ca să-i răspund la sărut. Ce dracu’ se întâmplă? Bărbatul ăsta, de care începusem să mă îndrăgostesc şi care tocmai mi-a dat papucii, acum mă sărută şi senzaţia e minunată!

Oare face asta doar ca să arate că poate? Ca să arate că încă mă are în puterea lui?

Nu mai suport. Mă trag înapoi, îmi înşfac geanta şi spun:

– Adio.

– Emma… spune, dar nu mă mai pot uita la el.

Îmi fac loc prin mulţime, disperată să ajung la aer. Iar când sunt afară, fug cât mai departe de el, cât pot de repede, fără să mă uit înapoi.

Capitolul 21

„Femeile care se zbat să fie egale cu bărbaţii nu au deloc ambiţie.”

Marilyn Monroe

— Bună, Femeia Fantastică!

— Bună! gâfâi, ştiind mult prea bine cu cine vorbesc.

Transpir şi aproape că am terminat o alergare matinală de 20 de kilometri. De obicei nu răspund la telefon în timp ce fac sport, dar nu pot ignora apelul ăsta.

Acum două seri am primit un apel de urgenţă de la Jucărie. Era cât pe ce să nu-i răspund, fiindcă eram făcută ghem pe canapea şi încercam să fac faţă valurilor de suferinţă care mă izbesc de când m-am despărţit de domnul Vulpoi. Ziua sunt bine dispusă, ca de obicei, dar seara, dacă nu sunt în oraş şi nu lucrez, simt cum coboară asupra mea norul negru al depresiei. Bine că i-am răspuns totuşi la telefon lui Jucărie, fiindcă tocmai închisese cu Miss D, care-i spusese că a încercat să intre prin efracţie în casa domnului Răpire. În două secunde eram deja în drum spre King’s Road, unde mi-am găsit prietena — foarte veselă după ce băuse o sticlă de şampanie în plus şi un pic isterică fiindcă nu îi găsise în casă nici pe domnul Răpire, nici pe Marilyn — în mâinile paznicilor proprietăţii domnului Răpire.

Au fost cât se poate de bucuroşi să mi-o dea în primire, fiindcă erau dornici să evite orice bătaie de cap.

Acum mă simt vinovată fiindcă eu am introdus-o pe Miss D în viaţa domnului Răpire. E chiar ironic că mă plăteşte să-i ofer teroare şi ameninţări fabricate şi am reuşit să-i ofer o mostră de teroare adevărată. Sper doar să nu fie prea furios.

Mă pregătesc să mă lansez într-un potop de scuze pentru purtarea lui Miss D, când domnul Răpire spune:

– N-am prea mult timp. Mă pregătesc să urc într-un avion particular cu Marilyn. Fugim în Saint Tropez din motive de securitate.

– Înţeleg.

Mă întreb dacă nu cumva exagerează un pic cu fuga din ţară. Dar e posibil ca, în nebunia lui, domnului Răpire să-i placă situaţia asta.

– Vreau să pregăteşti o răpire. Îţi dau 5 000 de lire.

– Când? întreb dându-mă jos de pe bandă şi ştergându-mi cu prosopul cascada de transpiraţie de pe faţă. Azi plec la Los Angeles să organizez o petrecere privată.

– Am nevoie de răpirea asta azi.

Desigur! Se putea altfel?

– Ce v-ar plăcea? O răpire comisă de supereroi? întreb, sperând să n-aibă loc în Saint Tropez.

Asta ar îngreuna enorm lucrurile. Două femei pe biciclete eliptice mă privesc bănuitor.

Se lasă o tăcere stânjenită, după care şopteşte:

– Vreau s-o răpeşti pe doamna doctor Scânteioară.

– Pe Miss D? întreb fără să fiu prea surprinsă.

– Da. E grozavă la pat, dar o aleg pe Marilyn.

Îmi vine să râd. Deci în scenariul ăsta, supereroul e domnul Răpire. Mă rog, nu pot învinovăţi prea tare având în vedere tâmpeniile făcute la beţie de Miss D. Am organizat peste 30 de răpiri pentru domnul Răpire şi am folosit aproape la fel de multe sosii ale lui Marilyn. Acum a găsit, în sfârşit, una care s-a îndrăgostit de el şi asta i-a dat curaj.

– E foarte din scurt, spun mergând spre vestiare. Şi nu e nevoie să vă faceţi griji în legătură cu D. Am încuiat-o în apartamentul meu.

– Femeie Fantastică, eşti cea mai tare! oftează el uşurat. O iei cu tine la L.A.?

– Nu. Nu mai sunt bilete.

– Zbori la clasa economic?

– Da.

– Dacă o iei cu tine, vă cumpăr amândurora bilete la clasa întâi. M-aş simţi mai bine dacă ne-ar separa un ocean. Mi-ai face o mare favoare, Femeie Fantastică!

– Eu sunt mulţumită la clasa economic, dar dacă vrei, ia-i

lui Miss D un bilet.

Adevărul e că o fi femeia o bătaie de cap, dar e întotdeauna sufletul petrecerilor mele, aşa că nu mi-ar strica ajutorul ei în L.A.

– Îmi cer scuze pentru tot şi o s-o pun şi pe ea să-şi ceară scuze.

– Nu! strigă alarmat. Plătesc oricât numai să nu mai vorbească niciodată cu mine. Plătesc pentru manichiuri, pedichiuri, extensii de păr, mărirea sânilor, tratamente cosmetice, botox, colagen, bijuterii, haine şi călătorii, orice vrea, numai să nu se mai apropie de mine acum, că am ales-o pe Marilyn. Orice comunicare se va face prin tine.

Rânjesc. Cuvintele astea ar unge-o pe suflet pe Miss D, dar poate că e mai bine să nu ştie ce răsplată uriaşă i-ar putea aduce purtarea ei urâtă.

– Nu cred că e nevoie de asta.

– Ba da! Un rămas-bun valoros, răscumpărare, spune-i cum vrei, dar aş face orice ca s-o elimin din viaţa mea. Mai puţin să-i cumpăr casă. N-am chef s-o am vecină. Şi te rog frumos, spune-i să nu-mi mai trimită e-mailuri. Azi am primit deja 20 de mesaje de la ea, cu subiectul variind de la „Citeşte, boule” până la „Du-te-n pizda mă-tii” şi „Ce morţii mă-tii faci, pulă bleagă?”

– Îmi cer mii de scuze! O să vorbesc cu ea.

– Spune-i că îmi cumpăr un pistol adevărat! glumeşte el înainte să închidă.

Miss D traversează plutind marea sală principală a aeroportului Heathrow şi arată de parcă tocmai a coborât de pe podium. Cum nu e genul care să lase o cădere psihică să-i afecteze şansele de a se face remarcată, se bălăngăne pe sandale cu tocuri de-un kilometru, echipată pentru lungul nostru zbor spre Los Angeles într-o fustă scurtă roz, tricou şi ochelari de soare uriaşi. Eu port pijamaua mea neagră de mătase, sandale uzate şi rimelul rămas neşters de aseară. Miss D e foarte ocupată să le zâmbească trecătorilor, făcându-le

chiar din mână celor care se opresc să se holbeze la ea, de parcă ar fi fanii ei.

– E celebră, mami? o întreabă o fetiţă pe mama ei.

– Nu ştiu, iubito, răspunde aceasta încruntându-se. După cum arată, cred că e posibil să fie vreo actriţă.

E clar că Miss D a auzit schimbul de replici, pentru că spune tare:

– La ce oră e zborul nostru spre Hollywood? întreabă uitându-se la mine de parcă i-aş fi servitoare. Şi se leagănă pe tocurile alea ridicole.

Fetiţa şi mămica ei par impresionate corespunzător. Eu, deloc.

– Nu crezi că exagerezi un pic? Poţi să-mi faci o favoare şi să încerci măcar să te porţi frumos? Ai promis că o să fii cuminte dacă te iau cu mine.

– Promit, Ems! Să încerc să-ţi obţin un loc la clasa întâi? Măcar atât să fac şi eu pentru tine. Până la urmă, cine mi-a cumpărat biletul ăsta?

– L-a plătit cardul meu şi nu, nu am nevoie să-mi schimbi biletul, răspund repede.

Prefer să stau singură la clasa economic. Îmi doresc cu disperare un pic de linişte şi pace înainte de marea petrecere din seara asta.

– Numai nu te-atinge de alcool şi poartă-te civilizat.

– S-a făcut! răspunde şi mă pupă de rămas-bun. Nu-ţi face griji pentru mine. Mă simt bine acum. Mi-a trecut de dobitocul ăla. *Au revoir*, Ems! *Vous voir a* Hollywood. De fapt, dacă avionul se prăbuşeşte, ai mai multe şanse de supravieţuire în clasa economic. Deci… călătorie plăcută!

Pleacă dând din şolduri pe tocurile ei înalte şi o privesc cum soarbe lacomă atenţia de care se bucură când e condusă la ghişeul de check-in pentru clasa întâi şi apoi spre salonul de aşteptare, în timp ce eu sunt prinsă în coada şerpuită de la clasa economică. Până să-mi fac check-in, D mi-a dat SMS că i s-a făcut un masaj şi un tratament cosmetic şi că încearcă să

invite un frumos celebru la petrecerea privată de pe plajă. Nu-mi doresc decât să urc la bord, ca să mă instalez, să dorm şi să uit de toate gândurile sâcâitoare despre domnul Vulpoi.

„Doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să fiu primul care vă urează bun venit pe Aeroportul Internaţional din Los Angeles, unde ora locală e 10.05 dimineaţa. Sperăm că v-a plăcut zborul de astăzi, în numele companiei Virgin Atlantic, vă mulţumim pentru că aţi ales să zburaţi cu noi şi sperăm să vă revedem curând."

Sunt printre ultimii care coboară din avion şi după ce reuşesc, în sfârşit, să trec de Serviciul American de Imigraţie, îmi atrage atenţia zarva stârnită la banda de recuperare a bagajelor. Miss D e centrul atenţiei unui grup de adolescente năucite, care se uită la ea cum face botic sexy şi pozează uitându-se la banda transportoare. E îmbrăcată superelegant, într-o ţinută total diferită de cea cu care s-a îmbarcat: rochie kaki scurtă cu curea, pălărie neagră, ochelari de soare uriaşi şi tocuri cât casa. Fetele râd pe înfundate când D încearcă să-şi tragă valiza Louis Vuitton de pe banda transportoare, dar nu reuşeşte s-o ridice. Renunţă la încercare, se uită în jur după ajutor şi dă cu ochii de un vânjos poliţist al aeroportului, aflat în trecere prin terminalul aglomerat.

– Pot să rog un domn amabil să mă ajute să-mi ridic bagajul? imploră ea privindu-l în ochi, iar el se grăbeşte să-i sară în ajutor.

– Daţi-mi voie să vă ajut, spune ridicându-i valiza.

– Mulţumesc, spune ea cu voce moale, ademenitoare.

– Cu mare plăcere, domnişoară!

– Miss D, spune şi-i întinde mâna. Mă bucur să vă cunosc, domnule poliţist.

Mă duc la ea şi-o înşfac de mână. N-avem timp să se apuce nebuna să seducă un poliţist din LA. Ar ajunge rapid în puşcărie şi tot eu ar trebui s-o scot de acolo.

– Hai să căutăm un taxi. Trebuie să ajung urgent la faţa locului.

O târăsc după mine, iar ea mă urmează uitându-se peste umăr cu regret la poliţistul bine făcut.

Mă aflu într-o spaţioasă reşedinţă de pe malul mării, cocoţată pe o faleză înaltă, deasupra Oceanului Pacific, întinsă pe hectare întregi de teren. Complexul cuprinde căsuţe pentru oaspeţi, teren de tenis, sală de cinema, piscină, jacuzzi şi o plajă privată. Pisicuţele mele se vor distra pe cinste aici, în Colonia Malibu! Aici trăiesc cei bogaţi şi celebri, care plătesc o avere ca să-şi protejeze intimitatea. Numărul membrilor americani ai clubului Killing Kittens a trecut deja de 3 000, aşa că acesta e momentul perfect să export distracţia dincolo de Atlantic. Oferta lui Katie de a organiza o petrecere pentru un producător de filme cu care e prietenă mi-a oferit ocazia perfectă să-mi întind aripile către State.

În seara asta o să vină vreo 200 de oameni; unii sunt membri ai KK, iar alţii sunt prieteni fără prejudecăţi ai producătorului, domnul Hollywood. Sunt sigură că în seara asta o să avem printre participanţi pe unii dintre cei mai puternici oameni din industria filmului.

Dar înainte ca flirtul, distracţia şi seducţia să înceapă, trebuie să-i explic lui Miss D foarte clar care sunt regulile. N-am chef să o ia razna pe-aici, la o petrecere aşa de importantă, care-mi poate deschide porţile Hollywoodului. Promite solemn să fie cuminte şi se duce să verifice aranjarea mâncării. Kitty Kat vine spre mine, arătând absolut superbă în bikini albi sub o rochie transparentă şi largă, cu o mască sub formă de fluture pe chip, cu mustăţi argintii, zbârlite. Părul ciufulit e lăsat să cadă liber pe umeri. Codul vestimentar al petrecerii cere ţinute albe şi ostentative, iar Kitty s-a conformat întocmai, fără niciun efort.

– Suntem aproape gata, spune întinzându-mi lista de invitaţi. Ăăă... am observat că uşa spre etajul al doilea e încuiată. Aia e camera pentru VVIP?

– Da. E rezervată pentru un singur invitat, foarte special. Nu ştiu cine e, dar cred că e o femeie.

Kitty pare intrigată.

– Am văzut nişte bărbaţi cărând pe umeri către etajul doi ceva ce arăta a coşciug.

Mă priveşte întrebătoare. Aş face bine să ţin minte că lui Kitty nu-i scapă niciodată nimic.

– Nu e un coşciug, spun repede. E un fel de cutie lungă, albă, sclipitoare, fără capac. Înăuntru se află o saltea cu cearşafuri din satin alb, iar în laturile cutiei sunt tăiate mai multe găuri.

– Aha! se luminează la faţă Kitty. E ca sicriul Albei ca Zăpada — doar că vreo câţiva norocoşi vor avea şansa să îşi bage mâinile prin găuri ca să atingă pe cine-o fi înăuntru.

– Ceva în genul ăsta, răspund cu un surâs.

Asta a fost o solicitare specială — şi inedită pentru mine — a domnului Hollywood din partea unei prietene de-a lui. A fost dificil să găsesc un furnizor care să-mi poată oferi exact ce mi se ceruse, dar am reuşit.

– Hai să bem ceva până nu începe iureşul.

– Ce idee grozavă! spune Kitty. Să bem în cinstea debutului Clubului Killing Kittens la Hollywood!

La 07.30 seara, valeţii parchează maşini Bugatti, Ferrari şi Porsche şi locul se aglomerează brusc când încep să sosească oameni frumoşi, bronzaţi şi atletici, îmbrăcaţi toţi în alb. E un grup strălucitor, alcătuit din oameni pe care industria divertismentului i-a făcut bogaţi, şi mărturisesc că n-am văzut în viaţa mea atâta perfecţiune adunată la un loc. E un ţinut în care orice defect poate fi remediat şi în care toţi par să aibă voinţa sau mijloacele financiare ca să devină superbi. Mă zăpăceşte atâta frumuseţe în jurul meu! Toţi bărbaţii mascaţi deţin acel surâs sclipitor de alb tipic Hollywoodului, maxilare ferme şi pacheţele pe abdomen obţinute prin antrenamentele făcute de două ori pe zi. Cu vârste între douăzeci şi ceva şi patruzeci şi ceva, femeile sunt la fel de splendide ca peisajul de vis de afară. Femeile de la Hollywood sunt altfel decât celelalte femei — sunt mai suple, au dinţi mai albi, sâni şi buze

mai mari. În ciuda feţelor lor întinse şi a frunţilor împietrite, emană un aer de hedonism, de poftă insaţiabilă de plăceri.

Se pare că serata asta o să fie mai dezlănţuită decât mă aşteptam.

Afară, pe terasă, două blonde frumoase cu ochi albaştri ca gheaţa încep deja să intre în atmosferă. Nu s-a făcut nici opt seara şi ele deja îşi scot sutienele de la costumele albe de baie, dar îmi respectă regulile şi-şi păstrează măştile pe faţă. Un străin frumos începe să le stropească cu o sticlă uriaşă de şampanie Cristal, scăldându-le sânii rotunzi în spumă, în timp ce ele ţipă şi râd. Blondele lasă pârâiaşele acidulate să le curgă pe pielea bronzată şi peste sfârcurile maro închis şi deschid gurile ca să bea cât de multă şampanie pot prinde din zbor. Îşi umplu gurile până la refuz, apoi se apleacă una spre alta şi se sărută, lăsând bulele efervescente să curgă dintr-o gură în alta. Se opresc să înghită, după care se sărută din nou, de data asta cu mai multă intensitate. Frumosul străin se uită fericit la cele două cum se mângâie. Apoi se desprind din îmbrăţişare, se uită provocator la el şi una spune „prinde-ne dacă poţi” după care se ridică amândouă şi fug în casă. El n-aşteaptă invitaţii speciale şi porneşte după ele cu paşi mari şi o expresie hotărâtă. E clar că vrea să ajugă în bikinii ăia mici-mititei-minusculi cât de rapid posibil.

Mă îndrept agale spre piscină, unde un grup de şase femei superbe dansează provocator în costume de baie infime pe muzica ce pluteşte din difuzoarele ascunse. În spatele măştilor, ochii lor sunt fixaţi pe pradă: toate aşteaptă ca un bărbat înnebunitor de frumos să iasă din piscină. Dar el le face să aştepte, căci se răsuceşte şi mai face o lungime de bazin înotând pe sub apă.

Când în sfârşit răsare din apă, ud şi arătând ca un zeu al sexului, îi recunosc chipul celebru, cu expresie gânditoare. E un star de Hollywood. În timp ce-şi şterge cu un prosop trupul musculos, slipul lui alb şi strâmt atrage toate privirile. Ochii lui

căprui se ridică spre femeile aflate-n aşteptare şi sclipesc cu ardoare.

– Doamnelor, n-aveţi chef de-un meci de volei?

– Da! chiuie toate-odată.

– Mă refer la volei pe plajă fără haine, spune el. Acolo.

Arată spre plaja privată ce se întinde mai jos de casă, de unde se aude plescăitul valurilor oceanului pe ţărm.

Judecând după corul de da-uri, e evident că doamnele n-au nimic împotrivă,

– Regulile sunt simple: eu singur împotriva voastră, a tuturor. Sunt al vostru; puteţi face ce vreţi cu mine.

Se îndepărtează cu paşi mari, iar ele se reped după el, urmându în jos, pe scări. Remarc că nu sunt singuri pe plajă şi că, de fapt, plaja e deja destul de aglomerată. Unii încă mai stau de vorbă sau doar se sărută, dar sunt câteva cupluri care deja au depăşit aceste faze.

Mă umple bucuria. Exact ăsta a fost visul meu când am înfiinţat Killing Kittens: am vrut să ofer locuri frumoase, unde oamenii să poată să se distreze deschis, pe faţă, fără ipocrizie sau minciuni. Sexul e unul dintre marile daruri ale vieţii. De ce îl tratăm cu atâta ostilitate şi suspiciune? E ceva natural, chiar esenţial. Face parte din matricea noastră de oameni. Am inventat o groază de reguli legate de sex ca să-l secăm de orice bucurie. De ce? Ne răsfăţăm cu mâncare bună, băuturi, masaje, dans şi multe alte plăceri fizice. Deci, de ce nu şi cu sex? Ştiu că genul ăsta de sex nu e pentru toată lumea şi că pentru unii oameni sexul e prea strâns împletit cu sentimentele, aşa că nu simt deloc dorinţa să facă aşa ceva şi e alegerea lor. Dar de ce sunt aspru judecaţi cei care doresc asta? Am acceptat de secole că bărbaţii au nevoi fizice şi că sunt capabili să simtă satisfacţie fizică fără niciun strop de implicare emoţională. Dacă n-ar fi adevărat, n-ar mai exista vasta industrie erotică. Nu ar mai fi nevoie de prostituate sau pornografie. Dar nevoia există, iar industria care satisface nevoile bărbaţilor e în creştere mai rapidă ca niciodată! Încă

nu am acceptat pe deplin ideea că şi femeile au nevoi sexuale, care ar putea fi la fel de intense şi imposibil de înfrânat precum cele ale bărbaţilor. Societatea noastră tolerează dorinţa masculină, dar se îndoieşte de cea feminină. E adevărat că, din punct de vedere sexual, femeile au circuite diferite de ale bărbaţilor, dar exact asta e esenţa clubului Killing Kittens. Îmi face o plăcere enormă să văd că bărbaţii preferă petrecerile mele în locul celor mai dure, primitive, dominate de testosteron, pentru că apreciază dorinţa feminină şi splendoarea femeilor care savurează sexul, care fac sex pentru că vor şi pentru că le place.

Oamenii sunt liberi să-şi formeze propriile opinii, dar eu nu văd nicio ruşine în asta. Ne bucurăm de corpurile astea doar pentru puţin timp în această viaţă şi au fost făcute ca să se bucure de această plăcere divină. Nu cred că trebuie să ne înăbuşim acea nevoie, aşa cum nu cred că trebuie să ne privăm de mâncare sau aer, sau râs.

O femeie cu păr de culoarea mandarinelor dă startul festivităţilor când îi ordonă faimosului bărbat să-şi scoată slipul. Plasa de volei deja e folosită de un grup de jucători goi, aşa că deocamdată jocul e amânat. Deci în loc să joace volei, el urmează instrucţiunile blondei-mandarină şi se întinde pe un somptuos pat de plajă cu baldachin. Pula lui e deja tare ca piatra, iar el începe s-o mângâie încet, aşa cum i-au cerut cele şase frumuseţi care încep să se dezbrace în faţa lui. Blonda-mandarină rămâne prima goală, se urcă pe pat între picioarele lui şi-i ia în gură pula. Celelalte îl folosesc care cum pot, mângâind, sărutând, lingând şi devorând trupul lui dumnezeiesc. Când sunt pregătite, se urcă pe rând pe penisul lui şi savurează mişcările sale în adâncurile lor. Plăcerea de a împărţi între ele pare să le sporească excitaţia.

Revin de pe plajă şi constat că, odată cu căderea întunericului, încep să cadă şi măştile. Atmosfera a devenit decadentă. Un star rock dansează gol pe masă, adulat de două blonde cu cei mai mari sâni pe care i-am văzut vreodată. Soţia

lui stă fericită la palavre cu un necunoscut înalt şi brun, care o mângâie cu afecţiune, nerăbdător să-i scoată bluza albă, sclipitoare, ca să-i scoată la iveală sânii. Între timp, un fetişist obsedat de picioare e pe podea, lângă sandalele ei şi o imploră să-l lase să-i sugă degetele perfecte.

Mă întorc în casă şi văd o actriţă goală că intră în spatele barului ca să-şi ia ceva de băut, după care rămâne s-o ajute pe Miss D să le servească băuturi celorlalţi. De cum se instalează acolo, bărbaţii din încăpere descoperă brusc că sunt uscaţi de sete şi dau năvală la bar ca să se întremeze. Într-una din sălile de la subsol există şi un ring de dans, iar un DJ le pune muzică oamenilor care ţopăie pe ring fără niciun fel de inhibiţii, în diverse stadii de dezbrăcare. În colţul camerei recunosc un celebru manechin care stă cu lungile ei picioare adunate sub ea şi se uită zâmbind la iubita ei care face dragoste pe un uriaş pat din perne cu o femeie voluptuoasă, cu pielea măslinie, folosind un penis artificial prins de şolduri cu curele.

– Aaaaaahhh, iubito! se vaită femeia măslinie în timp ce cealaltă fată pompează adânc în ea. Îţi place să mă fuţi tare, nu-i aşa?

– Taci şi ia-o! Ia-o pe toată! spune partenera ei, căreia se vede că-i face mare plăcere să o satisfacă împingând penisul artificial cât mai adânc şi mai agresiv în trupul perfect, plin de rotunjimi. Femeia cu piele măslinie se zvârcoleşte sub ea, gemând tare. E clar că perechea asta de perverse o să facă sex turbat toată noaptea — una cu alta şi cu oricine altcineva o să le mai iasă în cale.

În salonul uriaş, dominat de canapele albe, descopăr numeroşi oaspeţi care fac sex în toate poziţiile imaginabile, sărutându-se, lingându-se şi devorându-se, comunicându-şi prin suspine şi gemete, şi şoapte insistente să facă mai mult, mai tare, mai repede, mai adânc, acolo... O, *da!*

O văd pe Katie, care poartă o rochie lungă, croşetată, peste un costum de baie alb. Mă vede şi-mi face semn să mă duc la ea.

– Bună, frumoaso! Ce mă bucur să te văd! Petrecerea asta e cea mai tare organizată vreodată. Pe bune — *cea mai tare!* Vino să te prezint domnului Hollywood. Nu v-aţi cunoscut încă, personal, nu-i aşa?

Domnul Hollywood e scund, dar bine făcut. E îmbrăcat într-un costum de in alb şi are cea mai dichisită barbă de-o zi pe care-am văzut-o vreodată.

– Bună seara, domnule.

– Mă bucur că, în sfârşit, ne cunoaştem, spune el cu o sclipire poznaşă în ochi. Mi-a spus Katie ce călătorie splendidă ai organizat pentru ea în Monaco, aşa că m-am lăsat convins cu plăcere să găzduiesc petrecerea asta.

– Vai, Monaco, a fost extraordinar! ţipă Katie. Tot timpul mă gândesc la ce-am făcut acolo.

– Iar petrecerea asta e exact cum am sperat să fie, adaugă domnul Hollywood.

Sunt în al nouălea cer!

– Minunat! Mă bucură mult să aud asta.

– Îhm.

Se uită în jur strângându-şi paharul la piept şi dând din cap aprobator.

– O să cam fim puşi la zid pentru petrecerea asta. O să se vorbească mult timp despre ea.

Se întoarce spre mine şi mă fixează cu o privire intensă.

– Crezi că ai putea să aranjezi ceva pentru mine data viitoare când ajung la Londra?

– Sigur! Puteţi să-mi daţi o idee despre ce v-ar plăcea?

– O, idei am! Te contactez când o să-mi ştiu programul.

– Vă rog. Mi-ar face plăcere să vă ajut! îi spun oferindu-i un surâs fericit.

În acel moment, în încăpere intră cineva şi atenţia mi-e atrasă instantaneu. Femeia condusă înăuntru e una dintre cele mai frumoase actriţe din lume. Îmi dau seama imediat că ea e invitatul VVIP. Arată angelic chiar şi cu faţa acoperită de mască. Păşeşte graţioasă prin mulţime, îmbrăcată într-o rochie

albă, vaporoasă, transparentă, cu bretele subţiri, cu o coroniţă de margarete pe cap. E escortată de un grup de bărbaţi mascaţi, care arată toţi ca nişte staruri rock. Când îl vede pe domnul Hollywood, zâmbeşte şi porneşte spre noi.

Inima începe să-mi bubuie în piept când îmi dau seama că e *ea!* Femeia pe care am văzut-o prima dată în Ibiza, întinsă pe un blat de bucătărie, bucurându-se de fiecare bărbat care o dorea! Ea e cea care m-a inspirat să încep să organizez aceste petreceri.

De aproape e şi mai frumoasă şi mi se taie respiraţia când ajunge lângă noi.

– Bună seara la toată lumea, spune ea încetişor.

Îi pupă de bun-găsit pe Katie şi pe dl Hollywood.

– Ea e Emma, spune domnul Hollywood arătând spre mine. E organizatoarea micii mele petreceri de astă-seară.

Se întoarce spre mine cu ochii ei splendizi strălucind în spatele măştii. Habar n-aveam că există oameni care pot avea un impact atât de puternic când îi vezi de aproape. Nu pot să-mi iau ochii de la pielea ei netedă şi forma frumoasă a gurii!

– Bună, Emma! Mă bucur să te cunosc. Am auzit că ai aranjat o cameră de joacă special pentru mine.

– Aşa e, spun cu gâtul uscat. Urmaţi-mă, vă rog.

O conduc spre scară scoţând cheia din buzunar şi o văd făcând semn din cap însoţitorilor ei să vină cu ea. Urcăm scările cu toţii, descui uşa şi o las să intre. La noapte, ăsta va fi terenul ei privat de joacă, la dispoziţia ei oricât va dori să-l folosească.

Într-un dormitor spaţios, cu acoperiş retractabil, deschis către cerul nopţii, o aşteaptă vasta cutie albă.

Îşi scoate rapid rochia şi-mi şopteşte:

– Ajută-mă să intru.

Mâna ei micuţă poposeşte pe umărul meu când o ajut să urce în cutie, apoi se întinde pe spate cu un oftat de profundă satisfacţie.

– Mulţumesc. Sunt gata.

Închide ochii ca Frumoasa din Pădurea Adormită şi aşteaptă. Imediat, bărbaţii care o însoţesc înconjoară cutia şi îi studiază trupul gol — sânii mici şi obraznici cu sfârcurile lor maro, delicate, talia minusculă, frumosul sanctuar intim de la capătul picioarelor ei lungi şi suple. Nu are pe ea decât masca.

Mă apropii de uşă şi mai privesc o vreme cum bărbaţii încep să se apropie şi mai mult de ea. Acum îşi strecoară mâinile prin găurile din lateralele cutiei şi o ating peste tot. Nu doar pe sâni, ci şi în locurile de obicei neglijate, precum interiorul coatelor, palmele, tălpile şi subţiorile. La început, ea rămâne nemişcată, dar încet-încet Frumoasa din Pădurea Adormită începe să se mişte leneş şi să scoată gemete minunate pe măsură ce mâinile o mângâie şi o alintă, croindu-şi drum peste coapsele şi sânii ei. Gemetele ei devin mai sonore când unul dintre pretendenţii ei ajunge la intrarea ei şi începe să se joace cu clitorisul inflamat până când ea începe să gâfâie şi îşi desface picioarele. De cum îşi depărtează coapsele, el îşi introduce degetul adânc, spre evidenta ei plăcere.

Parfumul excitaţiei ei umple din nou camera, exact ca în Ibiza. El o doreşte, dar aşteaptă ordinul ei.

În cele din urmă, ea îşi scoate masca, deschide ochii şi spune doar:

— Acum.

El o culege din cutie şi o duce spre patul care o aşteaptă. Ea are de-acum privirea rătăcită, respiră greoi şi gâfâie de poftă. Bărbaţii o înconjoară, fiecare dintre ei arzând de dorinţă pentru ea. Se întinde pe cearşafurile albe, răvăşitor de frumoasă şi-şi desface lungile picioare. Un peţitor cu piele măslinie îngenunchează pe podea şi-şi îngroapă faţa în

splendidul ei tunel al dragostei, limba lui intrând triumfătoare. Ea îşi înfăşoară picioarele în jurul gâtului lui şi i se taie respiraţia de plăcere. Cheamă printr-un semn un bărbat cu penisul delicios de erect, care i se alătură bucuros pe pat şi începe să-i ciupească sfârcurile deja excitate cu degetul mare şi cel arătător. Ea pare să plutească pe un ocean de fericire. Acum, peţitorul ei cu piele măslinie a revenit cu gura la a ei şi în sfârşit îşi îndeasă uriaşa erecţie acolo unde îi e locul, alunecând în adâncurile ei primitoare. Delicioasa plăcere îi face pe amândoi să geamă tare şi, pe măsură ce se pierde în senzaţia futaiului, ochii ei faimoşi devin sticloşi.

Nu cred că am mai văzut vreodată o femeie care să adore sexul atât de mult. Parcă e făcută pentru asta, ca şi cum fiecare moment petrecut fără să se fută e un moment irosit. E timpul să o las să se bucure de terenul privat de joacă pe care l-am creat pentru ea. Sunt sigură că abia s-a pornit. Închid uşa după mine şi cobor.

Într-unul din dormitoarele de la parter, două brunete cu sâni mari biciuiesc un bărbat legat cu lanţuri de un pat şi mă întreabă dacă nu vreau să mă joc cu ei. Clatin din cap zâmbind. Într-o altă cameră, o femeie din înalta societate pe care o recunosc stă goală pe canapea, iar un bărbat frumos în halat alb şi mănuşi de latex joacă rolul doctorului şi-i spune să deschidă gura larg, ca s-o poată examina temeinic.

Îmi atrag atenţia nişte chicoteli familiare care se aud din baie. *Aoleu! Numai ea poate să fie.*

Mă grăbesc spre uşa de la baie şi trag cu urechea. Cum mă aşteptam, o aud pe Miss D. Dar cine e cu ea? Şi ce face? Vorbeşte cu cineva.

– Ador să trag din pipă! îngaimă ea. Pe bune! E secretul meu cel mai bine ascuns, pe care ţi-l împărtăşesc doar ţie, că eşti de gaşcă.

– Ce mă distrezi! spune o voce masculină.

O, nu! E domnul Hollywood!

– Eşti ceva de groază! Cum ziceai că te cheamă?

– Spune-mi D, chicoteşte ea. D de la Dubioasă!

– Eşti o femeie foarte dubioasă şi pusă pe rele!

– Ştiu. Ia zi! Nu vrei să dăm startul petrecerii cu o porţie de tras din pipă?

– O, ba da! Chiar te rog, iubire! Nu refuz niciodată un tras din pipă!

– Păi atunci, arată-mi ce ai. Hai, scoate-o!

Brusc, se aud dinăuntru tot felul de zgomote şi foieli ca şi cum are loc o activitate intensă.

Am trecut prin asta de prea multe ori cu Miss D. Poate e timpul să o fac pachet şi s-o urc în primul avion spre Londra.

Deschid uşa şi iat-o în genunchi, devorând penisul erect al domnului Hollywood.

– Cum dai buzna aşa, peste noi, obrăznicătură mică?! chicoteşte ea. Ai crezut că trag din pipa cu cocaină, nu-i aşa, Ems?

– Da, spun zâmbind.

Domnul Hollywood râde în hohote.

– Voi, englezoaicele, sunteţi de comă! Emma, asta e cea mai tare petrecere din viaţa mea! Ai talent pentru asta. Şi-acum, fetelor, ce-aţi zice să facem casa să salte *de-a* binelea? Hai să ne distrăm!

– Veniţi jos când sunteţi gata şi vă aştept cu un pahar de şampanie să bem pentru asta, răspund retrăgându-mă şi închizând uşa după mine.

Capitolul 22

„Mai presus de toate, fii eroina vieţii tale, nu victima.”

Nora Ephron

Sunt într-un bar aglomerat şi beau cocktailuri înghesuită între Miss D şi Dolly Fason. Am botezat zona asta Triunghiul Bermudelor, pentru că are trei baruri aproape unul de altul, şi odată ajuns în triunghi, încep să se petreacă lucruri ciudate şi e foarte greu să mai ieşi.

Am reuşit deja să scăpăm din ghearele a trei tipi bătrâiori, genul care întreţine financiar amante tinere, care ne-au curtat spunându-ne câte neveste au avut în total, de parcă ne-am fi dorit să le creştem numărul. Am făcut-o pe Dolly Fason să râdă cu lacrimi când i-am povestit de călătoria la Hollywood şi de cele mai recente năzbâtii ale lui Miss D. Am mare nevoie de fetele astea. Mă susţin când sunt tristă şi amândouă au observat că sunt la pământ cu moralul.

– Credeam că ţi-a trecut de domnul Vulpoi, spune cu compasiune Dolly Fason.

– Îmi cam trecuse, dar... — oftez — l-am văzut alaltăseară. Eram într-un bar şi a apărut şi el. Şi ştiţi ceva? Avea agăţată de braţ o fată superbă. Nu m-a văzut, dar eu am remarcat cum o ţinea de mână, o ajuta să-şi scoată haina, o săruta... toate trucurile obişnuite. M-am simţit ca un căcat.

Mă uit în gol în paharul pe care ţin în mână.

– Eu încă-mi mai ling rănile, iar el îşi vede de viaţă.

– Of, Ems! spune Dolly. Îmi pare aşa de rău! Ce idiot! Şi ce ghinion ai avut să dai peste el!

Ridic ochii spre ele şi clatin din cap.

– Pur şi simplu nu înţeleg. De ce e aşa de greu să găsesc omul potrivit?

Telefonul meu emite un bip şi îl iau de pe masă, dar Miss D mi înşfacă din mână înainte să apuc să văd SMS-ul primit.

– Nu! spune severă. Ţi-ai verificat telefonul toată seara. Tu încă mai speri că o să-ţi dea un SMS, nu-i aşa? Dă dracului, Emma! Dacă mesajul e de la el, consider că ar fi de datoria mea să-l şterg.

– Nu! protestez eu. Dă-mi-l! Şi nu deschide mesajul!

Dar ea deja a deschis mesajul şi-l citeşte cu o expresie solemnă.

– Hmmm... Nu ştiu ce să zic. Poate e mai bine să nu citeşti. Dolly Fason, tu ce crezi?

Îi dă telefonul lui Dolly, care citeşte mesajul şi clatină din cap:

– Vai, Doamne!

– Dă încoace! spun întinzând mâna.

Dolly Fason îmi dă telefonul privindu-mă grav. Îl înşfac deja panicată şi citesc mesajul:

Mi-am dat seama că mi-am pierdut chiloţii Victoria's Secret preferaţi la petrecerea ta cu temă Gatsby. Din fericire, unele sacrificii merită făcute!

Dar te rog totuşi să mă anunţi dacă îi găseşte cineva.

Alexandra x

Expresia de pe faţa mea provoacă o cascadă de râsete la masa noastră. Într-o clipită, mă apucă şi pe mine un râs nebun. E minunat să râd din nou! Încerc să-mi trag sufletul printre hohote, când o chelneriţă ne aduce o sticlă de vin cu un singur pahar şi spune:

– Pentru dumneavoastră.

Mă uit la ea nedumerită.

– N-am comandat-o eu.

– E de la domnul de la bar.

Ridic ochii şi mă uit în jur, la mulţimea din bar. Întâlnesc privirea unui bărbat frumos care-mi zâmbeşte. Îi zâmbesc şi eu. Îmi las ochii să zăbovească vreo două secunde asupra lui, după care mă uit în altă parte. Dar nu rezist să nu furişez încă o privire spre el, ca să văd dacă încă mă mai priveşte. Da, mă priveşte. Îmi feresc imediat ochii.

Chelneriţa mai aduce două pahare şi turnăm vinul. Când mă uit iar la bar, tipul nu mai e acolo. *Ei, asta e. A fost drăguţ atât cât a fost.*

Dolly Fason îmi dă şuturi pe sub masă şi descopăr cu o tresărire că frumosul e acum în picioare lângă masa noastră. Îmi spune cu un surâs:

– Trebuie să plec acum, dar mă întrebam dacă am putea bea un pahar împreună înainte.

Cu toate că simt vreo doi fluturi în stomac, îmi păstrez calmul:

– De ce nu?

– E vinul meu preferat, spune el şi îi remarc accentul canadian. Sper să-ţi placă.

– Mulţumesc. Sunt sigură că o să ne placă.

Se aşază în faţa mea, ignorându-le complet pe Miss D şi pe Dolly, care îşi dau coate rânjind satisfăcute lângă mine. El continuă să zâmbească fără să-şi desprindă privirea de a mea.

– Eu sunt Dougie, spune.

– Mă bucur să te cunosc, Dougie, îi răspund şi nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ăsta e bărbatul care mă va ajuta să-l dau uitării pe domnul Vulpoi.

Azi transpun în realitate fantezia sexuală a doi avocaţi de top superstresaţi. O să uite de toate dilemele legale, de clienţi şi de tribunale, fiindcă o să-şi petreacă ziua în rol de staruri porno, dedându-se la toate obscenităţile care le trec prin cap. M-am ocupat de toate aranjamentele uzuale: am angajat o echipă de filmare, o echipă de machiaj şi coafură şi un regizor. Decorul de azi e o splendidă reşedinţă elisabetană din cărămidă roşie. E perfectă pentru aşa ceva.

John şi Lisa n-au niciun fel de reţineri când camerele de filmat sunt pornite. Faptul că se ştiu filmaţi sporeşte tensiunea sexuală dintre ei. Lisa se îndreaptă spre patruzeci de ani şi vrea să fie starul propriului ei film XXX înainte ca trupul ei să înceapă să dea semne de îmbătrânire. În clipa asta pare să îşi savureze din plin rolul, căci se hârjoneşte goală cu John pe gazonul impecabil îngrijit. Lisa ţipă entuziasmată când se instalează pe penisul lui erect şi începe să-l călărească.

– Ia de-aici, tot furtunul meu, spune el alunecând adânc în ea. Eşti aşa udă! Ce perversă e Lisa!

El se împinge tare în ea şi Lisa scoate un „aaahhhhh!” profund, iar când el începe să-i mângâie sânii ce tresaltă, ţipetele ei se intensifică.

– Suge! ordonă ea punându-i în gură un sfârc erect.

După ce el îl suge zdravăn, ea îl scoate şi-l înlocuieşte cu celălalt.

Când poate vorbi din nou, John spune cu respiraţia tăiată:

– Arată-le ce bună eşti când eşti deasupra.

Lisa se mişcă în sus şi-n jos pe penisul lui tare ca piatra, primindu-i în ea fiecare centimetru, cu un surâs pe chip. Încep să se legene înainte şi înapoi, pierduţi în dorinţa lor reciprocă, iar Lisa geme şi-şi înfige unghiile în carnea lui John când acesta îi înşfacă şoldurile şi o apasă peste el, făcând-o să îl călărească tot mai repede. Acum gem amândoi tot mai tare, iar Lisa începe să-şi cabreze spatele ca şi cum viaţa ei ar depinde de asta. Nu mai e cale de întoarcere — amândoi se îndreaptă spre un orgasm dumnezeiesc. Lisa închide ochii, îşi muşcă buza de jos şi îşi azvârle capul pe spate, iar John explodează, în sfârşit, în ea, propulsându-i trupul spre extaz total şi făcând-o să se prăbuşească peste el. Amândoi gâfâie sleiţi de puteri, iar regizorul strigă:

– Stop! Bravo! Avem scena.

Purtarea lor dezinhibată e contagioasă. Îmi atrag atenţia nişte fâlfâieli şi gângureli pe lângă mine.

Ha-ha! Păsăricile fac sex!

Doi porumbei graşi savurează o partidă de amor în după-amiaza fierbinte. Într-o furtună de ciripeli şi fâlfâieli, porumbiţa îşi lasă fundul în jos, iar porumbelul urcă la bord.

John şi Lisa sunt şi ei din nou pregătiţi şi se pun pe treabă în scena doi, de data asta cu Lisa într-un scaun de grădină şi John deservind-o. Telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl scot şi citesc SMS-ul primit.

E de la Dougie. Iar. De la seara din bar mă curtează asiduu, asaltându-mă cu SMS-uri şi mesaje vocale, încercând să mă convingă să ies la o întâlnire cu el. Fetele mă împing de la spate să mă duc. E frumos, manierat şi evident foarte aprins după mine. Ce-am de pierdut?

John pune în picioarele Lisei o pereche de pantofi cu tocuri gigantice, iar erecţia lui zvâcnindă e dovada clară că adoră acei pantofi. E evident că are un oarece fetiş al picioarelor.

Citesc din nou mesajul şi nu mă hotărăsc ce să fac. După domnul Vulpoi am evitat orice fel de complicaţie romantică şi m-am cufundat în muncă. Am decis deja că următoarea mea relaţie va fi strict bazată pe sex, dacă voi reuşi să găsesc tipul potrivit pentru asta. Dar Dougie e, evident, un romantic. Şi se vede de la o poştă că îşi doreşte o relaţie serioasă.

John e întins pe spate şi o imploră pe Lisa:

Calcă-mă!

Ea se ridică, clătinându-se un pic pe tocurile ridicol de înalte, dar apoi păşeşte repede peste pieptul iubitului ei, reuşind să-şi menţină foarte bine echilibrul, timp în care el zbiară de durere, dar, în acelaşi timp, şi de extaz. Când revine pe teren solid, îl aţâţă cu tocul pantofului, obligându-l să-l sugă şi să-l lingă şi ordonându-i să-l idolatrizeze. Iar lui îi place la nebunie! O clipă mai târziu îi zvârle pantoful din picior şi îi suge şi linge degetele. În timp ce-i omagiază piciorul, mâna lui rătăceşte spre erecţia uriaşă, o ia în palmă şi începe să o mângâie şi să o frece, jucându-se din când în când şi cu coaiele. Între timp, Lisa începe şi ea să se joace cu trupul ei. Cei doi se distrează de minune!

Mă îndepărtez pe păşune, punând distanţă între mine şi camere şi microfoane. Sun la numărul care mi-a fost lăsat deja de mai bine de zece ori şi Dougie răspunde aproape imediat, cu voce plină de entuziasm:

– Bună, Emma! Ce bine-mi pare că m-ai sunat!

– M-am gândit că e cea mai bună soluţie ca să pun capăt avalanşei de mesaje, glumesc eu.

– A! Sper că nu te-au deranjat. Dar eşti o femeie aşa de deosebită, că nu puteam să te las să dispari acum, că te-am găsit. Chiar vreau să te mai văd. Ce zici? Ei? îmi acorzi o şansă? Promit că o să fie doar o întâlnire de modă veche, fără prostii! Să ştii că o să poţi pleca în orice moment.

Entuziasmul lui de căţelandru şi dorinţa de a-mi fi pe plac mă fac să râd.

– Bine! Bine! Ce vrei să facem?

– Sunt canadian! spune cu o voce în care aud un zâmbet — la capătul celălalt al pajiştii, în faţa camerelor de filmat, John i-o trage Lisei pe la spate şi le aud gemetele şi ţipetele în depărtare. Aşa că am o idee grozavă pentru o întâlnire. Promit că o să-ţi placă!

Două seri mai târziu patinez pe un vast ring, înfofolită bine ca să mă apăr de aerul îngheţat care-mi flutură părul. Dougie a rezervat tot patinoarul şi jucăm o partidă de hochei în doi. Când ne legam patinele, Dougie mi-a spus că a fost căpitanul echipei de hochei a şcolii lui, în Canada, şi că a trebuit să tragă nişte sfori ca să aranjeze seara asta pentru noi. Din fericire, mă pricep să patinez şi mi-a plăcut mult să joc hochei în şcoală, căci picioarele mele lungi mă ajutau să traversez în zbor terenul şi să întrec echipa adversă, aşa că mă încântă activitatea energică de a dirija un puc alunecos pe gheaţă cu ajutorul crosei mele uriaşe, cu capăt tocit. Însă Dougie are multă experienţă şi se mişcă fără efort, într-o lungă plutire continuă, ca un patinator cu state vechi. Iar când decide să mă deposedeze de puc, poate să prindă rapid viteze uimitoare. Râdem şi ţipăm unul la altul în timp ce ne încăierăm încercând să băgăm pucul în poartă.

La pauză scoate un termos cu ciocolată fierbinte, pe care o împărţim la mantinelă.

– Eşti foarte bun, spun cu respiraţia încă tăiată.

– Joc de când aveam cinci ani, spune rânjind. Cred că, într-

un fel, hocheiul mi-a influenţat cursul vieţii. Dar nici tu nu te descurci prea rău.

– Păi am fost în echipa de hochei la şcoală.

Îmi zâmbeşte larg.

– Sunt impresionat! Păi atunci să vedem cum ne descurcăm în repriza a doua.

– Ai grijă! ţip în timp ce ne ocupăm amândoi din nou poziţiile pe gheaţă. Am de gând să îţi dau de furcă!

Se îndepărtează râzând.

– Să înţeleg, deci, că nu eşti vreo păpuşică delicată? îmi aruncă peste umăr făcându-mi cu ochiul. Loveşte tare pucul, trimiţându şuierând spre mine.

Gonesc spre el, iar Dougie se lansează în urmărirea mea. Mă ocoleşte dibaci cu crosa, pregătit să-mi fure pucul. Îi ridic crosa cu a mea apoi îmi interpun agresiv corpul între el şi puc, ca să intru în posesia acestuia.

– Hei! protestează el râzând. Eu respect regulile!

– Fraiere!

Mă îndepărtez în viteză cu pucul şi într-o clipă îl trimit în poartă. Am marcat!

Dougie ridică din sprâncene:

– Oooo! Loveşti ca un băiat! Sunt impresionat!

– Iar tu patinezi ca o fată, glumesc eu.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit foarte bine.

Patinează spre mine, lasă crosa să-i cadă din mână şi mă sărută. E cald şi delicios şi-mi place. Când se retrage, văd că zâmbeşte.

– Dar nu sărut ca o fată, nu?

Îi răspund printr-un alt sărut. Cu toate că sunt pe gheaţă, mă învăluie strălucirea caldă a fericirii. Ciudat cum apar în viaţa ta pe neaşteptate oameni care ţi-o schimbă cu totul.

După acea întâlnire, m-am trezit că Dougie devine rapid parte din viaţa mea. Pare să iubească totul la mine şi nu doar acceptă cine sunt, ci mă admiră şi mă susţine din toată inima. Am avut reţineri să-i explic ce e Killing Kittens, dar n-am avut motive. Îi place la nebunie ideea şi mă crede genială că mi-a trecut prin cap şi am pus-o în practică. Vine cu mine la o petrecere cu temă de plajă tropicală şi e impresionat. Nici nu e de mirare. La petrecerea asta Sexy Mami e sufletul distracţiei. E însărcinată în şase luni, dar se unduieşte în sus şi-n jos pe un stâlp de metal, cot la cot cu un grup de dansatoare, lângă un morman de trupuri încâlcite între ele pe un pat. E limpede că viaţa ei sexuală e departe de a fi luat o pauză când îi face semn soţului ei să i se alăture pe pat. După spectacolul oferit de Sexy Mami, Dougie abia aşteaptă să mă ajute cu următoarea mea petrecere. Şi se ţine de cuvânt — dă câteva telefoane unor prieteni din industria organizării de evenimente care-i sunt datori şi aranjează ca, la plecare, toţi membrii să primească pungi cu mici atenţii. Ascultă plin de admiraţie când îi povestesc de Surori şi insistă să doneze cauzelor susţinute de noi şi să solicite şi sprijinul prietenilor lui. Se pare că tot ce fac e perfect şi sunt incapabilă de greşeli: mă copleşeşte cu laude şi-mi spune întruna că sunt frumoasă şi deosebită şi cât de mult îi place să fie cu mine. După cele întâmplate cu domnul Vulpoi şi disperarea care mă macină şi acum din cauză că tata m-a respins, Dougie e un adevărat balsam pentru sufletul meu chinuit. Sunt luni de zile de când i-am scris tatei şi n-am primit nici acum un răspuns.

– E grozav, Ems, spune Miss D când îi vorbesc despre el şi despre câtă bucurie îmi aduce această nouă relaţie. Dar...

– Dar? repet cu teamă.

Nu vreau să aud un „dar”, nu şi de data asta.

Se încruntă.

– Păi... am remarcat că e foarte protector cu tine, atâta tot. Şi când suntem împreună în oraş îţi trimite întruna mesaje şi vrea să ştie tot timpul unde eşti.

Intru imediat în defensivă:

– E adevărat că ne mai ciondănim uneori, dar ar fi ciudat dacă n-am face-o. Şi-apoi, e încă în faza în care e foarte aprins după mine, aşa că nu e de mirare că nu vrea să mă scape din ochi.

– Aşa e, se luminează Miss D.

– Poate că e puţin prea implicat, asta-i tot. Nu cred să fie asta o problemă.

– Bine.

Exact atunci telefonul mă anunţă că am primit un SMS. Îl citesc şi mă încrunt, necrezându-mi ochilor.

– Ce e? întreabă Miss D întinzându-se să vadă.

– Nimic, nimic, spun şi încerc să schimb subiectul.

Dar Dougie tocmai mi-a trimis mesaj ca să mă întrebe unde sunt. Iar în P.S. spune: *Dacă stai în oraş aşa de târziu tot timpul, lumea o să creadă că eşti o ştoarfă.*

Sper că glumeşti! Noapte bună! — îi răspund, după care las telefonul din mână şi încerc să nu mă mai gândesc la asta.

Dolly Fason e mult mai directă în privinţa antipatiei ei pentru Dougie. Ne întâlnim să bem ceva şi-mi spune pe faţă că i se pare că e cam jigodie.

– De ce? întreb.

Mă simt grozav cu Dougie. Mă tratează ca pe o prinţesă.

– E sufletul petrecerii când vrea el — dar ai observat că nu vorbeşte niciodată decât cu cei mai bogaţi oameni din încăpere?

– Te înşeli! declar eu.

– Serios? Dolly Fason pare sceptică. L-am urmărit pe scumpul de Dougie în timpul mai multor întruniri şi întotdeauna e la fel — interesat doar de cei mai importanţi oameni de acolo.

– E bancher! îl apăr eu cu înfocare. Trebuie să-şi facă relaţii. Şi ştii ceva? S-a agitat şi mi-a făcut rost de la un prieten de-al lui de fonduri de investiţie în afacerea mea.

– Păi... asta e o veste grozavă! spune Dolly Fason un pic mai îmbunată. Mă bucur să aud asta. Îmi place că îi pasă atât de mult de munca ta. E o mare bilă albă pentru el.

– Da. Şi s-ar putea să te surprindă locul în care a sugerat să facem petrecerea în cinstea acestei veşti, îi răspund. Dacă e aşa de interesat de bogăţie şi influenţă, de ce i-a cerut voie lui Jucărie să ţinem petrecerea în apartamentul lui?

Dolly Fason încearcă să nu pară prea impresionată, dar nu reuşeşte.

– OK, poate mă-nşel. Sper să mă înşel! Jucărie nu e nici pe departe milionar. De fapt acum, că a reuşit în sfârşit să scape de domnişoara Norwegian Wood, e mai sărman ca oricând.

– Poţi să vii la petrecere? o întreb, revenindu-mi buna dispoziţie.

– Când e?

– Vineri seara.

Dolly Fason clatină din cap:

– Nu, nu pot. Am de lucru. Dar uite ce e: dacă mă înşel în legătură cu Dougie, îmi cer scuze. Distracţie plăcută la petrecere!

Jucărie nu s-a dat în lături de la niciun efort pentru petrecerea de vineri, din apartamentul lui. Mâncăm, bem, dansăm şi ridicăm paharul în cinstea unui acord care îmi va permite să continui să extind Killing Kittens. Dacă vreau să ajung pe piaţa internaţională, trebuie să pot accesa cele mai bune locuri de organizat evenimente din lume, să am cel mai tare site şi să ofer cele mai luxoase şi mai dezirabile servicii. O investiţie mi-ar permite să o angajez permanent pe Kitty, iar asta ar însemna că într-adevăr putem băga piciorul în acceleraţie ca să gonim spre succes real, pe scară mare.

Jucărie deschide sticlă după sticlă de şampanie. Miss D e prezentă, la fel şi Făt-Frumos, şi pe lângă ei, toţi prietenii pe care am reuşit să-i înghesuim în acest apartament cam micuţ. Şi Dougie e aici, frumos şi fermecător ca întotdeauna şi fidel

aceluiaşi mult-iubit vin roşu, în timp ce noi ne ameţim cu şampanie.

Zorile ne găsesc beţi pe toţi, şi pe mine epuizată. Majoritatea, inclusiv Miss D, a plecat, dar cheful continuă. Eu şi Dougie evadăm de la petrecere şi ne strecurăm pe hol spre camera de oaspeţi a lui Jucărie. N-o să-i trebuiască în noaptea asta. Stăm întinşi pe pat, ochi în ochi, şuşotim şi ne sărutăm.

– Eşti aşa de frumoasă! îmi murmură în ureche Dougie.

– Sunt?

– Da, Ems. Foarte frumoasă.

Ne sărutăm iar, apoi el coboară din pat. Îmi întind picioarele şi-l urmăresc cu privirea. Se duce la comodă, pe care a lăsat o sticlă de vin roşu şi un pahar gol şi începe să-şi toarne încă un pahar, deşi se clatină pe picioare de beat ce e.

– Nu mai bea, scumpule! îl implor. N-am băut destul în noaptea asta?

Când se întoarce spre mine nu-mi vine să cred ce văd: expresia de pe chipul lui s-a transformat în ură monstruoasă. Ochii îi ard de furie şi se repede la mine agitând pumnii. Arată ca un dement.

Sunt înţepenită de uluire când mă ridică de pe pat şi mă aruncă de perete. Se aude o bufnitură şi mă prăbuşesc la podea.

– Ce-ce faci? mă bâlbâi, holbându-mă la el cu gura căscată de pe podeaua pe care zac făcută grămadă.

Camera se învârteşte şi sunt năucită până la disperare. Ce s-a întâmplat? De ce s-a transformat Dougie în halul ăsta? Nu înţeleg!

Cuvintele mele par să-l scoată din minţi şi mai rău. Acum se repede la mine de parcă vrea să trimită mingea în poartă şi începe să-mi dea şuturi peste şuturi pe unde nimereşte.

Îmi apăr faţa şi primesc fiecare lovitură făcută covrig în încercarea de a mă proteja pe cât posibil. Sunt stupefiată de

durerea cumplită pe care mi-o provoacă fiecare lovitură de picior. Tot trupul meu zdrobit e cuprins de agonie. Aş vrea să ţip cât pot de tare, dar mi-e frică să nu mă omoare cu o lovitură în cap. Mă întreb cât o să mă mai lovească. Apoi se opreşte, mă ridică şi mă aruncă înapoi pe pat ca pe un sac de cartofi.

Frica începe să străpungă ceaţa şocului şi a uluirii. Îmi dau seama că n-a terminat cu mine. Spre groaza mea, mâinile lui — cele care m-au mângâiat de sute de ori — se încleştează pe gâtul meu. Mă strânge din ce în ce mai tare. Nu mă pot mişca. Zac pe pat în tăcere deplină, capabilă doar să lupt să trag aer în piept în ciuda strânsorii de fier a degetelor lui.

Mă priveşte fix, cu chipul schimonosit de turbare, cu o privire de animal sălbatic înfuriat. Miros vinul roşu în respiraţia lui şi simt că buzele mi se învineţesc şi ochii se înroşesc de la lipsa de oxigen.

Acum mă atacă cu vorbe, sfârtecându-mă:

— Eşti un nimic! îmi scuipă el în faţă. Să nu îndrăzneşti să-mi spui tu mie când să beau! Pricepi, târfă PROASTĂ?

Niciodată nu mi-am imaginat că Dougie al meu ar fi capabil să lovească pe cineva, cu atât mai puţin pe mine. Dar acum îşi descleştează mâinile de pe gâtul meu şi începe să mă lovească tare în braţe, picioare şi spate.

— De-aia nu te-ai măritat! De-aia eşti tot singură! Eşti un nimeni! mârâie.

Zac pe pat tăcută, înspăimântată că o să mă omoare dacă scot vreo vorbă. Mă rog doar să se termine.

— Meriţi să mori.

În mine explodează adevărata frică. Trebuie să plec de-aici, să scap de el. E dement. Chiar s-ar putea să mă omoare! Îmi adun fiecare strop de putere de care sunt capabilă, mă forţez să alunec de pe pat pe podea, apoi mă lupt să mă ridic în picioare, obligându-mi trupul zdrobit să ignore durerea şi să

mă asculte, apoi mă reped la uşă. O dau de perete şi fug pe hol, alergând cât de repede pot spre salon.

Jucărie înlemneşte de şoc când mă vede şi scapă din mână paharul de şampanie. Apoi se repede pe lângă mine pe hol şi dă buzna în dormitor.

Dar e prea târziu. Dougie a dispărut deja.

Capitolul 23

„Să porţi pică e ca şi cum ai bea otravă ca să-ţi moară duşmanii.”

Nelson Mandela

Am ţesut un cocon în jurul meu. În afară de ieşirile la petrecerile Killing Kittens, trăiesc în micul univers pe care mi l-am construit acasă. Odată ce încui uşile şi geamurile, lăsând lumea afară, mă simt în siguranţă aici.

Petrec multe seri, ca şi cea de azi, în cadă. Stau întinsă şi absorb căldura până ce apa e prea rece şi eu sunt prea stafidită ca să mai pot sta. Numai atunci ies din cadă.

În seara asta ies din cadă şi mă duc la oglindă să-mi studiez gâtul. A doua zi după ce Dougie m-a sugrumat, urmele degetelor lui se vedeau clar pe gâtul meu. După aceea s-au transformat într-o masă de vânătăi vineţii, după care au început să pălească. Acum s-au dus, dar încă mă mai alină să iau loţiunea pe care o ţin în dulăpiorul din baie şi să o masez pe piele, atingându-mi gâtul cu blândeţe în timp ce-mi amintesc cum m-am simţit când el storcea aerul din mine.

Reflexia mea mă priveşte din oglindă. Arăt la fel. Dar nu sunt.

Vânătăile nu se mai văd acum, dar mă simt aşa de obosită şi blazată, încât nu mă mai recunosc. Nu ştiu ce am. În mod normal nu sunt genul de fată care să vrea să stea singură acasă şi să-şi înece amarul într-o găleată de îngheţată de ciocolată, uitându-se la un film siropos, dar nu reuşesc să-mi regăsesc energia, imboldul, pofta de viaţă. Niciun bărbat nu mi-a mai făcut vreodată aşa ceva.

Ceva s-a schimbat. Mă simt complet golită şi singură. Nu pot să-i spun mamei ce-am păţit, nici fratelui ori surorii mele. Au îndurat destulă suferinţă în ultimul timp şi vreau să-i menajez. Ce nu ştiu n-o să-i rănească. Numai Jucărie ştie adevărul. A doua zi după petrecere, după ce am reuşit printr-un miracol să dorm puţin, Jucărie mi-a pregătit micul dejun, timp în care eu strângeam în pumnii încleştaţi pătura în care mă înfăşurasem şi tremuram incontrolabil. A vrut să mă convingă să mergem la poliţie, dar am refuzat. Nu puteam. Mi-era ruşine că iubitul meu m-a bătut şi că am fost victima

violenţei domestice. Chiar dacă abia puteam înghiţi de durere şi trupul mi-era acoperit de vânătăi, nu puteam să accept că un bărbat mi-a făcut aşa ceva. Nu voiam decât să mă ung din gros cu crema de arnică şi să uit totul cât se putea de repede. Dar n-a fost aşa uşor. A devenit secretul meu vinovat şi simt că mă distruge. Nu e vorba doar de Dougie şi de ce mi-a făcut el, ci de tot.

Undeva în adâncurile mele sunt furioasă. În sufletul meu e un uragan de resentimente. Mi-am pierdut încrederea şi, cu excepţia lui Aidan, sunt complet dezamăgită de bărbaţi. Durerea şi furia sunt atât de reale, încât numai la ele mă mai pot gândi. Aş vrea să ştiu cum pot să pun capăt acestei torturi. Oare singura soluţie să fie să mă ascund în casă, să încui ferestrele, să baricadez uşile şi să nu mai las niciodată pe nimeni înăuntru?

Mă înfăşor în halatul de baie şi bântui prin apartament fără niciun rost. Spre surprinderea mea, mă trezesc pe canapea cu telefonul încleştat în mână. Formez un număr. Durează mai mult ca de obicei să se facă conexiunea, dar apoi sună.

Te rog, răspunde. Te rog, răspunde.

Răspunde la al treilea ton de apel. Se aude un căscat gigantic şi apoi zice:

– Bună, Ems.

Mă inundă uşurarea şi îmi şterg de pe faţă lacrimi fierbinţi pe care nici nu-mi dădusem seama că le vărsasem.

– Bună.

– Ştii cât e ceasul?

Mă uit la ceas.

– Da, e 20.15.

La celălalt capăt se aude un hohot de râs.

– Vrei să spui 5.15. Dimineaţa. Ce-i cu tine? Eşti bine?

Încerc să vorbesc, dar deocamdată nu sunt în stare să scot niciun sunet. Când reuşesc, iese slab şi înecat:

– Nu.

– Nu?

Aud îngrijorarea din vocea lui. Şi tandreţea. Mi se rupe inima.

– Hei! Spune-mi!

Nici nu ştiu de unde să încep.

– Totul e îngrozitor.

– Oricine-ar fi el, e un dobitoc! spune Aidan hotărât. Crede-mă! Eşti o fată superbă şi orice bărbat s-ar considera norocos să îţi stea alături.

– Aidan, nu e vorba doar de asta. Da, am fost părăsită, dar...

Nu-mi vine să-i spun adevărul. Nu încă.

– Totul s-a întors împotriva mea. Totul! Familia mea... Tata...

– Ţi-a răspuns la e-mailul pe care i l-ai trimis?

– Nu, spun clătinând cu jale din cap, deşi nu mă poate vedea. Nu mi-a dat niciun semn de viaţă de când l-am trimis. Nu ştiu dacă am stricat tot sau ce-am făcut, dar se pare că nu sunt în stare să fac nimic ca lumea... Bărbatul cu care mă vedeam... m-a...

– Ce-a făcut? întreabă Aidan cu blândeţe în glas.

– M-a rănit. Adică m-a rănit pe bune. Fizic. Cu pumnii.

O lungă pauză, după care Aidan spune pe un ton încordat:

– Morţii mă-sii de jigodie! Cine dracu-i ăsta, Ems? Ai reclamat jegosul împuţit la poliţie?

– Nu, spun trăgându-mi nasul. Am început iar să plâng fără să-mi dau seama. N-are niciun sens. Oricum n-o să-l mai văd niciodată. Nu pot să trec prin asta. Nu vreau decât să nu mai dau niciodată ochii cu el, atât.

Aidan mormăie o înjurătură. Îi simt furia chiar şi de la distanţă.

– Ce n-aş da să pun mâna pe el...

– E vina mea? întreb cu ton implorator. Greşesc eu cu ceva?

– Sigur că nu! Eşti o femeie minunată, Emma, jur! Doar că ai avut o serie de ghinioane. Dar poţi să treci peste asta.

– Nu m-am simţit niciodată aşa de rău, şoptesc eu.

După o pauză, Aidan spune:

– E posibil să nu poţi face faţă singură chestiei ăsteia. Te rog să faci ceva pentru mine, bine?

– Ce?

– Vreau să mergi la cineva. Ai nevoie să discuţi pe îndelete despre asta cu cineva care să înţeleagă despre ce vorbeşti.

– Adică... un psihoterapeut? întreb fără să-mi pot stăpâni râsul. O fi ăsta domeniul în care eşti expert, dar terapia conversaţională *nu* e de mine.

– Nu. Eu mă refer la TCC.

– TCC? Îmi sugerezi şedinţe de tortură a coaielor şi cucului? încerc eu s-o dau pe glumă.

– Vorbesc serios, Emma. Terapia cognitiv-comportamentală e perfectă pentru tine. Se ocupă doar cu reprogramarea şi renunţarea la tipare de comportament nocive. Asta prinde bine oricui.

– Zi mai departe.

– Partea bună e că nu ai nevoie de prea multe şedinţe.

– Asta îmi place cum sună.

– Poate te-ar ajuta şi vreo câteva şedinţe de hipnoterapie.

– Ador un somn profund.

– Emma, te rog. Vorbesc cât se poate de serios. Familia ţi-a fost distrusă... eşti singură şi te simţi abandonată, aşa că eşti vulnerabilă la bărbaţii ăia scârboşi care vânează femei aflate în astfel de situaţii.

Niciodată nu l-am auzit vorbind cu atâta suflet şi convingere.

– O să faci ce te-am rugat? De dragul meu?

– Poate.

– Nu vreau să te ştiu singură în noaptea asta. O suni, te

rog, pe Miss D s-o rogi să vină la tine?

– Vrei să spui Miss Egoista? Cu ce m-ar putea ajuta ea?

– O fi ea egoistă, dar sunteţi prietene de o viaţă. E adevărat că poate fi o mare bătaie de cap, dar când e vorba de tine, nu e egoistă.

– Cum adică?

– Acordă-i o şansă. În vremuri de-astea, de criză, îşi arată susţinerea personajele pozitive din viaţa ta. Cred că o să ai o surpriză. Emma, fii atentă, trebuie să te las, dar te rog să te gândeşti la ce am zis. Şi nu uita că dragostea îţi iese mereu în cale. În fiecare zi. Tu doar trebuie să o vezi. Vorbim curând, da?

– Da, răspund. Pa. Şi mulţumesc.

Închid telefonul.

O oră mai târziu, Miss D e la uşa mea.

– Te-a trimis Aidan, nu-i aşa? întreb când îi deschid uşa.

– Normal. Ştia că tu n-o să te învredniceşti. Lasă-mă să intru. N-am venit cu mâna goală! spune ridicând o sticlă.

Două ore mai târziu, după lacrimi şi mărturisiri, i-am spus, în sfârşit, totul despre Dougie. Am făcut un pact cu Miss D: o să încercăm amândouă terapia cognitiv-comportamentală ca să vedem dacă putem să ne rezolvăm problemele o dată pentru totdeauna.

– Eu ştiu care e problema mea, spune Miss D dând pe gât o duşcă zdravănă de vin. Trebuie să încetez să mai fiu obsedată de bani, să învăţ să mă preţuiesc mai mult şi să apreciez iubirea adevărată.

– Cam aşa.

– Dar tu?

– Hmm... Probabil că îmi găsesc bărbaţi care vor să mă controleze. Trebuie să-mi arate cineva cum să scap de obiceiul ăsta, îi spun cu un zâmbet strâmb.

– O să primeşti uneltele necesare ca să recunoşti bărbaţii de genul ăla, spune cu înţelepciune Miss D. Asta îţi trebuie — informaţie şi strategie.

Mă priveşte cu drag.

– Mă bucur s-o văd pe vechea Emma. Ne-a fost tuturor dor de tine. Dar ştiam că o să ieşi până la urmă din întuneric. Nu vreau decât să te ajut cum pot.

Apoi mă îmbrăţişează şi încep să mă simt din nou un pic mai aproape de normal.

Nu e totul negru şi fără speranţă pentru noi, sufletele ce caută fericirea şi iubirea în iureşul nebun al lumii de azi. Mai există şi finaluri fericite, iar petrecerea erotică din seara asta e cea mai specială de care am avut parte până acum la Killing Kittens. La cererea expresă a doi frumoşi membri, Lizzie şi Mattie, îmi găzduiesc serata la barul londonez cu saună în care a luat naştere Killing Kittens.

Aici s-au cunoscut cei doi, când Lizzie, proaspăt ieşită dintr-o relaţie, a venit la petrecerea KK cu prietenele ei, hotărâte să îi ridice moralul. Mattie a venit cu o femeie a cărei fantezie sexuală supremă era să participe la o petrecere erotică. În seara aceea, cele două grupuri s-au unit şi s-au împrietenit. Pe parcursul serii, între frumosul Mattie şi drăgălaşa Lizzie — timidă, dar remarcabilă prin rotunjimile ei senzuale şi ochii verzi s-a creat o puternică atracţie. După aceea s-au întâlnit des la petreceri ale KK şi în final au început să vină în calitate de cuplu. Apoi s-au îndrăgostit şi nu s-au mai văzut cu alte persoane. Când relaţia a devenit serioasă, au adaptat regulile la nevoile lor de cuplu. Continuau să vină la petreceri şi să socializeze cu prietenii lor şi cu alţi invitaţi, dar nu făceau niciodată sex, ci se păstrau pentru acasă. Apoi Mattie a cerut-o de nevastă şi Lizzie a acceptat şi acum am prima mea logodonă Killing Kittens! Când am aflat vestea m-am simţit mândră ca o mamă.

Lizzie şi Mattie şi-au făcut petrecerea de logodnă convenţională, dar nu li s-a părut că a reflectat cu adevărat povestea lor, aşa că m-au rugat să mai organizez una, „cea adevărata”, cum i-a spus Lizzie.

În seara asta, cadoul de logodnă al lui Lizzie pentru Mattie e să invite cea mai sexy femeie de la petrecere să li se alăture după aceea într-un apartament de hotel rezervat de ea. Cred că ştiu pe cine-o să invite, aşa că, de îndată ce cobor din taxi în faţa barului cu saună, mă duc glonţ la Kitty ca să verific lista invitaţilor.

– Deci vine, îi spun lui Kitty Kat când văd numele pe foaie.

Kitty zâmbeşte ghiduş.

– Îhm! E foarte emoţionată, dar i-am spus că o să îi oferi turul de onoare şi că e în siguranţă.

– N-are de ce să-şi facă griji, răspund. Sunt convinsă că toţi o să se înghesuie să-i arate cum merg treburile de îndată ce va intra pe uşă.

Îi dau înapoi clipboardul.

– Mulţumesc, Kitty. Mă duc să fac o inspecţie rapidă. Vorbim mai încolo.

Înăuntru e o atmosferă romantică, de evadare din realitate. Zona barului e decorată cu oglinzi preţioase şi peste tot sunt tăvi cu băuturi şi pâlpâie lumânări aprinse. Cele două camere pentru masaj sunt şi ele luminate de lumânări şi miros sublim. Pentru seara asta am angajat un terapeut specializat în masaj erotic. E un adevărat expert în folosirea mâinilor şi a uleiurilor şi ştie exact de câtă stimulare are nevoie o „pisicuţă” şi care puncte de presiune generează cea mai intensă plăcere.

Oamenii încep să apară de cum deschidem uşile la ora nouă şi văd cu încântare că toţi au făcut eforturi speciale pentru petrecerea de logodnă din seara asta — toţi sunt în ţinute elegante de seară şi au măşti sclipitoare. Ajunşi înăuntru, stau de vorbă între ei pe ton scăzut în timp ce le e servită şampania. Observ imediat fericitul cuplu; emană strălucirea blândă a bucuriei, iar Lizzie e îmbrăcată cu o rochie albă, nupţială, foarte decoltată, împodobită cu paiete şi poartă o mască albă, sclipitoare. Mă duc să-i felicit.

– Sunt aşa de încântată pentru voi! le spun sărutându-i pe

obraji.

Lizzie străluceşte de fericire.

– Dacă n-ar fi fost Killing Kittens, drumurile noastre nu s-ar fi întâlnit niciodată. Îţi datorăm totul, Emma. Mulţumesc din suflet!

– Eşti foarte amabilă. Mattie, arăţi superb.

– Mulţumesc, Emma, spune el. Mi-am pus hainele bune, de duminică.

– Arătaţi amândoi de parcă sunteţi gata să păşiţi spre altar, spun primind paharul de şampanie pe care mi l-a turnat Mattie. Ne mai lipseşte doar preotul. Vreţi să vă fac rost de unul? Ar fi cadoul *meu* de nuntă pentru voi, le fac eu cu ochiul.

Lizzie începe să râdă.

– Am nevoie de cu totul altcineva! E seara în care Mattie îşi primeşte cadoul de logodnă şi trebuie să găsesc pisicuţa potrivită!

– Ce zici de ea? întreabă Mattie arătând spre jacuzzi.

Ne întoarcem şi vedem lângă bazin o femeie frumoasă scoţându-şi încet rochia, etalându-şi silueta intr-un bikini minuscul roz şi o pereche de pantofi Jimmy Choo. O recunosc pe loc.

Colibri.

Pluteşte deja în aer un fel de aşteptare, dar Colibri creşte tensiunea cu încă o treaptă când arborează un zâmbet neruşinat. Îşi scoate costumul de baie, iese din pantofi şi-şi azvârle pe spate pletele lucioase, negre-tăciune. Gemetele ei sunt ca un zumzet cu rază lungă de acţiune. Brusc, cuplurile din jacuzzi încep să se sărute. Un domn frumos îşi plimbă încet mâna în jurul sânilor iubitei lui, într-o mişcare circulară, apoi îi strânge. Începe să se joace cu sfârcurile ei, lasă capul în jos şi-şi îngroapă faţa în sânii ei.

Colibri îşi unduieşte şoldurile înainte şi-napoi şi aruncă o privire către o frumuseţe exotică orientală aflată în apropiere, o privire care spune *hai să facem ceva.*

Frumuseţea orientală e opusul ei. Trupul ei micuţ e înfăşurat într-o rochie lungă, neagră. Chipul ei uluitor de frumos e complet lipsit de machiaj. E deja aţâţată de Colibri şi bucuroasă să răspundă chemării. Răspunde la zâmbet, după care îşi scoate hainele. Îşi pune mâna micuţă pe umărul lui Colibri, iar ochii ei aruncă sclipiri păcătoase. După o pauză, Orientala spune:

– Du-mă, te rog, la patul cu baldachin.

Păşesc încet, legănându-şi şoldurile stânga-dreapta, apoi se urcă în pat. Colibri zâmbeşte cu lăcomie, întinde mâna spre sânii micuţi ai Orientalei şi începe să-i maseze şi să-i strângă. Privirea ei se mută spre buzele partenerei. Cele două încep să se sărute cu pasiune, murmurând în timp ce-şi mângâie una alteia pielea aurie. Le place la nebunie că electrizează atmosfera din întreaga cameră.

Toţi sunt cu ochii pe ele când mâna lui Colibri se mişcă încet în jos şi-şi bagă degetul în Frumuseţea Orientală. Împinge înăuntru şi-n afară, alunecându în sus ca să maseze clitorisul Orientalei înainte să se întoarcă în adâncurile suculente. Mai adaugă un deget, apoi încă unul, futând-o mai tare acum, că toată lumea priveşte, iar Orientala începe să se zvârcolească, încântată să fie centrul atenţiei. E clar că o excită enorm, fiindcă îi tremură picioarele şi geme de plăcere. Colibri începe să-i frece apăsat clitorisul, repezindu-şi repetat şi fulgerător limba în gura celeilalte fete şi în doar câteva secunde, Orientala ţipă şi se scutură violent pe mâna lui Colibri.

Mulţimea pare să suspine la unison când orgasmul Orientalei se apropie de sfârşit. Acum Colibri se lasă pe spate şi-şi desface picioarele, trecându-şi degetele peste clitorisul lucios şi privind în jur cu ochi mari cât farfurioarele.

– Acum e rândul meu, toarce ea către Orientală. Hai să ne facem de cap!

Îşi desface şi mai tare picioarele lungi şi bronzate, iar Orientala împinge adânc în ea un vibrator electric care zumzăie.

– Ah, da! E minunat!

Colibri se zvârcoleşte în extaz în timp ce Orientala îl împinge şi-l trage înăuntru şi-n afară. După câteva minute, împinge deoparte mâna Orientalei.

– Vreau să-ţi gust din nou dulceaţa.

Se aşază în poziţia 69 posedate de poftă trupească nestăvilită. Limba lui Colibri dansează în jurul labiilor umflate ale Orientalei şi-i gâdilă clitorisul. Între timp, Orientala o duce pe Colibri spre noi culmi ale plăcerii cu ajutorul gurii şi al unor sondări violente cu vibratorul. Perechea flămândă a atras un public considerabil, care acum e martor la violentul lor orgasm, la ţipetele şi strigătele care însoţesc eliberarea lor concomitentă.

Se desprind încet din poziţia lor şi se aşază una lângă alta, ţinându-se de mână, savurând efectul de arc voltaic pe care l-au avut asupra spectatorilor.

– Deci? Ce zici, iubito? întreabă Mattie arătând din nou spre Colibri.

Lizzie se încruntă.

– Hmmm… Arată extraordinar, dar nu sunt sigură. Hai să ne mai uităm o dată cu atenţie înainte să alegem.

– Încă n-aţi găsit ce căutaţi, nu-i aşa? le zâmbesc eu.

– Nu, spune Lizie, după care se întoarce spre Mattie. Dar când o s-o găsesc, o să ai parte de o noapte pe care n-ai s-o uiţi niciodată, crede-mă!

După spectacolul dat de Colibri, tot clubul e în plină activitate. Peste tot sunt trupuri goale şi domneşte o atmosferă de eliberare şi distracţie. E plin de grupuri care fac sex în trei, în patru şi în mai mulţi. Observ trei cupluri pe cale să şi-o pună. Răstigniţi pe un alt pat, o brunetă frumoasă şi partenerul ei îi fac semn unui tânăr cuplu să li se alăture. În

scurt timp, mâinile şi gura brunetei sunt superocupate cu penisul noului ei prieten, în timp ce partenerul ei se ocupă de cealaltă femeie. Într-un colţ, un bărbat înalt şi brunet e în al nouălea cer, căci are cu el două blonde înalte şi oferă şi primeşte concomitent satisfacţie orală.

Trag cu ochiul în camera de masaj şi zâmbesc când o văd pe Dolly Fason. Ziua, e genul care respectă toate regulile, dar noaptea iese la joacă fata cea rea. Acum e întinsă în toată splendoarea goliciunii ei pe masa de masaj, iar maseurul îi lucrează fundul obraznic, după care îi îndepărtează picioarele şi începe să-i maseze interiorul coapselor.

– Vai, e minunat! spune ea. Sunt în Paradis. Te rog, nu mă pune să mă dau jos de pe masă astă-seară!

– Nici prin cap nu-mi trece să te las să pleci de-aici, dacă asta îţi doreşti.

– Eşti un superstar! Pot să mă întorc acum cu faţa?

Ştiu exact ce vrea Dolly Fason, aşa că închid încetişor uşa după mine şi o las să-şi facă de cap. Deschid o altă uşă şi dau de Miss D, care picură lent ulei de lavandă pe erecţia falnică a unui străin.

Închid uşa. Într-un alt colţ întunecos, Jucărie e ocupat cu trei fete.

Apoi o văd. E o frumuseţe luminiscentă, o tânără americancă de familie bună. Când e cu mami şi tati în SUA e o domniţă bine-crescută şi cuviincioasă, dar de cum a pus piciorul pe solul britanic, unde învaţă un semestru, a contactat-o pe Kitty Kat ca să-i spună că vrea să experimenteze nişte chestii bizare rău. Auzise că Killing Kittens e cel mai bun şi mai sigur loc în care să-şi pună în practică fanteziile sexuale care o scot din minţi de ani de zile.

Mă duc la ea.

– Bună seara şi bine ai venit! Eu sunt Emma, gazda petrecerii.

– Salut! spune Prinţesa de Park Avenue zâmbind, dar cu

nelinişte în privire. Îmi arăţi şi mie ce-i pe-aici?

– Sigur! îi răspund.

Cineva mă bate pe umăr. Mă întorc şi îi văd pe Lizzie şi Mattie.

– Te ajutăm bucuroşi, Ems!

Se pare că Lizzie a găsit, în sfârşit, ce căuta. Exact cum am bănuit.

Mă întorc spre Prinţesă:

– Te deranjează dacă îţi oferă turul de onoare acest cuplu adorabil?

Prinţesa de Park Avenue îi priveşte zâmbind pe cei doi.

– Mi-ar face mare plăcere. Poate ne-mprietenim şi stăm mai mult împreună.

– Ar fi grozav! spune Mattie. Eşti americancă.

– Dap, sunt, încuviinţează din cap Prinţesa de Park Avenue, şi ochii îi sclipesc în spatele măştii.

Lizzie o ia de mână şi o duce la bar.

Mă uit în jur la domeniul meu. Poate că dacă ar intra un străin aici ar vedea doar o masă de carne pulsând de plăcere orgiastică şi nesfârşite acte sexuale sordide, dar s-ar înşela. Oriunde mă uit văd blândeţe, afecţiune şi chiar iubire.

Iar asta îmi redă încrederea că într-o zi o să am şi eu parte de aceste lucruri.

Capitolul 24

„N-a existat vreodată geniu neatins de nebunie.”

Aristotel

— La Claridge’s, vă rog, la barul The Fumoir.

Urc încrezătoare în taxi. Port o rochiţă neagră foarte şic, de la Paris, şi tocuri mortale. În ultimele două săptămâni am întors o nouă filă şi mi-am redescoperit vechea personalitate. Poate că cele câteva şedinţe de terapie la care am fost au legătură cu asta, dar mă simt ca şi cum am trecut printr-o cumpănă din care am avut multe de învăţat. Aşa că a venit timpul să mă bucur din nou de viaţă şi exact asta am de gând să fac în noaptea asta.

Am luat o decizie: să accept orice invitaţie sau aventură sexuală care-mi face cu ochiul. Dar deocamdată am de gând să refuz orice legătură exclusivă. Ultimul lucru de care am nevoie acum e încă o relaţie de consolare după o altă relaţie, mai ales că în sfârşit am început să pricep de ce s-au purtat cum s-au purtat domnul Vulpoi şi Dougie. Problema nu e la mine, ci la ei.

Taxiul goneşte pe străzile Londrei, iar eu mă gândesc la mama, care în seara asta iese la prima întâlnire după despărţirea de tata. Procesul de divorţ a fost oribil pentru ea, dar s-a hotărât să se bucure din plin de viaţă şi să înceapă din nou să iasă la întâlniri. Nu avea chef de ateliere gen cum-să-ţi-accepţi-divorţul, aşa că a spus da unei seri în oraş cu un domn care a început recent să-i arate susţinere.

Mă întreb cum s-o fi simţind, aşa că îmi scot BlackBerry-ul şi o sun. Când răspunde, spun:

– Bună, Mamina! Ai emoţii?

Mamina începe să râdă:

– E prima mea întâlnire în 30 de ani. Dar, datorită unui pahar mare de Pinot Gris, acum nu mai am emoţii. În plus, după cum ştii şi tu, o masă rafinată la un restaurant bun e preferabilă oricând unei cine solitare încălzite la microunde.

– Fii tu însăţi şi simte-te bine. Dar fără prostioare la prima întâlnire, ai înţeles?

– Ia, vezi, duduie! Uiţi că vorbeşti cu maică-ta? O să iau o

cină plăcută cu domnul Darcy şi asta o să-mi fie suficient, mulţumesc frumos! Acum zi-mi cu ce te ocupi tu.

– Eh… mă întâlnesc cu un… prieten.

Privesc pe geam peisajele Londrei care trec în viteză pe lângă mine. Zona asta e extraordinar de elegantă.

– Un prieten special?

– Mamă!

– Nu vreau decât să te ştiu fericită. Doar pentru că mariajul meu n-a ţinut, nu înseamnă că nu sunt speranţe. Ştii asta, da?

– Da, răspund, cu toate că nu sunt complet convinsă.

Nu i-am spus nici acum de Dougie fiindcă a trecut şi ea prin destule.

– Hai să ne vedem cât mai repede. Vreau să organizez o cină în familie cu toţi cei trei copii ai mei. Să mai punem lumea la cale.

– S-a făcut! răspund.

– Bun. Acum trebuie să fug. Mă aşteaptă un domn fermecător. Îţi povestesc mâine cum a fost, spune ea. Pa. Distracţie plăcută şi ţie!

Abia apuc să-mi dau cu balsam pe buze şi taxiul se opreşte în faţă la Claridge’s. Plătesc şi un portar îmi deschide uşa ca să intru în hotel. Mă simt ca acasă aici, aşa că păşesc hotărâtă în hol, apoi intru pe uşa bine ascunsă în barul întunecat şi senzual, decorat în stil art deco. El e deja aici, mă aşteaptă la masă.

Ultima oară l-am văzut pe Vulpoiul Argintiu acum cinci ani. Ne-am cunoscut pe vremea când lucram în PR şi între noi s-a înfiripat din start o legătură. E un sportiv australian retras, care acum a devenit personalitate media şi e implicat activ în activităţi caritabile. Acum câţiva ani, Vulpoiul Argintiu s-a mutat în Statele Unite ca să înceapă un nou capitol al vieţii lui, dar după ce a divorţat s-a mutat înapoi în Anglia. Când m-a sunat din senin ca să-mi propună să ne întâlnim, a spus în

glumă că aş putea fi „întâlnirea lui de debut”, până se obişnuieşte din nou cu viaţa de burlac.

Aşa că, iată-mă.

Traversez încăperea către el şi nu pot să ignor atracţia pe care o simt faţă de el. A fost şi încă mai este unul dintre cei mai frumoşi şi carismatici sportivi ai tuturor timpurilor. E o legendă, şi încă una foarte atrăgătoare! E îmbrăcat lejer, în pantaloni negri şi cămaşă albă, cu manşetele descheiate şi arată foarte relaxat. E cufundat în lectura ziarului *The Times,* cu un pahar de vin roşu lângă el, pe masă.

Mă vede venind şi aruncă rapid ziarul.

– Pot să mă aşez la masa ta? întreb zâmbind.
Îmi zâmbeşte şi el şi se apleacă să mă sărute pe obraz.

– Emma! Vai de mine! Ai înflorit şi te-ai făcut o girafă şi mai frumoasă decât erai!
Mă aşez.

– Acum, că eşti burlac, flirtezi cu mine?
Se aşază şi el şi-mi toarnă un pahar.

– Da, n-am să te mint. Exact asta am de gând să fac. Ia zi: mai ai iubit?
– Nu.
Mă priveşte în ochi:

– Bine.
– Mulţumesc pentru vin, dar aş vrea mai întâi un apel de trezire, dacă nu te superi.
– Apel de trezire? întreabă plin de interes. Vreau detalii!
– Nu e ce crezi, răspund jucăuşă, savurând insinuările şi flirtul. Aş vrea un Bull Shot. E vodcă cu supă concentrată de vită.
Începe să râdă.

– Sună dezgustător, dar dacă asta vrei...
– Imaginează-ţi un Bloody Mary, dar cu efect mai puternic.

– Vine! răspunde fâcându-i semn chelnerului. Dar după aia trebuie să guşti vinul ăsta. E delicios.

Ne punem pe taclale şi timpul zboară. E o companie aşa de plăcută! Vulpoiul Argintiu e grozav — un spirit liber, dar sofisticat într-un mod macho şi în acelaşi timp tandru. Are darul de a scoate la iveală tot ce e mai bun în mine. Îmi povesteşte cum iubirea dintre el şi soţia lui a dispărut, iar eu adulmec moscul puternic şi senzual al loţiunii după ras cu care e dat. Comandă încă o sticlă de vin roşu, iar eu vorbesc despre familia mea şi despre cum e să fiu din nou singură după Dougie. Vulpoiul Argintiu mi-a fost întotdeauna ca un fel de mentor, dar nu pot să nu remarc că şi acum, la peste 50 de ani, are trupul tare ca piatra. E musculos, mare şi puternic. În mintea mea o voce-mi şopteşte că dacă arată aşa de sexy îmbrăcat, probabil că arată şi mai bine dezbrăcat.

Mi-aş dori să fiu în braţele lui.

Mă readuce la realitate:

– Pari cu mintea în altă parte. Eşti bine?

– Da.

Mă priveşte cu compasiune:

– Trebuie să mergi înainte, orice-ar fi. Nu după multă vreme, vei observa cu surprindere că nu prea-ţi mai pasă.

Întâmplarea face că nu-mi pasă nici în clipa asta.

Aprob din cap:

– Încerc.

– Căsnicia mea s-a terminat şi finalul a fost un coşmar. Dar mă vezi pe mine abătut, plângându-mi jalnic de milă? Nu ajută la nimic să ajungi o umbră.

– Nu, perfect de acord.

E aşa de captivant! Pun pariu că e uimitor la pat! Doamne, vreau să merg chiar acum cu el!

Chelnerul îmi aduce băutura cu supă şi o dau pe gât dintr-o înghiţitură. Mă încălzeşte pe loc. Acum mă priveşte mai atent şi, după licărirea din ochi, are chef de joacă.

– Se vede că ai o poftă sănătoasă de viaţă. Mi-ar plăcea să te ajut să ţi-o satisfaci.

– Ce propui? întreb surâzându-i.

– Păi, ce zici de asta: hai să ieşim la prânz sau la cină de fiecare dată când sunt în oraş. Şi sunt destul de des aici. Cred că ne-am distra bine dacă ne-am întâlni.

– Deci vrei să mă îngraşi! Sună fantastic de bine! îl tachinez eu.

– Nu vreau să te jignesc, doamnă girafa.

– E greu să mă jigneşti.

Îmi toarnă un pahar de vin şi iau o înghiţitură. Are dreptate, e delicios!

Vulpoiul Argintiu se uită din nou la mine, cu o privire plină de promisiuni.

– OK, recunosc: nu despre mâncare vorbesc, ci despre sex. Vreau să fac sex cu tine. Sau, stai să formulez mai bine: vreau să te seduc.

– Aha! Am înţeles.

Înghit repede încă o gură de vin. Asta-i foarte sexy.

– Tu eşti singură, eu sunt singur. Niciunul dintre noi nu caută o relaţie serioasă. Am putea să ne distrăm pe cinste, să mâncăm bunătăţi, să bem vinuri bune şi să rămânem şi prieteni pe viaţă.

Ridic din sprâncene şi îi ciocnesc uşor paharul cu al meu.

– Mi-ai citit gândurile. Aş minţi dacă aş spune că nu mi-a trecut şi mie prin cap acelaşi lucru în seara asta.

– Păi ce fel de antreprenor din industria sexului mai eşti dacă nu faci sex?

– Corect!

Pielea mi-e străbătută de un fior plăcut. Bărbatul ăsta are un efect uimitor asupra mea.

– Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Cu condiţia să fie satisfăcător, adaug eu.

– Cred că pot să garantez asta, murmură el. E o chimie

puternică între noi, nu-i aşa? Dar nu vreau să te presez. Hotărăşte-te când vrei tu. În seara asta ai o petrecere erotică, nu? Poate că atunci va fi cel mai bun moment ca să iei o decizie.

– Dar dacă află cineva? Probabil că am ajunge în ziare.

– Putem să-i păcălim. Nu propun niciun fel de reguli. Am încredere în tine.

– O să putem rămâne prieteni? întreb. Ce facem dacă se termină urât?

– N-o să se întâmple aşa ceva. Trăiesc de ceva vreme în lumea reală. O să fie oaza *noastră* de distracţie sinceră şi cinstită.

M-a avut încă de dinainte să mă aşez lângă el în seara asta.

Ne sărutăm pe obraz şi ne zâmbim. Ştim amândoi că e doar o chestiune de timp. Apoi pun paharul pe masă. Petrecerea mea începe în 15 minute.

Locul de desfăşurare e vila mea de secol optsprezece preferată. Aşteptăm 300 de oameni şi se preconizează a fi un eveniment splendid. La etaj, Kitty leagă chingile din jurul celor patru paturi din piele neagră pe care le-am unit în dormitorul principal.

– Salut, Ems, spune.

Strânge bine chingile şi îmi zâmbeşte larg.

– Mai bine suflăm şi-n iaurt. N-am rupt niciodată un pat în timpul unei orgii Killing Kittens, dar prefer să nu risc.

– Că bine zici. N-am rupt niciodată un pat, dar e vineri treisprezece şi întotdeauna am un atac de paraskevidekatriafobie.

– De ce? întreabă năucită.

– Aşa se cheamă frica de ziua de vineri treisprezece — cea mai ghinionistă zi. Se zice că dacă-ţi schimbi aşternuturile într-o vineri treisprezece, ai să ai numai coşmaruri.

— Prostii! spune Kitty. Paturile sunt înfăţate, dar n-o să apuce nimeni să viseze. Totul e pregătit pentru joacă. Mickey

M şi nimfele sunt pe drum şi când ajung îi duc eu jos, în camera cu jacuzzi. Lucrurile sunt sub control.

O las, sigură că Kitty poate să rezolve orice. Cobor pe scările grandioase şi mă îndrept spre subsol, unde sunt izbită din nou de atmosfera decadentă dată de vastele tavane boltite, în stil gotic, din încăperea cufundată în penumbră. Sala e goală, dar simt deja că în seara asta aici o să se întâmple ceva deosebit. Patul uriaş din mijlocul camerei e înconjurat de şase bare pe care „pisicuţele" mele o să se contorsioneze acuşi în sus şi-n jos. Cele patru şezlonguri plasate în jur oferă ocazia perfectă să te lungeşti, fie ca să priveşti, fie ca să participi. Alături, în sala de jacuzzi, una dintre căzi a fost rezervată pentru domnul Răpire, care în seara asta o s-o împartă cu un travestit îmbrăcat în Mickey Mouse. Cei doi vor fi serviţi de femei frumoase în roluri de nimfe. Se pare că Marilyn are liber astă-seară.

Zâmbesc.

Chiar că realitatea întrece orice închipuire.

Sus, oaspeţii încep să sosească. Tocmai a trecut de nouă şi jumătate. Un fermecător domn mascat, purtând un costum din două piese croit la comandă şi un ceas Franck Muller încrustat cu diamante, îi întreabă politicos pe oamenii de la pază dacă Lamborginiul lui o să fie în siguranţă afară. Sunt ocupată la uşă cu bifatul invitaţilor de pe listă şi să mă asigur că toată lumea poartă măşti. În camerele de la parter oaspeţii beau şampanie şi stau la palavre cu voce scăzută, uitându-se în jur după parteneri de distracţie. Observ la bar un grup de doamne ca din reviste. Afară, în lumea reală, ele ar fi în competiţie una cu alta, dar sub acoperişul meu sunt încântate să împartă. Remarc că una dintre ele îi oferă tovarăşei ei o privire cu vino-ncoace, îi atinge talia, apoi se apleacă spre buzele pline ale acesteia.

Aaahh, sărutul. Au făcut conexiunea. Acum încep împreună călătoria.

Mă uit prin încăpere şi observ că în seara asta o grămadă de femei frumoase au venit în grupuri. Au venit câte două, câte trei, câte cinci şi văd chiar şi un grup de opt. Toate sunt atrăgătoare — unele chiar extraordinar de atrăgătoare — şi toate sunt mai drăgăstoase unele cu altele decât invitaţii la un cocktail obişnuit. Într-un colţ sunt două fete cu doi frumoşi bărbaţi mascaţi. Îi recunosc imediat: Jucărie şi Făt-Frumos, reveniţi la petrecerile mele după o scurtă pauză. Nu-mi pot stăpâni surâsul când mă îndrept spre ei.

– Pot să le ofer domnilor ceva de băut?

Nu e nevoie să insist:

– O sticlă de şampanie, dacă se poate. A trecut ceva vreme de când nu te-am văzut, Ems!

Îi strâng în braţe pe amândoi.

– Eşti bine? mă întreabă Jucărie, brusc serios.

Nu m-a mai văzut de mult şi când ne-am întâlnit ultima dată eu eram cufundată până peste cap în nefericirea post-Dougie.

– Da, sunt OK. Jur, îi zâmbesc. Dar tu? Văd că gâtul tău reuşeşte cu greu să-ţi susţină capul. Iar te-ai ţinut de prostii?

Stau o vreme cu Jucărie şi Făt-Frumos, iar ei mă delectează cu poveşti despre aventurile lor şi o poziţie sexuală numită Foarfecă, care implică o femeie stând în echilibru pe o parte, ca o scândură pusă pe muchie, în timp ce partenerul ei îi încalecă piciorul de dedesubt şi intră în ea din poziţia respectivă.

– M-a învăţat o fată extraordinară, zice Jucărie.

– Probabil că îţi controlezi excelent muşchii, dar nu la fel de bine ca prietena ta. Spune-i să mă sune dacă vrea să vadă cum e la petrecerile mele, îi zic. Din câte-mi spui, ar fi perfectă pentru Killing Kittens.

După ce am epuizat noutăţile şi am golit sticla de şampanie, mă duc sus, unde seara a luat o turnură vizibil interzisă minorilor. Un cuplu conduce două femei frumoase în

dormitorul principal, dornic să le cunoască mai bine. O blondă superbă în lenjerie neagră, de mătase, se târăşte pe pat şi-şi îngroapă faţa în poala frumosului ei iubit. Mâinile ei alunecă în josul picioarelor lui musculoase şi le desface cu blândeţe, apoi începe să-i mângâie penisul tare ca fierul, frecându uşor între degetul mare şi restul degetelor. Face asta până ce aude gemând, apoi începe să-l sugă şi să-l lingă. Când îi cuprinde erecţia enormă cu buzele, el e străbătut de un freamăt de plăcere. Acum ea întinde mâna după un vibrator care deja zumzăie şi i-l freacă de testicule în timp ce-i primeşte penisul adânc, în gât, până ce el explodează în gura ei.

Alături, un bărbat mascat cu o umflătură din ce în ce mai mare în pantaloni îi şopteşte partenerei lui:

– Eşti sigură nu vrei decât să te uiţi?

– Da, dragule, răspunde ea cu buze tremurătoare şi privire neliniştită.

Am mai văzut privirea asta în ochii voaiorilor. Uimirea şi anxietatea se transformă în excitaţie când se uită la o brunetă cu forme pline ce îşi foloseşte gura pe sânul unei alte femei, în timp ce îşi plimbă cealaltă mână peste celălalt sân strângându-l, mângâindu-l, scoţându-şi iubita din minţi. Bărbatul mascat observă schimbarea expresiei de chipul partenerei şi zâmbeşte privind în jos, spre ea:

– Vrei să te joci?

– Nu, răspunde muşcându-şi buza. Sau... poate că... nu ştiu... Să vedem...

Petrecerea e în toi şi lumea se simte grozav.

spre dormitorul principal şi dau peste Kitty, care mă caută.

– e? o întreb.

Nu pot cred că Miss D ne dă deja bătăi de cap.

– Avem o problemă. A venit poliţia.

– De ce?

– pare că cineva i-a sunat şi le-a se face sex

cu minori.

de-a dreptul şocată şi indignată acelaşi timp.

– tâmpenie! Toţi au fost verificaţi şi sunt trecuţi bine de 21 de ani.

– Ştiu, spune Kitty neajutorată. Dar Jupiter spune că sunt hotărâţi să verifice reşedinţa. Am verificat temeinic încă o dată şi-ţi garantez că nu există nicio persoană minoră aici!

Oftez:

– Ştiam eu că în seara asta paraskevidekatriafobia mea avea să fie întemeiată. Nu-ţi face griji! Mă ocup eu de poliţai.

Arborez cel mai strălucitor zâmbet al meu şi mă duc spre grandioasa scară interioară, cu Kitty alături de mine, tocmai la ţanc ca s-o vedem pe Rock coborând în întâmpinarea poliţiştilor de la Poliţia Metropolitană, care dau să urce. Nu are pe ea decât o pereche de chiloţi Agent Provocateur cu deschidere între picioare, ciucuri roz pe sfârcuri şi cizme până la jumătatea coapsei.

– Alo, şefii! spune zâmbind şi frământându-şi sânii enormi. N-aţi vrea să mângâiaţi astea? Ador bărbaţii în uniformă, chiar dacă e închiriată.

Poliţiştii sunt vizibil tulburaţi şi-şi feresc privirea. Unul dintre ei spune:

– Domnişoară, suntem de la Poliţia Metropolitană. Vă rog să vă identificaţi.

– Eu sunt Rock, toarce ea.

El scoate un carneţel:

– Rock? Daţi-ne, vă rog, numele complet şi data naşterii.

– Spuneţi-mi Rock şi atât. Pun pariu că şi voi sunteţi tari ca piatra[17], aşa-i, băieţi? îi tachinează ea cu ochii la pantalonii lor. Mă bate gândul să vă pun jos pe amândoi, aşa zdraveni cum sunteţi, aşa că ziceţi ce vreţi, pe scurt.

Celălalt poliţist îşi drege glasul:

– Am fost informaţi că e posibil ca la această adresă să

[17] Joc de cuvinte, *rock* însemnând în engleză *piatră, stâncă.* (*N.t.*)

aibă loc acte sexuale cu minori.

Dar Rock nu aude:

– Vreţi să vă arăt ce-nseamnă un scurt cu mine, băieţi? Aşa-i că vă plac locurile strâmte şi întunecoase?

N-apucă să răspundă, că ea şi-a şi desfăcut picioarele şi-şi atinge locul strâmt, inflamat.

– O să mă arestaţi că port chiloţi cu gaură?

– Rock, ajunge! spun pe ton calm coborând scările ca să-i întâmpin. Cu ce vă pot ajuta, domnilor poliţişti?

Dar Rock e de neoprit. Pare posedată de o poftă arzătoare de sex în trei.

– Pot să vă ajut să vă scoateţi uniformele, şefii? O să vă fut pe amândoi de-o să vă iasă ochii, credeţi-mă!

Poliţiştii sunt complet pierduţi şi habar n-au cum să reacţioneze la aceste avansuri pofticioase venite de la o femeie frumoasă şi goală. Situaţia depăşeşte zona lor de confort.

– Aăăă... mormăie unul uitându-se la mine. Suntem în timpul serviciului, domnişoară.

Mă întorc spre Kitty:

– Du-o, te rog, pe Rock la subsol.

Kitty şopteşte ceva în urechea lui Rock şi o ia de acolo, iar eu trag adânc aer în piept ca să încerc să port o conversaţie serioasă, în ciuda gemetelor, gâfâielilor şi ţipetelor care se aud din toate colţurile casei.

– Cu ce vă pot ajuta? Sunt Emma Sayle.

Unul dintre ei, cu ochi albaştri, obosiţi, oftează şi spune:

– Da, ştim totul despre Killing Kittens. Ştim că nu încălcaţi nicio lege, dar am primit un pont anonim că la această adresă au loc acte sexuale cu minori.

Ridic bărbia:

– Pot să vă asigur că *nu* e adevărat!

– Aşa spuneţi dvs. Dar noi trebuie să verificăm.

– Desigur. Înţelegem. Îmi face plăcere să vă conduc. Vă

rog să mă urmaţi.

În clipa aceea, Jordie coboară scările purtând doar un chilot tanga şi pantofi cu tocuri cui şi ţepi metalici. Când îi vede pe poliţişti i se aprind ochii.

Of fir-ar să fie! O luăm de la capăt!

– Vai, băieţi! spune Jordie lingându-se pe buze. Ce mi-ar plăcea să fiu închisă-ntr-o celulă cu voi doi! Vreţi să urcaţi cu mine într-o cameră de joacă? Dacă vreţi, puteţi să-mi puneţi cătuşele de pe acum!

Dau ochii peste cap.

– Jordie, aceştia sunt poliţişti *adevăraţi,* de la Poliţia Metropolitană.

După o clipă de uluire, izbucneşte în râs:

– Ba nu sunt. Băieţi, în seara asta sunt excitată şi mă dau în vânt după costumaţii. Petrecerea asta e dată naibii de mişto, Emma!

– Jordie, du-te jos. Acum, îi ordon. Miss D are cu ea în seara asta un dildo dublu, care cred că te va rezolva. Du-te!

Nu trebuie să-mi bat capul să-i dezarmez pe poliţişti; stau în faţa mea cu gura căscată.

Nu mă pot abţine să râd:

– Pun pariu că a tras la sorţi toată secţia ca să hotărâţi cine să vină aici. Aţi mai fost vreodată la o orgie?

Ochi Albaştri Obosiţi rânjeşte şi spune:

– Păi, nu.

– Vă garantez că totul e legal la această petrecere. *Nu* există minori aici. Dar nu vă pot garanta respectarea orelor de linişte când am în plină desfăşurare o orgie cu 300 de oameni.

Îi conduc în sus pe scări, spre dormitoarele luminate cu lumânări şi zâmbesc în sinea mea. Când văd o viermuiala de trupuri goale peste tot în jurul lor, nici nu mai ştiu unde să-şi îndrepte privirile. O femeie oftează zgomotos de plăcere când un bărbat mascat o străpunge adânc cu penisul lui falnic. Lângă ea, alte două femei oferă sex oral în tandem. Intrăm în

alt dormitor şi găsim două cupluri de vârstă mijlocie şi o femeie, toţi goi şi răşchiraţi pe un pat, stând de vorbă cu nonşalanţă despre cina pe care au plănuit s-o ia împreună duminică şi despre alegerea între friptură de miel sau de vită. În colţ, capul unei femei se ridică şi coboară ritmic, în timp ce mângâie, linge şi suge penisul iubitului.

– Ce nevastă *obraznică* eşti! geme el.

– Cred că am văzut destul, spune Ochi Albaştri Trişti.

Colegul lui se lansează într-o criză de strănuturi incontrolabilă.

Cred că sistemul lui nervos central e suprasolicitat şi creierul i s-a scurtcircuitat. Judecând după broboanele de sudoare care-i apar pe frunte, se gândeşte la sex.

– Sunteţi siguri, domnilor poliţişti? întreb dulce. Pot să vă arăt şi subsolul dacă doriţi.

– Nu, mersi! spune repede primul. E timpul să plecăm.

– Deci nu vreţi să aruncaţi un ochi şi jos?

– Nu. Dar mulţumim pentru tur, spune el.

El şi colegul lui sunt vizibil tulburaţi, roşii la faţă şi dornici să-şi vadă de drum.

– Avem de investigat o altă reclamaţie, dar mulţumim pentru cooperare.

– Plăcerea a fost de partea mea, domnilor poliţişti, spun şi îi conduc la parter, încercând să nu râd.

Probabil că cei doi poliţişti credeau că le-au văzut pe toate, dar se pare că n-au mai fost niciodată martori la aşa ceva. Deci nu mă surprinde deloc că nu ştiu cum să iasă mai repede pe uşile duble deschise de Kitty.

Eu şi Kitty ne uităm una la alta şi izbucnim în hohote.

– Criză evitată! reuşesc să spun, râzând.

– Pun pariu că cineva le-a făcut o farsă.

– Şi-acum hai să bem ceva, că meritătm!

Ne ducem direct la bar şi dăm pe gât vreo două păhăruţe de tărie — vodcă Stolichnaya.

Îmi sună telefonul şi îl scot din poşetă. Ştiu cine e înainte să mă uit la ecran.

– Bună! Credeam că dormi.
– Aştept răspunsul tău, spune el cu voce moale şi sexy.
Zâmbesc.

– E da.
– N-o să-ţi pară rău.
– Ştiu.
– Vino înapoi la Claridge’s. Te aştept.
– Ne vedem în 20 de minute.
Închid şi mă uit la Kitty. Îmi zâmbeşte. Mă cunoaşte.

– Du-te! spune. Distrează-te!
Mulţumesc, Kitty. Aşa o să fac.

Capitolul 25

„Problema cu cei care nu au vicii e că, în general, poţi fi sigur că o să aibă nişte virtuţi destul de enervante.”

Elizabeth Taylor

Îmi sună BlackBerry-ul şi mă uit lung la ecran. E tata. În ciuda felului în care a părăsit-o pe mama şi a traumei provocate de despărţirea părinţilor mei, n-am vrut să-l pierd. Dar mi-a părăsit familia din senin şi toate certitudinile mele au dispărut. La fel şi e-mailul meu către el, căci am aşteptat în zadar atâta vreme un semn de la el.

Acum, în sfârşit mă contactează. Trebuie să răspund repede sau telefonul meu se va opri din sunat, iar tatei îi va răspunde mesajul de la căsuţa vocală. Nu vreau asta.

Săptămâni în şir după ce a părăsit-o pe mama, de fiecare dată când îi apărea numele pe ecranul telefonului mi se făcea rău de groază, dar acum nu mai e aşa rău. Am judecat, dar am şi iertat şi mi-a fost cumplit de dor de Colonelul meu. Îl iubesc şi am nevoie de el. Relaţia dintre noi ne uneşte pentru totdeauna. Îmi pun casca la ureche şi rostesc:

– Alo.

– Bună, Emma, spune el cu căldură-n glas.

Vocea lui sună altfel. Acum e blândă, fără nota aceea dominatoare, arogantă.

– Ce mai faci?

Înghit nodul apărut, nu ştiu de ce, în gât.

– Bine. Tu?

– Sunt bine, mulţumesc.

– Mă bucur că vorbim. Am crezut că nu ţi-a convenit e-mailul pe care ţi l-am trimis. A trecut ceva vreme de când l-ai primit.

Pauză, după care spune:

– M-a durut, Emma. Mi-a fost tare greu să-l citesc şi să înţeleg ce-mi spuneai. Acum îmi dau seama că înainte voiam să păstrăm legătura numai în condiţiile impuse de mine şi asta nu era corect.

Simt că-mi creşte inima. Am tânjit după aceste cuvinte!

– Deci vrei să construim punţi de legătură?

– Da. Vreau.

– Mi-ar plăcea mult de tot.

– Sunt pregătit să încerc, Em. Mi-a fost dor de tine. Ai fost bine cât am lipsit?

Nici nu prea ştiu de unde să încep să-i răspund la întrebarea asta. Să încep cu bărbaţii care m-au dus cu zăhărelul şi apoi m-au lăsat cu ochii-n soare? Cu bătaia primită? Cu petrecerile erotice organizate în toată lumea? Cu salvarea lui Miss D de ea însăşi şi protejarea domnului Răpire? Cu amantul meu mai vârstnic, dar incredibil de sexy, care-mi stă la dispoziţie oricând? Cu terapia cognitiv-comportamentală şi hipnoterapia?

– Ăăăă... da... Totul e-n regulă.

– Văd că afacerea ta merge foarte bine. Prosperă, nu-i aşa?

– Trecem la nivel global, tată, îi spun mândră.

Nu pot să nu-i împărtăşesc realizările mele.

– Avem peste patruzeci de mii de membri. Mă extind într-o groază de noi domenii: lenjerie intimă, accesorii... şi e abia începutul!

– Ştiu.

– Ştii?! De unde? întreb surprinsă.

– Poate n-o să crezi, dar am stat cu ochii pe voi toţi, chicoteşte el. Şi nu, n-am apelat la MI5[18]. Doar la Google.

– Mă cauţi pe Google?

– Da. În fiecare vineri seara, după muncă, cu religiozitate.

Mă cuibăresc zâmbind pe canapea.

– Şi tu ce mai faci?

Colonelul meu nu m-a abandonat şi asta mă bucură. Oricum ai da-o, divorţul e o traumă pentru copii, indiferent de vârsta lor. Pe mine m-a izbit cu forţa unui tren, dar acum trebuie să învăţ să-mi temperez aşteptările. Ştiu că nu mai poate fi ca înainte şi că el s-a schimbat. Acum are o viaţă diferită. Presupun că va trebui să accept că asta îşi doreşte. N-o să mai avem prânzuri duminicale, nici Crăciunuri împreună,

[18] Abrevierea pentru Military Intelligence, Section 5 — agenţia britanică de contrainformaţii şi securitate internă. *(N.t.)*

acasă, şi nici părinţii mei nu mai sunt împreună pentru totdeauna. Mereu le-am cerut părinţilor mei să mă lase să-mi trăiesc viaţa conform propriilor mele reguli, aşa că trebuie să îi las şi eu pe ei să facă acelaşi lucru.

Face o lungă pauză ca să-şi cântărească răspunsul.

– Sunt bine, Em. Dar la telefon nu putem vorbi ca lumea, nu crezi? Nu vreau să-ţi dau programul peste cap, dar aş vrea să te văd.

Împăcarea definitivă va cere timp şi eforturi. Terapia mă ajută să fac faţă durerii şi confuziei, precum şi furiei care le însoţeşte. *Eu* sunt acum temelia solidă a vieţii mele şi sunt gata să încep să-mi vindec rănile.

– Mi-ar face plăcere, tată.

– Mă bucur mult, Em.

– Şi eu.

Cred că începem să ne obişnuim, pe cât se poate, cu noua situaţie. Suntem toţi încă în viaţă, dar existăm în forme diferite. Mamina iese la întâlniri şi priveşte înainte, nu spre trecut. L-a revăzut pe tata şi a reuşit să-i spună câteva dintre lucrurile pe care simţea nevoia să i le spună. L-a privit în ochi şi i-a zis că într-o zi o să fie bătrân şi bolnav şi că sunt amândoi conştienţi că maseuza lui n-o să-i fie alături. El n-a spus nimic, a rămas doar cu privirea în pământ. A rămas ferm pe poziţie şi, cumva, asta a ajutat-o să meargă mai departe. Dar eu nu pomenesc de *acea femeie* şi vreau ca nici el să nu pomenească. Îmi doresc cu disperare ca ea să nu fie prezentă în această etapă delicată în care eu şi tatăl meu începem să ne apropiem din nou unul de altul.

– Deci? O ieşire în doi? sugerează el.

Simt un val de uşurare:

– Perfect!

– Bine. Ce zici de sâmbăta viitoare? Ne-am putea vedea la o cafea.

– Aşa rămâne, răspund.

– Abia aştept.

– Te sun peste câteva zile ca să stabilim ora.

– Mulţumesc, Emma.

– Pentru ce?

– Pentru bunăvoinţă. Pentru e-mailul acela. A contat, crede-mă!

– Mă bucur. Pe săptămâna viitoare, spun şi apoi închid.

Mă răsfăţ cu un duş prelungit în baia folosită şi iubită cândva de însăşi Elizabeth Taylor. Pentru ea şi Richard Burton, hotelul Dorchester era a doua casă, iar apartamentul ăsta era rezervat permanent pentru ei. Îmi las capul pe spate şi stau în bătaia apei fierbinţi până mă satur, apoi închid robinetul şi ies din cadă. Asta este opulenţa din vremurile bune, marmura italiană roz, instalată special pentru regina Hollywoodului. Aici, în apartamentul Harlequin, a primit Elizabeth Taylor vestea contractului fără precedent, de milioane de dolari, oferit pentru a juca în cel mai scump film din lume, *Cleopatra,* filmul care a dat naştere uneia dintre cele mai mari iubiri de la Hollywood, filmul pe platourile căruia s-a îndrăgostit nebuneşte de Richard Burton. Şi ori de câte ori erau în oraş, se instalau în apartamentul ăsta, împreună cu grămezi de diamante, găleţi de băutură şi o procesiune nesfârşită de prieteni celebri. Probabil că au făcut dragoste chiar în baia asta. De fapt, legenda spune că, după o noapte de bacanale, cei doi au „RB xxx ET” undeva, în marmura roz, dar eu n-am reuşit încă găsesc inscripţia. Am fost puţin ocupată cu trăirea propriilor mele plăceri.

– Emma, vino înapoi în pat! mă strigă Vulpoiul Argintiu. E timpul pentru nişte delicii matinale.

– Cei răbdători sunt răsplătiţi! strig şi eu zâmbind.

Eu şi Vulpoiul Argintiu am făcut un tur halte dese al celor mai luxoase hoteluri din Londra. de semnul cu „Nu deranjaţi!”, în apartamentele de lux au loc mai tari acte sexuale. Hotelurile sunt perfecte, pentru că au tot felul de mici avantaje care sporesc plăcerea. fiecare dată când păşim într-un nou duş, Vulpoiul Argintiu

decide că trebuie să-l botezăm şi e un adevărat maestru în mânuirea capetelor de duş detaşabile. Iar dacă mai au şi funcţie de masaj, cu atât mai bine! Iar dormitorul de hotel e plin de recuzită folositoare dacă cauţi. Pernele nu sunt doar pentru somn; simpla adăugare a unei perne sau două sau trei poate duce la partide de sex incredibile. Un telefon la room-service oferă posibilităţi nesfârşite: gheaţa, căpşunele, frişca şi vinul rece sunt toate deosebit de delicioase când sunt folosite în puncte sensibile. Şi după aceea, cameristele vin şi camera e din nou impecabilă. După părerea mea, hotelurile sunt concepute pentru sex.

Dar acest apartament superb e preferatul meu. În afară de pat, am botezat majoritatea mobilei şi decoraţiunilor: canapeaua, podelele din nuc american, covorul de şi somptuoasa masă de sub candelabrul de cristal care m-a gândesc la diamantele orbitoare ale lui Elizabeth Taylor. dragoste chiar şi în toiul zilei, pe vasta terasă sub cerul liber, care dă spre întinderea verde din Hyde Park. Asta mi-a amintit de haosul pe care l-am provocat când am făcut sex pe acoperişul ambasadei americane din Kuweit — doar că de data asta nu s-a sinchisit nimeni.

Relaţia mea cu Vulpoiul Argintiu nu e povestea de iubire a secolului, precum cea dintre Elizabeth Taylor şi Richard Burton, dar e pasională. Apetitul meu sexual e aşa de turbat, încât s-ar putea să-l epuizez pe Vulpoiul Argintiu.

Strigă din nou din dormitor, plin de nerăbdare:

– Emma! Te mai întorci în pat?

– Ies imediat! strig şi eu ungându-mă cu loţiunile minunate puse la dispoziţie cu atâta grijă de hotel.

Săptămâna trecută, Killing Kittens şi-a mărit numărul de membri la nivel global cu încă 5 000, iar lista de aşteptare s-a dublat peste noapte când una dintre membrele noastre mai provocatoare, botezată de noi Jessica Iepuraş, a dat un interviu în tabloidul *The Sun.* Având în vedere latura ei exhibiţionistă, aş zice că nu e o surpriză prea mare că a apărut într-un reality

show în care rotunjimile şi ochii ei mari cât farfuriile au atras toată atenţia. Interviul a fost publicat cu titlul „De ce iubesc petrecerile erotice”, iar în el gângurea satisfăcută că, datorită libidoului ei uriaş, adoră să ia parte la orgiile clubului Killing Kittens.

Nu că mă plâng — azi-dimineaţă site-ul nostru a înregistrat o creştere bruscă a traficului, iar telefonul liniei de urgenţă a sunat non-stop. N-am mai văzut-o pe domnişoara Iepuraş la petrecerile mele de ceva vreme, fiindcă a ţopăit spre lumea divertismentului şi spre mai multe reality show-uri, dar îmi fac o notiţă în minte să îi mulţumesc dacă o s-o mai văd vreodată.

Am sentimentul că am lăsat în urmă vremurile grele. De când m-am eliberat de durerea provocată de dispariţia tatălui meu, de domnul Vulpoi şi de Dougie, nu mă mai simt aşa singură şi pierdută. Afacerea mea a trecut la alt nivel şi acum dau petreceri de două ori pe lună. Pe lângă cele din Londra, plănuiesc mai multe serate în sudul Franţei, New York, Miami şi Los Angeles. Sunt sigură că liniile mele de lenjerie sexy şi de jucării erotice vor fi responsabile pentru şi mai multe orgasme masculine şi feminine. Viitorul nu mă mai îngrijorează — acum mi se pare palpitant şi plin de posibilităţi.

Nu sunt sigură încotro se îndreaptă viaţa mea sentimentală, dar în interiorul meu s-a petrecut o schimbare şi acum sunt fericită chiar şi necuplată, mă bucur de viaţă şi mă asigur că am învăţat ceva din lecţiile oferite de trecut. Ştiu de ce gen de bărbat să mă feresc şi aştept să apară cel potrivit. Până atunci, savurez cea mai plăcută companie şi cel mai grozav sex din viaţa mea cu Vulpoiul Argintiu. El m-a ajutat să revin pe linia de plutire.

Pun pe mine un halat pufos şi mă întorc în cameră, unde Vulpoiul Argintiu mă aşteaptă întins în pat, sprijinit de perne. Când mă vede, surâde fericit şi spune:

– Ai stat o mie de ani la duş, ca de obicei. Te mai întorci în pat?

Încep să râd.

– Nu! Ştii că nu pot. Tocmai am făcut duş şi acum trebuie să mă pregătesc.

Face o mutră comică:

– Şi cu deliciul meu matinal cum rămâne? Mi refuzi?

– Nu te mai plânge, răspund aşezându-mă la măsuţa de toaletă. Nu am avut grijă de tine aseară?

Coboară din pat, dându-mi ocazia să-i admir corpul. Îmi aminteşte de o statuie clasică grecească, din marmură: puternic, atletic, chintesenţa frumuseţii masculine. Stă în mijlocul camerei în toată splendoarea lui şi privindu-l simt că hotărârea mea începe să se clatine. Oare avem timp să o mai facem o dată? Vine spre mine surâzând.

– Delicatesa pe care mi-ai oferit-o azi-noapte a fost deosebit de plăcută, murmură el aşezându-se lângă mine pe taburetul lat.

Ne uităm la imaginea noastră din oglindă şi el îmi înlătură cu mâna şuviţele ude de pe gât.

– Mi-ar plăcea la nebunie dacă aş mai avea parte de aşa ceva încă o dată.

– Sigur că se poate, îi zâmbesc, simţind cum apropierea lui îmi topeşte pântecele.

– Hai acum! Putem să facem din nou duş după aceea, împreună.

– Nu. Ştii că n-am timp, îi spun râzând.

– A, da.

Îşi îndeasă faţa în gâtul meu şi-mi sărută pielea încă umedă.

– Mai târziu? Poate diseară?

– Poate, zâmbesc dându-mă cu cremă hidratantă. Mi-ar plăcea. Dar acum trebuie să mă pregătesc — am de mers la o nuntă.

Sar din taxi şi le văd pe Dolly Fason şi pe Kitty pe treptele bisericii şi amândouă arată fabulos de elegante. Mirele,

Mattie, îşi calmează emoţiile de dinainte de nuntă fumând o ţigară cu cavalerul de onoare. Mă îndrept spre fete şi o văd pe Miss D venind pe trotuar către noi. E îmbrăcată într-o rochie albă până-n pământ, special croită ca să-i pună în evidenţă curbele. Părul e tapat şi ridicat într-o coafură cu şuviţe neglijente şi poartă chiar şi pantofi cu toc crem.

Îi arunc o privire semnificativă când se apropie şi ea îşi zvârle capul pe spate cu un gest de nepăsare.

– Uite mireasa! spun. Nu se face să pui în umbră mireasa în ziua nunţii, Miss D. Chiar nu ţi-e ruşine deloc?

– Nu, nu mi-e, răspunde ea.

Vine să mă pupe pe obraz şi observ pe degetul ei un pietroi care-mi ia ochii.

– Ce-i asta? întreb ridicându-i mâna ca să văd mai bine. Un inel de logodnă?

Îl admiră îndelung, fericită să-l vadă sclipind pe degetul ei.

– Nu, spune ea. E doar un diamant de cinci carate.

O fixez aspru.

– Ai să ne spui ceva, D?

– Dar tu? *Tu* nu ai să-mi spui nimic? mă întreabă atingându-şi lobii urechilor, ca să atragă atenţia asupra cerceilor tip buton, ce par a fi diamante de câte două carate fiecare.

– Ăăă... nu.

– Păi, atunci dă-mi voie să-ţi amintesc de un anume domn Răpire şi de un adio foarte scump. Ăla de care ai *uitat* să-mi spui!

Mă uit la diamantul solitar mare, pătrat, care sclipeşte spre mine în toată splendoarea.

– Nu-mi spune că ţi-a oferit pensie de întreţinere în diamante!

– Nu e pensie, e corectitudine. L-am sunat şi mi-a spus de oferta lui de a-mi spune un adio de aur. Vrea să fiu fericită, are portofelul burduşit, aşa că, după tot ce-am făcut pentru el, de

ce să nu mă răsfeţe? Însă am insistat să-mi spună adio cu diamante în loc de aur.

Izbucnesc în râs:

– Nu ţi-am spus pentru că am considerat că nu e bine pentru tine. Ştii bine de ce. Doar nu-ţi spun degeaba piranha feminină!

– Nu e mare lucru. Dacă ar fi fost mai mare, ar fi putut fi considerat de prost gust, dar aşa…

Priveşte afectuos inelul, apoi şi-l scoate şi mi întinde:

– Vrei să-l probezi?

Până să apuc să răspund, mi strecoară pe deget. Mă uit la sclipirile lui şi-mi vine o idee.

Văd un morman de bijuterii nedorite, care nu fac decât să le reamintească posesoarelor de momente dureroase din trecut. Obiecte care se pot transforma în folosul nostru…

– Gata, ştiu! spun încântată.

– Ce ştii? întreabă în cor Kitty şi Dolly Fason.

– Ce-ar fi să creăm un tezaur comun din darurile de la foştii noştri iubiţi?

– Sunt numai urechi! spune Dolly curioasă.

– De ce să nu creăm un fond comun? În loc să aruncăm verighete în Tamisa, cum a făcut mama, aruncăm totul în fondul ăsta şi folosim banii ca s*ă facem* bani. I-am putea investi în artă sau am putea chiar cumpăra o casă pe care s-o punem la punct şi s-o vindem cu un profit.

– E o idee grozavă, Ems, zâmbeşte Dolly Fason. I-am putea spune „Ia banii şi fugi”.

– Sau „Te-am uitat”? Ce ziceţi de „Fondul de logodnă”? propun eu.

– Mă bag dacă-i zicem „Fondul de logodnă”, spune Kitty atingând un cristal Swarovski care-i atârnă la gât, pe un lănţişor. Puteţi să-l luaţi pe ăsta când o să-l scot. Nici nu ştiu de ce port. E de la jigodia care mi-a tras-o şi-apoi m-a părăsit.

– Am şi eu de aruncat în grămadă o pereche de cercei de

prost gust de la domnul Negru, spun şi eu.

Trolly Dolly spune:

– Am un ceas primit de la un jegos şi nu suport nici să mă uit la el. Trebuie să valoreze şi ăla ceva.

Pe chipul lui Miss D se citeşte clar oroarea. Aproape că mă aştept să se sufoce.

– Emma! ţipă ea cu ochii lipiţi de piatra de pe degetul meu şi faţa de-o alarmantă nuanţă de magenta. Dă-mi înapoi inelul de logodnă!

– *Nu* eşti logodită! îi răspund râzând în timp ce-mi scot inelul şi i-l înapoiez.

– D, eşti complet sărită, spune Dolly Fason.

– Ba nu, nu sunt, răspunde ea fericită şi uşurată acum, că inelul e în siguranţă pe degetul ei. Toate femeile au bijuterii de care s-ar despărţi fără regrete, dar inelul de logodnă şi verigheta nu fac parte dintre acestea.

Replicăm în cor:

– Dar tu *nu* eşti logodită!

O elegantă doamnă în vârstă îmbrăcată într-o rochie bleu pal vine spre noi, atrasă de discuţia animată.

– Nu vă supăraţi, doamnelor, dar cine sunteţi?

– Suntem prietene cu Lizzie şi Mattie, răspund cu un surâs.

– Eu sunt mama lui Lizzie.

– Încântate de cunoştinţă, răspundem în cor.

– Nu v-am mai văzut niciodată, pe niciuna dintre voi, spune ea privindu-ne pe toate cu un zâmbet neliniştit. Unde i-aţi cunoscut pe Lizzie şi Mattie?

Mă uit la Kitty, ea la mine, apoi răspund:

– Ne-am cunoscut cu toţii acum multe luni, într-un club privat.

– Care club? întreabă plină de interes.

– O... un club oarecare, răspund vag.

Dolly Fason intervine:

– Acum câteva săptămâni Emma le-a organizat acolo o mică petrecere de logodnă.

Doamna se luminează la faţă.

– Aha, deci tu eşti! Lizzie şi Mattie mi-au spus ce noapte minunată le-ai oferit. Îmi pare tare bine să te cunosc!

– Şi mie! răspund, gândindu-mă ce mamă minunată trebuie să fie.

Ne surâde tuturor.

– Am să vă rog acum să mergeţi să vă aşezaţi în biserică. Lizzie trebuie să apară dintr-o clipă-n alta. E a treia generaţie din familia noastră care se căsătoreşte în biserica asta. Cred că o să fie un moment magic.

– Absolut! răspundem noi în cor şi pornim spre biserică.

Suntem într-o superbă biserică de ţară, tipic englezească, împreună cu vreo 80 de prieteni şi rude ale lui Lizzie şi Mattie. Ne întoarcem cu toţii să o privim pe Lizzie păşind spre altar la braţul tatălui ei. Cu rochia ei din satin alb cu mâneci de dantelă franţuzească şi voal lung, dramatic, e întruchiparea miresei perfecte. Părul îi e ridicat şi ondulat într-o coafură elegantă.

– Mi-a copiat coafura! şopteşte Miss D.

– Şşşş! Azi *nu* eşti tu în prim-plan!

Când trece pe lângă noi, Lizzie ne face discret cu ochiul de sub voal, apoi pluteşte spre altar ca să i se alăture lui Mattie. Mă uit la ei cum stau unul lângă altul, strălucind de adoraţie unul pentru celălalt şi ştiu că ceea ce văd e iubire adevărată. Privesc extaziată cum îşi spun jurămintele, cum promit să se iubească, să îşi ofere alinare şi să se respecte. Când ies din biserică plutind pe un nor de fericire în dangăt de clopote, nu mă pot opri din zâmbit.

Şi nici Kitty.

– E uimitor că s-au cunoscut şi s-au îndrăgostit la o petrecere erotică şi acum sunt soţ şi soţie!

– Nu-ţi poţi imagina cât sunt de mândră! mărturisesc eu.

Poate că sunt mai romantică decât credeam.

– Eşti cea mai tare — o romantică realistă; o perfecţionistă pragmatică; o hedonistă onestă, zâmbeşte larg Kitty. Poţi fi mândră de tine!

Îi surâd recunoscătoare.

– Mulţumesc, Kitty. Părerea ta contează mult pentru mine.

Miss D trece val-vârtej pe lângă noi:

– Şi-acum recepţia! chiţăie ea exaltată.

Încep să râd. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Recepţia are loc pe terenul unui hotel local. Mirele şi mireasa se supun rundei nesfârşite de fotografii, iar noi bem şampanie şi cocktailuri pe pajişte. Dolly Fason declară că, deşi Lizzie şi Mattie sunt o reclamă foarte bună pentru fericirea conjugală, iar Domnul şi Doamna sunt încă un exemplu excelent al acestui concept, ea continuă să creadă că cel mai bun stil de viaţă e să faci sex grozav, fără complicaţii, cu bărbaţi frumoşi şi să te bucuri de prietenia şi susţinerea unor femei minunate.

– Adică — spune ea expansivă — de ce să îţi trebuiască bătaia de cap a unei relaţii când poţi să ai cele mai tari partide de sex din viaţa ta, tot timpul, fără să ai o relaţie?

Soarbe gânditoare din pahar, apoi adaugă:

– Dac-aş putea s-o fac pe Insula de Smarald să înţeleagă punctul meu de vedere... Viaţa ei ar fi de un milion de ori mai fericită dacă şi-ar pune-o!

Mă gândesc la relaţia mea cu Vulpoiul Argintiu. Acum ea funcţionează foarte bine, dar tot îmi fac griji că într-o zi ceva, cumva se va schimba.

– Sunt de acord că sexul fără complicaţii e grozav dacă reuşeşti să-l obţii, dar dacă el spune una şi de fapt gândeşte cu totul altceva? Să zicem că un tip vrea sex şi spune că o faceţi doar ca prieteni. Asta înseamnă că vrea doar sex sau că e posibil să vrea mai mult odată ce se hotărăşte că te place?

Dolly aprobă din cap:

– Trebuie să decodificăm limbajul bărbaţilor. Se spune că bărbaţii sunt creaturi simple — nu e adevărat. E o concepţie greşită. Sunt la fel de complicaţi ca noi, poate chiar mai mult.

Miss D adaugă:

– Ne mint pentru că ei cred că femeile nu pot să facă sex fără să se implice emoţional.

Kitty continuă:

– Ar fi mult mai simplu dacă toată lumea ar fi sinceră de la început. Cred că bărbaţii se tem că nu vor avea parte de prea mult sex dacă îi spun unei femei că nu vor decât o tăvăleală şi-apoi adio şi n-am cuvinte.

– Propun un toast, spune Dolly Fason. Hai să punem piciorul în prag şi să nu mai permitem ca sexualitatea noastră să fie definită de stereotipuri de gen! Să bem în cinstea libidourilor noastre, la fel de năvalnice ca ale bărbaţilor, fără nevoia unei conexiuni emoţionale. Sexul poate să fie doar sex şi pentru noi, doamnelor!

– Aşa e! o susţine fervent Miss D. Nu-mi trebuie decât o scânteie de atracţie fizică pentru a mă excita şi a face sex excelent.

Îi zâmbesc cu subînţeles:

– Parcă nu ştim! Ştiţi toate care e opinia mea pe tema asta — nicio femeie n-ar trebui să se simtă vreodată vinovată din cauza sexualităţii ei. Ar trebui să putem alege stilul de viaţă care ne face fericite.

Ridicăm toate paharele şi ciocnim. Mă uit în jur, la prietenele mele, şi fericirea îmi inundă inima. Toate sunt femei deştepte şi sexy, care-şi trăiesc viaţa după propriile lor reguli.

Kitty mă priveşte.

– Dar asta nu înseamnă că în vieţile noastre nu e loc şi de iubire, nu, Emma?

Îi ofer un surâs larg.

– Sigur că nu! Când apare şi când e cea potrivită pentru noi. Cred că suntem toate de acord cu asta.

Miss D pare un pic nostalgică.

– Ştiu că nu e bine, dar nu pot să nu sper că domnul Potrivit va avea în buzunar cheia unei vile din Chelsea, cu cinci etaje şi frontispiciu cu stucatură.

– Nu e nimic rău în a visa, D, spun râzând. Doar să nu confunzi iubirea pentru o casă cu iubirea pentru un bărbat, atâta tot. Adică, tu chiar ai crezut vreo secundă că tu şi domnul Răpire sunteţi făcuţi unul pentru altul?

– Cred că nu. O să fie mai fericit cu pieptoasa, voluptuoasa lui Marilyn. Şi dacă ar fi să dau timpul înapoi, n-aş mai încerca să-i sparg casa, ca o nebună care fierbe iepuraşul bărbatului pentru care a făcut fixaţie[19].

– Dumnezeule mare! rânjesc eu. E posibil să existe miracole şi tu să începi să înveţi din numeroasele tale greşeli?!

– Poate că da. Ar fi timpul.

Kitty se uită la ceas.

– Emma, trebuie să ne pregătim de plecare. Nu uita că în seara asta avem treabă!

Dau din cap aprobator. În seara asta organizez o petrecere erotică la înălţime pentru un politician şi soţia lui. Am pregătit un zbor privat dus-întors de trei ore şi va trebui să plecăm curând spre aeroport ca să prindem decolarea.

– Am comandat o maşină, spune Kitty. O să ajungă acuşi.

Le spun lui Dolly Fason şi Miss D:

– Se pare că o să trebuiască să petreceţi în continuare fără noi. Nu uitaţi că nu sunteţi la o petrecere KK! Nu vă dezbrăcaţi şi nu încercaţi s-o puneţi de-o orgie! Şi nu vă apropiaţi de camera nupţială a mirilor ca să nu scandalizaţi invitaţii!

– Ce păcat! spune întristată Miss D. Îşi deschide poşeta şi scoate un penis artificial dublu excepţional de mare, din silicon bleumarin.

---

[19] Referire la filmul „Atracţie fatală", cu Michael Douglas şi Glenn Close, în care personajul lui Close devine obsedat de personajul lui Douglas şi, printre altele, omoară iepuraşul familiei acestuia şi-l lasă la fiert în bucătăria casei lui. *(N.t.)*

– Speram să vă prezint tuturor în seara asta această creatură magnifică! Iată pe Tantus Feeldoe!

– Bagă la loc, D! strig eu, după care izbucnim toate în hohote.

Kitty îşi verifică telefonul.

– A venit maşina, Emma. Trebuie să plecăm.

Îmi iau rămas-bun de la toate şi le spun:

– Apropo, fetelor, v-am zis care e noul meu motto?

Clatină din cap. Îmi las paharul pe tava unui chelner şi le zâmbesc tuturor din toată inima.

– Sună aşa: — îmi pun mâinile în şold — scopul vieţii nu e să ajungi la mormânt intact, ci să virezi în el în viteză, strigând: „Vai, futu-i! Ce călătorie palpitantă!”

Încep să râdă şi ciocnesc paharele, iar eu şi Kitty ne ducem spre maşină. O aud pe Dolly Fason ţipând după mine:

– Asta merită un toast, Emma! Iuuu-huuuu!

Epilog

Mă îndrept spre aeroport într-o maşină SUV argintie. Telefonul mă anunţă că am primit un mesaj. Aştept veşti legate de cea mai recentă provocare a Surorilor. O să mă duc la Istanbul ca să particip la o cursă de nataţie de 6,5 kilometri de-a lungul Strâmtorii Bosforului, din Asia până-n Europa. Se pare că Surorile o să continue acţiunile de forţă şi rezistenţă, ca să adune bani pentru cauze caritabile. Sunt mândră de asta.

Sau, îmi spun, ar putea fi Vulpoiul Argintiu care-mi solicită prezenţa în splendidul nostru apartament Burton-Taylor de îndată ce aterizez, pentru noi delicii care ne fac atâta plăcere amândurora.

Numai domnul Răpire să nu fie! Dar n-a mai prea dat semne de viaţă de când s-a cuplat cu Marilyn.

Deschid mesajul.

Bună, Emma,

Mă întorc la Londra. O să fiu în zonă cel puţin câteva luni, poate chiar mai mult. Mi-a fost dor de tine. Vreau să ne vedem.

Ai timp să luăm cina împreună? Aidan

Mă las pe spătarul scaunului din piele şi privesc goana lumii prin dreptul geamului meu. O să ajungem curând la aeroport. Kitty se asigură că s-au făcut ultimele aranjamente. Descopăr că-mi bubuie inima.

Se întoarce Aidan.

Bucuria îmi umple sufletul şi pe chip mi se răspândeşte un zâmbet uriaş. Răspund la mesaj: *Bineînţeles! Şi sper să stai mai mult. Sună-mă când ajungi. X.*

– E totul în regulă, Emma? mă întreabă Kitty privindu-mă.

– Îhî, răspund fericită. Totul e perfect.

Mulţumiri

În primul rând, îi mulţumesc Maminei, modelul meu în viaţă şi sursa mea de inspiraţie. Ea m-a învăţat că în fiecare femeie există un foc şi să nu permit niciodată nimănui să-l stingă, cu atât mai puţin unui bărbat. Tuturor fetelor din echipa Surorilor, prietenilor şi rudelor mele, lui George, JJ şi tatei — vă mulţumesc că m-aţi ajutat să rămân cu picioarele pe pământ şi că mi-aţi cântat în strună cu regularitate. Mulţumiri dobitocilor — fără voi n-aş fi aflat cum nu vreau să fie un bărbat. Mulţumesc familiei de la Killing Kittens, care mi-a deschis mintea şi mi-a arătat că viaţa ne e dată ca să o trăim. Impresarei mele Diana Beaumont, redactorului Kirsty Crawford, Annei Valentine şi echipei ei de la editura Harper Collins — aţi făcut treabă bună. Vă mulţumesc. Şi, în final, îi mulţumesc lui Suze, care a transformat ca prin farmec poveştile KK în această carte, în timp ce dădeam împreună pe gât cisterne de vin. Fără ea, cartea asta ar fi rămas şi acum doar în capul meu şi strugurii ar fi rămas în vie.

Şi n-am uitat să-i mulţumesc lui Rex, credinciosului meu companion patruped, care a deprins arta de a-şi da ochii peste cap mai bine decât oricare alt câine pe care l-am văzut vreodată.